

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eyüp Aygün Tayşir

Yiten Bir Aşkın Şarkısı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

roman

EYÜP AYGÜN TAYŞİR 1979 yılında Kadıköy, İstanbul'da doğdu. 4 *Hane 1 Teslim* isimli ilk romanı 2016 yılında yayımlandı. 2017 yılında Hürriyet Kitap Sanat tarafından "Geleceğin 10 Yazarı" listesinde anıldı. İkinci romanı *Tuhafliklar Fabrikası* 2018 yılında, pozitivist bilim paradigması doğrultusunda bilimsel düşünce üretme ve ampirik araştırma tasarlama konularında bir kılavuz niteliği taşıyan, *Bu Tez Nasıl Bitecek? Lisansüstü Öğrencileri İçin Araştırma Kılavuzu* isimli eseri 2019 yılında, *Sabitâlem Mahallesi* isimli öykü kitabı 2020 yılında yayımlandı. *Sabitâlem Mahallesi*, 2021 yılında Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer görüldü. Burada anılan tüm kitapları İletişim Yayınları etiketiyle çıkmıştır. Marmara Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde öğretim üyesi olarak görev yapmakta ve pozitivist bilimin katı gerçekçiliği ile edebiyatın kurgusal ve büyülu gerçekçilikleri arasında salınarak yaşamaktadır.

İletişim Yayınları 3260 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 580

ISBN-13: 978-975-05-3454-6

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK ILLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Yağmur Yıldırım Bayrakçı

BASKI Ayhan Matbaası SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fanteyp.org>

EYÜP AYGÜN TAYŞIR

Yiten Bir Aşkın Şarkısı

iletişim

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*Bu, dünyanın en basit,  deta bir cebir muadelesini
hatırlatacak kadar basit bir aşk hik yesidir.*
– A. H. Tanpınar, *Huzur*

Yiten Bir Aşkın Şarkısı

- Giriş:** Hayalin turkuaz denizlerinde
Gezindim epeyce yanlış limanlar
Çözdüm nihayet o büyük sırrı
Aşka kılavuzmuş yavru kediler
- Sözler:** Fora artık yelkenler sevdaya sefer
Boğaz'da işittim rast makamını
Soruyor ne imiş aşta mukadder
Ne imiş söyle aşkın tulsımı?
- Nakarat:** Tenâhenk
- Sözler:** İndirip yelkenleri Kalkedon rıhtımında
Çarşı boyu gezinip anlattım hikâyemi
Gökte kuşak belirdi, sevindik halehuya!
Teslis demek değil mi: "Seviyorum ben seni?"
- Nakarat:** Tenâhenk
- Sözler:** Şimdi ellerindedir Poseidon'un yabası
Ağullar işlemiyor öyle bir kara büyü
Sakla bizi Üsküdar, Marmara sahilleri
Korularında açan bir çift kırmızı gülü
- Nakarat:** Tenâhenk
- Sözler:** Öfke dev bir dalgaymış çekti götürdü dibe
Yunusum biçareyim adın dualarımdır
- Nakarat:** Tenâhenk
- Sözler:** Balık çıkardı beni Halikarnas köyüne
Düşüren kuyulara kendi adımlarımdır
- Nakarat:** Tenâhenk
- Sözler:** O denizsiz şehirde yalnız bir gece yattım
Uyandım yarı canlı bir kanonun içinde
- Köprü:** Bana bir ses lazımdı ve onu böyle buldum
- Sözler:** Hiç kimse ittiğinde rüyalar denizine
Dedi, dört aç gözünü, ezgisine kulak ver
Albatrosun kabrinde ihtiyar gemicinin
Duyarsın yalvarıyor: "Ey sevgilim geri gel"
"Gel de bir sonu olsun bu hazin hikâyenin"
- Nakarat:** Tenâhenk

Giriş

Hayalin turkuaz denizlerinde

Charles'ın baş inancı, aynı sınıfı ve çağı paylaştığı insanların çoğuna benzemediği idi.

(...)

O zaman Charles'ın düşüncelerine basit bir züppelik deyip geçmeyin. Onu olduğu gibi görün: Tarihi yenmeye çalışan bir adam. Hem bunun farkında bile değil.

– John Fowles, Fransız Teğmenin Kadını

“Hayalinden daha tatminkâr bir hakikat var olabilir mi?”

Hararetili tartışma sonrası, hoca derse ara verdiğini duyururken Alper'in zihni yine bu soruyla meşguldü. Tartışmanın bu soruyla hiçbir ilgisi yoktu; lakin sanki bu soru zihnini kap bellemiş bir suydur da, bulduğu her çatlaktan sızarak varlığını hatırlatıyordu Alper'e.

Dersliğin ortasına yerleştirilmiş oval masanın bir ucunda, tespihin imamesi misali, hoca oturuyordu; sınıfı ilk terk eden de o oldu. Ardından, masanın çevresine tespihe dizili boncuklar gibi sıralanmış öğrenciler de dağılmaya başladılar. Lakin Alper, önünde ardında bir düğüm varmış da kımıldamasına müsaade etmiyormuşçasına yerinde kaldı. Diğer öğrenciler sigara içmek, çay-kahve almak ya da tuvalete gitmek için derslikten ayrılınca Alper, bakışlarını sınıfta bırakılan kişisel eşyalar üzerinde gezdirdi ve “Ben de çıkayım,” diye düşündü. Kapıya doğru iki adım atmıştı ki vazgeçti; geri döndü ve dersliğin Boğaz'a nazır penceresine yürüdü. Tarihî binanın ahşap çerçevesini iki

eliyle yukarıya iterek camı açtı. Sağanak yağmurun ve rüzgâr-la hışırdayan dalların, yaprakların ahenkli sesi taze havaya eşlik ederek içeri doldu. Dal ve yaprakların arasında bir tavşan gibi hoplaya zıplaya ilerleyen bakışı, sesin kaynağına, Boğaz'ın sularına ulaştı. Bir taka suları patpatlarla yararak Kanlıca kıyılarına doğru ilerliyordu. Bu görüntü, teybin çalma tuşuna uzanan bir parmak gibi zihnine temas edip Alper'i geçmişe götürdü. Küçüktü, eski evlerindeydiler; annesi Zeynep Hanım bu şarkıyı hem dinliyor hem söylüyor hem de arada sözlerin Bülent Ecevit'in bir şiirinden alındığını öğretiyordu oğluna.

♪ Takalar geçiyor allı yeşilli
Takalar geçiyor dümenleri lâzlı ♪

Martı sesleri Alper'i şimdiye geri getirdi. Teslimi yaklaşan bir final ödevi için Tanpınar'ın *Huzur*'unu okuyordu zoraki. Okumak da denemezdi. Çoğu sayfayı atlıyor, ödevi için işe yarar bulduğu kısımları çekip alıyordu metinden. Kısa, çok kısa bir an, romanı okurken tasavvur ettiği âlemin içinde hissetti kendini; sanki aniden bastıran yağmurdan kaçan Nuran'la Müm-taz'ın önce sesleri sonra da suretleri şu Boğaz yamacında belirecek ve Alper, onları görüp zihnindeki tasavvur ile karşısındaki gerçekliğin benzerliğini kıyaslayacaktı. "Hayalimdekinden de uyuzlardır kesin," diye geçti aklından. Bakışları takayı aşip karşı kıyıdaki pembe binaya, Sabancı Öğretmenevi'ne ulaştı. Oradan da geçen yıl mezun olduğu fakültesine... Böylece zihninde bir dolu anı canlandı.

Gök gürledi; yağmuru, esintiyi ve gitgide uzaklaşan taka sesini bir yıldırım aydınlattı. Karşı kıyıda müezzinler korosu bir işaret almışçasına arka arkaya ezan okumaya başladılar. Boğaz'ın üzerinde bir yükselip bir alçalan martılar gibi biri inerken diğeri çıkıyor, biri sanki durup dinleniyor, birinin avazı çok öteye gitmiş de diğerlerini oradan yanına çağırıyormuşçasına uzaktan geliyor ve yağmur sesine eklenen bu ilahi kanon, az önce girdiği tartışmada sükûnetini kaybeden Alper'i hem teskin ediyor hem hüzünlendiriyordu. Tartışma esnasında bir

kibrit alevi gibi çakıp parlayan Alper, şimdi o alevi kuvvetli bir nefesle yitirmişçesine durulmuştu. Her tartışma sonrası böyle hissediyordu: Yanık bir kibrit misali kararmış, eğrilmiş ve бүtünüyle tükenmiş...

Dersin ikinci bölümü sakın geçti. Ders bitip enstitü binasından dışarı çıkınca, kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi başını montunun içine aldı Alper. Lakin birkaç adım atıp yağmurun hepten durduğunu anlayınca kafasını güvenle dışarı çıkardı. Doğa, kurumaya bırakılmış suluboya bir tablo gibi ıslak ve pırıltilıydı. Bir kuş, önce aralıklı sonra art arda öttü. Okulla Aşıyan Müzesi arasında açıkken bir geçit, kapalıyken bir sınır işlevi gören demir kapının yanından geçerken, Tefvik Fikret'in mezarının civarında birkaç çocuğun koşturduğunu işitti. Bir parkta, kum havuzunun etrafında oynuyor gibi tasasızdılar.

Güney Meydan'a yaklaşırken, sanki yönetmen beğenmemiş de sahne yeniden çekiliyormuş gibi, derste girdiği tartışmayı zihninde bir daha yaşıyordu. Zihninde her şey yolundaydı. Karşı tarafı da o konuşturunca her tartışmanın galibi oluyordu insan ama ağzını açtığı anda... "Hayal kırıklığı!" diye düşündü ve bir refleks bir fikrisabit gibi o dize belirdi yine zihninde: "*Hep ayrılık, isteğe erince istek ölür...*" Düşünce, ne yöne sekeceği kestirilemeyen küçük bir top gibi bir başka tarafa zıpladı: "O da bir başka hayal kırıklığı." Lisenin ilk yılında dayısının tavsiye görünümlü zorlamasıyla okuduğu ve hayran olduğu Necip Fazıl'ı annesine övdüğünde işittikleri kendisini safi sersem olarak hissetmesine neden olmuştu. Annesine göre, sözü ile eylemi tutarlı kişileri okumalı ve Nâzım'dan şaşmamalıydı. Zaten kısa bir süre sonra anlamıştı Alper: Dayısı Necip Fazıl'dı, annesi Nâzım Hikmet... Hatta ülke böyleydi: Yarısı Necip Fazıl'dı yarısı Nâzım Hikmet... Alper, isteseler de istemeseler de, her iki yarının da diğerinden izler taşıdığını, bunun kaçınılmaz olduğunu annesiyle dayısı arasındaki gergin ilişkiyi gözlemleyerek fark etmişti. Peki, kendisi kimdi? Ne taraftaydı? Tüm bunların uzağında biçimlenmek isteyen yeni insandı o. İsteği gerçekleşecek miydi? Bunu kendisi de çok merak ediyordu.

Kuzey Kampüs'e giden servis aracı için sıraya girdi. Herkesin gündemi aynıydı: "Nasıl oldu da her şeye rağmen yine kazandılar? Seçim boyası hile yapabilmek için mi kaldırıldı? Twitter açılmış acaba neden?" "Cengo'dan farkları yok," diye düşündü Alper ve Sözlük'e girip "halk" başlığının altında yazanları gelişigüzel okumaya başladı. Kavramı eleştirenlerin, alaya alanların yazdıklarını beğendi. Sınıftaki tartışmada kendisine karşı argüman olarak dile getirilenlerle uyuşan içerikleri lanetledi.

Lise yıllarından kalma, siyahı epeyce solmuş, dikişleri yer yer sökülmiş ve askısı yıpranmış sırt çantasının fermuarını açıp doğum gününde annesine sipariş edip aldırıldığı Marshall marka kahverengi kulaklığı çıkarıp taktı; evvelki yıllardan birinde babasına aldırıldığı iPod Classic'i kurcalayarak servis aracına doğru ilerledi.

Araç Güney Kampüs'ün ana kapısına doğru tırmanırken havadan ve ruh halinden mülhem bir şarkı düştü zihnine. Şarkıyı listesinde bulup dinlemeye koyuldu. Bob Dylan'ın haylaz bir çocuğu anımsatan sesini duyunca şarkıyı kendisinin söylediğini hayal etti; Bob Dylan olduğunu... Bu iyi geldi, Bob Dylan olmayı hayal etmek...

♪ *Buckets of rain*

Buckets of tears

Got all them buckets comin' out of my ears ♪

Kuzey Kampüs'te servis aracından inen Alper, ne yapacağını planlamamış olduğu gerçeği ile yüzleşti ve çizgi romanları karıştırmak için kütüphaneye gitmeye karar verdi. Yürüdü; yürürken parkasının önünü açtı; müziği susturup kulaklığı boynuna indirdi. Bu haliyle kendini stetoskobu boynunda bir doktora benzetti; Kuzey Meydan'ın ortasındaki cam piramidin yanından geçerken lisans yıllarında bir seminerde dinleyip öğrendiği Osmanlı bimarhanelerinin camdan bir binada hizmet veren modern hali içinde, hastalarına müzikle şifa dağıtan bir doktor olduğunu hayal etti. Hayali, bir çizgi romanın renkli sayfalarına dökülmüş gibi belirdi zihninde. "Şimdi bu gerçek

olsa daha inşaatının ihalesinde bile...” Telefonunu çıkarıp Sözlük’e girdi, “hakikat” başlığının altına “sen hayallerimin katili-sin çok geç anladım,” yazdı ve yüzünde mağrur bir gülümse-meyle yoluna devam etti.

“Alper hocam!” Alper adını işitince gayriihtiyarî yanına yö-resine baktı ve Hasan’ı gördü. “Dersten mi?” diye sordu Alper’e yaklaşan Hasan. “Aynen! Sen ne yaptın?” “Teze çalışıyorum, kütüphanede de daraldım sigaraya çıktım. Gel bir kahve içelim acil işin yoksa...”

Hasan da Alper gibi Marmara Siyasal çıkışlıydı. Alper’den bir sene evvel mezun olmuştu Hasan ve iki gencin lisans yılların-daki tanışıklığı göz aşinalığından öteye geçmezdi. Lakin Alper yüksek lisans başvuru sürecinde danıştığı bir hocasının yön-lendirmesi ile Hasan’ı bulmuş ve Hasan’ın desteği hazırlık sü-recinde Alper’in çok işine yaramıştı. Samimiyetleri böyle ilerle-mişti. Şimdi Alper’in almakta olduğu dersleri Hasan bir yıl önce almış olduğundan, denk geldiklerinde ya da Alper başı sıkışıp danıştığında Hasan yine yardımcı oluyordu. Öğretmeyi, paylaş-mayı, dayanışmayı seven, öğrettikçe mutlu olan insanlardandı Hasan. Alper, kendisi gibi bencilliğini ve bireyciliğini saklama-yan insanlara, Hasan ya da kendi annesi gibi insanların daha bir şevkle yardımcı olmasını eğlenceli buluyordu. “Müslüma-nın *konvört* etmek istediği gayrimüslime sokulması ile aynı ka-fa,” diye açıklıyordu zihninde bunu kendisine.

Kahveleri aldıktan sonra boş masa olmadığını fark ettiler ve meydana doğru yürüyüp kütüphanenin önündeki ağaçları çev-releyen banklardan birinin kıyısına iliştiler. Kahvesini yanına bırakıp bir sigara sarmaya başlayan Hasan, “Ne vardı bugün?” diye sordu. “68’den çıktım şimdi,” diye yanıtladı Alper ve ders-teki tartışmayı geçen yıl onların da yapmış olabileceğini düşü-nerek sordu: “Halk kimdir Hasan hocam sence?” Hasan başını hafifçe çevirip akıl sağlığından şüphe duyduğu birine bakar gi-bi baktı Alper’e. Bir sorun göremeyince sessiz kalıp düşünme-ye başladı. Alper hemen bir yanıt alamayınca bu sorunun onla-ra sorulmamış olduğunu düşündü önce. Akabinde, “Ya da Ha-san o hafta dersi kaçırmıştı,” diye geçti aklından.

Hasan, “İşte bir ülkede yaşayanlar,” dedi sardığı sigarayı Alper’e ikram ederken. Alper başıyla tanımı da sigarayı da reddetti. “Vatandaş kim o zaman?” “Yurttaşlık resmî bir hal,” dedi Hasan ve ekledi: “Abi mesela Arap halkı, Türk halkı, Kürt halkı... Böyle...” Alper derste hocanın da sorduğu soruyu sormadan önce, “Sözlük tanımlarını bırakalım hocam,” dedi. “Sen de Türksün ben de. Toplasak misal ülkedeki bütün Türkleri buraya, sonra sana sorsam sen bu halktan mısın diye, ne dersin?” Hasan derhal yanıt verdi: “Evet derim ne diyeceğim? Aleviyiz oğlum biz, bizden âla halk mı var?” Gülmüştü Hasan bunu söylerken. Alper de güldü. “Ben diyemiyorum,” dedi sonra, Hasan’ın sorgulamaksızın kabulüne bozulduğunu belli eden bir tavırla, tersler gibi. “Hoca sormadan önce hiç düşünmemişim bunu... Türküm, vatandaşım da evet ama halktan filan değilim, halkın bir parçası değilim... Derste de böyle dedim linç geldi.” Hasan’ın bakışları ciddileşti. “Ben öyle deyince hoca kuraladı, ‘Neden, nasıl, açalım,’ falan diye... Ben de dedim ki hocam mesela halk ya alkol almaz ya rakı içer, ben rakı sevmem. Halk müzikte kalite aramaz ben ararım. Orada demedim ama halk eğitimsizdir ben değilim abi net yani. Demek ki halkı sübjektif bir tanımla, uzak durmaya çalıştıklarım, yaptıklarını yapmadıklarım olarak ele alabilirim. Halk, tıka basa dolu halk otobüsüdür işte...” Hasan güldü. “Ben öyle deyince kızın biri atladı, ‘Sen ekonomik sınıf temelli ayrımcılık yapıyorsun,’ diye. Ama görsen, sanki halkını...” Hasan’ın suratındaki gülümseme baki olsa da bakışı Alper’in argümanını desteklemediğini belli ediyordu. “Ne alaka ya, ben zengin avamdan da hoşlanmıyorum. Halk dediğin bir yığın insan. İçinde faşist var, Yirmi Yedi Mayıs’a devrim diyen var, pilavı elle yiyen var, götünde beş okka bokla gezen var, kokan var, karısını çocuğunu döven var... Ha elbette çok iyi insanlar da var... Bunun da zengini var, fakiri var, bana ne paralarından? Karşıyım abi ben böyle toptancılıklara, hissetmiyorum herhangi bir kalabalığın parçası kendimi, suç mu? ‘Koyunlar’, demek gibi bir genelleme bu. Siyasilerin kendi çıkarı için, kitleyi homojenize etmek için uydurduğu bir *konsept*... İşine gelmiyor ama tabii. Halk olmazsa bunla-

rın tepeden bakan devrimciliği de olmaz, sonra kime sınıf bilinci kazandıracaklar bacak kadar boylarıyla? Gökalp'ten nefret ederler ama bakışları aynı: *Halk bahçe biz bahçıvanız*, diyor hepsi. Değilim lan halk, bireyim ben!" Hasan arkadaşının susmadan konuşmasını ve çocuksu öfkesini komik buluyordu. "Bu okulun helalarında bile böyle kaliteli tartışma var ya ben onun hastasıyım," dedi Hasan. İştiklari içinde özellikle bir konu rahatsız etmişti yalnız onu. "Hocam Yirmi Yedi Mayıs devrimdir o net! Sonuçta Atatürk devrimlerine bir karşı devrim girişimini sonlandırdı ki arkasından gelen altmış bir anayasası bu ülkenin görd..." Alper arkadaşının sözünü kesti, "Atatürk mü kalmış abi altmış birde? Ne karşı devrimi, öyle ya da böyle her şey seçimle gelmiş iktidar tarafından yapılıyordu. Latin Amerika'da oldu mu diktatörler darbe yaptı, aynısını burada ordu yapınca devrim... Yok abi öyle yağma. Halk seçmiş getirmiş işte. Halkınızın tercihinine saygılı olun o zaman, ağlamayın ordu gelsin darbe yapsın diye..." Alper bir yandan bunları söylerken bir yandan söylediklerini o anda akıl edip tartışma esnasında söyleyememiş olduğu için kendine öfkeleniyordu. "Sana bir şey diyeyim mi?" diye sordu Alper Hasan'a ve yanıt beklemeden devam etti: "İnsan bir başka insanın neden öyle yaptığını, neden öyle söylediğini çok sonra anlar. Anladığı an da anlamadığı anda vermiş ya da vermemiş olduğu tepkiler için pişmanlık duyar. Bunları belki eksik belki abartılı bulur... Lakin artık yapacak bir şey de yoktur. O ânı zihninde yeniden yaşarken söyler ne diyecekse. Yani, aynı anda bir arada olabilmenin tek yolu hayal etmektir bence." "Nasıl?" diye sordu Hasan. Alper hemen hemen aynı düşünceyi hemen hemen aynı sözlerle tekrar etti. "Eyvallah!" dedi Hasan pek bir şey anlamasa da. "Benim derdim bunlar değil. Abi hadi annem babam, onlardan evvelkiler bir şeylere yaşarken inanmış, şimdi bu onların nostaljisi ama yetmişlerdeki fraksiyonların fikrinin, jargonunun doksanlarda doğmuş insanların ağzında ne işi var? Her ders bunlar... 'Kaliteli tartışma,' diyorsun da ben burayı böyle hayal etmemiştim cidden."

Hasan sigarasından bir nefes aldı; üzerlerine usul usul inen

lacivertte turuncu bir delik açıldı. “Valla ne desek boş, adamlar makarnayla aldı götürdü yine yerel seçimi de işte...” Alper itiraz etti: “Alakası yok; al işte halk. Çare Sarıgül değil Topbaş dedi; böyle uygun gördü. Halkın canı makarna çekti. Kolektif kurtuluş filan yok abi, biz diye bir şey yok, gemisini yürüten kaptan... Ötekiler kazansa ne değişecekti? Değişse kaç günlüğüne değişecekti? Politika dediğin kendi çıkarının peşinde koşanın maskesi... Hayvanlığımızı inkâr ettiğimiz için, hayvani isteklerimizi örtmek için icat etmek zorunda kaldığımız bir maske. İsterse azınlığın, ezilenin haklarını savunsun...” Hasan’ın itirazı netti: “Yok eşeğin siki!” Sonra, rakibini kıştırdığından emin bir satranç oyuncusu sükûnetiyle, “Niye siyaset okudun oğlum sen?” diye sordu, “İşletme filan okusaydın bu kadar bireyciysen.” Alper umursamadı: “Valla abi ben hiç oynamıyorum, samimiyim... Ben müziğimi, basketimi, seksimi, bilgisayar oyunumu, çizgi romanımı, içkimi... Keyfimi ya keyfimi kovalarım. Bir kere geldim şu dünyaya, kimseye zarar vermeden, elimden geliyorsa yardımı da esirgmeden kendi hazzımı maksimize etmekten başka derdim yok. Benim kurtuluşum sevmediklerimden uzakta dev ekranda *yurosiport* izlemek... ‘Halkım için,’ diyen herkesten de kaçarım... Kimsenin bir şeyi değilim ben, kimse de benim bir şeyim değil. Keyfederek yaşarım, ölürüm biter gider...” Alper kısa bir an için sustu. Hasan konuşmayınca tekrar başladı: “Niye siyaset okudum? Puanım ona yettiği için. Ha bir de annem çok istiyordu... Hatta *iibefe* bölünüp bizim bölüm de siyasalda kalınca en çok o sevindi. Diploma ya yeni fakülteyi yazdırdım sırf kadın mutlu olsun diye...” Hasan, “Valla ben iş ararken öteki daha iyi olur dediler diye eskisini istedim, zaten biz mezun olmadan iki-üç ay önce bölünmüştü ya fakülte,” dedi. “İş mi arıyorsun?” diye sordu Alper. Hasan sağ bacağına sol bacağının üzerine yerleştirip sağ ayağını biteviye sallamaya başladı. “İlan kovalıyorum.” İstanbul’dan pek ümidim yok, yakın şehirlerde filan olursa uygun asistanlık ilanı... Bakalım... Torpil filan yok da hocaların tanıdığı hocalar yardımcı olur belki. Ales males iyice yükselttim. Olmadı burada doktora devam.”

Evleri okula çok uzak olduğu için yurttta kalıyordu Hasan; aslen Erzincanlılardı. O doğmadan İstanbul'a göçmüş kalabalık bir ailenin en küçük çocuğuydu. Ablalarının desteğı ile okuyordu. Kahveleri de o ödemişti. Alper utandı bunları hatırlayınca. "Geliyorum hemen," diyerek ayaklandı ve o kalkınca kampüsün köpeklerinden biri, sanki bir maruzatı varmış da uzun süredir lafın bitmesini bekliyormuş gibi usulca Hasan'ın yanına sokuldu.

Gezindim epeyce yanlış limanlar

Sen isteyinceye kadar seni bekleyen erkekler var mı acaba?

– Irmgard Keun, Yalancı İpek Kız

Sedef, “Kivi!” diye fısıldadı tekir kedinin makyaj aynasındaki yansısına. Dağınık yatağın üzerinde bir tespih böceği gibi der-top olmuş uyuyan kedi, hiç orali olmadı. Rujunu kapatıp dik bir biçimde masanın üzerine, liseye başladığında çekilip çerçeveletilmiş fotoğrafının yanına koyan Sedef, bluzunun açıkta bıraktığı derin göğüs dekoltesini omuzlarına attığı şalıyla örttü. Tül perdeyi hafifçe aralayıp dışarı baktı. Elbise dolabından krem rengi trençkotunu alıp kapıya yönelmişti ki durdu ve yatağına dönüp, “Kivi! Oğluşum!” diye seslendi yeniden. Tekir kedi başını karnından isteksizce birazcık ayırdı; gözlerini açılması beklenirken yol ortasında takılı kalan otomatik kapılar misali araladı ve Sedef’e ne baktı ne de bakmadı. “Bay bay de anneye.” Kivi gözlerini yumarak başını yeniden karnına gömdü. Sedef, küçük bir çocuğun dudaklarında açık pembe bir balon misali dolup boşalan karna bakarken aklından hayvanın üzerine atlayıp onu sıkarak sevmek geçiyordu ki, telefonundan gelen kati sesi işitip vazgeçti.

Odasından çıktı; koridorda ilerledikçe Marmara Denizi ve Adalar salonun geniş camlarının ardında belirmeye başladı. Dışarıdan Marmaray inşaatının gürültüsü yükselip salona doluyordu. Sanki dünya bir yumurtaydı da tepesini tam buradan

delmeye çalışıyorlardı. Sedef salona girince sol tarafındaki yemek masasında, pijamalarının içinde, ağzına uzatılan kaşığı uslu bir çocuk gibi kabul eden babası İhsan Bey'i gördü. Kızını gören adamın yüzü çarpılarak tuhaf bir biçim aldı. Sedef bunun mutlu bir gülümseme olduğunu biliyordu. Babasına yanaşıp adamın sağ yanağına, seyrek beyaz sakallarının üzerine bir öpücük kondurdu. Babasının yanına bir sandalye çekip oturmuş Gürcü bakıcıya gülümsedi. "Babacım ben çıkıyorum, bir şey ister misin?" Sedef'in telefonundan yükselen ses salondaki herkesin kulağında bir çınlamaya neden oldu. Ekranı bakan Sedef, kayan bir yıldızın gözlere görüldüğü lahzaaya eşit bir sürede, "Geliyorum," yazdı. Yazarken, İhsan Bey'den yükselen ve fokurdayarak kaynayan bir tencereyi akla getiren sesleri çözümlererek yanıt verdi: "Okula babacığım." İhsan Bey, titreyen ellerini göğüs kafesi hizasına yükseltip birtakım sızlanmalarda bulundu ki bu hal, adamı ilk defa görenlere şimdi ağlayacağını ya da bir sancısı olduğunu düşündürebilirdi. Sedef, son derece nazik ve sevecen bir üslupla yanıtladı: "Annem kulüpte, geç gelir o." Tamara'ya döndü; parmağıyla babasını işaret ederek, tane tane ve söylediklerini jest ve mimikleriyle de destekleyerek, "İlaçlara zorluk çıkarırsa beni ara telefonu ona ver," dedi. "Sen okula gidiyor?" diye sordu Gürcü bakıcı bağırarak. "Evet," dedi Sedef ve kadının kırık Türkçesini ve aksanını taklit ederek, "ben gitti," dedi neşeyle. Kadın güldü, Sedef de...

Apartmandan çıkan Sedef, mermer basamakları ağır adımlarla inerken bakışlarıyla İzzet'in beyaz renkli Mercedes'ini arıyordu. Marmaray inşaat alanından kendisine bakan, işçi mi yoksa boşta gezen birkaç şarapçı mı olduğu belirsiz hırpani adamlardan ürküp adımlarını sıklaştırdı. Arabaya doğru ilerledi ve kapıyı açıp bindi. "Ben geldi!" İzzet'in yüzünde zoraki bir gülümseme oluştu. Sedef, trençkotunu katlayıp dizlerinin üzerine bıraktıktan sonra çantasını da onun üzerine yerleştirdi. Isınmış deri kokusu ile baharatlı bir parfüm kokusu karışarak Sedefin genzine doldu. Kendisini izleyen İzzet'e baktı gülümseyerek. Güneş gözlüklerini çıkaran İzzet, Sedef'in dudaklarına doğru uzandı. Sedef kızardı ve "Çok açım," dedi dudaklarını hızlıca

İzzet'inkilerden kaçırıp. İzzet, "Ben de çok açım, kahvaltı etmedim doğru düzgün," diye yanıt verip aracı hareket ettirdi. Emniyet kemerini takan Sedef, çözüp eline aldığı şalıyla oynamaya başladı. Böylece, bu sefer İzzet'in genzine bir koku doldu. İzzet parfüm kokusunun izini bakışlarıyla sürerek Sedef'in boynuna ve göğüs çatalına ulaştı; çapkınca gülerek, "*Absolutli irrerezistibil*," dedi. Sedef kıkırdadı ve "Bihter parfümü," dedi. Reklam yayınlayan radyo kanalını değiştirmek için uzanıp tuşa dokundu. Neşeli ama kendisi için fazla gürültülü bulduğu şarkının sözlerine dikkat etmedi.

♫ *Girls, you better watch out, schizophrenic playboys*
Cannot handle their toys, lalalala... ♫

Sahil yolundan Bağdat Caddesi'ne bağlanmışlardı. "Nerede yemek istersin?" Sedef bazen kendisini dahi öfkeliendiren bir uysallıkla yanıtladı: "Bilmem, sen nerede istersen, uyarım ben." "Divan'a gidelim mi Kalamış'a?" diye soran İzzet, "A Divan süper olur," yanıtını alınca gaza hafifçe yüklendi. "Çok güzel görünüyorsun yine," dedi İzzet ve direksiyondan ayırdığı sağ eliyle Sedef'in sol eline uzandı. "Teşekkür ederim," dedi Sedef İzzet'in elini tutarken ve yan bir bakışla hızlıca süzdü genç adamı. Siyah kot pantolonunun üzerine beyaz bir gömlek giymiş, gömleğin kollarını dirseklerine kadar özenle kıvrırmıştı İzzet. Sol el bileğine kadranı iri bir saat takılıydı. Henüz yaz gelmemiş olmasına rağmen bronzlaşmış temiz tıraşlı yüzü, kısa kıvrık saçları ile otuzlarının başında bir adamdan ziyade haylaz bir çocuğa benziyordu.

Bakışları Beymen'den Chanel'e kayarken, "Neler yaptın?" diye sordu Sedef. "Geçen cuma görüşmüştük biz değil mi?" Sedef kesin bir yanıt verdi, sanki sesi de gülümsüyormuş gibi şen bir tonda: "Perşembeydi hayır." "Allah Allah cuma ne yaptım ki ben?" diye yüksek sesle kendi kendine soran İzzet, "aynı," dedi, "spora gittim, pazar oy kullandık zaten, sonra halamlara bira gittik... Ha pazartesi Ankara'daydım iş için ama akşam döndüm, spora gittim..." Sedef, "Mesajda yazmıştın onu evet,"

dedikten sonra, “ya ben de oy kullandım ama bir işe yaramadı baksana,” diye sızlandı. “Kime verdin?” diye sordu İzzet. “Sarıgül’e herhalde,” dedi Sedef. İzzet, “Biz de ailece verdik, babamın arkadaşı zaten Mustafa Abi,” dedi ve sordu: “E sen neler yaptın?” Sedef, “Neler yaptım?” diye soruyu yineledi. “Okula gittim, kızlarla muhabbet, sınavlar yaklaşıyor, bir bitmedi ki şu okul...”

Sedef, bir restorana değil de evlerinin salonuna girmiş gibi rahat, duvar dibindeki koltuklu masalardan birine geçti. İzzet de Sedef’in karşısına oturunca bir başka garson gelip menüleri bıraktı. İzzet menüyü incelerken Sedef ne yiyeceğine karar vermişti. Menüyü incelemeyi bırakıp Sedef’e bakan İzzet, “Ben şinitzel söyleyeceğim, proteinimi almış olayım,” dedi. Sedef, “Ben makarna yiyorum,” diye yanıtladı onu. İzzet, “Senin gibi fit olsam ben de her istediğimi yerdim,” diyerek göz kırptı. “Yo neyin var ki süper fitsin sen de,” dedi Sedef içtenlikle.

Garson gelip sipariş için hazır olup olmadıklarını sorunca İzzet yemekleri söyledi ve Sedef’e bakıp, “Ne içeriz?” diye sordu. “Su,” dedi Sedef, “su içerim ben,” diyerek yanıtını küçük bir hamur parçasıyla oynar gibi genişletti sonra. İzzet, çekingen ama söylenir bir tonla, “Birer kadeh şarap içseydik,” diyerek gözlerini menüye kaçırdı Sedef uysallıkla, “Olur,” dedi ve vurgusuyla talebine onaya ihtiyaç duyan bir soru biçimi vererek, “Bılaş,” diye ekledi. İzzet başını kaldırıp, “Birer kadeh bılaş alalım,” dedi garsona. Garson siparişi not edip menüleri alıp giderken Sedef, misafirlikte isteğini annesi aracılığıyla duyuran çekingen bir çocuk gibi, “Su da alabilir miyiz?” diye fısıldadı. İzzet, “Su da alalım.” “Dışarıdan,” dedi Sedef sürekli bir şey istiyor gibi gözüküğünü düşündüğü için utangaç bir şımarıklıkla. İzzet sert ve yüksek bir sesle yineledi: “Dışarıdan olsun!”

Pembe kadehler tokuşurken Sedef, “Hadi dilek tutalım,” dedi. İzzet, zoraki bir gülümsemeyle onayladı. Dilenenin yüksek sesle dile getirilmesi durumunda dileğin kabul olmayacağı inancının verdiği özgürlük hissi içinde ikisi de birer dilek tuttular.

Yemek esnasında daha ziyade İzzet konuşuyor, Sedef ya ilgiyle dinliyor ya da detaylara ilişkin sorular yöneltiyordu. İzzet

sipariş etmeyi planladığı bir sanal gerçeklik gözlüğünün neye benzediğini göstermek için telefonunu Sedef'e uzatmıştı ki, ekrana dikkatle bakmakta olan Sedef, o an gelen ve ekranda bir an belirip kaybolan mesajı istemeden okumuş oldu.

>Aradım açmıyosun görüşcekmiyiz<

Sedef'in bir lahza değişen yüz ifadesinden şüphelenen İzzet, telefonunu önüne alıp kurcaladı. Yüzü asıldı ve kadehinin dibinde kalanları bir dikişte bitirip Sedef'e baktı: "Birer tane daha?" Sedef henüz yarılanmamış kadehini bakışlarıyla işaret edip, "Bu bile başımı döndürdü biraz, ben içmem daha," dedikten sonra, "kim o?" diye sordu. "Kim kim?" dedi İzzet bir şeye öfkelenmiş gibi. "Mesaj atan." "Mesaj," diye tekrar etti İzzet soru vurgusu ile ve Sedef sessiz kalınca devam etti: "Ha onu diyorsun. Ya bizim salondaki hoca, özel ders için randevulaşılıyor önceden de onu soruyor." Sedef, yüzünde sevimli bir ifade ile iki kaşını kaldırırken, "Hı!" dedi.

İzzet hesabı öderken Sedef'in bakışları Divan'ın barında, masalarında, garsonlarında geziniyordu. Batılı görünmek isteyenlerin mekânlarında sıklıkla yer bulan, ardına rengârenk alkollü içecek şişelerinin, kristal kadehlerin, karafaların dizildiği, ahşabı dolgun ve parlak Amerikan barın bir benzeri bir dönem Kalamış'taki evlerinde de mevcuttu. Çocukluğundan beri sayısını hatırlayamayacağı kadar çok misafir edildiği bu mekân yıllar içinde ağır bir kaya gibi yerli yerinde pek de değişmeden dururken, kendisinin ve ailesinin hayatının nasıl da kökten değişimlere uğradığına dalmıştı Sedef o an. Yaşamının en zor ayrılığı olmuştu Kalamış'ta doğup büyüdüğü evden çıkıp İdealtepe'de şimdi oturdukları yeni eve taşınmak. Manzarayı kaybetmemiş olmaları tek tesellisiydi. İzzet'in, "Kalkalım mı?" sorusuna, "Lavaboya gideyim mi bir?" diye yanıt veren Sedef, çantasını da alıp masadan ayrıldı. Sedef'in kalçaları görüş alanı dışına çıkınca İzzet, az önce gelen mesaja yanıt verdi.

>Toplantıdayım arıycam çıkınca<

İzzet, Kalamış Marina'nın otopark çıkışındaki kabinde oturan görevliye ücreti ödeyip camı kapatırken, "Teşekkür ederim," dedi Sedef. İzzet, "Afiyet olsun rica ederim," diye karşılık

verdikten sonra söylendi, “herifteki suratsızlığa bak yahu, sanki otoparkçı değil de astronot, Ay’a yollayacaklar da kabininde onu bekliyor...” Sedef kıkırdadı, “Günah ya adama demesene öyle.” İzzet gülümseyerek sordu: “İki dakika benim eve uğrayalım mı karşıya geçince, *leptop*’umun şarjı evde kalmış da?” Sedef bir an ne diyeceğini düşündükten sonra çok kararlı lakin uysal bir ses tonuyla, “Sen istersen Zincirlikuyu’da bırak beni, ben taksiyle geçerim sen de işine gidersin,” dedi. “Ya da boş ver ya,” dedi İzzet derhal, “önce seni bırakır oradan eve geçer alırım.”

Nispetiye Caddesi üzerinden üniversiteye doğru ilerleyen İzzet, Kuzey Kampüs’e gelmeden önceki son ışıklardan sağa, binlerce sene önce kurulmuş bir yerleşim yerinin adını taşıyan sokağa döndü. “Düz gidecektik,” dedi Sedef, İzzet’in yolu şaşırdığını düşünerek. “Konuşuruz biraz, acelen var mı ki?” Sedef’in yüzü aydınlandı. Acelesi yoktu; duymayı umut ettiği şeyler vardı.

Boğaz’a hâkim Hisarüstü tepelerine kondurulmuş, inşa edildikleri zamanlarda geçmişin yitimi olarak yorumlanmış ve şimdi yitirilmemesi arzulanan bir geçmişe dönüşmüş az katlı apartmanların arasındaki تنها yola girip, soldaki çıkmaz sokağa sürdü İzzet. Aracı sol tarafa, dalları ve yapraklarını uzanıp Boğaz’ı seyretmek istercesine sağ yanına yatırmış ağacın altına yerleştirip motoru susturdu. Birbirinin kopyası iki tıkrıtı duyuldu art arda. Kemerler, kafeslerinden salınmış birer kuş misali yükselip bir dala konmuş gibi durdular. İzzet uzanıp Sedef’in elini tuttu; Sedef kendisine bakınca kızın dudaklarına uzandı; öpüştiler. Sirkeyi andıran ekşi ve buruk tat...

İzzet’in sağ eli Sedef’in beline yönelip genç kızın bluzu ile pantolonunun arasındaki açıklıktan tenine sızarken, sol eli Sedef’in sağ memesinin üzerindeydi. Sedef yavaşça geri çekilirken İzzet’in elini de bileğinden nazikçe kavrayıp itti. Göz göze gelince, “Biri görecek,” dedi ürkekçe ve etrafı kolaçan etti. “Ne diyecektin sen bana?” İzzet sessiz kaldı. Sedef şalını boynuna dolarken İzzet yerine dönüp sırtını koltuğa sertçe çarptı. Sedef işte o an İzzet’in gözlerinin içine bakıp kendine güvenen bir ses-

le, “Biz neyiz İzzet?” diye sordu. “Ben senin neyinim bilmek istiyorum. Eğer bir ilişki yaşıyorsak adını koyalım, yok arkadaşsak arkadaş olalım...” İzzet, Sedef’e baktı; bal rengi gözlerini Sedef’in pürüzsüz bembeyaz bir mermer zemin üzerine yan yana bırakılmış iki zeytin tanesi gibi parıldayan gözleriyle buluşturup gülümsedi: “Ben senden çok hoşlanıyorum... Ciddi bir şeyler yaşayacaksam sadece senle yaşamayı isterim zaten ama hayatım karman çorman. Zamanla...” Sedef’in gülümsediğini görünce birden sustu ve kızın dudaklarına uzandı tekrar. Sedef reddetmedi, öpüştüler. Kısa bir öpüşmenin ardından kararlı hareketlerle toparlanıp, “Görüşürüz,” diyerek arabadan indi Sedef. Arabasında yalnız kalan İzzet telefonuna uzandı.

Sedef Kuzey Kampüs’e girip meydana açılan basamakları inerken karşıdan gelenler arasında tanıdık bir yüz olup olmadığına bakıyordu. Yağmur bir anda şiddetini artırınca, koşar adımlarla ilerleyerek kurucu rektörün adını taşıyan kütüphanenin bitişiğindeki çalışma alanına sığındı. Dümdüz yürüyüp görece تنها çalışma masalarından birine oturdu ve çantasını yanındaki boş sandalyenin üzerine yerleştirdi. Cep telefonunun kamerasını açıp yüzünü ve makyajını kontrol ettikten sonra WhatsApp’a girdi. Üç kişiden müteşekkil, “beybiler” isimli gruplarına, “geldim,” kelimesinden sonra dans eden kırmızı elbiseli kadın, “yağyo,” kelimesinden sonra gözbebeklerini alnına doğru kaldırıp belirtmiş surat emoji’si koyarak, >Ben geldim study’deyim çok yağyo< yazdı. Twitter’a geçti. Gündem hâlâ yerel seçim sonuçlarıydı ve ortalık kazanana oy verenleri celladına âşık olmakla suçlayan paylaşımlardan geçilmiyordu. “Gençliğimi tükettiniz yemin ederim,” diye içinden söylendi Sedef. Telefonunu bırakıp çantasından bir kitap çıkardı. Bir dilek tutup rastgele bir sayfa açtı; gözüne ilişen ilk satırı izledi: “*Genel valinin eşi, kocasının kulağına şöyle fısıldadı: Bu kıızı cin çarpmış.*” Yüzünü buruşturan Sedef o sayfayı hızla kapatıp başka birini açtı ve bir başka satırı okudu. Onu da beğenmedi ve işine gelen bir cümle bulana kadar kitabın sayfalarını açıp kapadı.

“Çok güzelsin yavrum tanışabilir miyiz?” Merve Sedef’in yanındaki boş sandalyenin sırtına ıslak montunu asarken, Se-

def, elindeki kitabı masaya bıraktı. Kısık bir sesle, “Geri zekâlı ödümü kopardın,” dedi gülerek ve ayağa kalktı. Sıkı sıkı sarılıp öpüştüler. Merve, dans eder gibi el ele tutuştuğu Sedef’in ellerini bırakmadan bir adım geri gidip oradan baktı; kelimeleri çeke uzata sordu: “Bebeyim, bu ne güzellik, hayırdır?” Sedef kızardı. “Oo deyt mi var?” “Vardı,” dedi Sedef ve iptal olduğu anlamı çıkmasın endişesiyle derhal açıkladı: “Yemek yedik.” Merve masanın üzerindeki kitaba baktı: *Aşk ve Öbür Cinler*. “Bebeyim ateş bacayı sarmış anlaşılan, aşklı cinli filan... Gruba gider bu iş.” Kısık bir ses ve yapay bir kızgınlıkla çıkıştı Sedef: “Aklın fikrin orada.” Hüzünlü bir edayla ekledi sonra: “Yok ya ne aşkı, filmlerde oluyor ancak aşk. *Cendır en sosayiti*’nin final ödevi için bu... Kendi seçtiğimiz bir romanın toplumsal cinsiyet bağlamında çözümlemesini yapmamız gerekiyor. Herkes ya *Huzur*’u, *Aşk-ı Memnu*’yu ya da *Masumiyet Müzesi*’ni filan aldı, sınıfta bir çocukta gördüm, ince bu diye bunu seçtim ben. Hoca da ‘Okey,’ dedi, zaten farklı olmasına sevindi filan.” Merve, üzerine iki beden bol gelen, geniş ve yıpranmış paçaları Converse’lerini örterek yerleri süpüren eşofmanının üzerinden ayak bileklerini kavrayıp sandalyeye bağdaş kurduktan sonra yoga dersindeki gibi sırtını dikleştirdi. Ortasında siyah baskıyla “*Eat Pussy It’s Vegan*” yazan beyaz tişörtünün altında meme uçları belirdi. Birinde *piercing* vardı. Sedef’in gözlerinin içine bakarak, kısık bir sesle, “Sana sadece filmlerde olan şeyi söyleyeyim mi?” diye sorduktan sonra bir yanıt beklemeden devam etti: “Erkeklerin erken boşalmaması!” Sedef hiç beklenmezken su fışkırtmaya başlayan hortumlar gibi püskürerek gülerken, Merve yapma bir ciddiyete büründü ve kınayan bir tonla sordu, “Sen *Huzur*’u okumadın yani?” Omuz silken Sedef, umursamaz bir tonlama ve yüzünde pişkin bir ifadeyle, “Kızım ben neleri okumamışım senin haberin yok,” dedi. Bu sefer Merve bir kahkaha atıp eliyle ağzını kapattı ve çevresine baktı. Sedef, Aylin’den gelen mesajı gösterdi Merve’ye.

>Deli gibi yağıyor evet. Çıkamıyorum yurttan, dursun geliyorum hemen xoxo<

Çalışmaya başlamak için Aylin’i beklerken derslerden, okul bitince yapacaklarından, yazı nasıl geçirmeyi planladıkların-

dan, Justin Timberlake konserine gidip gitmeyeceklerinden bahsettiler. İlişkilerden laf açtıkları bir anda Merve, “Gösterse-ne şu çocuğu,” deyince Sedef, telefonunun kilidini çözüp önce Instagram’a sonra da İzzet’in profiline girdi. Merve uzatılan telefonu aldı ve İzzet’in paylaştığı fotoğrafları laboratuvarında mikroskobuna eğilmiş bir bilim insanı duruşu ve ciddiyetiyle incelemeye başladı: Spor salonunda ayna karşısında çekilmiş, üst bedeninin çıplak ve karın kaslarının belirgin olduğu bir fotoğraf, fotoğrafın altında bir not: “*No pain no gain,*” Parmağıyla ekranı yukarı aşağı kaydıran Merve, bir fotoğrafta durdu; siyah smokin, beyaz gömlek, İzzet’in yanında uzun boylu çok şık ve pek de güzel olmayan bir kadın... Merve’nin yüzündeki ifade, hasta röntgeninde kötü bir bulguya rastlamış hekimlerin yüz ifadesini andırdı bir an. Lakin fotoğrafın altındaki açıklamayla yüzü aydınlandı: “*Kuzenide nişanladık.*” Birden hızlandı Merve; kucığında kediyle İzzet, Atatürk, gözünde siyah camlı güneş gözlükleri İstinye Park’ın meydanında beyaz Mercedes’inin yanında İzzet, İzzet bayramda anneannesinin elini öpüyor, İzzet Uludağ’da kayakta, Atatürk, İzzet ve arkadaşları Nusret’te Nusret de yanlarında tuz serpiyor... Telefonu Sedef’e uzatan Merve, “Yavşak sanki biraz ama tatlı çocuk ha!” dedi. Sedef’in şaşkın baktığını görünce toparladı hemen: “Ya kızım alınma, biliyorsun benim ağzımı işte... Nedir şimdi durum?” Sedef, samimiyetinden şüphe ettirmeyecek bir sesle, “Yok ya alınmadım,” dedi, “yani yavşak demeyelim de... Böyle... Geniş biraz, fazla rahat...” Kısa bir an düşündükten sonra devam etti: “Böyle bazı filmlerde olur hani, klişe sahne, neşeyle yürür, zıplar yolun üzerindeki ağaçtan bir meyve koparır, bir diş alır fırlatır atar... Eli kolu hiç durmuyor...” Merve, “İyi işte daha ne istiyorsun?” dedi gülerek. Sedef de güldü. “Güven vermiyor bana; bir şey de hissedemiyorum zorlasam da kendimi... Asıl mesele... Ya böyle siniyorum onun gerginliğinden, kendim olamıyorum yanında... Aylin geliyor.” Başını hafifçe yana çevirip Aylin’i gördükten sonra tekrar Sedef’e dönen Merve, “Yemiyorsan bana ver,” dedi. Sedef sinirli bir gülüşle, “Gidiyorsun ya kızım sen, ne yapacaksın bunu?” diye sordu. “Gidene kadar aç mı kalayım,”

dedi Merve pişkin bir edayla. “Sen mi açsın? Ay al senin olsun da sen sevmezsin bunu. Akli fikri seks, ha bak o kısmını seversin... Ama et yiyor sürekli, asıl ne... Plastik şişeden su içiyor kızım. Biz korkundan susuzluktan ölüp gidiyoruz burada...” Aylin masaya yanaşıp bir öğretmen edasıyla, “O çok güzel çalışıyorsunuz maşallah,” diyerek alay edince Sedef cümlesini tamamlayamadı. Merve, Aylin’e eğilmesini işaret etti. Maç öncesi motivasyon konuşması yapan bir kaptan gibi Sedefle Aylin’i sarmaladıktan sonra, fısıldayarak, “Kızım onu yatağa bağlarım, o pet şişeyi de... Öyle bir zevk alır ki müptelası olur,” dedi. Sedef eliyle ağzını kapatıp, “Allah senin cezanı versin sapık!” derken Aylin hararetle ve bir mürebbiye ciddiyetiyle, “Bana da anlatacaksınız her şeyi, hemen başlamak yok,” diyerek olan bite-ni merak ettiğini açığa vurdu. Sedef kısık bir sesle, “Tatlı istiyor canım çok fena ya,” dedi ve çantasından cüzdanını alıp sandalyesinden kalkarken, “bir şey ister misiniz?” diye sordu. Aylin, “Bana da alsana kendine ne alırsan ondan,” dedi ve Sedefin gülümseyerek onaylamasına bir öpücük göndererek mukabele etti. Sedef makineye doğru yürürken, bir dersin okumaları içinde denk geldiği ve grup içindeki kadınların reglinin dominant kadına uyumlandığını iddia eden bilgiyi hatırladı. Doğruydur herhalde.

“Hadi ya Allah kahretsin!” denildiğini duyunca mesaj yazmaya ara veren Alper, gayriihtiyarî arkasına dönüp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sedefle yüz yüze geldikleri anda Alper, güzel olduğu ilk bakışta anlaşılan ve kendisine erişilmez gözük-en kişi ve nesnelere karşı bir kalkan gibi kullandığı ilgisizlik mas-kesini geçirdi yüzüne. Sedef, çalışma salonunda sesinin yüksek çıktığı ve rahatsızlık verdiği kaygısı içinde açıkladı: “Çikola-ta kalmamış hiç de, pardon!” Alper, yüzünde kasıntı bir tebes-süm, elini parkasının cebine soktu ve az önce aldığı iki çikola-talı gofretten birini tüm doğallığıyla Sedef’e uzattı. Sanki gofreti Sedef düşürmüş de yerden alıp ona iade edermiş gibi rahat, tek-lifsiz... “Ben aldım demek sonuncuları...” Sedef kati bir biçim-de reddetti: “Yok ya sağ ol, kantinden gider alırım ben, iki tane alacağım zaten...” Alper, diğer gofreti de sallayarak, “Al ikisi-

ni de o zaman ya ne olacak?” diye ısrar edince Sedef, istediğinden değil ama reddetmesinin kabalık olacağını düşündüğünden, “Peki çok teşekkür ederim,” diyerek aldı gofretlerden sadece birini. Sedef para teklif etse ayıp olup olmayacağını düşünürken Alper arkasını dönüp mesaj yazarak uzaklaştı. Sedef de tersi istikamette yürüyerek arkadaşlarının yanına döndü.

Çözdüm nihayet o büyük sırrı

(...) derinlerdeki gerçeği görmezden geldik – yani bizim de diğer aileler gibi olduğumuzu, ailenin bir araya gelmesinin gerçekte değil görünüşte daha hoş olduğunu ve zaman geldiğinde bütün aile bireylerinin kendi yoluna gittiğini.

– Salman Rushdie, *Geceyarısı Çocukları*

Zeynep Hanım aralarında bir paravan gibi tuttuğu dörde katlı gazeteyi kenara çekince, Gofret, kafasını kadının kucagından kaldırıp hevesle yukarı baktı. Burnuna düşmüş gözlüklerinin ardında ıslak bir yosun gibi parıldayan gözlerini Gofret'in gören herkeste şefkat duygusu uyandıran bakışlarıyla buluşturan Zeynep Hanım, köpeğe komut verdiğini düşündürecek bir edayla, “Rant,” dedi. Sonra paravan usulca kapandı. Zeynep Hanım'ın bakışları yerini gazete sayfasına bırakınca, Gofret'in kafası, hedefine ulaşınca durup usulca yerine yerleşen bir asansör kabini gibi kadının dizlerine indi. Tükenmezkalemin gazete kağıdıyla sürtüşmesinin sesi yayıldı salona.

Gazeteyi yanındaki sehpa, tükenmezkalemi ile gözlüğünü de gazetenin üzerine bıraktı. Küllükte bekleyen sigarasından derin bir son nefes çekti; dumanı boşluğa salarken bir yandan da acele bir işi varmış gibi eliyle dağıtıp hızla söndürdü sigarasını. Kahve fincanını ters çevirip kapattı. Küllüğü alıp kalkarken, “Yürü sofrayı toplayalım,” dedi köpeğe.

Kadın mutfağa geçerken Gofret de onu izledi. Zeynep Hanım, kirlileri mutfak masasına bırakıp lavabonun altındaki dolabın kapağını açtı; küllüğü içine market poşeti yerleştirilmiş çöp kovasına boşaltırken yüzünü ekşitti. Doğrulunca mutfak tezgâhının üzerinden başlayıp lavabonun arkasındaki duvar seramiğine uzanan kırmızı damlalar ilişti gözüne. Ayaklarının dibindeki Gofret'e bakarken yerde de birkaç damla olduğunu fark etti.

Dar koridorun diğer ucunda, kapıları birbirlerine bakar şekilde iki oğlunun odası, bunların ortasında ise kendi odası vardı. Koridorda attığı her adım, küçük oğlunun odasından gelen müzik sesini bir kademe yükseltiyordu sanki. Gofret önden gidip sol taraftaki kapalı kapıya baktı ve havladı; sonra sağa dönüp kapısı açık odaya girerek gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra Zeynep Hanım da o odanın kapısının ağzında durup, köşede, duvar dibinde, bu daireye taşındıkları zamanlarda alınmış yatağının üzerinde oturan oğluna baktı.

Alper altında basketbol oynarken giydiği gri renkli Nike marka şortu, üstü çıplak, sırtını duvarla arasına aldığı baş yastığına dayamış bir yandan *Sandman* isimli çizgi romanın bir cildini okuyor bir yandan da az önce bıçakla dörde böldüğü narın bir dilimini dişliyordu. Gofret yatağa çıkmak istedi; Alper onu ayağıyla engellemeye çalışarak bir oyun başlattı. Köpek oyunun galibi olup yataktaki yerini alınca Alper deminden beri bir şey söylemeden ters ters kendisine bakarak kapıda dikilen annesine, “*Vatzap niga!*” diyerek seslendi. Bir yandan da Gofret'i seviyordu. Zeynep Hanım oğlunun her yana saçılmış kıyafetlerine, kapları bir yanda içleri bir yanda CD'lerine, dergilerine, toz tabakası ile kaplı, bir teli kopmuş siyah gitarına ve içinde bir tatlı kaşığı ile yerde duran, dibi güneşin suyunu buharlaştırıp çamurunu bıraktığı birikintileri andıran boş kahve kupasına bakarak, “Kıs şunu biraz,” dedi. Alper, nar dilimini kâsenin içine ve çizgi romanı da karnına bıraktıktan sonra yanındaki kablosuz klavyeye uzandı. Dikiş makinesi bozulup sökülünce bilgisayar masası olarak kullanılmaya başlanan ahşap masanın üzerinde duran bilgisayarının sesini sonuna kadar aç-

tı. Dizlerinin üzerinde yan dönüp annesini karşısına aldı; çizgi roman cildi yatağın üzerine düştü; gülerken annesine bakarken iki elinin işaretparmaklarını seri bir şekilde birbirinin üzerinden atlatarak dans eden Alper, şarkıya yarım yamalak eşlik etmeye çalıştı.

♪ *So while you're imitating Al Capone, I'll be Nina Simone*
And defecating on your microphone ♪

Alper Gofret'i ön bacaklarından kaldırıp onunla dans etmeye başlamıştı. Tüm şaklabanlıklarına rağmen annesinin yüz kaslarının kuşusuz ve bulutsuz bir gök gibi hareketsiz olduğunu fark edince uzatmadı; Gofret'i serbest bırakıp müziğin sesini kısıtı. Gofret Alper'e havladıktan sonra Zeynep Hanım'ın ayaklarının dibine sığındı. “*Dekstir* bizim mutfakta mı çekiliyor artık?” diye sordu Zeynep Hanım, sesine yapay bir azarlama tonu yükleyerek. “Anne, bu kadın kimle evli biliyor musun?” “Nikâhlarını mı kıydım, ne bileyim kimle evli?” diyerek oğlunu tersleyen Zeynep Hanım, “Kulaklığı aldırırken böyle anlaşımadık, onu biliyorum ben,” dedi. “O zaman şöyle söyleyeyim,” dedi Alper, “senin sevdiğin biri bu kadının kayınpederi.” Zeynep Hanım derhal düşünmeye başladı; bilmeceler, bulmacalar hobisiydi ama bunu bilmesine imkân yoktu çünkü işittiği müzik ilgi alanına girmiyordu. “Ruhi Su’nun gelini mi?” “Aynen! Bir İçim Su. Nasıl bildin?” dedi Alper. “Çok komik,” dedi Zeyno. Alper, öğrencilerine yanıtı kendi veren hocaların canından bezmiş tonlamasıyla, “Bob Marley’in oğluyla,” dedi. Çizgi romanına uzanıyordu ki annesi, “Başlatma Bob Marley’ine de gel batırдыңın marleyleri temizle sen,” diye çıkıştı.

Alper’in nihayet kalktığını gören Zeynep Hanım, diğer odaya yönelip kapısını usulca birkaç kez tıklattı. “Cengo, gel kahvaltını et oğlum hadi, kaldırıyorum yoksa sofrayı...” Yanıt alamayınca, “Fincanı kapadım gel falıma bak,” dedi sevecen bir sesle. “Hayırdır diyet mi yapıyormuş?” dedi Alper. Zeynep Hanım çok kısık bir sesle, “Bulaşma sakın, işte biriyle mi tartışmış ne hiç tadı yok,” dedikten sonra kafasını sallayarak mutfak işa-

ret etti. Alper odasından çıkarken, “Merkür’ü gerilemiştir,” diye geçirdi aklından ve Zeynep Hanım’ı izleyen Gofret’in sırtına oturur gibi yapıp, “Hadi deh,” dedi. “Yapma dedim sana kaç kere şunu... Oyuncak değil o, canı var onun da.”

Banyodan aldığı tuvalet kâğıdını lavaboda bir-iki damla suyla ıslatıp mutfığa giden Alper, gördüğü izleri özensizce silip tuvalet kâğıdını çöpe attı. Etrafa şöyle bir bakındı; önüne patates dolu bir torba konularak aralık bırakılmış balkon kapısına yürüyüp balkona çıktı. Sağ elini beli hizasındaki balkon demirine dayayıp önce göğe sonra etrafa bakındı. Komşuların mutfaklarında da pazar kahvaltıları kuruluyor, toplanıyordu. Burnuna sızan baharatlı koku, zihnine yerleşmiş sevimli ressama ilham verdi: Ekvator çizgisinden dev bir bıçakla yarılıp arasına küçük ve mutlu sucuk dilimleri doldurulmuş Dünya, devasa bir tost makinesi ile ezilmekte...

Yan yana birkaç girişten oluşan, kimi dokuz kimi on beş kimisi de sadece beş katlı blokların tam ortasında, etrafı zaman içinde esnemiş ve yer yer yırtılmış bir telle çevrili, zemini beton, pota çemberleri eğik sahaya baktı Alper. Şimdi sahada okula gidecek yaşta olup olmadıkları bile belirsiz birkaç çocuk koşturuyordu. “Ne kadar hızlı geçti zaman,” diye düşündü, bakışlarını binalarda, camlarda gezdirerek. Hayat boyu görüşeceğini umduğu insanlar ya birer birer kaybolmuş ya da artık tanıyamadığı bir başka insana dönüşmüşlerdi. Mahallenin çocuklarının çoğu okumamış, hatta bir arkadaşı bir büyük market zincirinin siteye açılan şubesinde kasiyer olmuştu. Şimdi o çocuk Alper’e, sanki Alper ona ve onun gibilere ihanet etmiş gibi nefretle bakıyor, Alper de mecbur kalmadıkça o markete gitmiyor, giderse de eski arkadaşıyla karşılaşmamaya özen gösteriyordu.

Çaprazındaki on beş katlının dokuzuncu katına baktı. Lise yıllarında arkasındaki her hareketi ilgiyle izlediği perde çoktan sökülmüş, yerini onu hiç ilgilendirmeyenleri örten bambaşka bir perdeye bırakmıştı. Lakin Alper yine de, bir önemi bir ciddiyeti kalmasa da sırf kurumsallaştığı için sürdürülen bir ritüel, doğuştan gelen bir damga gibi, balkona her çıktığında oraya bakmaya devam ediyordu. Senem üniversiteyi kazanamayın-

ca genç yaşıta evlenmiş, ailesi de çoktan başka bir semte taşınmıştı. Senem'in erkek kardeşi, Alper'i gördüğünde hınçlı mutluluğunu açık eden bir sesle ve doğrudan vermişti haberi: "Ab-lam evleniyor!"

Sanki yapıları izlemiyordu da anı parçalarıyla dolu zihnini bir kaşıkla karıştırıyordu. Şimdi pek çok farklı anı parçası yüze-ye çıkmıştı ama çok ağır oldukları için hızla batacaklardı zihnin derinliklerine yeniden. O an bir şeyi daha fark etti: Annesinden işittiği ninnilerle, halk ezgileriyle, çocuk şarkılarıyla başlayan o alışkanlık, yıllar içinde doymak bilmez bir iştaha dönüşmüş ve durmaksızın beslenmişti. Şimdi dev bir müzik kutusuna dönüş-müş bu zihnin jetonu ise küçük anı parçalarıydı. Bir bloktan çı-kıp diğerine giren kapıcıyı izlerken, bir zamanlar girişini gitarla çalmaya çalıştığı Clapton şarkısını kendisinin yazıp söylediğini ve Clapton gibi gitar çalabildiğini hayal etti.

♫ *Old love, leave me alone*
Old love, go on home ♫

Sigarasından düşen külü de masayı sildiği sarı bezle alan Zeynep Hanım, telefonun sesini duyunca bezi masaya bırakıp ellerini bol ve rengi atmış eşofmanına sürerek kuruladı. Duda-ğındaki sigarayı eline aldı, televizyon sehпасının altında duran telefonun ahizesini kaldırdı, "Efendim Kerem?" dedi. "Ya Zey-no var ya her seferinde şaşıyorum," diyerek gülmeye başla-yan eski kocası Kerem Bey'e, "E yavrucum senden başka arayan kaldı mı ev telefonundan?" diyerek yanıt verdi gülererek. "Ya ne bileyim hafızaya kayıt filan karışık işler, anlamıyorum, gözler de görmüyor zaten, ezberden bunu biliyorum diye bunu çeviri-yorum. Bak ne diyeceğim, balık alıyorum çok taze, Alper evde mi, maçı seyredelim mi akşam birlikte?" Alper çoktan gelmiş, annesinin yanında ayakta dikilmekteydi ve babasının ahizeden salona taşan davudi sesini işitiyordu. "Tamam, süper," dedi an-nesine ve sonra bağırdı: "Erken gel baboş laflarız."

Saat öğleden sonra beşi biraz geçmişti ki Gofret çevik bir ha-reketle ayaklanıp dış kapıya koştu ve ön patilerini kapıya da-

yayıp heyecanla sürterek havlamaya başladı. Köpeğin tepkisiyle ayaklanan Zeynep Hanım dairenin dış kapısını açınca, dal gibi ince uzun bir adam belirdi kapıda. Kerem Bey elindeki poşetleri girişe bıraktı; taş zemine çarpan cam şişelerin çıkardığı ses koridorda yankılanırken dizlerine tırmanan Gofret'i hırpalayarak sevmeye koyuldu. "Ha ha özledin mi len? Özledin mi it oğlu it, özledin mi sen beni?" Gofret heyecanla zıplayıp hırlarken Kerem Bey eski eşini yanaklarından öptü ve öperken abartılı bir, "Oh!" sesi çıkardı. Zeynep Hanım bir adım gerileyip, başını kaldırıp kendisinden yirmi-yirmi beş santim kadar uzun adama baktı ve "O imaj yapmışız," dedi gülerek. En son dört-beş ay önce gördüğü Kerem Bey sakal bırakmıştı. Tepeşi açık kafasının arka tarafındaki grili beyazlı saçlar ince ve kısa bir kuyruk oluşturmaya yetecek kadar uzamıştı. Gözlüklerini bir askı ile boynundan aşağı sallandırmış Kerem Bey'in üzerinde üst düğmeleri açık yakasız bir beyaz keten gömlek, altında buz mavisi bir kot pantolon vardı. Siyah Converse'lerini topuklarına basarak çıkaran Kerem Bey, "Vays!" dedi yine teatral bir tonlama ile ve odasından çıkıp gelen Alper'e sarıldı. Sarılma Kerem Bey'in başlattığı bir güreşe evrilirken, "Dur dur lan ayı gibisin artık," dedi Kerem Bey, sürekli havlayan Gofret'in sesini bastırmak için bağırarak. "Bunlar ne?" diye sordu Zeynep Hanım girişteki poşetleri işaret ederek. Bu esnada Cengiz de kapıya gelmiş, babası geldiğinde arkadaşının evinde misafir yakalanmış bir çocuk çekingenliğiyle, "Hoş geldin baba," demişti. Kerem Bey, büyük oğlunu omzunu pat patlayarak selamlarken, "Ya maç izlerken atıştırılmalık bir şeyler, bira, cips filan," dedi eski eşine.

Maç başlamadan bir saat kadar önce sofraya oturulmuştu. Gofret Cengiz'in ayaklarının dibinde payını beklerken, bira şişesi, bira bardağı ve iki kadeh "sağlığa" kaldırılıyordu. "İşler nasıl?" diye sordu Zeynep Hanım operasyon yapmakta olan bir cerrah edasıyla çatal ve bıçağı aynı anda kullanarak balığın derisini alan Kerem Bey'e. Birden adamın evliliklerinin ilk yıllarında balığı nasıl elleriyle yediğini hatırladı. "İnşaata giriyor Ahmet Abi," dedi ağzını sildiği peçeteyi tabağının kenarına sı-

kıştıran Kerem Bey. “E devir o devir oldu,” dedi Zeynep Hanım da sesine müstehzi bir ton yükleyerek. Alper balık yağına bulanmış elinin temiz kısımlarını kullanmaya gayret ederek şişesine uzanırken, “Tek yol inşaat mı artık?” diyerek dalga geçti. Kerem Bey’in dik bakışlarını yüzünde bulunca da yüksek sesle güldü. “Gazlanma! Geldiniz mi lafıma? Balık tazeymiş yalnız. Böyle yüzüyormuşum da deniz suyu genzime kaçmış, güneş sırtımı yakmış gibi hissettim valla yerken... Bodrum’da senin restoran varken hani...” Zeynep Hanım, “Ne lafına?” diye sordu oğlunun sözünü keserek. “Feministlik kocayı komünistlik parayı bulana kadar,” dedi Alper. Babasına döndü, “Kime verdin oyunu?” Kerem Bey, yan gözlerle ve suçluluk duyduğunu ifşa eden bakışlarla Zeynep Hanım’a bakıp, “Sarıgül’e,” dedi. “Allah affetsin,” dedi Alper. “Sen?” diye sordu babası sıkıştırmak ister gibi. Kabine girdiğinde mührü hiçbir yere basmayan Alper, “Sırrı’ya,” dedi ve annesinin gözlerini kısarak uzaktan yolladığı öpücüğe aynı biçimde mukabele ettikten sonra, “ha onun da farkı var mı? Yok tabii. Lakin güçsüz olduğu sürece güçsüzün destekçisiyiz; basketbolda beyaz, pornoda Uzak Doğuluyuz,” diyerek babasını güldürdü. Zeynep Hanım, “Coşma!” diyerek çıkıştı. Cengiz, yüzünde küçümser bir ifade, Alper’e baktı. Bahsedilen konuya hâkimiyetlerinin zayıf olduğunu belli edenlerin kısık ve çekingen ses tonu ile, “İyi oldu oyları böldüğünüz,” dedi kardeşine. Babası, “Sen kime verdin?” diye sorunca da aferin bekler bir tonla, “Sarıgül’e verdim ben de,” diyerek yanıtladı. Lakin Kerem Bey’in yüzünde beliren ifade, “Ben yanlış bir şey yaptım demek ki,” der gibiydi.

“Sizin işler ne âlemdede? Yoğun mu yine?” Zeynep Hanım sağ elinin parmaklarını boşlukta süzülerek inen bir balonu tekrar havalandırıyormuş gibi hafifçe sallayıp, “Sömürülmeye devam,” dedi. Alper atıldı: “Üç ayda bir çift maaş, kapıdan alıp kapıya bırakmalı servis, kahvaltı bile veriyorlar hâlâ sömürü diyor ya.” “Gel sen çalış oğlum o kadar meraklıysan, ben evde durayım,” dedi Zeynep Hanım bir an tereddüt etmeksizin. Alper sustu. Yanında oturan büyük oğlunu işaret eden Zeynep Hanım, “Bugün olsa ben de bulamam böyle bir iş, bak Cen-

go ne şartlarla çalışıyor. Bu düzen böyle gittikçe iş filan da kalmayacak kimseye... Benim daha iyi koşullarla çalışmam sömürülmediğim anlamına mı geliyor? Niye koyuyor servisi? Kimse geç kalamasın diye değil mi?” Tek kaşı havadaydı Zeynep Hanım’ın; “Masanın tadı kaçmasın,” diye düşünüp sustu. Alper’sse annesine kesinlikle katılmıyordu ve susmadı: “Bizim okuldakiler gibisin aynı,” dedi. “Amerikan sistemiyle en iyi eğitimi al, Amerikalıların kurduğu okulda oku, hocalarının oradan mezun olmasıyla övün, kendin de oraya gitmeyi hayal et ama *Sıtarbaks*’ı taşla.” “Babasına hayır olsun diye mi yapıyor Amerikalı?” dedi Kerem Bey. Ona bakan Zeynep Hanım, “Hiç işte,” diyerek katıldı. “He sömürmek için yapıyor, yeni tip kolonizasyon ve halk devrimi ile sömürülmeye son vereceğiz değil mi?” dedi Alper alaycı bir edayla. Zeynep Hanım, “Devrim olsa tabii ki böyle olmazdı, bu düzeyde olmazdı,” deyince, Alper, “Sovyetler tarihi dinlemek ister misin? Stalin?” diyerek atıldı. Lakin Zeynep Hanım hiç tereddüt etmeden, “Orada devrim sonrası yanlış politikalar uygulanmasının suçunu devrime yükleyemezsin, sosyalizmin farklı uygulama biçimleri var, okutmazlar ama size tabii bunları,” dedi küçümser bir tonla. “Yemin ederim andımız gibi, *Sübhanke* gibi ezberlemiştiniz hepiniz bu lafları,” dedi Alper. “Siz de sizden yaşlısı da benim yaşlılarım da, herkeste aynı laflar... Sosyalizmin bebeği olsa anne-baba demeden o bile ilk söz bunu söyler... *Binim fırklı ıygılıımı biçimlerim vır!*” Zeynep Hanım, oğlunun alaycı söylemini umursamadığını belli eden bir tavırla, “Küba,” dedi tabağına salata alırken. Cengiz’in canı sigara içmek istedi ama babası henüz yemek yemeye devam ettiğinden cesaret edemedi. “Ne Küba?” dedi Alper. “Sağlık, eğitim herkese bedava, herkes mutlu...” Alper öfkeleniğini belli eden hararetle bir sesle, “Ya sen inanıyor musun bu masala?” dedi ve ekledi: “Millet aç aç! İlaçları yok, donları bile yok götlerine giymeye dal taşak geziyorlar kuntakinteler!” Zeynep Hanım işittiklerinden ziyade Alper’in yükselen sesine sinirlenerek, “Sen geri zekâlı mısın?” diye çıkıştı, “Ambargo yüzünden; devrim yüzünden mi?” Alper basbayağı bağırdı: “Lan ifade özgürlüğü de yok, Fidel’e bir laf edeni si-

kinden asıyorlar! Burayı mumla ararsın valla...” Kerem Bey sert bir sesle, “Şşt! Bağırma, düzgün konuş annenle sıçarım bacağına,” diyerek çıktı oğluna. Cengiz, “Benim arkadaşlarım gitti Küba’ya, cidden herkes mutlu, bale öğretiyorlarmış okullarda, bizdeki gibi din bilgisi değil,” diyerek sohbe dahil olduğunda Alper tuvalete gitmek üzere ayağa kalkmıştı. “Turist gibi gezer-sen üç gün Arabistan’ı bile beğenirsin, Kübalılara da dinsizliği zorla öğretiyorlar sana dini zorla öğrettikleri gibi,” dedi ve sesini alaycı bir biçimde incelterek, “Fidel ölmeden bir görmek lazım,” diyerek tuvalete gitti.

Kerem Bey yüzünü hafif bir makyajla renklendirmiş Zeynep Hanım’la göz göze geldi. “İşte bu da böyle,” dercesine birbirlerine baktılar gülümseyerek. “Bira?” diye sordu Zeynep Hanım ama ayağa kalkan Kerem Bey, “Alırım ben,” diyerek mutfağa geçti. Zeynep Hanım, yanında oturan oğlunun kumsalda kaya misali dev gövdesine yaslanıp, “Fal bakmadın bugün bana aşk olsun,” dedi.

Alper klozete oturmuş, çenesini dirseğinden sol dizine dayalı sol elinin avucuna gömmüş, sağ elini bacak arasına sokmuş ve pipisini sigara içer gibi iki parmağının arasına sıkıştırmış düşünüyordu: “Kişilerarası ilişkileri bir kenara bırakıp fikri tartışmak imkânsız. Nerede Habermas’ın kamusal alanı nerede bizim salon? Fikirlerle yön veren ilişkilerimiz, çıkarımız, beklentimiz... Hatta kişi, çıkarı gereği biriyle ters düşmemek için, inandığının tam zıddını dahi savunabiliyor. Kişinin ne söylediğini ekmegini nereden kazandığı belirliyor... Ekmeğini? Her türlü ekmeğini... Maddi manevi... Ama bu sadece ne söylediğimizi belirler, ne düşündüğümüzü, gerçekte neye inandığımızı değil. Sen de yapıyorsun, yapmıyor musun? Yapıyorum.” Öfkesi her daim kınını kesen bir kılıç gibi kendisine yöneliyordu düşündükçe. “Hani susacaktım, tartışmayacaktım artık? Hemen gaza geliyorum. Bunlarla tartışılır mı? Yobaz! Dayımdan ne farkı var bunların? Devrimi onun hidayeti arzulanmış gibi arzuluyorlar. Bunların inancının da ritüelleri, bayramları, şehitleri var... Babam bir şeye inanmıyor. Lakin o da öteki uçtaki benzerinden farksız. İnanmadığı halde inancı gündelik yaşamında

kullanıp bir kimlik ve güç elde edenlerden... İdeolojiyi kazı, altından tüm egosu ve bencilliği ile birey çıkıyor ama bunlar bireyi duydu mu haç görmüş vampir gibi... Anlamıyorlar. Devrimin de tanrının da hayali güzel. Hakikate dönüştü mü Stalin oluyor, siyasal İslâm oluyor..." Suyun suyla kavuşmasını müjdeleyen şırıltıyı geciktirdiğini fark edince düşünmeyi bıraktı.

Alper salona dönünce Cengiz'in ortalıkta olmadığını, annesinin üçlü koltuğa oturmuş, siyah taytına sarılı bacaklarını altına almış, bir sigara yakmış bulmacasına daldığını ve yine bir sigara yakmış babasının da tekli koltuğu televizyona çevirip kül tablası ile birasını onun yanına yerleştirdiği sehpaye bıraktığını fark etti. Diğer tekli koltuğu kaldırıp getirip o da televizyona yaklaştı ve iki koltuk arasındaki boşluktan annesinin televizyonu görüp göremediğini kontrol etti. "Boş ver beni; izlemem zaten, sesi yetiyor," dedi Zeynep Hanım kafasını bulmacasından kaldırmadan. Kerem Bey, kadroları bekleyen bakışlarını ekrandan ayırmadan ve açılıp uzatılan cipsi reddederek, "Okul nasıl?" diye sordu. "Dersler bu dönem bitiyor," dedi Alper, "sonra en az bir yıl da tez var da ikiyi bulur o da..." "Tez ne?" diye sordu konu hakkında en ufak bir bilgisi olmayan Kerem Bey. "Bir konu belirleyip onunla ilgili hem literatür yazıyoruz hem de araştırma yapıp bulduklarımızı filan," dedi Alper. "Kitap gibi," dedi Kerem Bey ifadesinin bir soru olduğunu vurgusu ile belirterek. "Aynen!" dedi Alper. "Vay! Zeyno oğlumuzun kitabı çıkacak," dedi Kerem Bey bakışlarını ekrandan Alper'e kaydırırken. "Aynen!" dedi Zeynep Hanım, hoşlanmadığı bu kelime ile alay ettiğini tonlaması ile belirterek ve ekledi: "Devir böyle, artık kitap okunmuyor ancak yazılıyor." Alper, koltuğun kolçaklarından destek alıp zıpladı, dizlerinin üzerinde annesine döndü, "Ben mi okumuyorum kitap?" Çevik bir hareketle ayaklanıp odasına doğru koştu. Derhal geri geldi. "Bu ne?" dedi Huzur'un kapağını göstererek. Sonra annesinin yanına oturup, kitabın içinde altını mavi mürekkepli tükenmezkalemle çizdiği satırları gösterip, "Aha okumuyorum!" dedi. Zeynep Hanım inanmıyor gibi bakıyordu oğluna. Alper'in elinde çizgi roman ya da mizah dergisi dışında bir şey görmeyip onları da asla kitaptan kabul et-

mediğinden, bir zamanlar okusun diye ısrar ettiği Reşat Enis ya da Yaşar Kemal romanlarını oğlu asla okumadığından şaşırmıştı. “Ders içindir kesin,” dedi geri adım attığını ele veren bir sesle. “A hiç olur mu keyfimden okuyorum,” dedi Alper alay ederek. Sonra ciddileşti: “Ders için mers için...” Dönmüş onları izleyen babasına baktı. “Ya her hafta her bir ders için en az bir kitap okutuyorlar, Boğaziçi bu, Sütçü İmam değil.” “Tamam, iyi işte, oku diye uğraşıyoruz biz de zaten,” dedi Kerem Bey. Alper kitabı annesinin yanına fırlatıp koltuğuna döndü; cips paketini sol eline alıp sağ elini toprağa saplanan bir kepçe misali içine daldırdı.

Zeynep Hanım koltukta duran kitabı yan gözle inceledi; önündekilerin televizyona baktığından emin olduktan sonra kitabı alıp sayfaları arasında hızlıca gezindi; az önce izlediği ve gerçekliğine inanmadığı bir sihrin hilesini açığa çıkarmak için gösteriden sonra sahne arkasına sızmış gibiydi. Dudaklarını büzüp başını salladıktan sonra, “Nereden esti? Sevdin mi peki?” diye arka arkaya iki soru sordu Zeynep Hanım. Alper, galip olduğunu düşünenlere özgü o evrensel tonlama ile yanıt verdi: “Ne seveceğim ya! Yarısını anlamadım zaten dede dede kelimeler anayasa hukukundaki gibi... Güya aşk romanı... Nuran mı Nalân mı bir kadın var herkes ona âşık o kimseye âşık filan değil; bir de çok mümtaz bir şahsiyet var, güya esas oğlan, o da hımbılın teki.” Alper bunları söyledikten sonra bir minibüs şoförü edasıyla başını sağ omzu üzerinden arkaya çevirip, “Okudun mu sen?” diye sordu. “Hatırlayamadım,” dedi Zeynep Hanım. “Lisede okumuşsundur kesin,” dedi Alper alay ederek ve devam etti: “Paso veriyorlar neyi veriyorlar şarkıyı ama tövbe sevişmek yok. Nasıl aşksa? Ödevde de aynen bunu yazacağım zaten; insanları seviştirmeyerek eziyet ettiler, kadını kapattılar yazacağım...” Zeynep Hanım mâni olmak istese de beceremiyor ve gülüyordu. “Al oku istersen, ben işimi gördüm,” dedi Alper. “Hay reklamınıza...” diyen Kerem Bey bira-sına uzanırken, “kitapla iş görmek nasıl oluyor lan, nasıl laf o öyle?” dedi. “Ya bir dersin final ödevi için okudum ben bunu, *vumın en cendir* diye bir ders alıyorum bu dönem, belki tezde

de *cendir* çalışırım...” Zeynep Hanım, “Türkçesi yok mu oğlum bunların?” diye sordu. “Toplumsal cinsiyet eşitliği,” dedi Alper bilmiş bilmiş konuşan küçük çocukların sesini taklit ederken kafasını hacıyatmaz gibi bir sağa bir sola yatırıp. Kerem Bey’den, “Yani?” diye bir soru yükselince Alper sıkıldığını belli eder bir tonla: “Ya kadın hakları işte, feminizm, eşitlik meşitlik,” dedi. Kerem Bey davudi sesiyle gür bir kahkaha attı. “Sen önce anana faydalı ol,” diyerek devam ediyordu ki Zeynep Hanım itiraz etti: “A yok, ne dersem yapıyor oğlum benim... Hadi oğlum kalk bir su getir bana.” Alper gözünü ekrandan ayırmadan kalkıp koşarak mutfığa gitti ve bir bardak su ile dönüp bardağı annesine verdikten sonra derhal yerine geçip gözlerini kısıtı; iki takımın kadrosunu gördükten sonra, “Bir sıfır ya da iki bir veririz biz bu maçı,” dedi. Kerem Bey, “Beraberlik alırız en az,” dedikten sonra ekledi: “Yenilsek ne olacak, dünyanın puan farkını atmışız.”

“Şom ağzılısın,” dedi Kerem Bey henüz onuncu dakikası oynanan maçta Fenerbahçe geriye düşünce. “Alakası yok, rasyonelim,” dedi Alper özgüvenini açık eden bir tonlama ile ve ekledi: “Erken oldu ama gol, daha gol olur.” Zeynep Hanım bulmacayı bırakıp cep telefonu ile oynadığı kelime oyununa dalmış, baba-oğlun birbirlerini onaylayarak yaptığı yorumları epeydir işitmiyordu. Bir ara kalkıp kahve yapmak vardı aklında ama oyunu bırakamıyordu. Lakin Kerem Bey, “Cengiz nerede? O izlemiyor mu?” diye sorunca bakışlarını telefon ekranından kaldırıp, “Yok sevmiyor o futbol,” dedi. “Sen de sevmiyorsun ama bizle oturuyorsun en azından,” diye söylendi Kerem Bey, “kırk yılda bir bir araya gelmişiz.” Kısa bir an sessiz kaldıktan sonra, kendi kendine konuşur gibi mırıldandı: “Kırkpınar izlesek gelir.”

Bir lahza derin bir sessizlik oldu. Sanki bir kuyuya bir taş atıldı da herkes soluğunu tutup suyun varlığına delalet edecek o sesi bekledi. Alper koltuğa büzüştü; Zeynep Hanım başını kaldırıp gözlerini kısarak önünde oturan Kerem Bey’e baktı; Kerem Bey derhal ve abartılı bir ilgiyle bir pozisyonu yorumlamaya girişti. Böylece sessizlik bozuldu. Alper başını hafifçe

sallayarak babasını onaylarken bunu Zeynep Hanım'a fark ettirmemeye gayret etti. Zeynep Hanım, öfkesini açığa vuran bir sesle, "Bu hayvan bütün gün evdeydi bugün," dedi Alper'e, "çık kar dolaştır biraz ara olunca."

Kalkıp salonun kapısını kapatan Zeynep Hanım, "Bana bak-sana sen!" dedi Kerem Bey'e. Kerem Bey koltuğu döndürünce yüzleştiler. "Ne istiyorsun ya sen bu çocuktan? Huzurumu bozmaya mı geliyorsun sen buraya benim? Çocukları göreceksin deyip sesimi çıkarmıyorum da sen benim düzenimi niye bozuyorsun ya?" Kerem Bey, "Aşk olsun Zeyno, ne yaptım ben huzurunu kaçıracak?" diye sordu alıngan bir tonla. "Soruyor musun bir de? Aşkın mıyım ben senin? Balık getirmiş de bilmem ne... Diyor musun bu kadının bir pazarı var, eşek gibi çalışıyor? Kapıdan girdiğinden beri Cengo'yu bir dövmediğin kaldı. Maç izleyecekseniz al Alper'i götür bir yere. Sen çekip gidiyorsun ben uğraşıyorum Cengo'nun depresyonuyla..." Kerem Bey ayağa kalkıp toplanmaya başladı. "Hah işine gelmedi kaç. Her zaman yaptığın gibi..." Kerem Bey bir an durup Zeynep Hanım'a döndü: "Otuz yaşına gelmiş hâlâ bebek gibi ota boka depresyon... Böyle büyüttün, ben karışmadım sonuç bu." Zeynep Hanım kısa ve net bir itirazla karşıladı bu ithamı: "Kerem kırıcı konuşup sonra üzölmek istemiyorum ama ağzına sıçarım senin haberin olsun! Öyle ya da böyle ama ben büyüttüm çünkü sen yoktun. Şimdi olmadığın zamanların açığını kapamak istiyorsun onu da anlıyorum, itiraz da etmiyorum, bak çocukları asla aramızdaki meselelere karıştırmadım, pazarlık konusu yapmadım. Ama kimse benim çocuğuma bu şekilde davranamaz. Babası bile!" Sesi konuştuğca yükselmiş, son cümlede haykırmıştı Zeynep Hanım. Ağlamak istemese de gözleri taşıyabileceğinden fazla su yüklenmiş çay kaşıkları gibi görünüyordu. Kerem Bey tek kelime etmeden sigarasını ve çakmağını alıp koridora çıktı. Ayakkabılarını giyebilmek için eğilip bağcıklarını çözmesi gerektiğini fark ettiğinde nesnesi belirsiz küfürler yayıldı ağzından. Cengiz, kapısı kapalı odasında yatağına uzanmış, yüzünü kapının aksi istikamete dönmüş ve gözlerini yummuş titriyordu. Dış kapı sertçe kapanınca biraz rahatladı.

Alper gezintiyi kısa bulduğu için eve dönmeye direnen Gofret'i çekiştiriyordu ki binadan çıkan babasını gördü. "Bakkalamı? Arasaydın ben alırdım ne lazımsa?" Kerem Bey, oğlunu hızlıca öptü. "Yok ya maçın tadı yok, sabah altıda kalkıp Ahmet Abi'yi alıp Çerkezköy'e fabrikaya geçeceğim sonra da arazi bakmaya gidilecek filan, dedim ya inşaata... Radyodan dinlerim eve gidene kadar, sizi göreyim diye ben... Maç bahane... Ha dur..." Kerem Bey arka cebinde taşıdığı cüzdanına uzanıp bir miktar para çıkardı ve Alper'e uzattı. Göz kırpıp, "Delikanlı adamsın lazım olur," dedikten sonra arabasına doğru yürüdü. Alper aldığı kâğıt banknotları yüzüne sürüp, "Bereket versin," diyerek babasını güldürdü. Kerem Bey şoför mahalline yerleşip marşabastı, kapısını kapamadan önce Gofret'e bir öpücük yolladı ve oğluna bakıp, "Tatil olunca gel bende de kal biraz," dedi.

Alper babasının abartılı bir geri manevra ile park alanından çıkışını ve vitesler arası seri geçişlerle siteden anayola bağlanan yokuşu inişini izledikten sonra Gofret'i çekiştirdi. Binaya doğru yürürken henüz babasının gelmemiş olduğu saatlerde daldığı hayalleri hatırladı. Fark atmışlardı Galatasaray'a; balık kılçıksız, marul lezzetli, bira daha soğuktu...

Aşka kılavuzmuş yavru kediler

Sizin fark edeceğiniz gibi Charles'ın üç farklı kelime dağarcığı var. Sabahleyin Sam'le, neşeli bir öğle yemeğinde Ernestina'yla ve burada Paniğe Kapılmış Hami rolünde... neredeyse üç değişik kişilik sergiledi; kitap bitene kadar da daha başka birçok kişiliğini göreceğiz.

– John Fowles, *Fransız Teğmenin Kadını*

Alper, Güney Meydan'ın köşesindeki büfenin önünde duran dergilikten *Uykusuz*'u alıp kapağına baktı. Kapağın yarısından fazlasını kaplayan ve altında “Yeni Türkiye” yazan Türk bayrağının hilalinin yanına, yıldız olması gereken yere, müthiş bir hınçla tekme atan bir adam resmedilmişti. *Penguen*'i de çekip aldı ve onun da kapağını inceledi hemen. Simsiyah bir perdenin ortasında “Soma” yazıyordu ama kapağın altında son anda fark edilen detay insanı sinirlendirerek güldürüyordu.

“Bir *Uykusuz* bir *Penguen* aldım,” diyerek büfeciye yıpranmış on lirayı uzatan Alper, para üstü olan beş lirayı alırken *Penguen* dergisinin bu kapak tasarımıyla iktidarın arzuladığı korkuyu farkında olmadan yeniden üretiyor olup olamayacağına takıldı. Buradan bir tez konusu çıkar mıydı? Bir yıl önce böyle bir fikrin aklının ucundan bile geçmeyeceğini düşündü. Böyle düşününce de geçmişini kandırılmış bir küçük çocuğun yaşamı olarak gördü. Ve geçmişini böyle görünce gelecekte de bugünleri için aynısını düşünmekten endişe etti. “Ya geliyorum

ya da geliştiğim zannı içinde kendi rızamla beynimi yıkatıyorum... Ama yok yok gelişiyorum ve böylece sürüden iyice ayrılıyorum. İyi de sürüden fikren ayrılacak da bedenem içinde değil miyiz? Öyleyiz... Ne yapacağız o zaman? Sürüden kaçıp keyfimize bakacağız. İşte şu an burada yaptığım gibi...” Doğru yolda olduğuna kanaat getirince yüzü düğmesine dokunulmuş bir abajur gibi aydınlandı; tek müşteri tenha bir müzikhole ben-zettiği zihninde Yeni Türkü’nün sesiyle Murathan Mungan dizeleri yankılanmaya başladı.

♪ *Ya dışındasındır çemberin*
Ya da içinde yer alacaksın
Kendin içindeyken kafan dışındaysa... ♪

Türk hanı biçiminde inşa edilmiş Birinci Erkek Yurdu ile İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi arasındaki merdivenlerden basketbol sahasına bakarak inen Alper, Fakülte binasının altındaki Bit Espresso’ndan bir kahve aldı. Birbirlerinin üzerine atlayıp zıplayarak oynayan iki yavru kediye hayranlıkla bakıp, yurt binasının altındaki kırtasiyeye doğru yürüdü.

Ödevin çıktısını aldığı kırtasiyeden bir de şeffaf dosya satın alıp ödevini dosyanın içine koydu; para alışverişini tamamladı; eğildi; yerde bacaklarının arasında duran sırt çantasını bir çuvalı sırtlar gibi havalandırıp tek askısından sağ omzuna geçirdi. Kahvesini sağ, ödevini sol eline alıp ip üstünde dengede durmaya çalışan bir sirk cambazı gibi yürüyerek tekrar açık havaya çıktı. Boğaza paralel uzanan ve Manzara olarak anılan bölümdeki banklardan birinin boşalmakta olduğunu görünce hızlıca etrafına bakındı; rakibi olmadığını anlayınca istifini bozmadan ilerledi.

‘Bunlar ne?’ diye sordu kız ama nasıl atarlı... Ben de tam servis yapıyorum tepelerinde, baktım çaktırmadan... Anam! Hatunun biri resmen mal beyanında bulunuyor...”

Arada dergisine dalıp arada etrafta konuşulanları dinleyen Alper, oturduğu banka biri kız biri erkek iki öğrenci gelince toparlandı. Elini evladının omzuna atıp onu koltukaltına yaklaş-

tıran bir ebeveyn gibi, çantasını kendisine doğru çekti. Açıkta kalan ödevini çantanın altına yerleştirdi başını kaldırıp yeni gelenlere gülümsedi. Bir yanlışın nihayet düzelmesine gösterilen soğuk minnet ifadesi bir, “Teşekkürler,” çıktı kızın ağzından. Kız bankta açılan alana ilişirken oğlan da onun karşısına geçip taş duvara oturdu. Alper ayaklarını duvardan indirdi. Kız, Alper’in elindeki dergiye baktı. “Cidden artık oha ya üç yüz bir kişi öldü tek bir kişi istifa etmedi bir de isyan eden vatandaşı tekmeliyorlar... Hâlâ da, ‘Tutunamayanlar biziz,’ diyor şaka gibi. Şimdi biri bir şey dese onu da üç yüz birden yargılamayı bilirler hemen.” “Niye etsin kızım? Toplumsal hafıza mı var, kim hatırlayacak iki ay sonra? İstifa edip de niye makamından, parasından olacak? Unuturuz nasıl olsa. İstifa bir kültür, bizde yok.”

Alper, yanında konuşulanlara, “Toplumsal hafızamızın zayıf olmasından değil, daha gerçekleştiği anda bir şey hissetmiyor oluşumuzdan,” diye itiraz etti sessizce. “Sevmediğin, pek de görmediğin akrabanın cenaze evinde üzgün görünmeye çalışmak, yalandan ağlamak gibi... Sonra da hiç aklımıza gelmiyor zaten... Ancak yılda bir, yıldönümünde... O da anmak ve üzgün görünmekten bir menfaatimiz varsa...” Lakin düşüncesi, gözlerini dünyaya açtığı anda kapayan bir bebek gibi kısa ömürlü oldu, “Annen samimi,” dedi içsesi... Zeynep Hanım hayattaki duruşuyla Alper’e insanlığa ilişkin genellemeler ve indirgемeler yapma imkânı vermek istemez gibiydi. İki haftadır sadece bu konuyu konuşuyor, haberleri izlerken gözyaşlarına boğuluyor, adını koymasa da resmen yas tutuyordu bu hiçbirini tanımadığı madenciler için. Onların uğradığı haksızlığı kabul etmiyor, elinden bir şey gelmeyişi hem bedenine hem ruhuna acı veriyordu. Zaten Zeynep Hanım için mayıs ayı yas ayıydı. Kanlı 1 Mayıslar, idamlar... “Hastalık belki de annem gibilerin durumu?” diye geçti önce Alper’in aklından. Sonra, “Yoksa bende mi bir sorun var?” diye şüpheyeye düştü. Böyle tefekküre daldığı anlarda Alper düşüncüyü ıslatıp çamurlaştırıyor, onu biçimden biçime sokuyor lakin nihai bir biçim verip yeniden katılaştırmadan kaldırıp bir kenara fırlatıyordu.

şimdi bu, 'İnternette indirdim aşkım,' deyince böyle süklüm püklüm, kız bir yapıştırdı buna tokadı, oturtamadı ama parmaklarının ucu geldi... 'Teyzemin çıplak fotoğrafını da mı internette indirdin hayvan şerefsiz!' diye nasıl bağıyor kanka duysan... Herkes bunlara bakıyor... Ben şok! Üzülüyor da insan ama gülesi de geliyor... Katıldı kız ağlamaktan, kadın garson alıp götürdü lavaboya..."

Alper, solundaki banka kümelenmiş kalabalık gruptan Boğaz'ın üzerinde beklenmedik bir anda coşan martıların gürültüsünü andırır kahkahalar yükselince dönüp oraya baktı. Gürültü durulunca, arada artçı gülüşlerle kesilen bir sesle, "Oha teyzesi çıplak fotoğrafını mı atmış çocuğa?" diye sorulduğunu işitti. Gruptan bir başkası, "Yazık ya gülüyoruz da başımıza gelir..." dedi. Anlatan çocuk, "Hayır be mal mısın? Çocuğun teyzesi değil, kızın teyzesi kızın sevgilisine atmış işte, kendi yeğeninin sevgiliyle kırıstırıyor yani," derken, muhatabı, "Tamam, ben de öyle dedim. Oha teyzeye bak!" diye karşılık verdi. "Teyze deme lazım olur," sözü üzerine bir kahkaha dalgası daha yayıldı havaya.

Alper de güldü sevgilisi ile teyzesinin sanal seksini basan kızın dramına. Tam o anda, gülüşen grubun içinden birinin kendisine baktığını fark etti. Alper'in yüzünde oluşan gülümseme suyla buluşmuş bir boya damlası gibi birden yayıldı, genişledi. Alper siyah renkli dar bir kot giymiş, ayaklarına beyaz Adidas Stan Smith'ler geçirmiş kıza bakarken kızın sağ eli fermuarını boğazına kadar çektiği inceltilmiş deriden siyah renkli ceketinin cebinden çıkıp boşlukta ağır çekim süzülen minik kelebekleri akla getirerek sallandı. Alper, dergisini sol eliyle sol dizine bastırıp sağ elini sallayarak mukabele etti. Lakin tam o anda, itinayla kurulmuş bir düzenbazlığın kurbanı olduğunu işiştikten hemen sonra fark edenlerin yaşadığına benzer bir uyanışla sezdi durumda bir tuhafılık olduğunu. Bütün vücudunu ateş bastığını, derisine binlerce iğne battığını hissederek sağına baktı. Az önce yanına oturan kız alenen gülerken onun karşısında duvarda oturan çocuğun yüzünde de müstehzi bir sırıtma belirmişti. Alper yüzünde zorlama bir tebessümle başı-

nı çevirince az önce selamını üzerine alındığı kızın yaklaştığını gördü. Sedefin sesi bir kabahat işlemiş de suçluluk duyuyormuş gibi çıksa da yüzündeki gülümseme olayı onun da komik bulduğunu ele veriyordu.

“Ya kusura bakma arkadaşşıma selam veriyordum da hatlar karıştı.” Sonra birden gözleri büyük büyük açılıp dudakları aralandı ve iki kaşı da alnına doğru yükseldi, “A sen o hani sıtadi’de... gofret...” Alper, sanki içine düştüğü durum nedeniyle tüm vücudu kora kesmemiş gibi, sakın ve özgüvenli bir sesle, “Evet, ondan şey sandım zaten...” diye kısa ve anlamsız bir yanıt verdi. “Aylin hani kuzeyde sıtadi’deydik...” Aylin’in karşısındaki çocuk araya girip, “Kızım siz ne zaman orada değilsiniz ki?” diyerek güldü. “Ya iki ay önce filan... Hani makinede çikolata yoktu da bir çocuk verdi demiştim... Ya özür dilerim çocuk diyorum da adını bilmiyorum...” “Alper,” dedi Alper ciddi bir tonlama ile. Kız elini uzattı. “Sedef.” Bu esnada Aylin, kendisi bir ihtiyar, kendisine tanıtılan da çocukluğunu bilip yıllardır görmediği bir uzak akrabaymış gibi bedenini hafifçe geriye çekip gözlerini kısarak baktı. Kibirli bir gülüşle, “Süper ya!” dedi. “O zaman gecikmeli teşekkürümü sunuyorum.” “Rica ederim, afiyet olsun,” dedi Alper ve bir anda akıl edip ayağa kalkarak yerini Sedefe teklif etti: “Sen böyle geç, ben duvara geçerim.” Sedef, “Yok ya ben ayakta dururum sorun değil,” derken Alper, çantasını ve ödevini bankın köşesine çekti ve boş bardağı bankın yanındaki çöpe basket atarken ısrar etti: “Yok yok lütfen, ben seviyorum sırtımı tellere yaslayıp duvara oturmayı.” Sedef başını, “Peki o zaman,” dercesine sallayıp önce iki arkadaşına sırayla sarıldı, sonra banka, Aylin’in yanına oturdu.

Aylin bir karşısındaki çocuğa bir Sedef’e bakarak konuşmaya başladığında Alper de dergisine dönmüştü. “Çok geç çıkmayalım okuldan, beşte almaya başlayacaklar zaten, kalabalık olur... Merve direkt oraya geçiyormuş kapıda buluşacağız...” “Biliyorum gruba yazmış,” dedi Sedef. Alper ara ara hiç belli etmeden Sedefi süzdüğü gibi konuşulan her şeyi de dinliyor ve duyduklarından hareketle zihninde kıza bir yaşam tasavvur ediyordu. Bu anlarda nedenini anlayamadığı bir hisle sarıldığını, bu his-

sin de gelip karın boşluğuna oturduğunu fark etti. Küçük bir çocukken annesi onu bir gece bir akrabalarına bıraktığında benliğini kaplayan hüzünle, yine küçük bir çocukken annesinin cüzdanından para çalarken suçüstü yakalandığında duyduğu korkunun karışımı bir histi bu.

Alper sağ ayağında bir hareketlilik hissedince dergiyi kucağına indirip öne eğildi. Elini yere uzatıp ayakkabı bağcıklarına saldıran simsiyah yavru kediyi kucağına aldı; yüzünde beliren tebessüm, mevsimini bulan bir çiçek gibi açılıp genişledi. Başparmağı ile kedinin kafasının ortasını okşadı. Mayışan yavru kedi Alper'in kucağına güzelce yerleşti ve ağzına yaklaştırılan parmağı annesinin memesini emer gibi emmeye başladı. Alper, "Ya çok şeker," denildiğini işitince bakışlarını kediden yavaşça ayırıp güya ilgisizce Sedef'e yöneltti. "Allah'ım çok güzel," dedi bu sefer Sedef, o harfini bir sakız gibi iki yanından çekip uzatarak. "Al götür eve," dedi Alper avucunun içindeki kediyi kızı verirken. Sedef kediyi aldı. "Ya keşke götürebilsem ama Kivi var evde... Kedim..." Alper'i bırakıp kediyle konuşmaya başladı: "Seni de beni de parçalar." Alper güldü. Sedef kendisi gibi siyahlara bürülü kediyi kucağına, iki bacağına arasına yerleştirdi. Alper zihnine doluşan düşünceleri, bankların arasındaki çöp kutularının üzerinde sürü halinde uçuşan küçük sinekleri dağıtır gibi kovaladı. "Bizde de Gofret var," dedi. Aylin, karşısındaki arkadaşına alaycı ve küçümseyici bir mimikle göz kırptı ve Alper bunu fark edip bozuldu. Sedef, kucağındaki yavru kediden kaldırdığı bakışlarını anlamadığını belirtir bir ifadeyle Alper'e yöneltti. "Köpek, *goldın*..." Bir anlık sessizlikten sonra panikle ekledi: "Annemle abim barınaktan alıp getirdiler." Sedef, "A köpeğinizin adı da mı Gofret? Sen de bana gofret verdin o gün tesadüfe bak," diyerek güldü ve "çok şekermiş bayılıyorum *goldın*'lara," dedi. Aylin, Sedef'e hitaben, "Ya tesadüfe bak, mucize değil mi bebeğim?" dedi alaycı bir edayla. Sedef kikirdedi.

"Hadi yemeğe!" Sedef, parmağını yalarken kucağında uyuyakalan yavru kediyi Aylin'e işaret edip, "Ya şunun güzelliğine bak," dedikten sonra, "siz yiyyin ya ben aç değilim," dedi ve

yan banktaki grubu kastederek, “çocukların yanına dönerim ben şimdi, siz yiyin haberleşiriz,” diye ekledi. Aylin, çocuğunu tembihleyen bir ebeveyn gibi, “Konserde bir şey bulamayız yiyecek, ye sen de çıkmadan,” dedikten sonra karşısındaki çocuğa başıyla “hadi” işareti yaptı.

Kızın kalkıp gitmesine nasıl mâni olabileceğini düşünen Alper, kaçamak bakışını üzerinde yakaladığı anda Sedef’e, “Kimin konseri?” diye sordu. Kucağındaki yavru kediye cep telefonuyla fotoğraflayan Sedef, “*Castin Timbırleyk*,” diye yanıtladı. Alper’in yüzünün, işittiğini sathî bulmuşçasına eksidiğini görünce, neredeyse kahrkahr bir gülüşle, “Sevmez misin?” diye sordu. “*Kıray mi e rivir* fena değil, eleman iyi de dans ediyor ama biraz...” Alper etrafına bakındıktan sonra fısıldadı, “Cinsiyetçi olmayacaksam biraz kız işi.” Sedef saçlarını Boğaz’a ağ savuran balıkçılar gibi bir yandan öbürüne savurdu; “Oldun bile,” dedi ve konuşmaya devam etti: “Ben çok seviyorum valla, küçükken *senyorita* ile az dans etmedim. Ama şimdi o da cinsiyetçi ona bakarsan. Cinsiyetçi minsiyetçi, seviyorum valla...” Birden şakalı bir ciddiyete büründü: “Dans dedin mi *Şakira izdi best* ama.” Alper, “Çok güzel kadın ama konu danssa bence *Maykıl Ceksın*’dan iyisi gelmedi,” dedi. Sedef bir an kucağındaki kediye indirdiği bakışlarını tekrar Alper’e yöneltti: “Taşoda tayfasından mısın?” Alper kısa bir tereddütten sonra Taşoda’nın müzik kulübü ile ilgili bir oluşum olduğunu çıkardı. Birkaç hafta önceki şenliği hatırlayınca anlamıştı kızın neyi kastettiğini. “Yok ya hiç alakası yok,” dedi Alper. “Ben sevmem öyle kulüp işlerini, toplulukları filan... Marmara Siyasal mezunuyum burada da tarih *mastır*’ı yapıyorum, ilk senem bu okulda yani. Sen?” “A ben lisans sandım seni,” dedi Sedef. “Ben psikolojide sürünüyorum valla, bu dönem mezun olmalıydım ama uzadı okul...” Sedef, bu gecikmenin babasının ve dolayısıyla ailesiyle birlikte kendisinin yaşadıkları ile ilgili olduğunu anlatmaya girişecekken vazgeçip sessiz kaldı.

Karşılıklı kaçamak bakışlar ve ürküten bir sessizlik... İnsanın iyiye yordduğu her şey için kendisine kızdığı, ümitlenmekten ölümden korkar gibi korktuğu o anlar... Alper, sessizliğin ne-

yi getireceğinin bilincinde, susmamacasına konuşmaya başladı. Sesi uzun bir tefekkür sürecinin sonunda varılmış derin çıkarımları izah edecekmiş gibi ciddi bir tona bürünmüştü. “Psikoloji güzel bölüm. Aslında benim psikoloji okumam lazımdı.” Sedef, “Neden?” diye sordu, sormasa ayıp olacaktı da ondan sormuş gibi ilgisiz bir tonla. “Sana bir soru,” dedi Alper. Sedef’in bedeni dikkatini topladığını ele verdi; Alper işlerin yolunda olduğunu düşündü. “Sence bir vegan ile bir dinci yobaz arasında çok fark var mıdır?” Sedef, “E herhalde,” dedi derhal. “Yani biri kurban kesiyor diğeri...” Alper Sedef’in sözünü kesti, “Peki ya bu vegan da et yiyenleri deri giyenleri...” kızın ceketini işaret etmişti bakışıyla, “cani, katil filan olmakla suçlayıp onları sürekli doğru yol bildiği yola çekmek için uğraşıyorsa?” Alper bir yandan derdini anlatıp anlatamadığının telaşı içinde seri cümlelerle konuşuyor ama bir yandan da tüm bu edanın ardına gizlenerek Sedef’in deri ceketinin altında kaldığı için tam seçemediği memelerinin küçük mü büyük mü olduğu sorunsalını çözmeye çalışıyordu. “İşte bu her anlamda farklı gözükken, inançları çatışan insanların aslında ortak bir psikolojiye sahip olduğu açık... Ona odaklanırsak insanı anlarız bence oradan da insanın olguları... Ya da bak mesela derslerde on dokuzuncu yüzyıl sonundan fotoğraflar görüyoruz siyah-beyaz. Ya da sepya renk mesela eski fotoğraflardaki... Onların bize yaşattığı nostalji ya da eskilik hissini yüz sene sonra da bugün çektiğimiz fotoğraflar yaşatacak. İşte her şey değişecek, renk, görüntü, teknoloji ıvır zıvır ama hissedilen aynı kalacak. Aşk gibi mesela ya da eğlenme isteği gibi... Hep vardı hep var olacak bence... İşte bu ortak hissiyatın psikolojisi...” Alper Sedef’in gözlerinin bir lahza ışıldadığını fark edince sustu. Sanki kızın gözbebekleri sönmüş birer deniz feneriydi de bir gün tekrar parıldamaları için sarf edilmesi gereken sihirli kelime aşktı. Laf olsun diye kilide sokulan ve açması umulmayan anahtarın işe yaradığı anlardaki gibi mutlu bir şaşkınlığa kapıldı Alper. “Benim tek tercihimdi ve çok seviyorum bölümümü,” dedi Sedef. “Evrimsel psikoloji ilgini çekebilir senin. Ama sadece psikolojinin bu kadar büyük genellemelere yeteceğini sanmam. Bence sen psiko-

loji okusan şimdi, 'Benim tarih okumam lazımdı,' derdin. Tarihi de severim ben ama daha çok dedikodusunu. Tarihe anneannem bakıyor bizde..." Sedef bir an bir şey düşünür gibi durduktan sonra devam etti: "Anneannemle çok iyi anlaşırsınız var ya. Tam tipisin onun." Alper bozulduğunu ele veren bir sesle, "Niye?" diye sordu. Sedef, Alper'in hissiyatının hiç farkında olmadığını belli eden bir ses ve aynı samimiyetle açıkladı: "Anneannem çok tatlıdır benim, sürekli tarihî şahsiyetlerden, eski artistlerden, şarkıcılardan bahseder, tanışmış çoğuyla, çalışmış hatta... Hani sen de müzikle ilgilisin sanki ve tarihçisin ya ondan dedim..." Alper duymayı hayal ettiklerini duyamadığı için mutsuz olsa da "tarihçi" olarak anılmak gururunu okşadı. Sedef, "Şimdi çok yaşlı ama hâlâ koroya gider," dedi. "Süpermiş!" dedi Alper ve ekledi: "Bizim evde herkes sever müziği ama annemle babam... Yani ayrılar da aslında ikisi de anlamında diyorum, daha ziyade yetmişlerin, seksenlerin pop müzikleriyle özgün müziğini, halk müziğini filan dinlerler. Bol bol Ruhi Su, Ezginin Günlüğü, Selda, Zülfü filan... Annem zaten kapitalizmin her şeyi bozduğuna inandığından müziği de onun bozulduğunu savunuyor." Alaycı bir gülüş belirdi Alper'in yüzünde: "Eskiden insanlar şarkı söylemeyi sevdiği için şarkı söylediklerinden, bu işten para kazanamadıklarından, sadece tutkuyla sevenler yaptığından daha iyiymiş filan. Babam da futbol için söyler aynısını... Abim her şeyi dinler, şu 'kulağa hoş gelen her şeyi dinliyorum' tayfasından..." Sedef umursamazca gülerek omuz silkti: "Ne var ben de öyleyim." Alper telaşla, "Ya aslında ben de öyleyim de, öyle deyince hani şekeri basınca çöpü de tatlı diye yermişiz gibi oluyor," dedi. Sedefin bir karşılık vermediğini görünce devam etti: "Bence mutlaka bir mantığı oluyor sevip dinlediklerimizin ya da bir *patern*'i... Tür ayırmam, arabesk de dinlenebilir türkü de ama bir standart var mutlaka... Mesela ben *Bab Dilin* hayranıyım. Bütün şarkılarını sözlerini okuyarak dinledim ve sevdiklerimi *Sıpotifay*'da liste yaptım istersen senle paylaşırım..." Sedef sigara içmediğini belirtir gibi bir edayla, "Ben kullanmıyorum onu ya," deyince Alper sürekli terslendiği hissi içinde bozuldu. Söylediği her şeye itiraz edi-

lıyor, kendisiyle gizliden alay ediliyor, aralarına girmek istediği bir arkadaş topluluğunca reddediliyor gibi hissetmenin gerginliği içinde, rest çeken bir insan edasıyla konuşuyordu şimdi: “Valla para ödeyerek aldıklarım içinde verdiğim parayı sonuna kadar helal ettiğim tek işletme. Gerçi benim müzikle ilişkim bir tuhaf. Yani her saniye dinlerim hatta uyurken bile dinlediğim olur kulaklıkla uyuyakalıp. Hatta dinlemiyorum sandığımda bile kafamın içinde bir radyo yayını varmış gibi çalar durur orada... Bir şarkıya minibüste filan bile maruz kalsam hemen ezberliyorum. Sonra gün içinde yaşadıklarım hep bir şarkıyı çağrıştırıyor bana... İstemsizce... Ama özellikle dinlediklerim, bir olayı anlatan şarkılar ya da bir insanlık halini filan böyle aşkı, kıskançlığı konuşur gibi anlatan şarkılar...” “Ya ben de öyleyim aslında,” diye kısa bir yanıt verdi Sedef. Alper bu sözlerin, söylenenlere katılmaktan ziyade sohbeti uzatmamak için edildiğini düşünüp yine alındı.

Sedef kucağındaki yavru kediye dikkatlice bankın üzerine bırakırken, kedinin minik bacakları gerilip tırnakları patilerinden dışarı uzandı. “*Firedi Kurugır* gibi tipe bak,” dedi Alper. Sedef kıkırdadı. “Şu binanın altında bunun kardeşleri sanırım,” dedi cephesi sarmaşıklar, mor salkımlar ve erguvanlarla sarılı Washburn Hall’u işaret edip. Alper başını sallayarak onaylarken, Sedef, “*Büyük Umutlar*’ı izledin mi hiç?” diye sordu. Alper, “Adıyla hatırlayamadım ama konusunu söylersen izlemişimdir belki,” dedi. “Orada bir kadın var,” dedi Sedef, “düğün günü terk edilmişti filan... Öyle bir şey... Malikânesi o günkü haliyle kalmış ama her yeri otlar kaplamış... Çok güzel bir aşk filmi; bu bina da bana hep o filmi hatırlatıyor. İzlememiştir, izlesen kesin hatırlardın. İşte anneannemin evi de tıpkı o eve ve dolayısıyla bu binaya benziyor...” “Valla çok merak ettim şimdi,” dedi Alper, “anneannen de terk edilmemiştir inşallah!” “Yok... Yani tam olarak öyle değil ama... Karışık ya anneannemin olayı...”

Kedi şeffaf dosyayı küçük pati darbeleri ile tırmalamaya başlayınca Alper atıldı, “Şşt dur!” Alper’in paniğini görünce Sedef uzanıp yavru kediye mâni oldu ve dosyayı kurtardı. Dosyayı Alper’e uzatırken ödevin başlığına takıldı gözü: “Women

and Gender in Tanpınar's Huzur." "A sen de mi sosyolojiden seçmeli alıyorsun ama yok ya..." "Yok seçmeli değil, bölümümden alıyorum," dedi Alper ve sordu: "Niye ki?" İkisi de ayağa kalkmışlardı artık. Sedef, "Ben de yaptım aynı ödevi," dedi kırkdayarak, "başka bir romandı ama benimki..." Alper, "Ya sorma çok popüler *cendir* bu ara," dedi ve oyun oynarken bir yerde takılıp kalıp her yolu denedikten sonra nihayet çözümü bulduğu zamanlarda hissettiğine benzer bir his kapladı içini. "Senden bir şey rica edebilir miyim?" Sedef, "Bilmem, ne isteyeceğine bağlı," dedi biraz ciddileşerek. Alper, isteğin reddedilmesinin reddedenin kınanmasına yol açacağını bilenlerin hissettiği güven duygusu içinde, "Benim İngilizcem pek iyi değil hem de bu konuları daha çok yeni öğreniyorum. Bir okuyup bana *fıdbek* versen gerçekten çok süper olur..." Sedef uzatılan dosyaya bakarken yüzü biraz asıldı. "Yani benim kendime hayrım yok ama..." "İstersen ben de seninkini okurum," dedi Alper, "hem aynı ders de değilmiş..." Sedef, son cümleinin kendisini tedirgin ettiğini hissettiren bir sesle, "Ben teslim ettim zaten," diyerek bu öneriyi reddetti. Alper, "Ben normalde bugün teslim edecektim ama cumaya kadar vaktim de var aslında," dedi umutsuzca mırıldanarak. Sedef, Alper'e bakıp, "İyi tamam okurum ama sonra, 'senin yüzünden,' " "Yok yok," dedi Alper ve cep telefonunu çıkardı: "Meyl'ini verirsen ben yollarım kendi *meyl'im*de var zaten... Sen baktıktan sonra düzeltir cuma getirir veririm hocaya... Ya ben telefonunu da alayım da ne olur ne olmaz..."

Sözler

Fora artık yelkenler sevdaya sefer

Her şeyi istiyorum; ve sabahları beni yatağımdan kaldıran şey gelecek ve geleceğini bildirmeyen şeyin beklentisi hâlâ, beklenmedik şeyin bekleyişi, onu hayal etmekten geri durmuyorum...

– Javier Marias, Tüm Ruhlar

Hafifçe öne eğilmiş top sektiriyor; top beton zemin ile avuç içi arasında bir ring servisi gibi biteviye gidip geliyor; Alper'in alaycı bakışı, karşısında bir duvar gibi dikilen Senem'in kocasının tehditkâr bakışı ile didişiyor; sanki beden bedeni değil gözler gözleri aşmaya çalışıyor. Alper, bakışlarını zıplayıp atış yapacakmış edasıyla potaya yönelterek rakibinin dikkatini dağıtıyor ve o bir anlık yanılgıdan faydalanıp sıyrılıp geçiyor. Kahkahası eşyasız bir odada atılmış gibi kulaklarda cınlarken boş bir turnike ile sayıyı hanesine yazdırıp çemberden aşağı inen topu alıp sektirerek, bacaklarının arasından geçirerek geri geliyor.

Sahanın dışında birkaç kızla yan yana oturmuş dondurma yiyen ve kendisine kaçamak bakışlar atarak gülümseyen Senem'e göz kırparak karşılık verirken birden tehlikenin farkına varıyor: Rakibi, arkasından gelmiş topu çelerek çalmaya çalışıyor. Panik hataya sevk ediyor; topu iki elinin arasında sıkıştırıp tutuyor; artık atış yapmak zorunda. Sırtı potaya dönük, bedeni potadan uzak... Haince sırttan rakibi iri gövdesiyle üzerine yıkılır gibi eğilmiş, ahtapot misali kollarını bir sağ-

dan bir soldan uzatıp topu çalmaya çalışıyor. Alper bir yandan potayı görmeye uğraşırken bir yandan da topu karnına yapıştırıp sakınıyor. Sağına doğru dönerek atış yapacakmış gibi gösterip aniden soluna dönüyor, rakibi yine aldanıyor, Alper kaidesinden dümdüz yükselen bir roket gibi havalanıyor ve topa sağ el bileğinden kavis vererek atışını yapıyor. Herkes boşlukta süzülerek düşüşe geçmeye başlayan topa odaklanıyor. Senem'in yerinde şimdi Sedef oturuyor. Dondurma hem külah hem dudak kenarından aynı yavaşlıkla akarak eriyor. Top istikametinden emin iri bir kuş gibi potaya yöneliyor; pençeleriyle indirdiği zemini sararken alabildiğine açık kanatlarını çırparak dengesini arıyor, çember üzerine binen ağırlıkla sarsılıyor, zangırdıyor ve nihayet top çemberin içinden boşluğa düşüyor. Senem'in kocası öfkeyle dudağını ısırırken Alper sağ elinin işaretparmağını havaya kaldırıp sahayı çevreleyen blokları tarayarak eksenini etrafında bir tur dönüyor ve parmağı lise felsefe hocasının oturduğu dairede sabitlenince bağıırıyor: "Elealı Zenon'a!"

"Zerzevatçıyyğ!"

Bakışı siteye giren açık kasalı kamyonete kayan Alper, topu potaya nişanladı. Atışı çembere bile ulaşmayınca, "Bugünlük bu kadar," dedi. Ağır adımlarla ilerleyip topunu aldıktan ve kolunun altına sıkıştırdıktan sonra yürümeye başladı. Hafif bir tekmeyle dışarı doğru itip açtığı kapıdan eğilerek çıktı. Kollarını keserek giydiği siyah tişörtün önüne baktı. "İyi ter attık," diye düşündü ve topu sektirerek apartmana doğru yürüdü.

Apartmanın her daim açık dış kapısını ayağı ile iten Alper, kapakları kırık ya da açık posta kutularına bırakılmış haşere ilaçlama şirketi reklamlarına bakarak asansöre doğru ilerledi. Bir yokuşu dura kalka ve söylene söylene çıkabilen ihtiyarlar gibi beşinci kata tırmanan asansörden inen Alper, usulca serbest bıraktığı topu ayak bileği ile kontrol ettikten sonra ayağının altına aldı. Anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Kapı açılınca hırıldayarak hafifçe geri giden, ayakkabılarını çıkarmak için eğilince de üzerine atlayan köpeği okşayıp sevdi. Tişörtünü çıkarıp alnında boncuk boncuk biriken terleri sildi; dü-

r p topa çevirdiği kumaşı hayalî bir takım arkadaşına baş üstü pas verir gibi kapısı açık banyonun içine fırlattıktan sonra oda-sına geçti. şarjdaki telefonu alıp baktı. Birkaç e-posta geldiği-ni anlayınca heyecanlanıp hemen kontrol etti ama hepsi   pt . WhatsApp'ta da gelen mesajlar olduğunu görünce onları oku-maya girdi. Aile gruplarında Cengo'nun gönderdiği, önemli bir siyasetçinin aslında çoktan öldüğü ve dış g  lerin onun ye-rine bir ajanı geçirdiğini anlatan video izlenmeyi bekliyordu. Alper bununla alay etmeye bile değmeyeceğini düşünerek di-đer mesaja baktı ve çok şaşırdı. Mesaj Alper'in lisans yıllarında görüştüğü bir kızıdan, Burcu'dan geliyordu.

>Naber nasısın<

Alper telefonu banyoda, çamaşır makinesinin üzerinde de-terjanların, parfüm ve deodorantların, içi istiridye biçimli pas-tel renkli sabunlarla dolu cam k senin arasında duran, k -  k bir basketbol topu şeklindeki kablosuz hoparlörle eşleştir-di. Uzun yıllar boyunca farklı coğrafyalara zorlu seyahatler ya-parak oluşturulmuş bir koleksiyon gibi önem atfettiği, paylaş-tığında beklediği ilgiyi görmediği için artık kimseyle paylaş-madığı, sık sık bahsini açıp övündüğü özel listesinden bir şar-kı seçerek müziği başlattı ve sesi sonuna kadar açtı. şortunu, boxer'ını ve çoraplarını çıkarıp hepsini dertop ederek az önce banyoya fırlattığı tişörtü ile birlikte kirli sepetinin kenarına ite-leyip duşa girdi.

Duş başlığından fışkıran su saçlarından omuzlarına akarken gözlerini yumdu. "Farkında mısın Senem'i değil, Sedef'i hayal ettin son anda? Çünkü iki gündür bir *meyl* atamadı; hayır yap-mayacaksan baştan 'Olmaz,' deseydin ben de bir daha gitmez-dim bu sıcakta okula. Bilin altımı da meşgul ediyor... Senem, Sedef... Rastlantı mı yoksa insan isme mi ya da isimdeki sese mi kapılıyor fark etmeden? Güzel de ama. şirin. şirine. Kesin baba subay, anne  ğretmen; disiplin içinde inekledi senelerce sonra Boğaziçi sonra da dağıttı... 'Okul bitmiyor!' Bitmez tabii. Kon-serde biriyle mi tanıştı? Kesin. Ya da çok içip... Yok ya öyle bi-rine benzemiyor. Görüntü aldatır oğlum, seni de herkes dünya-nın en efendi insanı sanıyor..."

Alper askıdan aldığı havluyu beline bağlayıp ıslaklığın parıltıdığı siyah saçlarını eliyle geriye doğru yapıştırırken banyoda G-Unit'in sesi yankılanıyordu.

♫ *I smell pussy! Is that you Irv?*
I smell pussy! Is that you Ja?
I smell pussy! Is that you Black?
I smell pussy! Is that you Tah? ♫

Alper'in yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Dans eder gibi kurulanırken Burcu'ya ne yanıt vereceğini düşünüyordu: "Yazmayayım bir şey. Kesin erkek arkadaşından ayrıldı yine. Bu sefer yemezler..." Düşündükçe geçmiş, sisin ağır ağır dağılmasıyla beliren bir dağ gibi ortaya çıkıyordu. Burcu ile Alper üniversitenin ilk yılında ortak arkadaş grubu içinde tanışmıştı. Biraz yakınlaşmışlardı ama ilişkileri ciddiyet evresine ulaşmamıştı. Lakin son senelerinde Burcu, hiç beklemediği bir anda Alper'in Instagram profilindeki bazı fotoğrafları beğenmişti ki bunlar Alper'in tek başına olduğu, babasının oturduğu site-nin havuzu başında çekilmiş mayolu fotoğrafı da içeren fotoğraflardı. Bunun üzerine Alper de karşılık vermiş ve kızın birkaç fotoğrafını beğenmişti. Lakin aynı gün Burcu, Alper'in fotoğraflarına yaptığı beğenileri kuruyunca ipten toplanan elbiseler gibi çekiştirip geri almış ve Alper'i tüm iletişim kanallarından da engellemişti. Alper buna bir anlam vermek için uğraşmış, nihayet olan biteni bir arkadaşına anlattığında Burcu'nun kendisini erkek arkadaşını kiskandırmak için kullandığını anlamış ve kullanıldığı için kendisini aptal gibi hissetmişti.

Odasına geçince müziği bilgisayarına devretti. Klavyeye eğilerek Sözlük'e girip, G-Unit başlığının altına, "50 Cent'in çocukluk arkadaşları ile kurduğu eski grubu," yazdı. Sonra telefonunu alıp WhatsApp'a girdi.

>Çok iyiyim de yoğunum biraz. Boğaziçi'nde master yapıyorum, finaller filan<

Alper e-postasını kontrol edip bir şey gelmediğini anlarken Burcu yanıt verdi.

>Ahahaha sen o kadar çalışkanmıydın ya hiç öyle aklıma geldin<

Alper, “Pişkin mi yoksa gerçekten mi hatırlamıyor?” diye düşündü. “Önüne gelene salladı oltayı, düşenleri çekecek şimdi,” diye geçti aklından hemen sonra.

>Çalışkan değil zekiyim ve ezberim kuvvetli. Tabii ki son yaptığını da unutmadım. O yüzden öyle aklıma geldin falan yemem yani<

Burcu’dan bir yanıt gelmediğini görünce telefonu umursamaz bir edayla yatağın üzerine bırakan Alper, ıslak havluyu da telefonun yanına savurdu. Çekmeceleri zor açılan konsoldan bir *boxer* çıkardı. Basketbol oynamaya çıkmadan önce üzerinde olan şortunu ve tişörtünü tekrar giyip mutfığa geçti. Dolabı açtı; ortasından basılmış ve öylece kalmış pet şişeyi çıkarıp kafasına dikti. Şişeyi mutfak tezgâhının üzerine bırakıp dolabı taredi. Dışine göre bir şey bulamayınca buzdolabının kapağını ayağı ile kapadı. Koridorun taş döşemesinden yükselen ses Gofret’in koşarak geldiğini belli ediyordu. Arkasından geçen köpeğin yumuşak tüylerini çıplak bacaklarında hissetti Alper. Gofret balkona çıkıp havladı. “Annem geldi!”

Dürümünün içinden bir parça et koparıp melûl melûl kendisini izleyen Gofret’e uzatan Zeynep Hanım, “Ben yokum yarın akşam, meyhane yapacağız,” dedi. Alper, yarı güler yarı kaş çatar bir suratla: “Afiyet olsun! Nereye?” diye sordu. “Kadıköy,” diye yanıtladı Zeynep Hanım, “başka neresi olabilir ki?” demek isteyen bir tonlama ile. “Kimle?” Dürümün kâğıdını buruşturup tabağa bırakan Zeynep Hanım, “Sana ne,” dedi istese de mâni olamadığı bir gülüşle ve kalktı. Kızarmıştı. Oğlunun tabağını da alıp mutfığa geçince, “Ali var senin tanıdığın bir tek,” diye seslendi. Alper alaycı bir sesle bağırdı: “Yeni şiirlerini mi okuyacak size?” “Kahve içiyor musun?” “İçerim.”

Zeynep Hanım elinde iki fincanla salona geldi. Fincana daha önce görmediği bir canlı türü ile karşılaşmış gibi gözlerini kısararak bakan Alper, “Yeni mi bunlar?” diye sordu. “Yeni, Cengo’nun hediyesi, anneler gününde aldı. Gofret bile kutladı sen kutlamadın.” Alper baştan aşağı kızardı; sosyal medyada ko-

nuyla ilgili paylaşımları görmüş ve gördüklerini aşağılamıştı. Geçmiş yıllarda da yaptığı gibi, “Hem bir ana hem bir baba...” esprisiyle geçiştirmeyi düşünmüş lakin sonra bütünüyle unutmuştu. Ağabeyinin de kasıtlı olarak gruba bir şey yazmadığını düşünüp kendi hatasından onu sorumlu tuttu iç dünyasında. “Sen ne zamandır bu kapitalist oyunlarını önemser oldun?” “O başka bu başka,” dedi bir sigara yakan Zeynep Hanım. “İlkokulda kart yapardın, şiir okurdun... Bazen diyorum ki keşke hep öyle küçücük kalsaydınız...” Alper, fincanı ağzına doğru kaldırmak yerine ağzını fincanın içine sokarak kahvesinden bir yudum aldı. “Dur okuyayım şiir o zaman; geçmiş anneler gününü kutlayayım,” dedi ve fırlayıp içeri gitti.

Salona dönen oğluna bakan Zeyno, kırmızı el örgüsü atkısının Alper’in boynundan yerlere uzandığını gördü. Annesinin karşısına geçen Alper sol elini yumruk şeklinde sıkıp mikrofon yaparak ağzına yaklaştırdı, sağ elini de karşısında biri varmış da onu boynundan tutup kendisine çekecekmiş gibi dirseğinden kırarak ileri uzattı. Gözlerini açık mı kapalı mı anlaşılamayacak şekilde kıstı. Hafifçe sallanarak ve annesinin arkadaşı Ali’nin sesini taklit ederek okumaya başladı. Başlarda şiir okurken birkaç kez izlediği adamı taklit ediyorsa da gittikçe abartmaya başladı Alper. “*Çıkıyor kayık iniyor kayık,*” derken üst bedenini bir o yana bir bu yana sallıyor, arada kırmızı atkıyı da omzunun üstünden sağa sola savuruyordu. Artık Ali olmayı bırakmış, sözlerini bedeninin abartılı jest ve mimikleri ile baltalayanların bir karikatürüne dönüşmüştü. “*Bakmıyor kayığa sarılan sulara, bakmıyor çatlayıp yarılan sulara...*” kısmında iyice şımarıp horon tepmeye başlayan Alper’e Zeynep Hanım, “Soytarı!” dedi gülerek, “Rahat dur akşam akşam milleti getirme kapımıza.” Alper gelip annesinin üzerine eğildi; bir eliyle annesinin bir yanağını tutup boşta kalan diğer yanağından öptü kadını. “Geçmiş anneler günün mübarek olsun. Ben Kuzey Avrupa’nın oğlu Alper!”

Alper soluk soluğa yerine otururken Zeynep Hanım, “Nasıl ezberliyorsun aferin, bir de doğru düzgün okusan,” dedi. “Ali gibi mi?” diye sordu Alper alay ederek. “Ali okumuyor sadece yazıyor da,” dedi Zeynep Hanım. Alper, her bölümünü bayıla-

rak izlediği dizideki başrol oyuncusunu taklit ederek sesini iyice tizleştirip, “*madafaka*” diye bir çığlık attı. Soğumuş kahveyi bir dikişte bitirip kahverengi dilini annesine gösterirken, “Ben onun yazdığı şiiri götümle yazarım,” dedi ve telefonuna uzandı. “Bok yazarsın,” dedi Zeynep Hanım. Alper, gözü telefonunun ekranında, “Var mısın?” diye sordu.

>Hahaha ya kindar mısın sen be? Ne yapmışım ben sana. Görüşelim diyectim özledim hem bende yüksek düşünüyorum bir danışayım sana<

>Çağımızın yalanı: ÖZLEDİM<

>Ya yalancıda olduk bak ahahah<

>Gerçi doğrudur özlersen yolda görsek tanımayız birbirimizi artık bin yıl oldu görüşmeyeli<

Alper fotoğraf içeren bir yanıt aldı. Burcu belli ki ışığa yaklaşmış, beyaz renkli V yaka tişörtünün dekoltesinden memelerini özenle taşımış, yüzünde çapkın bir ifade ile bakıyordu. Mesaj, fotoğrafın altındaydı.

>Çok değişmişmiyim tanır mısın yol da görsen<

Alper koltukta oturuş pozisyonunu değiştirdi.

>İyi yönde evet. Gerçi fotoğraf aldatıcı olabilir tabii<

>O zaman bir kahve içelim yarın müsaidsen çıplak gözle gör<

Alper’in gözü ve düşünceleri mesajlardaki yazım hataları ile Burcu’nun memeleri arasında gidip geldi. Nihayet memelerde durdu. Bir şeyler yazdı, sildi. Instagram’a girip Burcu’nun profilini arattı. Buldu da. “Engeli kaldırmış,” diye düşünürken profilin açık olduğunu da fark etti ve fotoğraflar arasında hızla gezindi: “Dehlemiş çocuğu kesin bilgi,” dedi yüksek sesle. Alper’in hiç ummazken karşısına çıkan Burcu’dan beklentisi netti. Bu nedenle gözü kara bir şekilde, “Ya olur ya olmaz, olmazsa da olmasın,” düşüncesinin getirdiği özgüvenle hareket ediyordu.

>Yarın akşam evde yalnızım, annem arkadaşlarıyla çıkacak abim işte. Californication’ın yeni bölümünü indirdim, şarap filan. İstersen gel takılırız<

Annesine döndü Alper, “Var mısın diyorum?” Bakışını televizyondan ayırıp oğluna bakan Zeynep Hanım, “Neye var mıyım?” diye sordu. Alper nadiren kullanılan cam eşyalarla dolu

vitriini işaret edip, “Ali’den iyi şiir yazarsam babamın sana hediye getirdiği şu şarabı alırım...” Zeynep Hanım, başparmağını orta ve işaretparmakları arasına sokup, “Nah alırsın!” dedi. “Yılbaşına saklıyorum onu ben,” diye ekledikten sonra da televizyona döndü. “Beğenmezsen ütüyü yaparım şarap da kalır.” “Senin yaptığın ütüyü düzeltmek için ben sonra saatlerce uğraşmayacağım sanki,” diye mırıldanarak söylenip ekledi Zeynep Hanım: “Gidip bulacaksın oradan buradan birinin yazdığı şiiri...” “Aşk olsun!” dedi Alper. “Tamam, buyur yaz burada gözümün önünde ama. Hadi! Yazamazsan ya da saçmalarsan pazar günü bütün evi süpürür silersin.” İşin aslı, Zeyno’nun derdi Alper’i susturup dizisini rahatça izlemektir. “Tamam,” dedi Alper ve tekrar telefonuna döndü.

>Ne diyosun? Ona göre plan yapıcım<

>Nerde oturuyosun?<

Alper Burcu’ya yanıt verirken e-postalarını kontrol etti. Beklediğinin gelmediğini görünce öfkelenirdi. WhatsApp’a döndü ve bir mesaj yazacak şekilde Sedefi buldu rehberde. Çevrimiçi görünüyordu. Kızın profil fotoğrafına tıkladı. Fotoğrafa bakarken bu yaptığının karşı tarafa bildirilip bildirilmediğini düşündü ve ürktü. Fotoğrafı kapatıp öylece ekrana baktı bir süre. Sonra omuz silkip yazdı.

>İyi akşamlar<

Sedef İzzet’le mesajlaşırmaktaydı. Kendisini cuma akşamı yemeğe ve sonrasında arkadaşlarıyla birlikte eğlenmeye davet eden İzzet’i reddetmekle kabul etmek arasında kararsız olan Sedef, bir yandan da dizüstü bilgisayarından *Sherlock* dizisini izliyordu. *Sherlock*’u oynayan aktörle İzzet’in benzeyip benzemediğini düşünürken Alper’in mesajı gelmişti. “Ah! Unuttum ben bunu ya,” dedi kendi kendine. Diziyi duraklattı. Oyuncak tavşanını altına almış uyuyan kedisine bakıp, “Sıçtık! Çok ayıp oldu,” dedi.

>Çok yoğunum ama ben de şimdi sana yazıyordum gönderiyorum diye...<

Gelen mesajla parıldayan ekran Alper’in yüzünü de aydınlattı sanki.

>Özür dilerim ya yordum seni. Eğer işin varsa filan boş ver uğraşma ben bu halini veririm artık<

>Yok bitmişti zaten de son bir kontrol edip öyle gönderecektim. Küçük bir işim var, bir saate yollarım.<

Alper Sedef'ten gelen dosyaya baktığında bir sürü basit hata yaptığını anladı. Yine artikelleri yanlış kullanmış, cümlede zaman uyumunu yer yer gözetmemiş ve en komiği, geniş zaman tekil üçüncü şahıs çekiminde fiilin sonuna s harfi eklemeyi unutup, "*It belong to...*" yazmıştı. Alper, Word'de tüm bu hatalara ilişkin değişiklikleri tek bir tuşa basarak kabul etti ve dosyayı kaydetti. Sedef'in psikoloji kuramlarından söz eden önerilerini, ek okumalar yapmayı ve kaynak taramayı gerektirecekleri için göz ardı etti. "Okumaz bile bence hocam bunları," diye düşündü. Düzelttiği ödevi kendisine e-posta ile gönderdikten sonra telefonunu eline aldı. Yazdığı şiiri yavaşça okudu. Adam kelimesini silip yerine kelam yazdı. Annesinin zekâtı puan kıracağını düşündüyse de aklına Z harfi ile başlayan ve oraya uyacak başka bir kelime gelmeyince ellememeye karar verdi. Sonra eserine son bir kez bakıp salona dönmek üzere ayaklandı. Koridorda yürürken bir yandan da o an aklına gelen şarkının Youtube videosunu bulup Sedef'e gönderiyordu.

>Çok ama çok teşekkür ederim, gerçekten inanılmazsın. Yarın okuldaysan bir kahve ısmarlarım.<

Sedef, "*Thank you,*" derken sesi insana elini saf ipek bir yüzeyin üzerinde gezdiriyormuş hissi veren Dido'yu duymadı çünkü videoyu izlemedi.

>Gerçekten hiç sorun değil, zahmet etme cidden kahve filan. İyi geceler<

Alper salonun girişinde durdu. Son mesajı tekrar okudu. Sert bir ton muydu bu? Tersliyor muydu yoksa yazılı olduğu için mi öyle anlaşılıyordu? Yemek masasının sandalyelerinden birini çekip oturdu.

>Madem kahveye hayır diyorsun o zaman senin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen söyle. Sana da iyi geceler<

Sedef mesajıyla Alper'i üzdüğünü düşündü derhal. Diziye yi-

ne durdurdu. “Şimdi yarın bir de karşılaşırsak okulda...” diye geçti aklından.

>Fransızca hocası ödevlerle ilgili feedback verecek yarın l’de. Sonrasında kahve içebiliriz sana da uygunsa ama uymuyorsa cidden sorun değil. Kendini borçlu hissetmeni gerektirecek bir şey yapmadım.<

Alper çok heyecanlandı. Sanki yanıtı hemen vermezse bir şeyler tersine dönecekmiş gibi panikledi.

>Süper ben de ödevin çıktısını teslim edeceğim zaten. Yazarım sana işin bitmemişse de beklerim.<

Sedef çok kısa bir yanıt verdi ve Alper bu yanıtı da soğuk bulup alındı.

>ok<

Alper sandalyeden kalktı ve şiiri yazdığı not ekranını açıp telefonu Zeynep Hanım’a uzattı. Yanındaki sehpadan gözlüklerini alıp takan Zeynep Hanım, başını önce ekrana eğdi sonra kaldırıp oğluna baktı. Alper gülüşüne mâni olamayarak, “Oku oku,” dedi ve telefonu annesine verdi. Zeynep Hanım, daha ilk dizede bunun oğlunun orijinal eseri olduğuna ikna olmuştu.

K arardı gelişinle

A lemin yüzü

P ara oldu milletin

İ manı dini

T opraktan koparttın beni âdemi

A lper der

L enin ne güzel kelam

İ nsana ne gerek fazladan taam

Z ekat ver hafifle çok ise paran

M ülkiyet almasın seni esiri

Son dizelere kadar asık bir yüzle ilerleyen Zeynep Hanım, şiiri bitirdiğinde istese de kahaahasına mâni olamıyordu. “Yolasana bunu bana.” “Niye?” diye sordu Alper. “Rap yapıp meşhur olacaksın değil mi?” “Yolla yolla, Ali’ye vereyim de okusun bunu masada bize...” “Şarabı unut,” dedi Alper ve söylenir gibi ekledi: “Aleviler senin kadar Ali demiyor.”

Boğaz'da işittim rast makamını

(...) ve Charles'la ortak bir noktaları vardı, –ki bunun ilk yakınlaşmalarını sağlamakta büyük rolü olmuştu– kendi kendileriyle dalga geçebiliyorlardı.

(...)

Ikisi de birbirinde bir zekâ üstünlüğü, bir incelik, hoş a giden bir alaycılık bulmuşlardı.

– John Fowles, *Fransız Teğmenin Kadını*

Alper sosyoloji ve psikolojiye ev sahipliği yapan Sloane Hall'un arka tarafındaki küçük bahçede beklemekteydi. Sedef'in geldiğini görünce, oturduğu banktan kalkıp el salladı. Sedef sakın adımlarla ve karşısındakini süzerek Alper'e doğru yaklaşıırken çocuğun buz mavisi kot pantolon üzerine düz siyah bir tişört giymiş, ayağına da bir çift siyah Converse geçirmiş olduğunu gördü. Şimdi ilk kez alıcı bir gözle bakıyordu Alper'e. Sedef uzun boyu, atletik bedeni, temiz yüzü, yüzünün sol yanına yatırılarak alnına dökülen siyah saçları, gözlerinin altına, burnuna ve ağzının kenarlarına yayılan belli belirsiz çilleriyle her kıyafetin içinde beğenilecek bir çocuk olduğunu düşündü karşısındakinin. İnsanda dokunma isteği uyandıran temiz eşyalar gibi göründü Alper Sedef'e. Yalnız şu paçavra çanta! Alper'se kendisine gitgide yaklaşan Sedefi, ancak televizyonda görebildiği ve sadece hayal edebildiği bir kadınla gündelik yaşamda karşılaşmış gibi hem beğeni hem de umutsuzluk içeren bakışlarla kısaca süzüp bakışlarını kaçırmıştı. Se-

def uçuk pembe renkli kumaş şortunun üzerine kollarını, boyununu ve kürek kemiklerini açık bırakan beyaz bir atlet-tişört giymişti. Lüle lüle saçları omuzlarından sırtına dökülüyordu. Omzunda bir çanta asılıydı kızın ve ince hırkası da çantanın üzerine serilmişti. İyice yaklaşıp göz göze geldikleri anda Alper, Sedef'in kırpışan kirpiklerinin güzelliğinin ayırdaya vardı; uzun ve gürdüler. Sonra şortu ile uyumlu bir tonda parlayan dudaklarını ve bir somun ekmeğin ucunda nadiren denk gelen, denk gelince de insanda derhal dokunma, ısırma isteği uyandıran kısma benzeyen minnacık çene çıkıntısını fark etti kızın. "Oyuncak bebeğe kalıp olarak kullanılacak bir güzellik," diye düşündü. Böyle düşününce de, altında SEDEF yazan kutularla dolu bir oyuncakçı dükkânı vitrini belirdi zihninde. Sedef de Alper'in yeşilin hangi tonu olduğunu ilk bakışta anlayamadığı gözlerini ve belli belirsiz çillerini yakından daha da bir beğendi.

"Selam," dedi Alper gülümseyerek ve çok kelimesini çekip uzatarak, "gerçekten çok teşekkür ederim, seni Allah gönderdi resmen. O haliyle versem herhalde kafama atardı hoca," diyerek ekledi.

"Beğendi mi?"

"Nasıl? Ha yok... Yani verdim şimdi de hocaya değil, kutuları var hocaların posta kutusu gibi, oraya bıraktım. Notumu görünce anlarım beğendi mi ne yaptı." Alper bir pot kırdığı telaşı içinde ve Sedef'i sorumlu tutmak istemediğini açıklamak gayretiyle tekrar lafa girdi: "Her halükârda sen bakmasan alacağımdan daha yüksek not alacağım, o kesin."

"Kötü değildi ki," dedi Sedef içtenlikle.

Alper, "Vaktin var mı?" diye sorunca Sedef, "Yani," diyerek sol kolunu kaldırıp saatine baktı ve "bir-iki saat boşum," dedi. "Jelibon gibi aynı, ne güzelmiş," dedi Alper, saatin turuncu ve plastik kordonuna bakarak. Sedef gülümsedi, "Teşekkür ederim. Annem hediye almıştı. Gerçi ben seçtim ama..." "Aynen aynen! Ben de hep öyle..." Birlikte gülüştüler. "Bebek'te içer miyiz kahveyi, Starbucks'ta? Ya da başka yer dersen..." "Olur," dedi Sedef, ne önerilse evet diyecekmiş de karşısındakini başka

bir şey önermediğine pişman etmek istermiş gibi sempatik bir tonlamayla ve daha Alper cümlesini tamamlamadan.

Konuşurlarken yürümeye de başlamışlardı. İstikamet belirlemeden başlayan bu yürüyüş, Alper'in eğitim gördüğü Atatürk Enstitüsü'nün önüne çıkarmıştı onları. "Bak bu da bizim bina." Alper'in ailesinin evinden bahseder gibi gururla gösterdiği yapıya bakan Sedef, "A ne güzelmış," dedi, "ben burayı lojman filan sanıyordum." "Dersliklerin manzarasını görmem lazım," dedi Alper. Binaya çakılı tabeladaki ismi okuyan Sedef, "Anneannem bunu beğendi," diyerek güldü.

İki yanlarını kuşatan yeşilliklerin içinden Aşıyan'la okulun arasındaki geçide yürürlerken Alper, "Kivi nasıl?" diye sordu. Sedef şaşırdığını ele veren bir refleksle başını Alper'e çevirip bakarak, "İyi valla," dedikten sonra, sol el bileği ile başparmağı arasındaki çizgi gösterdi, "yaşam mücadelesi... Tırmalamaya devam." Alper güldü. "Güzel olduğunuz kadar zeki, zeki olduğunuz kadar komiksiniz de," diye geçirdi içinden. Kendisine sorulan soruya yanıt verirken göz ucuyla kızın memelerini süzüyordu. "O da iyi, dışarı çıkarmadım diye yatağıma işemekle meşgul." Sedef güldü. "Kısırlaştırmadan önce Kivi neler yapıyordu her yere..." Bahsettiğinin kokusunu yeniden almış gibi yüzünü buruşturdu Sedef.

Aşıyan'ın önünde, sanki birer kuklaymışlar da ipleri aynı kişinin elindeymiş gibi birden ve birlikte durup manzaraya döndüler. Şimdi Boğaz ve Anadolu Yakası kıyıları, koyu renkli ağır örtüsü üzerinden çekilip alınınca tüm ihtişamıyla beliren ışıklı bir tablo gibi önlerindeydi. "Çok güzel," dedi Sedef. "İçeri girdin mi hiç? Müzeye?" diye sordu Alper arkalarındaki yapıyı işaret ederek. Sedef, "Ya böyle cahil gibi oldum resmen, müze mi burası? Bunu da ev sandım ben, hatta bir şey demedim de insanların bahçesinden geçiyoruz, kızacaklar diye korkuyordum," dedi konuştukça derinleşen bir gülüş eşliğinde. "Evmiş zaten," dedi Alper. "Tevfik Fikret'in evi, gel girelim mi? Bedava..." Alper bunu söyler söylemez kendinden nefret etti; sözlerinin kendisini paraya önem veren bir cimri ya da bir fakir gibi gösterdiğini düşündü. "Sakin ol!" dedi kendi kendine. "Bari

bugün olsun günün sonunda kendinden nefret etme...” Günün sonunu hatırladı: “Elde var Burcu...” Rahatladı.

Halife Abdülmecid imzalı Sis tablosu ile Tevfik Fikret’in balmumu heykelinin karşısında durdular. Alper fısıldıyordu: “Bak bu oğlu, papaz olmuş.” Sedef, işittiklerinin şaka olup olmadığını anlamak isteyen şüpheci bakışlarla gülümsedi. “Gerçekten,” dedi Alper fısıltıyla. Her şeyi inceleyerek ve yavaş bir ilerleyişle başlayan gezi kısa sürede hızlandı. Odalardan birinde Alper, eliyle duvardaki fotoğrafı işaret edip, “Bak Lüsyen,” dedi. “Abdülhak Hamit Tarhan bu da, Makber’in şairi, şarkısı da var hani...” Sedef, bir gizemi çözmüş gibi heyecanlı, “A evet anneannem söyler biliyorum,” diye fısıldadı. “Ne kadar güzelmış.” “Lüsyen değil mi? Makber’i ona yazmamış ama ilk eşine yazmış bak.” Sedef, insana fotoğraflanan kişiyi hiçbir zaman bir bedene sahip olmamış, bu dünyaya bir ruh olarak uğrayıp geçmiş gibi gösteren eski zaman fotoğraflarına bakıp açıklamaları hızlıca okurken, Alper, “Ben geliyorum hemen,” diyerek ortadan kayboldu.

Şair-i Azam’ın yatak odasındaki pencereden Boğaz’ı seyre dalmış Sedef’e usulca yaklaşan Alper fısıldamaya başladı. Sedef bir an irkildi. Lakin sükûnetini yitirmedi ve Alper’e kulak verdi: “*Şeytan da biziz, cin de, ne şeytan ne melek var; dünya dönecek cennete insanla, inandım.*” Tek başına müzeyi gezmekte olan bir kadın Sedef’e gülümseyip Alper’e somurtarak bakıp yatak odasından çıkınca, Alper, “İnsan dediği bu uyuz değil tabii,” dedi ve Sedef kıkırdadı. “Ben olsam, ‘Dünya dönecek cennete üstünde insan kalmayınca,’ diye yazardım. Burası benim evim olacak bu odayı da şahsi meyhanem yapardım. Düşünsene sürekli müzik dinleyip iç Boğaz’a karşı.” Sedef, Şair-i Azam’ın duvarda asılı maskına bakarak yüzünü eksiştirip, “Sıkılır insan hemen,” dedi. “Şiirlerini ezbere bilecek kadar seviyor musun sen... Neydi adı?” “Tevfik Fikret’i mi?” diyen Alper bir an tereddüt etmeden yanıt verdi: “Yok ya şimdi internetten baktım.” “Ezberden okudun ama sanki,” dedi Sedef hayretini ele veren bir tonla. Alper güldü; “Demiştim ya sana şarkılar için falan... Hemen ezberlerim ben, olayım bu...” Alper bir lahza sessizleşti; yüz ifa-

desi kendi sözlerinin kendisine bir şeyler hatırlattığını ya da düşündürdüğünü ele veriyordu. Gülerek, “Dayım hafız olmam için çok uğraştı ama annemle baş edemedi,” dedi. Birden atılıp telefonunu çıkardı: “Dursana yatağın yanında fotoğrafını çekeyim.” “Yasakmış ama...” Kızın uyarısını umursamayan Alper önce Sedef’in birkaç fotoğrafını çekti; sonra kızın yanına geçip, “*Selfi taym*,” dedi. Başını telefonuna eğip çektiği fotoğrafları Sedef’e gönderirken havalı bir edayla, “Her kırmızıda durulmaz küçük hanım,” dedi Alper büyülenerek. “Bazen kırmızı yanar ama yol boştur, yürür geçersin.” Sedef sürekli tuhaf şeyler anlatan ve kostüm değiştirip aynı sahnede kâh bir çokbilmişi kâh bir soytarıyı canlandıran çocuğu eğlenceli bulmaya başladığını fark etti o an.

Tekrar açık havaya çıktıklarında Sedef bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu. “İyi ki girmişiz içeri,” dedi neşeyle. Alper, “Sanki bir kapıdan geçip yüz yıl öncesine ışınlanmışız, üzerimize altın tozları yağarken o zamanda gezinmişiz ve aynı kapıdan zamanımıza geri dönmüşüz gibi aynı değil mi?” dedi. Sedef, “Gelmiştin sen herhalde daha önce de?” diye sordu. Alper açıkladı: “Evet, ama ben de müze olduğunu bilmiyordum, Bebek Kapı’ya nasıl gideceğimi bilmediğimden buradan sanmıştım inişi. Sonra manzaraya bakmak için durduğumda kapı açıldı, bir adamla göz göze geldik, ‘Gel gez deliğanlı beleş,’ diye çağırdı böyle kendi bedava bir şeyden nasiplenince etrafına da onu dağıtarak kasılan dayı pozuyla, yok diyemediğimden girdim.”

Aşıyan Mezarlığı sol yanlarında kalmış Bebek’e doğru iniyorlardı. Alper, “Ben aslında müzeleri hiç sevmem, çok sıkılırım gezerken,” dedi. “A niye? Ben severim ama okul filan ya da biri götürürse gidiyorum ancak...” dedi Sedef. “Böyle müzeleri seviyorum ama,” dedi Alper. Sedef, “Masumiyet Müzesi’ne gittim bak. O da böyle ama daha güzel o.” Alper, “Duydum ama gitmedim,” dedi. “Kitabı okumasan da güzel,” dedi Sedef ve cilveli bir tavırla itiraf etti: “Ben de okumadım zaten.” Alper, “Sen de bana orayı gezdirirsin belki,” dedikten sonra kızın bir yanıt vermesine engel olmak ister gibi hemen konuyu

değiştirdi, “yani eşyalara filan bakmak eğlenceli ama hüzünlü bir yandan da. Hele arkeoloji müzeleri filan, düşünsene bir sürü iş yapmışsın, astığın astık kestiğin kestik, firavun olmuşsun filan, şimdi sümüklü çocuk tepene dikilmiş alay ediyor. Müzeler kötü ya. Ölümlülüğü, her şeyin boş olduğunu hatırlatıyor, kasvetli, soğuk geliyor bana...” “Ben seviyorum,” dedi Sedef, “ama ben de modern olanları daha çok seviyorum. Abimin eşiyle Amerika’da çok güzel müzelere gitmiştik geçen yaz.” Kıza ayak uydurmak için küçük adımlar atmaya gayret eden Alper, “Asla sana değil sözüm yanlış anlama ama sanat da böyle ne bileyim... Usulen yerine getirilmesi gereken bir modern insan ihtiyacı oldu artık. Yılda bir bienalimize *kontemperori*’mize gidelim, oh Allah kabul etsin!” dedi. Sedef, “Bienal iki yılda bir olur da neyse,” dedi duyulur duyulmaz bir sesle ama o anda, “Abin mi var?” diye soran Alper bunu işitmedi. “Evet. O da bizim okuldan mezun, bilgisayar mühendisi... Cinyıs’tır biraz kendisi. Okulu bitirip amcamın yanına gitti Kanada’ya. Sonra Amerika’ya geçti ama. Boston’da şimdi, evli...” Alper’in sesindeki gerginlik derhal kayboldu; “Hala mısın yoksa?” diye takıldı. Sedef, “Ya evet iki erkek yeğenim var çok şekerler,” dedi. “Her yıl gidiyor musun?” “Yo bir kere gittim geçen sene işte ilk defa,” dedi Sedef. “Onlar geliyor yazları genelde, yazlığa... Ama okulu bitirirsem temelli gitmeyi planlıyorum da bakalım... Arkadaşlarım gidiyor hep...” Alper, Sedef’e ve ailesine dair tasavvurunun gerçeklikle örtüşmediğini, ekonomik açıdan üst sınıfa mensup bir ailenin kızı ile muhatap olduğunu fark ederken Sedef’in gitmekten bahsetmesi içini acıttı. Bunu neden düşündüğü sorulsa bir yanıt veremeyeceğini bildiğı halde, Sedef’in artık her türlü hesabına kendisini de katması gerektiğı gibi bir hayale kapılmıştı zihninde.

Çevre duvarları yanından yürüdükleri Aşiyan Mezarlığı’nı kastederek, “Buraya gömülmek isterdim,” dedi Alper. Sedef sol yanında yeşillikler içinde kalan Boğaz’a nazır mezarlara baktı ve bakar bakmaz anneannesi geldi aklına. “Keşke hiç ölmese,” dedi. “Demin senin dediğin gibi,” diye yanıtladı Alper, “sıkılır-sın.” “Ama manzara değişiyo yaşarken,” dedi Sedef, “sıkılma-

yabilirim.” Alper Boğaz’ın da sürekli değiştiğini iddia edecekti ama birden hatırladı, tartışmayacaktı. Hele Sedef gibi bir kızla, asla! Bir mezar taşını işaret etti: “Herifin unvanları sığmamış.” Sedef gülünce Alper, “Ben olsam şekil çizdirirdim mezar taşıma,” dedi. “İleride alfabe değişir filan da torunlarım okuyamaz Allah korusun!” “Bence yazı daha iyi ama resim de olur tabii,” dedi Sedef. “Anlamadı,” diye düşündü Alper ama hiçbir şey söylemedi. “Ne çizdirirdin?” diye sordu bu esnada Sedef. “Bilmem,” dedi Alper. “İlk aklına geleni söyle.” “Üstümde kolsuz bir tişört elimde gitar sahnedeyim...” “Çalıyor musun?” “Yo!” dedi Alper, “Ama heves ediyorum.” “Unvanlarını yazmaktan çok da farklı değil,” dedi Sedef. Biraz bozulan Alper atıldı: “Sen ne yazılsın isterdin ya da ne çizilsin?” “Bilmem,” dedi Sedef. “İlk aklına geleni söyle.” “Hımm o zaman...” “Düşünme söyle!” “Âşık oldu ve aşkla sevildi yazılsın isterdim,” dedi Sedef ve yanakları hafifçe kızardı.

Sahil’e inip Bebek Starbucks’a doğru yürümeye başladıklarında Alper, “Yoruldu mu?” diye sordu. “Yo!” dedi Sedef, “Hava da çok güzel...” “*Bidîls* şarkıları gibi hava,” dedi Alper. Böylece hatırlayıp sordu: “A konser nasıldı?” Sedef, her zaman ki gibi o’su bol bir çokla yanıtladı Alper’i: “Çok güzeldi,” ve ekledi: “Muhteşemdi hatta. *Castin* çok tatlıydı. Görmeliydin.” Alper’in yüzü belli belirsiz asıldı. “Ben konserlere gitmeyi sevmiyorum,” dedi. “*Kohen* geldi iki sene önce gitmedim, *Bab Dilin* da geliyor bu yaz düşün *Bab Dilin* yani, ama ona bile gitmem.” “Neden?” diye sordu Sedef, duyduklarını tuhaf bulduğunu belirten bir tonla. “Bir kralla o tahtında otururken tanışmak gibi,” dedi Alper. “Herkes ona hayran, ilgi odağı olduğunun farkında ve seni görmesi imkânsız. Kulise filan bile gitsen ezik gibisin yine. Halbuki hayran olduğum kişiyle mesela barda karşılaşsak filan belki arkadaş oluruz. Sen mesela oyuncu olsan ve ben imza almaya gelsem böyle gezebilir miydin seninle? Mümkün değil. Aynı insanlar olsak da ortam... Ha bir de çok kalabalık ve bir sürü ‘çok eğlenmeliyim’ insanı bir arada, bana göre değil.” Sedef sessiz kaldı. “Alındın mı ya?” diye sordu Alper. Sedef şaşırarak, “Yok ya ne alaka?” dedi, “Düşünüyordum.” Bu çıkarı-

mın nasıl yapıldığını gerçekten hiç anlayamamıştı. “Bir yorum yapmayınca... Dinlemeyi sevenlerden misin yoksa sen de?” diye sordu Alper hafif alaycı ve gergin bir edayla. Sedef, yüzünde müstehzi bir gülümseme, “İşimiz,” dedi ve psikolog unvanı almak üzere olduğunu hatırlattı. Alper’in yüzünde beliren ifade hayranlığını ele verir gibiydi. “Bu durumda teşhisin nedir?” “Sana mı?” “Evet.” “Kızmak yok ama,” dedi Sedef gülerek. Alper gerildi. “Yok tabii ne alaka?” dedi sahte bir rahatlıkla. Sedef’in yanıtı çoğu zaman olduğu gibi kısa ve netti: “Kasma!”

“Kasma! Valla doğru söyledi.” Bir o bir bu kıyıya sürüklenen Alper, bu sefer sert kayaya çarptığını fark etti. Orada kalmak ve çekilip çekilip tekrar o kayaya vurmak istediğini de...

Starbucks’ta denize bakan masalar dolu olduğundan تنها tarafa, Cevdet Paşa Caddesi’ne bakan bir masaya oturduklarında Sedef, isminin Elif olarak yazılmış olduğunu fark edip telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf çekti. Alper güldü, “Valla ben adını doğru söyledim benim suçum değil,” dedi. Sedef de güldü. “Sosyal medya kullanıyor musun?” diye sordu Alper ve birbirlerini kullandıkları tüm sosyal medya hesaplarından takip etmeye başladılar. “Abime kalırsa isimleri kasıtlı yanlış yazıyorlarmış, böylece bedava reklam oluyormuş biz paylaştıkça. Gerçi ona kalsa dünya üzerindeki tüm *maltineyşınıllar* zaten tek bir aileye ait...” Alper’in telaffuzundaki hatayı zihninde sessizce düzelten Sedef, Alper’e bakıp, “Cidden mi? Çok mantıklı ya,” dedi ve sordu: “O ne yapıyor?” “Çakma cinyis,” dedi Alper gülerek. Telefonunu Sedef’e uzatıp Cengo’nun Instagram profilini gösterdi: “Kuantum, meditasyon, numeroloji, bilimsel astroloji” yazıyordu profil fotoğrafının altında. “Astroloji ve komplo teorilerinden sorumlu devlet bakanı olacak ama şimdilik bir çağrı merkezinde telefonlara bakıyor gece *şiftinde*; yakında atılır...” Sedef kahkahalarla güldü. Sonra yüzü aydınlandı, iki elinin parmaklarını kullanarak kalp yapıp, “Valla astroloji kalp ben,” dedi. Alper şaşırdı: “Dalga mı geçiyorsun?” “Yo çok ciddiym,” dedi Sedef ve sordu: “Burcun ne?” Sonra hemen atıldı: “Dur söyleme ben tahmin edeyim. Aslan mı?” “Oha nasıl bildin?” “Bildim mi gerçekten, dalga mı geçiyorsun?” Alper

güldü, “Bilemedin maalesef,” dedi. “Dur o zaman...” Sedef yine bilemeyince ikisi de burçlarını kendileri söylediler ve bu iki burcun ilişki uyumuyla meşhur olduğunu hatırladı Sedef. Lakin bunu Alper’le paylaşmadı. “Tanışırsanız derhal yıldız haritanı çıkarır Cengo senin de,” dedi Alper. “Ay ne olur tanışalım o zaman,” dedi Sedef tüm içtenliğiyle.

Kısa bir sessizlik oldu. “Ne dedi hocan?” diye sordu sessizliği sonlandırmak isteyen Alper. Sedef anlamadığını belirtir bir yüz ifadesi takınıp sordu: “Hangi hocam?” Alper tavandaki hoparlörü bakışıyla işaret edip, “Fransızca... *Fidbek* vermeyecek miydi?” dedi. “A evet,” dedi Sedef, “birkaç küçük hatam dışında gayet iyi.” “Anlıyor musun mesela şimdi bunu?” diye sordu Alper.

♪ *Je n'ai qu'une philosophie*
Être acceptée comme je suis
Avec la force et le sourire
Le poing levé vers l'avenir ♪

Sedef, umutsuzluk belirtir bir ifade ile kaşlarını yukarı kaldırdı. “Çok hızlı söylüyor... Sözlerini görürsem anlarım belki.” “Kolay,” dedi Alper ve cep telefonundaki uygulama ile önce şarkıyı sonra sözlerini buldu. Uzatılan telefonu alan Sedef, ekranda görmemesi gereken bir mesajın belireceğinden korktu bir an için. “Benim felsefem,” dedi şarkının adını okuyan Sedef, bilmiş olmaktan kaynaklanan keyfi ele veren bir sesle. Üst dudağının ortasında kahverengi bir damla parıldarken Alper, “O kadarını ben de anladım,” dedi gülerek. Sedef, Alper’in ummadığı bir hırsı açık ederek gözlerini kısıp metne odaklandı ve şarkıda dile getirilen felsefeyi kabaca özetledi. “Vuav süper vala,” dedi Alper. Sedef memnuniyetle gülümserken, “Keşke benim felsefelerim de böyle basitçe ifade edilip şarkı yapılsa,” diye ekledi, “bende ancak kafa karışıklığı...” Sedef telefonunu çocuğa geri verirken, “Nedir mesela felsefen?” diye sordu. “Öyle spesifik bir şeyi kastetmedim ya... Ama mesela bence çoğu şeyin hayali... Ya da onu boş ver de... Mesela en takık olduğum

mesele, birbirinden çok farklı gibi görünenlerin benzerliklerini ortaya koyup karşımdakini bunların aynı şey olduğuna ikna etmek. Tam ikna olunca da farklılıklarını gösterip aslında farklı da olduklarını savunmak... Ya da tam tersi..." "Çileyim diyorsun yani," dedi Sedef gülerek. Alper de güldü; "Annem gibi konuştun," dedi ve devam etti: "Bak şimdi mesela bir şarkı var, *ven may fōrst vayf left mi*, atarım sana sonra, şimdi kafanı şişirmeyeyim... İşte onu dinle mesela bir de Neşet Ertaş'ın 'Hata Benim'ini dinle... İkisi de aynı şeyi anlatır aslında bence, hani sana dedim ya o gün, psikoloji okusaydım filan diye..." Sedef, gözlerini yumup açarak hatırladığını belirtti. "İşte bunu demeye çalışıyorum, bir yandan her şey farklı, dil, enstrüman, sözler, tarz hepsi farklı ama aynı şeyi söylüyor. Şimdi bunlar aslında hem yüzeyde farklı hem de derinde aynıysa..." Sedef, Alper'in yaşamın gizini çözmüşçesine gururla anlattıklarını basit bir cümlede özetledi: "Evet bunların hepsi aynı fenomenin yansımaları. Sadece psikolojide değil tüm bilimlerde kuramlar bu tip yüzlerce yansımayı tek modelle açıklamaya uğraşır zaten... Neye baktığına göre değişir ama doğada zaten farklılıktan çok benzerlik bulunur..." Alper buluşunun özgünlüğünde ısrarcıydı; bunu anlattıkları hep hayranlıkla dinlemişti şimdiye kadar... Yeni bir denemeye girişti: "Ya mesela sadece şarkı da değil. Yaşam boyu bir sürü insana âşık oluruz ve bunlar hem aynı insanlardır hem farklı." Sedef, muzip bir edayla, "Bir sürü?" diye takıldı Alper'e ama bunun üzerinde durmadan konuşmaya devam edip sordu: "Hiç âşık oldun mu?" Alper, ne yanıt vermesi gerektiğini düşündü bir an. Yüzünde acılı bir tebessüm, "Bir kez oldum... Lisede," dedi. "Ne oldu sonra?" "Ayrı dünyaların insanları olduğumuza kanaat getirdi," dedi Alper dalga geçer gibi. "Nasıl?" diye sordu Sedef, konuyu önemsedğini belirtir bir şekilde. Öyle olunca Alper de ciddileşti. "Ya adı Senem'di, beni yeterince yetişkin bulmuyordu ve böyle... Daha 'adam' biri vardı herhalde kafasında. Biz birlikteyken biriyle tanıştı, beni terk etti ve gitti evlendi daha çocuk denecek yaşta. Ben sonradan anladım tabii pek çok şeyi..." "Üzüldün mü?" diye sordu Sedef şefkat dolu bir sesle. Alper sohbetin çok yanlış bir ye-

re gittiğini düşünerek, “Başta üzıldüm hatta dağıldım baya,” dedikten sonra ekledi: “Ama sonra bütünyle unuttum. Hatta Senem’in evlendiği adam suçumu üstlenmiş de yerime hapis yatıyormuş gibi geldi sonra bana. Çocuğu filan oldu ya şaka gibi... Teyze oldu resmen bu yaşta. Senem de patates...” Alper gülüyordu. Sedef de gülümsedi. “Sen?” diye sordu Alper. “Aynı hikâye,” dedi Sedef. “Nasıl, seni de mi terk edip evlendiler?” “Yok evlenmedi... Yani *sıtowklayabildiğim* kadarıyla...” Sedef güldü. “Lisede aynı okuldaydık ama İzmir’e taşındılar sonra. Öyle devam ettik yıllarca... O geldi ben gittim filan... Onların da Bodrum’da yazlığı vardı, yazları görüşüyorduk daha çok. İki sene önce de, ‘Ben sana layık değilim,’ diyerek ayrıldı benden.” Zihninde çok zengin, kendisinden daha yakışıklı, kendisine tepeden bakacak lakin kendisi kadar da zeki olmayan bir adam beliren Alper, “Allah ondan razı olsun büyük malmış,” diye geçirdi içinden ve “O kaybetmiş bence,” dedi. Der demez de kızardı. Sedef içlerinde soluk kırmızı ışıklar saçan minyatür ampuller varmış da biri bir düğmeye basıp onları yakmış gibi parıldayan çillerine daldı Alper’in.

Alper çaprazlarında, duvar dibinde yan yana ve sanki toplu taşımanın en yoğun saatinde bütün insanlık üzerlerine yükleniyormuşçasına köşeye yapışmış bir çiftte bakıp Sedef’e döndü. Sedef’in bakışları Alper’in neyi gördüğünü anladığını ele veriyordu. Bu sessiz farkındalık Alper’in hoşuna gitti. “Çok zeki kız,” diye düşündü. Sedef saatini kontrol etti, telefonunu eline aldı ve İzzet’e bir mesaj yazdı.

>Selam, ben akşam gelemiyorum maalesef. Babam rahatsız biraz, haberleşiriz.<

“Erkek arkadaşın mı?”

Sedef başını kaldırıp Alper’e baktı. Sanki o telefonuna eğilmiş mesaj yazarken Alper’in içine bambaşka biri girmiş de son cümleyi o sarf etmiş gibi yadırgamıştı işittiğini. “Yo ne alaka,” diyerek kısa bir yanıt verdi. “Annem.” Alper mahcup bir edayla, “Ha pardon!” dedi. Bir an sonra, “Kahvene şeker ister misin?” dercesine önemsiz bir şey sormaya çalıştığı izlenimi uyandırmaya çalışsa da çekindiğini açıkça belli eden bir ton-

la, “Erkek arkadaşın yok mu? Yani o sevgilinle ayrıldıktan sonra ne oldu?” diye sordu. Sedef hiç tereddütsüz yanıt verdi gülümseyerek: “Yani biri var ama tam olarak neyiz belli değil.” Alper, bahsedilenin kendisi olduğunu düşündü ve bunun kendisine aralanan bir kapı olduğu zannına kapıldı. “Senin?” diye sordu Sedef. Ne diyeceğini bilemeyen Alper, en güvenli yanıtın Sedef’in yanıtını tekrar etmek olduğunu düşündü: “Benim de öyle... Karışık...”

“Şey kalkalım mı?” Alper, bunun sorulmasını bekler gibi kendinden emin bir edayla, “Tabii,” dedikten sonra sordu: “Ne tarafa gideceksin? Ben Beşiktaş’tan vapurla karşıya, Kadıköy’e, oradan üç günlük bir otobüs yolculuğu ile memleketeye...” “Eve,” dedi Sedef Alper’in esprisine tebessüm ederek; “İdealtepe sahilde oturuyoruz...” “Birlikte gidelim o zaman Kadıköy’e kadar istersen,” dedi Alper. Sedef, sanki söyleyeceği ile karşısındakini kıracakmış da bunu yapmak istemiyormuş gibi çekinerek, “Bende araba var okulda,” dedikten sonra içtenlikle teklif etti: “İstersen karşıda bir yere bırakırım seni.” Alper, “Çok teşekkürler ya ama vapur şimdi çok güzel olur,” dedi havalı olduğunu düşündüğü bir tavırla. Sedef toparlanmaya başladı. Alper çantasına uzanınca birden hatırladı: “A bir saniye bekle!” Sedef kalkmaya hazır bir şekilde bekleyerek Alper’e baktı. Alper kızarak, “Ya bir dakika böyle telefonuna filan baksana,” deyince Sedef güldü. “Lavaboya gideyim o zaman.” “Süper!” dedi Alper. Sedef ayağa kalktı. Telefonunu masada mı bıraksın alsın mı bilemedi. Aldı. Sedef uzaklaşırken Alper kızın parfümünü bir portakal bahçesinde gezinir gibi ciğerlerine doldurdu. Çantasını açıp kitabı çıkardı. Tükenezkalemmini güçbela bulup kitabın iç sayfalarında uygun bulunduğu yere: “Bana ‘Emotionally Yours’u ben yazmışım, Ezginin Günlüğü şarkılarında klarneti ben çalmışım, The Kinks’le Beatles’ı hiç karıştırmamışım gibi hissettirdiğin için küçük bir hediye...” yazdı.

Sedef dönüp gelince hınzır bir bakışla Alper’e kösedeki çifti gösterdi. Çift, dünyada onlardan başka kimse yokmuşçasına içiçe geçmiş öpüşüyordu şimdi. Alper güldü. Ayağa kalk-

tı. Elinde tuttuğu kitabı Sedefe uzattı. Sedef şaşırarak aldı kitabı ve kapağına baktı: *Lüsyen: Tarihe Gizlenmiş Bir Aşkın Hikâyesi*. “Çok teşekkür ederim, ne ara aldın ki bunu?” “Müzede,” dedi Alper, “hani bir ara gidip geldim ya. Çantama koydurttum girişte... Sen o odayı ekstra beğendin gibi geldi çünkü bana...” Sedef güldü, “Ben tuvalete filan gittin sandım hiç anlamadım,” dedi ve kitabı göğsüne bastırırken tekrar teşekkür etti.

Soruyor ne imiş aşta mukadder

“Peki son olarak İzlandalı Paturson’dan daha büyük ne var onu da söyle bana.” Arnold düşünüyor. “Tanrı mı?” diyor. Mundus hayır der gibi başını sallıyor. “Yok canım. Tanrı Paturson’dan dört santim daha kısa.” “Hayal gücü Arnold! Hayal gücü her şeyden daha büyük! Çünkü önemli olan ne gördüğün değil. Gördüğünün ne olduğuna inandığın! Bunu hiç unutma.”

– Lars Saabye Christensen, Üvey Kardeş

Alper salonda üçlü koltuğun köşesinde bacaklarını karnına çekerek oturmuş, bir yandan televizyondaki belgeseli izliyor bir yandan elindeki deftere bir şeyler karalıyor bir yandan da düşünüyordu. Yine olmamıştı. Hayal ile hakikat arasındaki fark bu sefer bir uçuşuma eşdeğerti. “Kendi eşekliğim,” diye geçti aklından, “yedikten sonra pişman olacağını bildiğin yemeği sırf aç olduğun için yemek... Bir merakı giderme, bir eski hesabı kapatma isteği... Sonu baştan belli, hayali bile kurtarmıyordu ki. Çok kötü davrandın kıza, hayatta görüşmez senle bir daha. Çok da sikimdeydi! Görürüm ben seni iki gün sonra. Ne iki gün hatta bu akşam...” Defterde temiz bir sayfa açtı. O güne kadar seviştiği kızların adlarını yazdı küçük küçük... Birkaçı sevişme sayılır mıydı? Şüpheli. O yine de yazdı. Yazarken dilini dikenli bir yüzeyde dolaştırıyormuş gibi hissettirse de, en alta yeni bir isim eklemek gururunu okşadı.

Odalardan birinin kapısının açıldığını duyunca başını def-

terden kaldırıp koridora çevirdi. Yetersiz ışıkta çekilmiş fotoğraflardaki gibi bir siluet aktı geçti. Banyonun kapısının kilitlendiğini işitti Alper. Televizyon şakıyınca başını kaldırıp baktı. Alper'e okulunun yeşilliklerini anımsatan ormanlık bir alanda mavi gözlü bir siyah kuş... Arka vokallerde görünen ve görünmeyen sayısız canlının sesi... Mavi gözlü siyah kuşun diğersesleri bastıran ötüşü... Doğanın sahnesinde doğanın şarkısını söyleyen rengârenk kuşlar... Alper'i öykündüren aksanıyla İngilizce konuşan anlatıcı, mavi gözlü simsiyah bir erkek kuşun dişiyi davet edeceği alanı nasıl temizlediğini açıklıyordu. Beklenen dişi nihayet geldiğinde Alper'in kafası karıştı çünkü erkek kuşun görüntüsü şimdi bütünüyle farklılaşmıştı. Eğer bir an için gözünü ekrandan ayırmış olsa, az önce temizlik ve hazırlık yapan kuşla şimdi dişinin karşısında dans ederek dönüp duran kuşun aynı kuş olduğuna inanamazdı. Erkek kuş, bir çekici ritmik darbelerle çiviye vuruyormuşçasına sesler çıkararak ve siyahla turkuazın tezaadını haiz bir kostümle donanarak dişiyekur yapıyordu. Şov bitince erkek kuş ilk haline geri döndü. Alper sanki dişi kuşun vereceği karar kendisi hakkında olacaktıymışçasına heyecanlı, gözlerini kırpmadan izliyordu. Dişi kuş birkaç saniye düşündükten sonra uçup gitti.

Alper koltuğun kolçağındaki tabakta duran simidi dişledi; Capri Sun'dan kamış yardımıyla dolu bir yudum aldı. Telefonuna uzanıp Sözlük'e girdi. İlgili başlığın altına yazmaya başladı: "Tüm bunların bir planlayıcısı olmalı diye düşünüyoruz sanki tüm işlerimiz planlıymış gibi. Tanrıyı icat eden naif insan... Kendi zayıflığı, güçsüzlüğü ile bu koca evrenin işleyişini karşılaştırıp tanrıyı icat eden naif insan... İcadın uyanık kardeşlerinin eline geçti ve seni senin icadınla sömürüyorlar..." Felsefi düşüncelerini her zaman yaptığı gibi avam bir yorumla noktalandı: "Bizi de alıcı olmayıp tezgâhın önünü kapatıyoruz diye kışkırtıyorlar..." Mesaj kutusunda hemen o saniye bir beğeni ve onaylama ifadesi belirdi. O tek mesaj yetti Alper'e; tüm dünya onu alkışlamışçasına gururlandı. "Zehrimi attım kafam çalışmaya, felsefe yapmaya başladı," diye düşündü. Güldü. Sözlük'e yazdıklarını Sedef'in de okuduğunu ve hatta beğeni mesajı yol-

layanın o olduğunu hayal ederken yakaladı kendisini.

Elinde kabarcıklar saçan bir bardak suyla salona giren ve kendini koltuğa bırakan Zeynep Hanım, her hareketini dikkatle izleyen Gofret'e bir öpücük yolladı. "Arkadaşını bırakmadın mı sen?" diye sordu sonra oğluna. Alper kucağındaki defterin köşesini kıvrıp yazdıklarını gizleyerek ve "arkadaş" kelimesini alaycı bir tonlama ile vurgulayarak, "Burcu arkadaş halkın içinden bir kadın birey olup erkenden kalkıp otobüsle gitti ama durağa kadar bırakmayı teklif ettim... Sanırım," dedi. "Oğlum para bıraktım oraya notu görmedin mi? Ayıp! Kahvaltı etseydiniz, bıraksaydın kızı evine..." Alper annesine baktı. Zeynep Hanım'ın yüzü şişmiş, siyah-gri saçları sabaha karşı basılıp aranmış bir ev gibi karman çorman olmuştu. "Özel şoförü müyüm anne ben milletin? Nasıl geldiyse öyle gitsin. Notu gördüm, parayı da aldım. Yüce Rabbim hayırlarınızı kabul etsin." Alper yemek masasının üzerinde duran poşeti işaret etti. "Fırına gittim açma, simit topladım her şeyi... Na bunu da zıçdırdım!" "Çay koyayım o zaman," dedi Zeynep Hanım ve bardaktaki sıvıyı bir dikişte bitirip kalktı. Annesi mutfığa giderken Alper annesinin içtiğini kastederek, "O suda fösürdeyenden varsa sende bana da versene bir tane," dedi. "Sondu valla," dedi Zeynep Hanım. "Boş ver, dert değil," diyen Alper, "nasıldı akşam muhabbet?" diye sordu. "İyiymiş valla," dedi Zeynep Hanım. Mutfığa geçince, "Son dakikada ekenler oldu ama küçük masa daha iyi oluyor zaten," diyerek seslendi. "Ali'den başkası vardıysa beni de bu bütün site..." diye mırıldandı Alper. "Gel lan simit ye!" Gofret, Alper'in simidi ona verir gibi yapıp ağzına atacağını düşündüğünü belli eden ağır ve umutsuz hareketlerle kalkıp isteksizce yanaştı. Alper simidi köpeğe verip başını okşadı. Gofret'in gözleri çalmaya başlayan bir akıllı telefon ekranı gibi parıldadı.

Kahvaltı sofrasını hazırlayan Zeynep Hanım büyük oğlunu çağtırmaya gidecekti ki, Cengo telefonla konuşarak salona girdi: "...Şimdi kapatalım telefonu hemen gelir iş ilanı, kurs reklamı... Bu artık insanlık görevi addediyorum neyin... Ya bazı insanlar tamamen bilim adamı sen mesela tasarımlarını ünlülere... Beyinle yani, fikirle, beyinle, icatlarıyla yaşamları ekmek-

leri, yaratıcı zekâ... Beyni ekmegi olan bir insan için adice, hırsızca... Bilmiyorum *ayfonlar* mı böyle ama bu insani bir sorun, genel sorun... Bir bilim adamının fikirlerinin çalındığını düşün mesela *Albiret Aynştay*'sın... Var yani Türkiye'nin de *Aynştayları* var zaten düşünce biliyorsun okunuyor Türkiye'nin de mesela bu büyük bir sorun... Dikkat et yani. Ya ne sivi filan ne memur gibi... Bulursun sen o kadar geniş çevren ünlüler ayağına..."

Alper kupasını çayla doldurmuş, kucağında defteri, koltuğun köşesindeki yerini koruyordu. Masada kahvaltıya başlamış olan Zeynep Hanım da Alper de konuşması biten Cengo'ya bakıyorlardı. Şortunun ve üzerindeki dapdar beyaz fanilanın örtmediği tüm alanlar bodur, sık ve siyah bir bitki örtüsü ile kaplı coğrafyaları anımsatıyordu Alper'e. "İşten mi ayrıldın?" diye sordu Zeynep Hanım ve "Otur hadi Alper fırına gitmiş," dedi. "Val-la ben şaşırıyordum zaten. Ne kadar dayandın? Üç ay mı?" diye sordu Alper. "Gerçi sana iş çok ya, bu kılıkta okul okul gezip maki örneği olarak sınıflarda dikilebilirsin." Cengo, sadece kendisini güvende hissettiği ortamlarda kullandığı tonlaması ile, "Ha ha ha çok komik," dedikten sonra, "ödenmiş bir günlük segeka primi olmayanlar konuştu," dedi kelimeleri yayarak. Sonra annesinin uzattığı çayı aldı ve kafasını bir kedi gibi poşetin üzerine sabitleyip içini eşelemeye başladı. "Zeytinli aldın mı şovşak? Yalnız bir şey diyeyim mi? Bu kadar olur. Cidden bu kadar olur yani. Hakan yazmıştı bu ay, 'İşyerinde büyük kavgalar olabilir ama üzölmeyin bu yeni bir fırsatın habercisi..."

Alper ağabeyine alaycı bir yanıt vermedi çünkü bakmakta olduğu telefonda kendisini çok mutlu eden bir görüntü ile karşılaşmıştı. Sedef hediyesini Kivi'nin yanına koyarak bir fotoğraf çekmiş ve altına "*I will always be emotionally yours...*" yazarak paylaşmıştı. Alper derhal WhatsApp ikonuna tıkladı.

>Dinledin mi şarkıyı? Nasıl ama Dylan çok iyi değil mi?<

Anlaşılamayabileceğini düşünüp Instagram'a geçti ve Sedef'in paylaştığı fotoğrafı beğendi. Birkaç saniye ekrana baktıktan sonra telefonun ekranını kararttı. Bunu ne zaman yapsa dayısının ilk kez akıllı telefon kullanmaya başlayıp ekran kararın-

ca, “Bozuldu bu; Necip mi oynadı da bozdu?” diyerek telefonu karısına uzatmasının hikâyesini hatırlıyordu.

Kanalı değıştirdi. Bir süre ekrana baktı. “Gidecek misin bugün Taksim’e?” diye sordu Alper annesine. “Ali, ‘Gidelim,’ diyor ama sokmazlar kimseyi; halim yok gaz yiyecek,” dedi çay bardağını dudaklarından ayıran Zeynep Hanım. “Bence gitmeyin,” dedi Alper, “kırk-elli sene sonranın belgesellerinde görünen bir zavallı olmak istemiyorsanız tabii... Hayal ettiğiniz gibi, geçen yılki gibi filan da olmayacak hiçbir şey.” “Aslında gitmek lazım,” dedi Zeynep Hanım. “Herkesin özgür iradesi ve bireysel tercihi ile kendiliğinden oluşan...” kısa bir an sustu Alper, “...ve sıkılanın rahatça ayrılabilceğı örgütlenmeler dışında her türlü örgütlenme hayal kırıklığıdır.” Hiçbir yönden benzemeyen ve asla anlaşılamayan iki kardeşten büyüğü bu sefer küçüğüyle aynı fikirdeydi: “Gitmeyin,” dedi, “her şeyi ayarlamışlardır önceden. Ha sen baktın mı dediğime?” “Neye?” dedi Zeynep Hanım. “Ya dedim ya sana adamlar dokuz on biri bile yıllar önce yazmış mesaj saklamış klavyelere... *Bil Geyts*... Şeytanın başı!”

>Kitaba başlamadım ama şarkıyı dinledim evet. Çok beğendim çok teşekkür ederim tekrar. Bişi sorucam N. ne?<

Alper gözlerini kısarak mesajı tekrar okudu. Anlamadı.

>?<

>N. Alper yazmışsın ya profiline<

Alper ekrandaki klavyede gözünden yaşlar fışkıran sarı kafayı aradı bir süre. Bulunca önce onu yolladı sonra yanıtını.

>Nabi<

>Şaka yapıyorsun<

Sedef şaşkın olduğunu ifade etmek için gözleri yuvalarından fırlamış bir emoji seçmişti.

>Yok valla ciddiym. Abim de Yunus Cengiz... Hafız olmamı isteyen dayım dedim ya hani... İşte o bizim ailede herkese isim koyar. Türkçe öğretmeni. Şairlerden koyar sevdiği... Şimdi milli eğitim müdürü filan mı başkanı mı öyle bir şey<

Son mesajın son cümlesi sebebiyle Sedefin kendisi hakkında yanlış bir kanıya kapılabileceğinden korkunca tekrar yazdı.

>Annem solcu baya dedim ya. Gezi'nin yıldönümüne gide-

cek şimdi. O kadar ki arabası bile kırmızı. Özellikle aldı öyle. Annemin adını abisi koymuş şaka gibi<

Alper, Sedef'in mesajını okuyunca rahatladı.

>Hahahaha o nasıl olmuş ya? Nabi diye şair mi varmış? Yunus, Yunus Emre ama heralde?<

>Evet Yunus Emre... Annem doğunca dayım yabancılamasın diye ismini sen koy demiş rahmetli anneannem. O da Zeynep demiş ama niye onu bilmiyorum. Nabi meşhurdur ya bak kopyalayayım sana Sözlük'ten hemen bir beyitini. *Nâbî ile ol âfetin ahvâlini nakl et / Efsâne-i Mecnûn ile Leylâ'dan usandık*<

>Anlamadım da neyse. Amin diyeyim dua gibi aslfsjdljfsd. Sevgilisiydi belki Zeynep dayının??? Hiçbir isim sebepsiz konmaz.<

>Ya işte Leyla Mecnun baydı, Nabi ile onun sevgilisini anlat diyor adam. Valla araları 10 yaş filan galiba. Arada bir kardeşleri daha varmış kız, annemin ablası yani, ama o ölmüş ben görmedim yani annem de hayal meyal... Sanmam ya karısının adı Saliha. O yaşta sevgilisi olmamıştır dayımın hatta bence hiç sevgilisi olmamış olabilir. Görücü usulü sevgili olabiliyor mu ahahaha<

Alper cevap gelmediğini görünce tekrar defterine döndü. Bir iki kalem hareketinden sonra bir süre sayfayı inceledi, son kontrollerini yaptı. Kupanın dibinde kalan soğumuş çayı bir dişi içti. Taslakları ardında bırakıp nihai eserini temize çektiği sayfayı haşince yırtarak defterden ayırmadan önce o sayfaya bir şeyler karaladı ve tarih attı. Telefonuyla eserinin fotoğrafını çektikten sonra ayağa kalkıp annesinin yanına gitti. Kâğıdı uzattı. "İşte anneler günü hediyen. Geçmiş anneler günün..." Zeynep Hanım bir muziplik olduğundan emin, temkinli bir edayla ucundan tutarak aldı kâğıdı. Alper sahte bir mağruriyet içinde ve okul bahçesinde küçük kalabalıklara nutuk atan öfkeli öğrencilerin sesini, mimiklerini taklit ederek, "Ezilen emekçinin emeği olan kahve fincanlarını parayla satın alma ve bununla menfaat edinme gücü değil, alın teri!" dedi Cengo'ya. "Bağırma be sabah sabah kürdan!" diye aşağıladı göz ucuyla annesinin elindeki kâğıda bakan Cengo kardeşini.

Zeynep Hanım başını elindeki kâğıttan kaldırıp küçük oğluna baktı. Sesinin titremesine mâni olamadan, “Sen bunu mu yapıyordun sabahtan beri?” diye sordu.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

SOLDAN SAĞA

1. Cebren ve hile ile vatanın bütün kaleleri... / Yokluğu bir dert, varlığı yara olan
2. Eşya süslemede de kullanılan, pırıltılı, beyaz, sert bir madde / Beğendiğin tek Orhan Pamuk romanı
3. Ürdün’de bir şehir / (ks.) Saniye
4. Kaç alınacağı hep sorulan / Sonbahar isimli filmde dinlediğin ve seni çok ağlatan şarkı (Daim Yusuf)
5. Eski dilde su / Muhteşem bir Death in Vegas şarkısı (yardımcı oluruz)
6. Cıvıl / Pek yakışıklı, zeki, kusursuz ve hatta eşsiz erkek birey
7. Şahane bir Goo Goo Dolls şarkısı ama sen onu bilemeyeceğin için Murdoch soyadlı İrlandalı kadın yazar ve filozof / Her türlü karşı olduğun

8. (Tersten) Seni deli eden, çok yaygın kullanılan bir onaylama kalıbı; sıklıkla ikilenir (Düzden) Orta Dünya’da bir yüzük / Ansızın, birdenbire

9. Lahza / Seninki / Bana alacağın Audi modeli

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Sende sık ve çabuk bozulan / Simone soyadlı efsanevi kadın caz vokalisti (bunu bilirsin)

2. Tren denilince gelip öpen paşamız

3. Kazdağları’nın diğer adı / Alfabenin ilk harfi / Ayı evi (Cengo’ya sor o bilir)

4. (Tersten) Diğer oğlun / Dörtmala gelip uzak’dan...

5. Bir Radiohead şarkısı / Kızıl, kırmızı

6. Protonun simgesi / Kar fırtınası / Matematikte sanal birim

7. Eski dilde yankı; yeni dilde cinsiyetçi bir itham

8. Nazım Hikmet’in soyadı / “Evet kendimi bir güvercinin ruh tedirginliği içinde görebilirim, ama biliyorum ki bu ülkede insanlar güvercinlere dokunmaz” sözlerinin sahibi, 2007 yılında katledilen Dink soyadlı Türkiye Ermenisi gazeteci

9. Utanma, utanç duyma / Kürtçe hayır / Efsaneleşen kavram veya kişi

Ne imiş söyle aşkın tulsımı?

Sevgilisini etkilemek isteyen okuryazar erkeklerin başvurduğu bütün numaralara başvurmuştu Cemil: Aşık bir adam olarak tek bir hamlede evreni anlamaya, kavramaya cüret ediyor, bir yandan da yerel olana şımarıkça vurgular yapmayı ihmal etmiyordu.

– Barış Bıçakçı, *Sinek Isırıklarının Müellifi*

Marşlıların bununla ne alakası var? Bu düşmanlarımın işi, burası kesin. Bu bir büyücülük işi. Kim bir Marşı görmüş ki? Var olduklarını bilen bile yok. Ama büyücülük var, kötü ruhlar ve nazar da...

– Jorge Amado, *Dona Flor ve İki Kocası*

Metrodan çıkıp İstiklal Caddesi'ne ilerleyen Alper, yürüyen insanlara, Cumhuriyet Anıtı'na, göğün soluk mavisini boyamaya niyet etmiş gibi yükselen ışıklı sapana, yüzleri solsa da zihinleri yerinde ihtiyarlar misali tarihi binalara, aklını yitirmiş bir kuş gibi şakıyan düdük satıcısına, çöllerden esen kum fırtınalarıyla savrulup şehre düşmüş ve çölün diliyle şarkılar söyleyerek dans etmeye başlamış sokak şarkıcılarına, sivil polislikleri hep riva yet olunan kestanecilere, simitçilere ve nihayet, hapsediği akvaryumun içinde bir sağa bir sola süzülen Japon balığı gibi caddeyi biteviye dolanan kırmızı tramvaya yanına yavrularını almış uçuşan gökkuşağı elbiseli bir sabun köpüğünün içinden baktı.

Alper İstiklal Caddesi'ni bilgisayar oyunlarından aşına olduğu, zamanlar ve mekânlar arasında geçişlere imkân sağlayan *portal*'lara benzetiyordu. Balıkları görebilmek umuduyla yüzünü dikkatlice havuza eğen bir çocuk gibi, kafasını zihnindeki helezonik görüntüye sokup bedenini dışarıda tutarak caddeye baktı. 6-7 Eylül olaylarının ortasında kalmış Rum kızı Sedfi kurtardığını gördü. Ülkenin yakın tarihine ilişkin bilgisi günden güne artan ve bildiklerinin çoğunun yanlış olduğunu ya da farklı bir açıdan bakıldığında bambaşka bir görüntü sergilediğini öğrenen Alper, ülkesinin mağdur ettiklerine karşı vicdani bir sorumluluk hissetmekle böyle hissetmesi için kurulmuş bir düzence kandırıldığı hissi arasında bocalıyordu. Mağdura acıma hissinin ötesine geçemiyordu. Ülkesine yönelik saldırı ve eleştiriler karşısında, özellikle de bunları dile getiren Türk değilse, savunmacı bir refleksle ülkesine sahip çıkıyordu. Hükümetten hoşlanmasa da ülkesini ve devletini seviyordu. Onun için bu iki kavram, ülke ve devlet, yani Türkiye ve Türkiye Cumhuriyeti, sadece kendisinin azarlayabileceği bir evlat gibiydi. Nasıl ki bir ebeveyn, evladını bir başkası azarladığında o kişi haklı da olsa çocuğunu korur ve saldırganlaşırsa, Alper de ülkesine yönelik eleştiriler karşısında benzer bir refleks gösteriyordu.

Başını hayalî *portal*'ından geri çekip tekrar ileri uzattığında çok yakına, bir yıl öncesine bakıyordu. Gezi'nin ihtişamlı kalabalığı içinde, caddeyi aydınlatan altın sarısı ışıklar altında, masmavi el arabasının üzerine dizilmiş kıpkırmızı karpuzlarıyla bir satıcı vardı karşısında... Gezi'den aklına kazınan görüntü buydu: Altın sarısı ışık altında masmavi bir el arabası, üzerinde kıpkırmızı karpuzlar... Bir daha. Şimdi işgal İstanbul'unda... Caddedeki binalara asılı yabancı bayraklara öfkeli mavi gözlü bir dev, öfkesini "Ağa Camii" şiiirinde haykırıyordu. Alper kararlı adımlarla ilerleyip helezonu bedeniyle de geçerek şimdiye daldı. "Zayıf davranıyoruz zayıf.. Gönder özel harekâtı Musul'u da alsın Suriye'yi de komple dağıtsın taş üstünde taş bırakmasın... Ne demek lan Türk konsolosluğunu basıp milleti esir almak?"

Alper, Demirören AVM'ye girince serinliği hissedip ferahlandı. Erken gelmişti. Sinema katına çıkıp en arka sıradan iki bilet aldı ilk iş ve Sedef'e hem geldiğini hem de biletleri aldığını bildirdi. Mesajın iletilmediğini görünce kızın metroda olduğunu düşünüp alt katlardaki teknoloji mağazasını gezmeye karar verdi. Zeyno'nun inşaat sürecinde sürekli eleştirdiği bu AVM'de olmak Alper'in vicdanını biraz rahatsız etmişti. "Başka serin yer yok ben ne yapayım," diye düşünerek kovaladı bu düşüncesini Alper. Oyun konsollarına ve oyunlara bakarken Sedef'in arabası olduğunu hatırladı. Kızın metroda olmadığını, gelmekten vazgeçmiş, telefonunu kapatmış ve hatta bir başkasıyla buluşmuş olduğunu kurdu kafasında. Öfkelen-di.

Yaşamında nadiren bir girişimde bulunan, hayallerinde en cazip teklifleri bile reddederek dik duran Alper şimdi tereddüt içindeydi. Sedef beklediği adımları atmayınca beğenilmediğini, istenmediğini hatta bunun mezun olduğu okul ve ekonomik durumuyla ilişkili olduğunu kurup öfkelenmişti. Kızın hayatına mütecaviz bir tavırla saldırıp tüm sosyal medya hesaplarını en ince detayına kadar incelemiş, kedisinin adının şifre olabileceğini düşünüp bu hesaplara sızmaya çalışmış, hatta kibir ve umut kavramlarının uçlarından tutup birbirine kavuşturmaya uğraşır gibi, kendi adının kızın şifresi olabileceğine bile ihtimal vermişti. Denemeleri sonuç getirmeyince daha da öfkelenmişti. Lakin Sedef'ten o kadar etkilenmişti ki, ancak bir şeyi çok istediği zamanlarda yenebildiği mağrur tavrını alt edip kıza yazmıştı. Buluşmayı, bir şeyler yiyip içmeyi, a hatta isterse sinemaya gitmeyi teklif etmişti. Hani şu herkesin konuştuğu, annesinin de hemen gitmek istediği, Cannes'da Altın Palmiye kazanan... Aldığı yanıt ummadığı kadar olumluydu.

"Ay nasıl sıcak bu ya böyle," diyerek geldi Sedef. Alper, arayıp İstiklal'e girdiğini söyleyince AVM'nin kapısında beklemeye başladığı Sedef'i yanaklarından öptü; Sedef biraz şaşır-dı; Alper, kızın bedeninden yükselen kokuyu teneffüs ederken sertleştiğini hissetti. Garipsedi. İlk bakışta beğendiği pek çok kadında kimi zaman seğiren bir göz, kimi zaman fazla tiz bulunduğu bir ses, kimi zaman biçimsiz bir ayak tırnağı görüp bu ayrın-

tıyı o kişiyle arasında geniş bir uçuruma çeviren Alper, şimdi bir kadının kendisi üzerinde sadece görünüşü, sadece kokusu, sadece sesi ile bu denli hâkimiyet kurabilmiş olmasından hem hoşlandı hem ürktü. İlk kez bir kadını her görüşünde daha da beğendiğini fark ederken, “Burası serin ama,” dedi kıza, “ister-sen bir şeyler alırsız içecek öyle gireriz filme...” Sedef, çantasından matarasını çıkarıp reklamını yapar gibi sevimli bir gülüm-seme ile salladı. “Merve bilinçlendirdi bizi. Plastik filan kullan-mıyoruz.”

Alper, “Behzat Ç.’deki Akbaba değil mi bu?” diye sordu at yakalayıp satacak adamı kastedip fısıldayarak ama filme dalmış Sedef işitmedi. Kızın saçlarından ve bedeninden yükselen, in-sana başını tertemiz bir yastığa dayıyormuş hissi veren koku-yu soluyarak kulağına eğilip sorusunu tekrarladı. Sedef dönüp Alper’e baktı ama sahne değişip salona karanlık hâkim oldu-ğu için birbirlerini hayal meyal seçebildiler. Sedef fısıldayarak, “Bilmiyorum hiç izlemedim onu,” dedi. Alper, Sedef’in beli dar, etekleri ayak bileklerine uzanan yazlık straplez elbisesinin de-rin yırtmacından gözüken bacağına baktı. Oturuşunu düzeltir-ken Sedef’e yaklaştı. Kızın bedenine, özellikle de saçlarına do-kunmak için engelleyemeyeceğinden korktuğu bir istek duyu-yordu. Karın boşluğunda hissettiği sancı da gitgide aşağılara süzülüyordu, sevda şehvete akıyordu.

“Herkes ne kadar çok konuşuyor,” diye fısıldadı Alper. Sedef hafifçe kendisine dönünce, “Sanki komedi filmi gibi bir de neye gülüyorlarsa,” diye söylendi. Sedef, “Şşt!” dedi kibarca. Alper, kızın kulağına iyice sokuldu ve fısıldadı: “Bizim okulun salonu bu ülkenin en iyi sinema salonu, medeniyet orada.” Kulağını yalayan fısıltı ve koluna değen sert kol Sedef’in içini bir hoş etti.

“Âşığım ya bu Haluk Bilginer’e, adam efsane,” dedi İstik-lal’e çıktıklarında Sedef. “Acıktın mı?” diye sordu Alper. “Yani çok aç değilim de yerim.” “Ne yemek istersin?” “Bilmem, sen?” “Gel bak o zaman nereye götüreceğim seni,” dedi kızı Atıf Yıl-maz Caddesi’ne yönlendiren Alper.

Alper tüm insanlığı tehdit bellemiş gibi süzüyordu herkesi. Görüyordu; Ağa Camii duvar dibine tezgâh açmış işportacılar,

sokaktan gelip geçenler, erkek kadın fark etmeksizin Sedef'e bakıyordu. Kimi kaçamak, kimi alenen... Kimi sevgi, kimi hayranlık, kimi öfke, kimi kıskançlık dolu gözlerle...

Hacı Abdullah Lokantası'nın ağır kapısını epeyce güç kullanarak açan Alper Sedef'e yol verirken, bir garson derhal kapıda bitmiş onları karşılıyordu. İçeri girdikleri anda Sedef, henüz kurumamış gülkurusu bir ebruyu andıran mekâna, vitrinlere yerleştirilmiş içi rengârenk sebze-meyvelerle dolu kavanozlara, duvarlara asılı minyatürlere hoşlandığını belirterek baktı.

"Ya ne güzelmış burası," dedi Sedef ilk kez panayıra gelmiş bir çocuk gibi mutlu. Alper, kendilerine gösterilen masanın sandalyesine sırt çantasını bırakıp, "Gel yemeklere bakalım," dedi. Sedef sevmediği biri gelip yanlarına oturmuş gibi ters bir bakış attı çantaya. Sonra bakışları bir sarkaç gibi, duvara asılı iki portre arasında gidip gelmeye başladı. Alper, Sedef'in yüzüne yansıyan hayranlığı fark edince sağ elinin işaretparmağı ile önce tablolardan birini hedef aldı ve ders anlatan bir hoca gibi açıklamaya girişti: "Bu 1914'te Sofya'da görevli bir Osmanlı subayı ve davetli olduğu kıyafet balosuna yeniçeri ağası kostümü ile gitmiş, ismi Mustafa Kemal..." Sedef, yüzünde hayretini ve takdirini ele veren bir ifade ile dönüp baktı Alper'e. Alper kasıldı; esprili bir tavırla, "Diğerini tanırsın, takım elbisesi içinde Atatürk," dedi. "İkisinde de çok karizmatik," dedi Sedef. Alper, "Valla bu ülkede her erkek için asla rekabet edilemeyecek bir baba misali hem ürkütücü, hem övünç kaynağı, hem kıskanılan..." Sedef şımarık bir edayla araya girdi: "Valla her kadın için de aşk! En büyük aşığı da anneannem."

Yemeklerin arkasındaki tezgâhta duran adam Sedef'e her yemeği tek tek açıklarken Alper yanlarında bekleyen garsona, "Mahmut Abi yok mu göremedim?" diye sordu. Asık suratlı garson, "Mahmut" derken sesinin tonu bahsi geçeni çıkaramadığını belli ediyordu. "Ayrıldı o oluyor baya," dedi yemeklerin arkasındaki adam. "Hadi ya!" dedi Alper.

Alper'in ısrarı ile yarım porsiyon sipariş ettiği et suyu çorbasını içen Sedef, bakışlarını diğer masalardaki turistlerin, iş yemeği yiyen kerliferli adamların, ailesini alıp gelmişlerin üzerin-

de gezdirdikten sonra, “Ben hiç bilmiyorum böyle yerleri,” diyerek hayıflandı. “Babam getirirdi bizi,” dedi Alper. “Mahmut Abi dediğim de burada şef garsondu, arkadaşı babamın, ortak iş yaptılar bir ara Bodrum’da...”

Sedef kaşığını ağzına götürürken Alper onu izliyordu. “Öyle bakarsan yiyemem,” dedi Sedef. Yemek tezgâhının arkasındaki adam şimdi tüm yemeklerin İngilizcelerini saymaya başlamıştı bir turiste. Göz göze gelince aynı şeyi düşündüklerini anladılar ve güldüler. “Beğendin mi filmi?” diye sordu Sedef ve ekledi: “Sıkıldın sanki biraz...” “Uzundu,” dedi Alper, “makarayı bol bulmuş, çekmiş Allah çekmiş...” “Makara ne? Dijital artık,” dedi Sedef gülerek. “İşte ondan. Makara olsa çekemez böyle uzun uzun. Misal o Nejat İşler’le kadının ağlaştığı sahne... Paraları ateşe attığı filan... Orası çok ajiteydi bence.” “Ben çok beğendim,” dedi Sedef. “Haluk Bilginer nasıl güzel İngilizce konuşuyor, nasıl bir oyunculuk o... Tiyatroda da öyle, müthiş!”

Sedef, anlayış bekler gözlerle doyduğunu söylerken Alper bir şey yemesi için ısrar etti. Böylece Sedef, karışık bir zeytinyağlı tabağına, “Evet,” dedi. Alper kendisine de ızgara köfte ısmarladı. “Komikti ama o ablasıyla köşe yazısı üzerinden tartıştıkları bir de o sonda hani öğretmen sarhoş olunca... Böyle kendimizle alay edince Batılı da beğeniyor.” Sedef gözlerini kısıtı ama suratı sevecendi: “Batı’nın aydını sence farklı mı? Bu tip orada yok mu? Hani benzerlikler filan diyordun, bunların arkasındaki psikoloji evrenseldi... Hem sadece konu değil, işin teknik tarafı...” Alper, Sedefin güzelliğine kızın zekâsını örten bir perde muamelesi yapıyor ve o perde Sedef tarafından aralanınca gördüğü manzaraya her defasında hayret ediyordu. Susarsa sıkıştığını belli edeceğini düşünüp aklına geldiği gibi konuşmaya başladı: “Biz evrensel iş yapamıyoruz; derdimiz hep ülke... “Ne alaka?” dedi Sedef gayet kendinden emin bir sesle. “*Vudi Elin*’in aydın eleştirilerinden bin kat daha güzel bu film. Ayrıca görüntüler de çok güzeldi. Nuri Bilge de bizim okuldan mezun biliyor musun?” “A!” diye bir ses çıktı Alper’den. “Valla belli sen her filmi izlemişsin, ben pek film izlemiyorum o yüzden *Vudi Elin*’la kıyaslayamam ama sen öyle diyorsan öyledir. Ama şe-

yi güzel, insana çok şey düşündürüyor...” Sedef yemeği bıraktı, filmde pek bir şey anlamadığını düşündüğü Alper’e açıklama yapmaya girişti: “Ya bak şimdi,” dedi önce, “şimdi orada bir karakter yaratıyor... Kendisini aydın hisseden bir Aydın karakteri... Ve onu eleştiriyor... Bu yüzden çok iyi film işte...” Alper düşündükçe Sedef’e hak veriyordu; fark ediyordu ki düşündükçe aslında Sedef’in haklı olmasını arzuluyor, onun kendisini ikna etmesinden, algısını değiştirmesinden zevk alıyordu. Hak vermesinin sebebi de buydu. Yine de bu aşamada bütünüyle geri çekilmek istemedi: “Adamın adını Aydın koyması filan çok klişe bence.” Suyu açıp Sedef’e su doldurdu. “Teşekkür ederim,” dedi Sedef. “Rica ederim. Ama şimdi sen deyince fark ettim düşünüp... Mesela Aydın’ın inanç değil İslâm’la, inananla değil din taciriyle uğraşarak kendisini aydın saymasını acayip iyi ti’ye almış film... Filmde söylememiş ama bence bu iyice politize olmuş semavi dinleri bir kenara bırakıp yeniden Allah üzerine düşünmek gerek...” Sedef buna pek niyeti olmadığını belli eden umursamaz bir ses tonuyla, “Valla onu da başkaları düşünsün, bana bulaşmadıkları sürece kimin neye inandığı ile ilgilenmiyorum,” dedi. Alper, “İnanmıyorsun yani sen?” dedi gülerek. Sedef, “Ya yalan söylemeyeyim aslında okumadım hiç *Kuran* filan, namaz da bilmiyorum nasıl kılınıyor, bizim ailede hiç yoktur,” dedikten sonra sustu. Biraz düşünüp, “Kimseye kötülük yapmıyorum ve bunun yeterli olduğunu düşünüyorum aslında,” dedi.

Sedef başka bir şey daha yiyip içmeyi kati bir dille reddedince, “Hesabı alalım o zaman,” dedi Alper. Sedef, “Yemin ederim çarpılacağız,” dedi. Alper şarkının melodisini es geçip sadece sözleriyle yetindi: “*Ay em cast e sol huz intenşins ar gud, o lord piliz dont let mi bi misandırsutud...*” Sedef yarı ciddi yarı güler bir edayla, “Böyle diyorum ama bakma... Utanmazım işte, bir şey istediğim zaman da dilek tutuyorum ve dua ediyorum. Ya da başım sıkışırsa filan da Allah’ım yardım et diyorum, totemim de hiç bitmiyor,” dedi. Alper de ezan sesinin, ihtişamlı bir kubbenin, ramazan sofrasının, bayram sabahının ya da mahyanın kendisini etkilediğini; sosyalist ve inançsız oldu-

ğunu her fırsatta dile getiren annesinin de isyanını Pir Sultan Abdal deyişleriyle cuşa gelip, “*Takdir olan gelir başa, tevekkeltü tealallah*” diyerek haykıranlardan olduğunu anlattı. “Sen rahat ol,” dedi sonra Alper bilmiş bilmiş, “bence başımızın sıkıştığı anda icat ettiğimiz bir olguyu sadece başımızın sıkıştığı anlarda hatırlamamızdan daha doğal bir şey olamaz. Zaten böyle kutsallaştırılmış kavramları tartışırken korktuğumuz da çarpılmak falan değil, bu kavramları kutsallaştırarak kendilerine çıkar sağlayanların ya da kimlik edinenlerin saldırma ihtimali... Ha çarpılmaktan korkuyorsak bu da o tiplerin yarattığı illüzyon... Birey olamadığı için varoluşunu ancak bir külte bir lide-re bağlanarak, bağlanırken de ona dönüşerek anlamlandırabiliyor pek çok insan çünkü...”

Hesap gelince Alper atılıp aldı ve ikiye katlı deri cüzdanı açıp içindeki kâğıda yazılı sayıya baktı. Çarpılmak bu olabilir miydi? Yaşadığı şok bir lahza gözlerine yansıdı ve Sedef bunu fark etti. Lakin fark ettiğini sezdirmedi. Alper elini cüzdanına attı. Annesinin, “Acil bir şey olur, başına bir şey gelir bulunsun yanında,” diyerek verdiği ek kartı çıkarıp hesabın içinde geldiği deri cüzdanın üzerine bıraktı. “Durumu açıklar uzun süre de para almam annemden,” diye düşünüp derhal rahatlatmış kendini. Sedef’in çantasını dizlerinin üzerine aldığını görünce kesin bir dille, “Hayır,” dedi. “Olmaz ama,” dedi Sedef, “biletleri de almıştın hep sen mi ödeyeceksin böyle?” “Sonrakinde bakarız,” dedi Alper. “Yok, olmaz,” diyen Sedef, “a Cihangir’e gidelim mi?” diye sordu birden. “Ben de seni benim favori mekânıma götüreyim. Kahve içeriz ya da işte... Ne istersen...” “Süper olur,” dedi Alper sevinçle.

Yeniden İstiklal’e çıktıklarında hava biraz serinlemiş cadde ise daha da kalabalıklaşmıştı. Galatasaray’a doğru, varıp varmayayı umursamadıkları belli bir edayla, salınarak yürüyorlardı. “Bir de bu kiliseler,” dedi Alper, “sekülerliği savunan Türk, yerel dindarı aşağılar ama kiliseye bayılır. Sanki bunların din adamlarıyla müminleri yobaz değil. Yanlış Batılılaşma budur işte.” Sedef, “Yemin ederim gizli akepeli filan olduğunu düşünmeye başlayacağım şimdi,” dedi gülerek. “Ne alaka?” dedi Al-

per. “Ben bayılırim kilisede mum yakmaya,” dedi Sedef omuz silkerek. Elini ileri doğru uzatıp, “Buradan aşağı inerken solda büyük bir kilise var,” diye ekledi. Alper, “*Senantuan*,” deyince Sedef, “Adını bilmiyorum ama orada yaktığım mumun haddi hesabı yok,” dedi gülümseyerek. Alper, “Tam Tünel’e gelirken sağda da bir han varmış biliyor musun?” diye sordu. Sedef, “Ben o kiliseyi yanındaki Zara’ya girerken görüp öğrendim,” dedi kendisiyle alay eder gibi ve ekledi: “Hanın yakınında Zara var mı?” Alper güldü. “Sana da yolladığım ödev için internette bakınırken görmüştüm; Tanpınar yaşamış bir dönem o handa.”

Bir müddet etrafı izleyerek yürüdüler. Alper düşünüyordu. Son günlerde hissettikleri ve yaşadıkları ile *Huzur*’da olan biten arasındaki benzerlikleri fark ettikçe romandan sadece bir ödev çıkarmadığını, epeyce etkilendiğini içten içe kabul ediyordu. Böylece, son zamanlarda dolaştığı her yerde Tanpınar’ın adımlarını takip ettiğini, şehrin her köşesinde onun hayaleti ile karşılaştığını hissediyordu. Bunları Sedef’e de anlattı. Sedef, “Ya artık benim de okumam şart *Huzur*’u,” dedi, “baksana tanışmamıza o vesile oldu, şimdi onun yazarının yaşadığı yerlerde geziyoruz, o kitaptaki insanlar gibi dolaşıyoruz diyorsun... Bunlar rastlantı olamaz, ben inanırım böyle şeylere...” Alper güldü. O tüm bunların sadece bir tesadüf olduğunu ya da bilinçaltının devrede olduğunu düşünüyordu. Yine de, *Huzur*’u okuduktan sonra doğup büyüdüğü İstanbul’a bakışı değişmiş, bir bilinç kazanmaya başlamıştı. “Bazı sanatçılar yaşadıkları şehre şehir de onlara ruhunu katıyor sanki... Böylece birlikte sonsuza kadar var oluyolar,” dedi Alper.

Sedef, kimi zaman ciddi konulara değinen bir kitabı okumak kimi zaman haylaz bir sokak çocuğunu izlemek gibi olduğunu düşündü Alper’le takılmanın. İlk buluşmalarından sonra, zihninde Alper’in gitgide daha fazla yer kapladığını hissettiği günlerde, aranmayı beklemişti. Alper’den Merve’ye de bahsetmiş, Merve’nin, “Diğerini bana veriyorsun o zaman,” şeklindeki alayıyla hatırladığı ve sürekli buluşmak isteyen İzzet’in son mesajına, artık görüşmek istemediğini kibarca belirterek yanıt vermişti. İzzet çok şaşırmış, mesajları gitgide kabalaşmış, Sedef ısı-

rarla yanıt vermeyince de iletişim bir noktada kesilmişti. “Alper’le bir şey olmasa da İzzet’le kesinlikle olamayacağımı onun sayesinde anladım,” diye düşünmüştü Sedef. O günlerde düşündüğü bir başka şeyden ise şimdi emin olmaya başlamıştı. Evet, Alper yakışıklı çocuktu ama Sedef kendisini asıl cezp edenin Alper’in tutkulu hali olduğunu anlıyordu. Çocuğun ilgilendiği şeylerin kendi dünyasında bir karşılığı olmamasını umursamıyor, Alper’in çocukça bir hırsla müzikten, tarihten, gündelik yaşamdan bahsederken dışa vurduğu görüntüsünü beğeniyordu. Çünkü Sedef, böyle büyük ve samimi bir tutkuyla sevilmek istiyordu. Alper’in de tıpkı kendisi gibi tutkuyla sevebilme kabiliyetine sahip olduğuna inanıyordu; ya da şairin dediği gibi, *Mecnun’dan füzûn bir aşıklık istidadına...*

Sedef bunun farkında olmasa da tüm dünyaya gülümsüyor gibi görünüyordu. Doğal, doğuştan gelen bir cazibesi vardı. Yüzünü nadiren ekşittiği anlarda dahi memnuniyetsizliği yüzüne bütünüyle yayılamıyordu. Bu hal, doğal bir kalkan işlevi de görüyor, hemen herkes Sedef’e nazik olmayı tercih ediyordu. Sedef görüşmek niyetinde olmadığını belirttiğinde İzzet’in haddini aşmasına da bu nedenle şaşırmıştı. Ama oluyordu böyle... Küçük bir çocuğun kumdan kalelerine benzeyen, tam da bu nedenle çoğunluğun zarar vermekten imtina ettiği korunma yöntemleri beklenmedik bir kabalıkla yerle bir edilebiliyordu.

Cihangir Meydanı’nda Alper yanlarına yanaşan küçük kızı, “Hadi canım teşekkürler,” diyerek geri çevirecekti ki o daha ağzını açmadan Sedef doğrudan kendisine hitap ederek, “Güzeller güzeli ablam al bir tane, nazardan korur,” sözleriyle elindeki nazar boncuklu bilekliği uzatan kıza gülümsedi ve bileğini uzatıp, “Bağla ama sen tamam mı?” dedi çok sevecen bir sesle. Gözleri parıldayan küçük kız bilekliği bağlarken Alper cebinden elli lira çıkarıp kıza verdi. Kız Alper’e abartılı övgüler, her dileğinin kabul olmasına yönelik dualar düzerek ve bir aile olmalarını temenni ederek kaçarcasına uzaklaşınca Sedef, “Ne yaptın oha!” dedi, “Elli lira mı verdin?” “Bugün de onun iyi gününü olsun,” dedi Alper. Sedef, “Ya!” dedi a harfini uzatarak ve ağlayacakmış gibi... Alper, köprücük kemiği ile omzu arasında-

ki minik boşluktan başlayarak kızın kolunu izledi. Bileğine gelince, az önce küçük kızın toza toprağa bulanmış, tırnak aralarını kirli ellerinde bir paçavraya benzettği kırmızı ipin ve o ipe takılı nazar boncuğunun şimdi Sedefte nasıl bambaşka göründüğüne hayretle baktı. Sanki sırrını ve sihrini kem gözlerden sakınmak isteyen bir tılsımdı da herkeste alelade görünüp sadece doğru kişide parılıyordu. Alper, “Bu lazımdı hem,” dedi, “nazara müsait bir güzelliğin var.” Sedef kahkaha attı: “Bu konuda mütevazı olamayacağım çok nazar değişiyor evet bana,” dedi. Birden durdu, yüzü değişti, “Ya alay mı ediyorsun yoksa? Sen inanmaz mısın nazara?” “Nazara inanmıyorum ama bir güç var,” dedi Alper kasılarak. Tam o esnada başta Cengo’da olmak üzere pek çok insanda sathi bularak aşağıladığı şeyleri Sedefte nasıl çekici bulduğunu fark etti. “Kesinlikle var,” dedi Sedef. “Bana gerçekten çok nazar değer. Henüz bilim açıklayamadı ama bir gün bilimsel olarak da açıklanacak bu nazar meselesi. Kesin böyle enerji ve psikoloji ile ilgili bir şey çıkacak...” “Sen ciddisin,” dedi Alper. Journey’nin kapısını işaret eden Sedef, “Burası,” dedikten sonra, “ölümüne ciddiymim,” diye ekledi.

Sedef, Alper’in bir ev gibi döşenmiş mekânı merakla dolaşan bakışlarını sesiyle kendisine yöneltti: “Çok tatlı değil mi? Her şey organik, çok lezzetli... Şu çiçeklerden ben de istiyorum eve de Kivi mahvediyor bitkileri... Yandaş müteahhit olacakmış da kedi olmuş sanki...” Alper çerçevelenip duvara asılmış Led Zeppelin posterine bakıyordu. Grup elemanları üzerinde grubun adı yazan bir uçağın önünde poz vermişti. “Çok güzelmiş, çok geliyor musun buraya?” Alper soruyu sorarken Sedef’in buraya daha önce bir başka erkek tarafından getirilmiş olduğunu düşünüyordu. “Arkadaşlarımla çok gelirdim,” dedi Sedef. “Okuldakilerle mi?” “Onlarla da lise tayfasıyla da... Ama epeydir gelmemiştim.”

Sedef avucunu usulca açıp bir uğurböceğini azat eder gibi kamış dudaklarının arasında sıkıştırmayı bıraktı; bardağını masaya koydu, “Öyle bakmasana,” diye fısıldadı. “Niye nazar mı değer?” dedi Alper yarı şaka yarı ciddi ve hepten gergin. “Hayır nazar öyle değmiyor,” dedi Sedef. “Hımm nasıl değişiyor?” “Ön-

celikle senin de kendinde beğendiğin bir şey olacak, sonra onu başkası da, ama böyle seni çok sevmeyen filan biri, beğenecek. Sen zaten beğenilecek ve kötü bir şey olacak diye sürekli korkuyorsun, tedirginsin ve normal davranamıyorsun... Ve bu düşüncüyü uzaklaştırmak için bir şey de yapmadıysan dananana!" Alper güldü. "Nasıl bir şey mesela?" "Mesela çok sevdiğin bir şeyi başkasına vermek ya da bağış sadaka filan..." Sedef gözlerini kısıp bakışlarını Alper'e odakladı, "Sen tüm bu binlerce yıllık adak, sadaka, paylaşım ekonomisi kültürünün arkasında yatan psikoloji teorilerini okumadın tabii," dedi. Alper, şakayla başlayan konuşmanın nasıl böyle entelektüel bir sohbet dönüşüğünün şaşkınlığı içinde mutlu, "Mantıklı ya," diyerek karşılık verdi.

"Kalkalım mı?" Aynı anda sormuşlardı. Sedef saatine bakınca, Alper, "Kalkalım mı?" demiş ve tam o anda Sedef de aynı soruyu sormuştu. "Ay dur dilek tutalım," dedi Sedef gülererek. Sedef gözlerini yumdu ve her zaman ne diliyorsa onu diledi. "Diledin mi?" "Evet," dedi Alper ve sordu: "Ne diledin?" "Asla söylenmez," dedi Sedef, "söylersen olmaz." Hesap gelince Sedef o âna kadar hiç göstermediği bir yüzle Alper'in hesabına müdahalesini kesinlikle reddetti. Alper bozuldu. Kredi kartının şifresini girerken Alper'in, "Akşam ne yapacaksın?" diye sorduğunu duydu. "Hiç," dedi Sedef, "eve gideceğim. Karaköy'den vapurla Kadıköy'e geçeriz sen de o tarafa gidiyorsan." Alper, "Arabasıyla gelmemiş," diye düşündü ve "yürür müyüz Karaköy'e?" diye sordu. "Tabii ki yürürüz," dedi Sedef, "çok severim ben yürümeyi."

Yürürlerken ara ara çıplak kolları birbirlerine temas ediyor ve Sedefin bundan rahatsızlık duymuş gibi görünmemesi Alper'i cesaretlendiriyordu. Lakin aynı anda, "Belki o farkında bile değil," diye düşünüyordu Alper. Emin olamıyordu. Sedef gerçekten ondan hoşlanmış olabilir miydi? Böyle bir şey mümkün müydü? Bir adım daha atmalı mıydı yoksa bu bir düştü de atacağı o adımla uyanıp, bu rüya gibi tatlı ama bir o kadar da eksik mutluluğa bütününüyle elveda mı diyecekti? Bu başına sık sık geliyordu; hayaller içinde uykuya dalıp oradan tatlı rüya-

ya geçmek ama rüyanın en güzel yerinde uyanıp bir daha o rüyaya dönememek... Cihangir Merdivenleri'nde durdular. Merdivenler ve çevresi manzarayı izlerken Çin halkaları gibi içiçe geçmiş sevgililer, toplanmış demlenen gençler, manzaraya karşı fotoğraf çektiren kalabalık bir aile ile doluydu. Şimdi Boğaz, ilk buluşmalarında Aşiyân'da olduğu gibi yine karşılarındaydı. "Özenle kurulmuş bir sahne dekoru gibi," dedi Sedef, önlerinde lacivert uzaklarında turuncuya boyalı göğü, Tophane Meydanı'nı ve Nusretiye Camii'ni Sultanahmet yönünde eliyle tarayarak. Kenara çekilip geçenlere yol verdikleri esnada Alper lafa girdi: "Biz de o dekorun şimdiki oyuncularınız. *Huzur*'da da böyle İstanbul'da, Boğaz'da geziyorlar hep kadınla adam. Oyuncular değişiyor ama sahne hep aynı... Ve hissiyat..." "Ay kesin okumalıyım," dedi Sedef. Sonra, "Sahne de değişiyor aslında," dedi, "eski İstanbul fotoğraflarında her yer yemyeşil." Birden heyecanla atıldı: "*Bifor Sanrayz*'ı izledin mi sen?" "Film mi?" diye sordu Alper. "Yok şarkı ama ben izledin mi diye soruyorum," diye geçirdi içinden Sedef. "Film evet." "Yani ismiyle hatırlamadım ama belki izlemiştir." "Trende tanışıyorlar ve sürekli konuşup bütün gece Viyana'da dolaşıyorlar filan, sonra âşık oluyorlar, çok şeker..." Alper'in yüzünde beliren çapkın ifadeyi fark eden Sedef utandı: "Sen *Huzur*'da böyle deyince aklıma geldi de..."

Vapur Kadıköy'e yanaşırken sessizliği bozan Sedef oldu. "Şey," dedi ve sustu. Alper dönüp merakla bakınca, "Hani sana demiştim ya biri var ama ilişki durumu karışık diye..." Alper böylece, evvelce bahsi geçenin kendisi olmadığını anlayıp müthiş bir hayal kırıklığına gömüldü. "Demek güzel bir gündü ve burada son buluyor... Demek onunla birlikte," diye düşünürken Sedef, "İşte onunla görüşmüyoruz artık. Zaten bir şey yoktu da işte artık hiç görüşmüyorum," dedi. Alper'in yüzü aydınlandı ve bacağına Sedef'in bacağına daha bir cesaretle yapıştıran kızın elini tutup gamzesi ile dudaklarının arasına korkak bir öpücük kondurdu.

Alper Kadıköy'de, otobüs kuyruğunda yalnız başına beklemeye başlayınca çantasından kulaklığını ve İpod'unu çıkardı.

Burnuna dolan tatlı baharat kokusuyla, gayriihtiyarî, yanına yöresine bakındı; az önce elinde tuttuğuna emin olduğu lakin şimdi bulamadığı bir nesneyi arar gibi... Kokunun kendisinden yükseldiğini fark etti nihayet. “Komple içime sokmuşum da gözeneklerimden bile Sedef fışkırıyor gibi,” diye düşündü.

İçinde bir Alper şarkıya çılglık çılgılığa eşlik ederken dışında bir diğer Alper, hissettiği mutluluğa tezat bir yüz ifadesiyle, gam ve kasavete gömülmüş gibi düşünüyordu: “O zaman nasıl üzölmüşüm; şimdi görsem beni terk ettiğı için Senem’e teşekkür ederim. Dünya Kupası’nda kimin maçı var acaba? Aman sokmuşum kupasına, Türkiye gidemeyince maç izlemenin de zevki yok...”

Annesinin kucağından kendisine bakan bebeğe kafa sallayıp eliyle herkesin bozkurt işareti sanacağından emin olduğu rock işaretini yaptı. Bebek neşeyle kıkırdayınca annesi önce bebeğine sonra Alper’e baktı ve gülümsedi. Yanlarına gidip kulaklığı bebeğin minik kulağına yaklaştıırıp, “Beşikten yetişsin,” dediğini, çocuğun annesinin izin verdiğini ve çocuğun da şarkının, “Bir zamanlar seviştimize inanamıyorum, seni çıplak hayal etmek midemi bulandırıyor...” kısmını anlayıp kahkahalar attığını hayal etti.

♪ *Oh, and my parents love me*
Oh, and my girlfriend loves me
Everyday I love you less and less
I can't believe once you and me did sex
It makes me sick to think of you undressed
Since every day I love you less and less ♪

Nakarat

Hold tight, it's just beginning

Sıkı tutun! Daha yeni başlıyor...

– The Decemberists, We Both Go Down Together

Sedef, ayağında tabanı düz spor ayakkabılar olsa da, Kazancı Yokuşu'ndan inerken kayıp düşmekten korktuğunu belli ederek yürüyordu. “Demek annemin her 1 Mayıs'ta bahsettiği yokuş buymuş,” demekte olan Alper, durumu fark edip, “koluma gir istersen,” deyince, Sedef bir anlık tereddütten sonra çocuğun teklifini kabul etti ve Alper'in koluna girdi. “Soldan gidecekmiz,” dedi telefonundaki haritaya bakan Alper ve kolundan çıkan Sedef'in elini sanki kız bir yere gidecekmiş de ona mâni olmak istermiş gibi birden atılıp tuttu ve usulca sıktı. Durdular ve göz göze geldiler. Sedef'in elini hafifçe yukarı kaldırıp falına bakacakmış gibi evirip çeviren Alper, “Ellerin ne kadar küçük, biçimli... Çok güzeller,” dedi, “şarkıdaki gibi.”

Sedef bu ihtimam, nezaket ve kendisine yönelmiş hayranlığın büyüü altında çok mutluydu. Alper'in tüm davranışlarında samimi olduğunu görüyor ve gitgide ona daha fazla alıştığını hissediyordu. “Bu ojeyi yeni aldım, renginden emin olamadım ama sürdüm...” Alper, “Çok yakışmış,” derken Sedef, “Hangi şarkı?” diye sordu merakla, sanki o şarkı sadece kendisi için ve Alper tarafından yazılmışçasına ilgili. Alper şarkının melodisini ıslıkla çaldı. “Bilmiyorum ben bunu,” dedi Sedef gülerek, “söy-

le bakayım biraz...” Alper, şarkıyı söylemiyor da ileri sarıyor gibi hızlıca mırıldandı.

♪ *Hiç kimsenin yağmurun bile*
Böyle küçük elleri yoktur... ♪

“Ay hayır biliyormuşum tamam,” dedi Sedef heyecanla. “Isıklıkla benzetemedim demek ki,” dedi Alper. “Yani biraz benzedi de söyleyince anladım tam... Ben hiç ısıklık çalamıyorum...” Sedef’in pembe pembe parlayan dudaklarının arasından acemi bir flütten yayılan sesler gibi kesik üfleyleşler salındı boşluğa. Alper, “Sanırım bana tam da şu anda ruh üfleniyor,” dedi. “Nasıl?” diye sordu Sedef. Alper açıklamaya girişmeyi bir an düşündüyse de vazgeçti. “Ya boş ver,” dedi, “çok mutluyum şu an ve mutlu insanların yaptığını yapıyorum, saçmalıyorum.” Sedef güldü ve parmak uçlarıyla Alper’in elini keşfe çıktı.

“Bak burasıymış gördüm,” dedi Sedef, bir telefonuna bir çevresine bakınan Alper’e. Alper Sedef’in işaret ettiği yere baktı; kırmızı neonlarla ve çivi yazısı gibi bir yazıyla yazılmış ismi okudu: “kaçırdığınız filmler kahvesi” “Masal gibi, çok tatlı değil mi?” dedi Sedef. Alper, “Evet,” dedi ve ekledi, “Bolahenk Sokak’ta Kaçırdığınız Filmler Kahvesi’ne film izlemeye gittik desen, insanlar bunun ancak bir romanda, romantizmi abartan bir yazar tarafından hayal edildiğini düşünür...” “Sokağın adı çok güzelmış,” dedi Sedef. Alper, sözlük işlevli bir robot gibi, “Bir ney çeşidi, Türk müziğinde bir nota ve aynı zamanda hoşsohbet insanları tanımlayan bir sıfat,” dedi. Sedef, “Oha ben hiç duymamıştım, anneannemden bile duymadım yani o derece...” diyerek hayretini açığa vururken Alper, kendileriyle ilgilenmek üzere gelen çocuğu bekletmemek için hızlıca itiraf etti: “Ben de duymamıştım ki şimdi baktım hemen telefonla Sözlük’ten...” “Allah’ım! Ben de diyorum nereden biliyor,” dedi Sedef gülererek.

Sedef, barın arkasındaki çocuğun uzattığı film listelerini incelemelerine gerek olmadığını, “*Bifor Sanrayz*” diyerek belirtti; çocuk bu isteğe aşına olduğunu açık eden bir çehre ve hare-

ketlerle filmi bulup çıkardı ve ödemeyi hatırlattı. Bir barda film ısmarlamanın şaşkınlığı içinde, kendileriyle ilgilenen gencin arkasındaki içki şişelerine dalmış, Sedef'in buraya daha önce gelip gelmemiş olduğunu düşünen Alper uyarıyı işitince derhal cüzdanına atılırken, Sedef, "Hayır," dedi, "bu sefer ben davet ettim, ben ısmarlıyorum..." Alper bölüşmeyi teklif etmenin saygısızlık olacağını düşündü. Işın aslı, içten içe Sedef'in ödemesine sevinmişti çünkü bu kişiye özel sinemanın talep ettiği fiyat bütçesini epeyce aşmaktaydı. "Buradan," demesiyle ardına takıldıkları çalışan, Alper ve Sedef'i dar koridorlardan geçirip bir aşağı bir yukarı çıkarırken Alper, "Diablo oynar gibi," diye düşündü, "duvarları kandillerle aydınlanan karanlık dehlizlerde..."

Büyükçe bir salona girdiklerinde Alper de Sedef de hızlıca etrafı inceledi. Tavana asılı projeksiyon, duvara asılı beyaz perdenin tam karşısında suni deri ile kaplanmış kırmızımtırak geniş bir koltuk, onun önünde bir büyük sehpa, kenarlarda açık renkli diğer koltuklar... Ekranın aydınlanışını ve odaya yayılan sesi aynı anda fark edip baktılar. Gök mavisi fonun önünde Ethan Hawke ve Julie Delpy'nin kolları birbirlerinin boynuna dolalı... Mavi bir kalp seçenekler üzerinde dolaşırken, çalışan, "Sipariş vermek isterseniz..." diyerek açıklamalara girişti. Kısa bir süre sonra kapı kapandı ve baş başa kaldılar.

Kırmızı koltukta, aralarında ancak siyah bir yavru kedinin sığabileceği küçük bir boşluk, misafirliğe gelmiş gibi çekingen... Alper bir sopa sallayarak yönettiğini hayal ettiği orkestradan yükselen klasik müziğe kulak verirken ekranda tren rayları hızlıca akıp gidiyordu. Sedef, sanki yalnız değillermiş de birini rahatsız etmekten çekinir gibi kısık bir sesle, "*Henri Pürsel* bu, *Daydo en Aneyis*," dedi. Alper dönüp Sedef'e baktı. Sedef'in yüzündeki ciddi ifade elde tutmakta zorlandığı kaygan bir nesne gibi derhal akıp gitti ve kıkırdayan kız sesli bir gülüşle, "Şimdi aratıp buldum," dedi telefonunu gösterip. Birbirlerinin huylarını edinmeye böyle başladılar.

Falcı kadın, "Unutmayın siz yıldız tozusunuz," derken Sedef, "Baylıyorum bu sahneye," dedi. Alper, filmi takip eder gibi

görünse de aklında sadece bir düşünce vardı lakin cesaret edemiyordu. “Doğru söylüyor,” diye fısıldadı Alper, filmde Ethan Hawke’ın canlandığı karakterin falcıların doğruyu söyleseler işsiz kalacakları ile ilgili tespitine katıldığını belirtmek için ve Sedef’e biraz sokuldu. Sedef, kendisine yanaştığı miktarda yanaştı Alper’e. “Hadi ama,” diye geçti kızın aklından. Ekrandaki çift telefonda hayalî bir arkadaşla konuştuklarını canlandırırken Alper yana doğru dönüp elini Sedef’in saçlarına daldırdı. Sedef yüzünü Alper’in yüzüne yaklaştırdı ve öpüşmeye başladılar.

Bir süre sonra içiçe geçmiş iki kaşık gibi uzanmışlardı koltuğa; Sedef önde, Alper arkasında... “Kolun uyuşmadı mı?” diye sordu Sedef, Ethan Hawke evine döndüğünde ilk iş olarak arkadaşına bıraktığı köpeğini alacağını söylerken. Julie Delpy, onun köpeği olmasını ne kadar sevimli bulduğunu açıklarken Alper, “Kopsa da çekmem kolumu oradan,” dedi. Sedef bunun üzerine Alper’e biraz daha sokuldu. Alper, “Bak sen de benim köpeğim olduğunu duyduğunda böyle tepki vermiştin,” dedi. Sedef hatırladı ve hep hayalini kurduklarını yaşamaya başladığını fark etti; mucizeydi tüm bunlar.

Alper’in dudakları Sedef’in saçları arasından kendisine bir yol açıp kızın ensesine değerken sol eli de bluzunun içinden memelerine uzandı. Sedef’ten kısık bir inilti yükselince Alper kızı kendisine çevirdi; öpüşürlerken Sedef’in üzerine çıktı ve Sedef kıvranarak bacaklarını araladı. Alper, Sedef’in bluzunu ve sutyenini sıyrıp defalarca hayal ettiği memelerin neye benzediğini nihayet gördü ve uçları pembe birer tomurcuk gibi kabarmış iri beyaz memelerin birini sıkarak okşayıp diğerini emerken aklını yitirmek üzere olduğunu düşündü. Uzaktan çembere fırlatılan topun gidebileceği o kadar çok yer varken gidip çemberin içinden geçtiğini gördüğünde hissettiği inanamama ve büyülenme haline benzer bir hisle sarmalandı. Eli Sedef’in pantolonunun düğmesine ve fermuarına ulaştığında Sedef’in elini bileğinde hissetti ve ısrar etmedi. Kızın üzerine iyice yerleşip bacaklarının arasında sürtünürken iki elini mümkün olduğunca kızın kalçalarına daldırıp Sedef’i kendisine ya-

pıstırdı. Eli kızın kalçalarını avuçladığında birkaç şey bir arada oldu: Alper, yüzünde ve dudaklarında Sedef'in saçlarını hissederek kızın boynunu öper kokusunu solurken Sedef'in tenine dokunan parmaklarında bir duygu oluştu. Alper bunu sözle asla tarif edemeyecekti ileride. Belki gülünç ama Alper aşkı da tam olarak o an hissetti, Sedef'in kalçası avuçlarını doldurduğunda, avucunun tam içinde...

Alper, perona girince tuhaf bir ses çıkaran ve gitgide yavaşlayan bir tren gibi tuhaf bir ses çıkardı ve sürtünmesi gitgide yavaşladı. Zihninde, "Ben âşık oldum," cümlesi bir gar anonsu gibi yankılandı. "Sayın yolcularımız ben âşık oldum, ben âşık oldum!"

Toparlandıklarında Sedef çok çekingendi. Lakin korktuğu şey olmadı ve Alper onu kendisine çekti. Birbirlerine sıkı sıkı sarılırlarken, "Artık sen bana anlatırsın filmde neler olduğunu," dedi Alper ve kızın elini dudaklarına götürüp parmak uçlarını öptü. Sedef, "Anlatırım tabii," dedi hızlıca ve Alper'in kulağına bir soru fısıldadı: "Sence burada kamera var mıdır?"

Sözler

İndirip yelkenleri Kalkedon rıhtımında

Tahmin edildiğinden daha yavaş ilerlediğimizi açıklamak için bütün bu sözler gerekli görüldü, ama az ve öz konuşmak mutlak bir erdem değildir, bazen insan fazla konuşunca kaybeder, orası öyle, ama gerekenden fazlasını söylemekle de ne çok şey kazanılmıştır.

– Jose Saramago, Yitik Adanın Öyküsü

Alper, rıhtımda açılmış propaganda stantlarından yayılan ideolojik şarkıların, türkülerin, marşların arasında yolunu bulmaya çalışan insanları izliyordu. İki gün sonra cumhurbaşkanlığı seçimi yapılacaktı ve yaklaşık dört buçuk ay önce yerel seçimlerde istediğini alamayan muhalefet bu sefer rakibine benzeyerek kazanma taktiğini deniyordu. Duyduğu ezgileri istemsizce zihnine kaydederken, stantların çevresindeki insanların kıyafetleri, çehreleri, dansları ya da hareketsizlikleri ile destekledikleri siyasi partiler arasındaki ilişkiyi konu alan bir tez yazılıp yazılamayacağı sorusu düştü aklına.

Sedef'ten önce bir ulak gibi kokusu geldi; Alper derhal sağ yanına döndü ve Sedef'le buluştu bakışları. Sedef, tertemiz ve bembeyaz bir hamurun usulca pişerek biçim ve renk değiştirmesini akla getirecek şekilde incelik bronzlaşmış ve daha da güzelleşmişti. Kırpışan gür ve uzun kirpiklerinin arasında gözleri ıslıl ıslıl parılıyordu. Sedef, uyandırdığı hayranlıktan habersiz, olanca doğallığıyla, “Çok mu geciktim?” diye sorma-

ya yeltenmişti ki Alper'in ellerini belinde, dudaklarını dudaklarında buldu. Her seferinde şaşırdıkları, anlam veremedikleri bir çekim vardı aralarında. Yakınlaştıkları anda sanki kimyasal bir tepkimeye girerek coşuyorlar ve tüm kontrollerini kaybederek birbirlerinin üzerine atlamak istiyorlardı. Kadıköy rıhtımında, üzerlerindeki toprak hiç ummadıkları bir anda kaldırılmış da günüşiğine çıkmış iki solucan gibi sarmaş dolaş kıvranan iki gence yöneldi bakışlar; kimi derin bir iç geçirerek bu saadetin kendisine de nasip olmasını diledi, kimi nedensiz bir öfke duydu, kimi başını çevirdi, kimi durup daha fazlasını görebilmek umuduyla izledi... Dudaklarını ayıran Sedef oldu. Biri bir şey derse çıkabilecek tartışmadan, keyiflerinin kaçmasından korkuyordu böyle anlarda. Ve böyle anlarda, farklı bir ülkede olmayı diliyordu; ya da ülkenin farklı bir ülke gibi olmasını; daha çok bunu... Sedef, parmaklarının ucuyla Alper'in elini tutmayı sürdürürken, dans eder gibi, bir adım geri çekildi. Diğer elini ağzına götürüp, "Nasıl yanmışsın," dedi. "Sen asıl," dedi Alper ve "çok yakışmış," diye ekledi, "ben marsık gibi olmuşum annem öyle diyor." Sedef kelimeyi daha önce duymadığını belirten bir tonlama ve gülüşle, "Marsık ne?" dedi. "Marsık.. Kara göt işte," dedi keyiflendikçe şımaran Alper.

Kafika'da baş başa geçirdikleri anları ve o yarım sevişmeyi takip eden günlerde, artık bir ilişkiye başladıklarını anlamışlardı. Hiç umulmadan, planlanmadan lakin karşılıklı isteğin gitgide artmasıyla doğmuştu bu ilişki; gelişimi doğaldı. Sonra Sedef, ailesiyle yazlığa gideceklerini söylemişti Alper'e. Sedef bu seyahati katlanılması şart ve kaçınılmaz bir eziyet gibi göstermeye çalışmıştı. Amerika'dan gelecek ağabeyini ve yeğenlerini görmek için gitmek zorundaydı. Alper yine de bozulmuştu. Alper için artık Bodrum demek Korhan demekti; Sedef'in eski sevgilisi, ilk aşkı... Alper, bu iki eski âşığın orada karşılaşabileceğini, gizlice görüşebileceğini zihninde kurup öfkelenmişti. Sedef'ten bir ayrılık mesajı geleceği kaygısı içindeydi sürekli. Kurgunun sınırlarını zorlamış, kendisini en ağır ihanetlerin kurbanı olarak kurmuş ve eski sevgilileri olmadık tesadüflerle yeniden kavuşturup durmuştu. Elbette bu düşüncelerini Sedefle açıkça

paylaşmamış, bunun yerine Bodrum'u kötölemeyi tercih etmişti. Hırsla ve hışımla, babası ile Hacı Abdullah'ta sorduğu garson Mahmut Abi'sinin Bodrum'da ortaklaşa açıp iki sezonda batırdıkları restoranın hikâyesini anlatmıştı Sedef'e. Kerem Bey ve Mahmut, sermayesinin neredeyse tamamı Kerem Bey'in sattığı daire ile sağlanan bu teşebbüste tecrübesizliklerinin ve Bodrum'u tanımamanın kurbanı olup ikinci sezonlarında batmışlardı. Kerem Bey'in ideal olduğunu iddia ettiği hiçbir şey piyasanın gerçekleri ve müşterilerin talepleri ile örtüşmüyor ve Kerem Bey bu hakikatle yüzleşmeyi reddedip kör bir inatla ideallerine sarılmaya devam ediyordu. Kendi zevklerini, tercihlerini herkese benimsetmeye çalışarak ticaret yapılamayacağını anlayan kadar batıvermişti. Mahmut olacakları öngörmüş ama sermayede payı olmadığı için sesi gür çıkamamıştı. İşletme batınca o da İstanbul'a, garsonluğa geri dönmüştü. Alper Bodrum'u hayatında işte ilk kez o zaman, yaz aylarında Cengo ile babasının yanında çalışıp yardım ederken görmüştü. "Hem tatil olur hem yardım ederiz," diyen Zeynep Hanım dahi gitmişti yanlarına yıllık izni esnasında. Sedef, boşandıktan sonra eski kocasına yardımı elden bırakmayan Zeynep Hanım'ı, Mahmut'la Kerem Bey'in arkadaşlığını, işin nasıl battığını anlamak için sorular sorarak hikâyeyi derinleştirirken bir de Alper'in Bodrum kertenkelelerinden, sineklerinden, böceklerinden bahsini dinleyerek kahkahalara boğulmuştu. Sanki bunlar tropikal iklimlerde, balta girmemiş ormanlarda karşılaşılmış korkunç yaratıklarmış gibi abartıyordu Alper; bu anlarda sanki Alper Şehrâzâd'tı Sedef Şehriyar... Tüm bunların bir mesajlaşma ile olması Sedef'in anlamasını daha da güçleştirdiğinden, ara ara, "Ya çok karışık, of anlamadım... Arasana," diyordu Sedef. Alper derhal arıyor, artık Sedef'in de aşına olduğu o bilgiç üslubunu takınıp, "Yaşarken değil," diyordu, "hayatın içinde doğal bir akış halinde gerçekleştiğinde son derece sıradan; anlatmaya kalkınca karışık ama komik de..." "O!" diyordu Sedef, "İçindeki yaramaz çocuğu uyutmuşsun." Ve "Olsun," diyordu, "sen bana hep böyle şeyler anlat, çok güzel anlatıyorsun..." Sonra ses fısıltıya dönüşüyor ve karşılıklı sevgi sözleri başlıyordu. O güne kadar baş-

kasında gördüğünde alay edip aşağıladığı âşıklık halleri, şimdi Alper'in zevk alarak sergilediği davranışlara dönüşüyordu. Sedefse hep hayalini kurduğuna sahip olmaya başladığını sezerek hem çok seviniyor hem de bu mutluluğun nazara gelmesinden korkup, kendini rahatlatmak için adaklar adayıp totemler yapıyordu. Kolundan hiç çıkarmadığı nazar boncuklu bilekliğine bakıyordu mesela. Az da olsa o da anlatıyordu. Büyük yeğeni küçüğüne önce vurmuş sonra zorla özür dilemiş, küçük de affetmesi için gelen baskıya direnip, “Kabul etmiyorum,” deyince herkes gülmekten yerlere yatmıştı. Sonra birden, zalim ve suçlu olanın cezalandırılması yerine mağdur tarafından affedilmesini, hoş görülmesini talep eden üçüncü tarafların nasıl bir psikoloji ile bunu yaptığı, bu davranışın sosyolojik bağlamının ne olabileceği üzerine tartışırken bulmuşlardı kendilerini. Anlıyorlardı ki topluluğun ya da toplumun devamı ve huzuru için af bir gereklilikti. Mağdursa sıklıkla mağduriyeti ile baş başa bırakılıyordu.

Alper Sedefin elinden Zara poşetini alıp taşımaya başladığında göz ucuyla içine bakmış, içindekinin akşama vedalaşma partisine davetli oldukları Merve'ye alınmış bir hediye mi yoksa Sedefin gece yatarken giymek için yanına aldıkları mı olduğunu anlamaya çalışmıştı. İçinden bir ses, umudun sesi, bu gece Merve'nin evinde birlikte kalabileceklerini fısıldıyordu. Işığın yeşile dönmesini beklerlerken Moda Tramvayı'nı gördüler. “Hiç bindin mi?” diye sordu Alper. “Tabii ki bindim, dershanem Caferağa'daydı,” diye yanıtladı tüm yaşamı Anadolu Yakası'nın sahil mahallelerinde geçmiş Sedef ve coşkuyla, “Bak mesela gözümü bağla... Ama nerede olduğumuzu söyleyeceksin... Elinden tutar geçtiğimiz yerleri sana dükkân dükkân anlatarak istediğin yere götürürüm seni. Hatta söylemesen de olur, seslerden anlarım valla nerede olduğumu...” Sedefin gözlerinin bağlanması fikri Alper'in içini gıcıkladı. “Ben de bindim bir-iki kere ama çok acayip ya ortamı... Yeteneğim olsa konusu Moda Tramvayı olan bir fantastik çizgi roman çizerdim. Çok yaşlı insanlar tarafından tasarlanmış tamam mı bu tramvay? Bak şimdi... Görünüşte masum bir tramvay ama... Mesela genç biri bin-

diğinde onun gençliği bu gençliği çalmak isteyen ve tramvayda pusuya yatmış bir ihtiyara geçiyor ve tramvaya genç binen yaşlanmış olarak inerken onun gençliğini çalan ihtiyar birdenbire genç bir bedende ve onun yaşamında Kadıköy sokaklarına karışıyor... İlk iş barlar sokağına gidiyor tabii...” Sedef başını ara ara Alper’e çevirip sevimli kahkahalar atarak eğlendiğini belli ediyordu. “Ya günah alay etmesene yaşlılarla,” dedi Sedef. “Dur dinle ama,” dedi Alper gülererek, “alay etmiyorum... Şimdi o gençliği çalınan durumun farkında, ne olup bittiğinin de... Şimdi ya gidip başına geleni başkalarına anlatıp deli muamelesi görmeyi göze alacak, ya ‘Kader’ diyerek boynunu eğip camiye yürüyecek ya da o da bir genci tramvayda avlamak zorunda...” Alper susunca Sedef, “Sonra?” dedi merakla. Alper, “Sonrasını bilmiyorum şimdi uydurdum bunları da zaten,” dedikten sonra ekledi: “Ya bir sefer altmışlarında bir adam kalkıp seksenlerinde bir kadına yer vermişti o tramvayda. Ben de bir daha binmedim. Memleket gibi aynı, gençlerin orada hiç şansı yok...”

Starbucks’ı ve Mephisto’yu sollarında bırakırlarken Yasmin Levy sesiyle boşluğa aşkta doğduğunu, parmaklarıyla ateş çıkardığını ve telleri ağlayan kalbiyle şarkılar söylediğini haykıran bir İspanyol Çingenesi resmetmekteydi. Sedef, Baylan’ın kapısını işaret etti: “O zaman seni anneannemle benim favori pastanemize davet ediyorum. Madem gizemi çözdün artık öğrenmende sakınca yok; ben de o yaşlılardan biriydim; ama tramvay değil işte bu pastane bizim tuzak mekânımız. Anneannem de aslında çocukluk arkadaşım ve binlerce yıldır bu numara sayesinde yaşıyoruz. Fakat o artık yoruldu ve bir beden daha çalmaya razı değil. Gençliği elinden alınanların üzüntüsünü görmeye dayanmayı kolay mı sanıyorsun sen? Ben de son kez yaptım, artık yaşlanacağım...”

Alper, Michael Jordan’ın havada yürüdüğünü görüşünden beri ilk kez bu denli hayranlık ve şaşkınlık içindeydi. İşte tıpkı çocukluğunda Cengo ile ebeveynlerinin hemen yanında ancak bambaşka bir dünyada yaşarken buldukları uyuma benzer bir uyum vardı aralarında. Biri bir oyun uydurur, diğeri hayalin içerdği mantık hatalarını asla sorgulamadan kabul ederdi. Bi-

ri, “Şimdi gündüz, ama biz çok karanlık bir ormanda yürüyoruz ve sessiz olmalıyız,” dediğinde diğeri derhal sessizliğe büründüğü gibi, “İyi ki dolunay da gece oldu sanıp şaşırp çıkmış da yolu görebiliyoruz,” diye fısıldayacak kadar uyumlu olurdu. Büyüdükçe bu uyumu kaybetmişti iki kardeş ve şimdi Alper bu hissin ne denli özel olduğunu hatırlıyordu. Aşk ne güzeldi, insana ağabeyini bile tekrar sevdirebiliyordu.

Baylan’ın dar koridorunda ilerleyip arka taraftaki bahçeye çıktılar. Boş masalardan birine oturdular. Sedef, kendisini görünce derhal masalarına yanaşan garsona, “Ortaya küçük pastalardan... İki ekler, iki... o hani üzerinde portakal... Evet o! Bir de o hani üstü ballı bişiyli... Hah...” Gülüyordu Sedef; garsonun yüzünde de yapmacık bir gülümseme belirdi bir an, “Ya asla aklımda tutamıyorum adımı,” dedi Sedef Alper’e bakarak ve ne içeceğini sordu. Alper, Sedef’ten başka herkese asık bir yüzle baktığını düşündüğü garsona az sonra düello yapacağı rakibine bakar gibi bakarak ve tükürürcesine, “Çay,” dedi. “Limonata içelim ya bu sıcakta çay ne alaka,” diyerek kendisine fısıldayan Sedef’e, yine yüzünde ciddi bir ifadeyle, “Çay harareti alır,” dedi Alper. Sonra başını kaldırıp garsona, “Ama sevgilimi kıracak değilim, biz limonata içelim,” dedi.

Sedef’in Bodrum’da yazlıkta, Alper’in de, “Basket oynar, havuza girerim,” diye düşünerek babasının yanında geçirdiği o ayrılık günlerinde telefon ellerinden düşmemiştir. Bu esnada, birbirlerini özlediklerini masumca dile getirdikleri mesajlar, “A fotoğrafını atsana yeğenlerinin,” şeklinde başlayan fotoğraf istekleri Alper’in yönlendirmesiyle gitgide farklı bir boyuta taşınmıştı. O günlerde Alper, Sedef’e bolca şarkı da göndermişti. Önce kıza olan özlemini dile getirmek ve araya giren mesafenin Sedef’in duygularında bir değişikliğe yol açmadığından emin olmak için Radio Moscow’un “250 Miles” isimli şarkısını göndermişti Alper ve bu şarkı aracılığıyla, “Ben seni özledim küçük kız, umarım sen de beni aynı şekilde özlemişsin,” mesajını iletmişti. Bu esnada Radio Moscow’un ilk albümünün yapımcısının The Black Keys’in gitaristi olduğu bilgisini eklemişti. Bunu hem Sedef’i etkilemek için yapıyordu Alper

hem de bu gibi konulardan bahsetmeyi gerçekten sevdiği için. Sedef bu şarkıyı hiç duymadığını ve bayıldığını söyleyince cesareti artan Alper, odasında duran, en alt teli atık tozlu gitarı kirli bir tişört ile silip akort etti. İnternette bulduğu videolar sayesinde “Ain’t No Sunshine”ı bariz hatalarla çalıp usulca mırıldandığı kayıtlar içinden en içine sineni Sedef’e gönderdi; elbette Bill Withers versiyonunun Spotify linkini de bu mesajlara sıkıştırmayı ihmal etmedi. İşte bu, Sedef’in aklını başından alan sürpriz olmuştu. *Notting Hill* isimli, çok sevdiği filmden biliyordu bu şarkıyı Sedef. Alper’in videosunu defalarca izlemiş, gözlerinden kalpler fışkıran *emojiler* Alper’in ekranından taşmıştı. Filmli birlikte izlemeye de o anda karar verdiler. Sedef bu video kaydını izlediğinde ailesiyle Gümüşlük’ta balık yiyordu. Kırmızı ojeli parmaklarının arasına tutuşturduğu kadehi denize daldıkça eriyip eksilen bir mumu hatırlatan güneşe uzatmış, çektiği fotoğrafı, “Uzaklara şerefe,” yazısı ile paylaşmıştı. Bunu görünce evde bulabildiği tek alkollü içecek olan likörün içmeye başlayan Alper, Sedef’in bu paylaşımına sevinse de mesajın doğrudan kendisine gönderilmemesine alınmış ve bunu Sedef’e sitem etme bahanesi olarak kullanmıştı. Bunun üzerine Sedef, Gümüşlük sahilini ve en son kısımda telefonu çevirerek kendisini kaydetmiş, fonda çalan şarkıda işittiklerini mesajın altına eklemişti, “İnan inan ki kimse bana senin gibi bakmadı...” Alper şarkının geri kalanını dinlemiş, solistin Aynur Akın olduğunu öğrenmiş ve kadının hayat hikâyesini içeren bir sayfanın linkini yollamıştı derhal Sedef’e. “On üç yaşında mı? Jüride Zeki Müren bile varmış onu da etkilemiş bak... Anneannem kesin biliyordur bunları,” demişti Sedef mutluluk içinde. Birbirlerine bir şeyler öğretme, birbirlerine sürekli bir şeyler verme tutkusuyla doluydular. Bu tutkunun tutuştu mu iyi yanan lakin bırakıldı mı hızlıca geçiveren aşk ateşi olduğunu da seziyorlardı.

Alper fark etmişti ki Sedef kendisinden istenenleri yapma eğilimindeydi. En fazla biraz ısrar etmek gerekiyordu. Düşününce, ödevi de okutmuş, kahveyi de içirmiş, sinemaya da götürmüş... Gece kızın odasını görmek bahanesiyle bir fotoğraf istedi Alper. Böylece Sedef’i kızdırmadan onun ailesiyle eve

döndüğünden emin olacaktı. İstedğini alan Alper gitgide cesaret kazanıp, “Keşke yanında olsaydım,” demiş, sözü baş başa film izledikleri güne ve oradan da ilk sevişmelerine getirmiş ve en nihayet o an Sedefle sevişme isteğinin ne denli karşı konulmaz bir arzuya dönüştüğünü itiraf etmişti. Sedef, yarattığı etkiden hoşlanmış, “Hımm!” yazmış, “O zaman sinemadaki bizi hayal et,” diye eklemişti telefonda sızan ışıkla aydınlanan odasında kızarak. “Öyle yapacağım ama keşke yardımcı olsan,” yazmıştı Alper, isteği nedeniyle azar ışıtmekten korkan küçük bir çocuğun tedirginliği içinde. Bunun üzerine Sedef, gün içinde yengesinin çektiği bikinili bir pozunu yollamıştı. Alper, “Daha cesur olabilirsin bence,” yazmış ve Sedef’ten yanıt beklediği süre zarfında her şeyi mahvettiğini, tacizci sapıklar gibi algılanacağını düşünüp kahrolmuştu. Lakin az sonra Sedef yüzünü içermeyen, meme uçlarını elleriyle örttüğü bir fotoğraf göndermişti. Flaş ışığının kızın bedenindeki yansıması Alper’in aklına pek çok şey getirdi. “Bana güvenmiyor musun?” yazdı Alper aldığı ile yetinmeyerek. Bir beğeni ifadesi bekleyen Sedef, bir an Alper’le ilgili hislerinde yanılıyor olup olamayacağını sordu kendi kendine ve “Bu gecelik bu kadar,” yazıp gülen bir surat ekledi mesajına.

İzleyen günlerde Alper, gördüğü ıslak rüyaları anlattı Sedef’e; doğrudan söylemeye cesaret edemediklerini de rüyasında görmüşçesine anlattı; bir psikolog adayı olarak yorumlarını talep eden şakalar yaptı kıza. Lakin ilginç bir şey oldu ve diğer pek çok metafizik olgu gibi rüya yorumlarına da meraklı olan Sedef benzer rüyalar görmeye başladı. Böylece, karşılıklı itiraflar dile getirildi, gittikçe daha cesur pozlar gönderildi. Sedef, Alper’i tahrik etmekten zevk aldığını fark ettikçe gönderdiği fotoğraf ve videolarda yaratıcılığını kullanmaya başlamış; Alper, kendisinden talep edilenleri gördükçe bir kadını neyin tahrik edeceği konusunda ne kadar cahil olduğunu kavramıştı. Bu konuşmalar esnasında birbirlerinin geçmişlerini de en kişisel kısımları içerecek şekilde öğrenmişlerdi. Alper, Sedef’in geçmiş cinsel deneyimlerinin basit sevişmelerle sınırlı olmasına şaşırmıştı. Lisedeki bir-iki öpüşme sayılmazsa sadece birkaç kez Kor-

han'la sevişmişti Sedef; onlarda da, kendi deyimiyle, "ileri gitmemişlerdi" Alper kendi deneyimlerini abartmıştı; Sedef de bunlara inanmıştı.

Sedef'in ağzının kenarındaki çikolatayı parmağıyla usulca alıp kızın gözünün içine bakarak yalayan Alper, "İnsan görünce daha iyi anlıyor ne kadar özlediğini," dedi. Sedef gözlerini kısarak baktı. "Şimdi görüyorum ve geçmişte duyduğum özlem şu anda artıyor..." "Ne, ne, ne?" dedi Sedef. Önce kızın taklidini yaparak, "Ne, ne, ne?" diyen Alper, "işine gelen her şeyi iki kere söyletiyorsun," diye ekledi ve güldü. Sedef de güldü ama içsesi, "Hâlâ seni seviyorum," demedi diyordu sitemkâr bir tonlamayla. Alper'se bir noktaya parmak ucu gibi küçücük bir alanı değdirmenin, parmak ucunu bedende gezdirmenin bu denli yüksek miktarda hazzı transfer edebilmesinin şaşkınlığı içindeydi. Ve buna dayanabilmesinin... Aşk, insanın istiap haddini artırıyordu belli ki.

Pastanenin kapısının önünden sel sularının sürüklediği kuru dallar misali hızla akıp giden kalabalığa bir an baktılar ve aralarına daldılar. Alper, dışarı çıkar çıkmaz gözlerini şaşşı yapıp kasadaki adamı taklit etti ve Sedef kakhaha attı. Hemen pişman olup, "Tövbe ya! Günah valla öyle oluruz biz de alay etme," dedi. "Suratsız," dedi Alper ve o da güldü. "Beğenmedin mi?" diye sordu Sedef. "Hayır, çok beğendim tabii ki," diye yanıtladı Alper bu soruyu derhal, "ama suratsız işte o herif, o kısmı net." "Anneannem buraya flörtleriyle gelirmiş," dedi Sedef, "mesela bir Saffet Amca vardı, huzurevinde yaşıyordu ben tanıdığımda, onu alıp çıkarırdık bazen anneannemle ve buraya gelirdik..." Alper Sedef'e var gücüyle sarılmak istedi; avucunda duran elini sıktı kızın, "Melek misin sen ya?" dedi, "Ben baya korkuyorum yaşlılardan..." Sedef yine güldü ve "Saçmalama," dedi, "çok güzel anıları var, mesela bu Saffet Amca'nın kendi yaptığı teknesi varmış yelkenli, onunla Adalar'a gider gelirmiş hep..." Alper Sedef'e göz kırptı: "Vay çapkın," dedi, "anneannenle mi? Biz de gideriz. Teknem yok ama Akbil'im var." Sedef bir an suskunlaştı. Alper kızın elini bırakıp beline sarıldı ve Sedef'i kendisine çekerek yürümeye de-

vam etti. Sedef durdu, kafasını kaldırıp Alper'e baktı: "Demek yaşılanırsam benden de korkacaksın." "Ne alaka?" dedi Alper duyduğunu saçma bulduğunu ima eden bir sesle. "Sen yaşılanmazsın çok belli, şu güzelliğine baksana. Hem sen başkasın, sen yaşılanırsan da seni şimdiki gibi göreceğim ben..." Sedef Alper'in sözünü kesti: "Yok öyle bir şey," dedi, "'hayat felsefem' filan demiştin hani o gün Bebek'te... O günden sonra ben de düşündüm böyle şeylerimi... Bu da benimkilerden biri, derste bir hocamız söylemişti: Bunu sana asla yapmam diye bir şey yoktur; insan bir şeyi yapıyorsa, gerekli bulduğunda ya da canı istediğinde herkese yapar. Mazereti de kolayca bulur. Ama ilke edinilmiş bir şey nesneden bağımsızdır; öznenin kendisiyle ilgilidir ve kişi bir şeyi yapmamayı ilke edindiyse kimseye ve hiçbir zaman yapmaz."

Alper işte bu gibi anlarda Sedef'in o saf, muzip, latif, romantizmi seven çocuksu kadından çok daha fazlası olduğunu, o hallerin sadece kendisine ve diğer sevdiklerine gösterilen bir samimiyet olduğunu ama Sedef'in aynı zamanda çok ciddi, zeki ve bilgili bir birey olduğunu tekrar fark ediyordu. Bundan hem ürküyor hem de böyle bir kadın kendisiyle birlikte olduğu için gururlanıyordu. "Ama o zaman ben de yaşılanmış olacağım," dedi Alper, "belki birlikte..." Sonra işi hemen şakaya vurdu: "En kötü Baylan var..." Sedef'in gözleri parıladı ve o çocuksu yüz geri geldi.

Alper birkaç adım sessiz kaldı. "İster miyim bunu gerçekten? Sedefle evlenmek, yaşılanmak, çocuklarımızın olması..." O güne kadar kendisine çok uzak gördüğü, Senem evlenince cehalet, köylülük olarak aşağıladığı evlilik kurumu şimdi kendisine hiç de o kadar mantıksız görünmüyordu. Belki Senem de onun şimdi Sedef'i sevdiği gibi sevmişti kocasını? Böyle düşündükçe, boy attığını boy atarken fark eder gibi hissediyordu olgunlaştığını. Aynı şeyleri bambaşka görmeye başlıyordu. Acaba nasıl bir işi olmalıydı? Belki öğretmenlik... Hatta belki üniversitede hocalık... "Hasan buldu mu acaba iş?" Aklına düşünce Facebook'a girip kontrol etti. Sedef sorşun diye düşünerek tepkilerini yüksek sesle veriyordu: "A asistan olmuş herif; ne-

rededi bu üniversite? Ankara... Özel herhalde hiç duymadım adını...”

Alper, Ayia Efimia Rum Ortodoks Kilisesi önündeki sokak müzisyenlerinin onlar yürüdükçe daha güç işitilmeye başlayan ezgilerini kastederek, “Duyuyor musun?” diye sordu. “Çok güzel,” dedi Sedef ve ekledi, “keşke ben de bir enstrüman çalsam.” “Nece bu?” dedi Alper, “Bilmem Kürtçe galiba,” diye yanıtladı Sedef. Ses gitgide uzaklaşıp silinen bir yazıya dönüşürken Alper, “Annemin bir arkadaşı var ismi Ali,” dedi. “Sevgili mi arkadaşı mı?” dedi Sedef işveli bir sesle. “Valla tam nesi bilmiyorum ama bence var bir şey,” diyen Alper, Sedef’in, “Baban kıskanmıyor mu?” sorusuna yanıt vermeyip konuşmasını sürdürdü: “Bir gün onunla annem bir şarkı dinliyordu evde, *Sonbahar* diye bir filmde duymuşlar aslında, nece bu dedim ben, Ali de benim müzik sevgimi annemden öğrenmiş demek ki hemen bir böyle bana yaranma çabası, ‘Ermenice ama Hemşince lehçesi,’ dedi.” “Ermeni mi Ali?” diye sordu Sedef, yolun ortasında broşür dağıtan ve kendisine aç bir hayranlıkla bakan çocuğun uzattığı kâğıdı alırken. “Ben de aynen böyle sordum Ali’ye, Ermeni misiniz dedim. Annem atladı hemen, ‘İngilizce şarkı dinleyene soruyor musun İngiliz misin diye?’ dedi.” Sedef düşündüğünü belli eden bir suskunluğa gömüldü. Alper, “Niye aldın ki?” diye sordu Sedef’e ve söylendi: “Sırf asılmak için yoksa gayet de biliyor senin o kursa ihtiyacın olmadığını...” “Ya ne olacak,” dedi Sedef ve “aslında ben de bir sürü davranışımın şımarıkça ya da ayrımcı olduğunu bizim okul sayesinde anladım,” dedi, “en çok da Merve sayesinde... Süper kızdır görürsün. Keşke gitmese diyeceğim ama böylesi daha iyi onun için biliyorum. Bence hepimiz gitmeliyiz zaten. Bak buranın sahibi de bizim okuldan mezun, sosyolojiden, babam gelirdi, beni de getirirdi abimle, çocuk kitapları filan alırdı bize kendisine kitap alırken...” Alper, İmge Sahaf’ın vitrinine ve tezgâhına inanmaz gözlerle baktı. Sedef’in bedenini kendisine çekip, “Çok güzelsin sen,” dedi o harflerini çoğaltarak. “Tadı olan domates gibi güzelsin... Gidersen çoban salatalar öksüz kalır. Gitme!” Sedef, duyduğunu saçma bulduğunu belli eden bir tonlama ile

“O ne ya öyle?” dedi ve güldü. Alper iyice şımarı, “Kadını yiyeceğe benzetmek cinsiyetçilik mi? Bu konuda bir tez yazabilir miyim? Mesela sen çekirdeksiz üzüm gibi güzelsin.” “Sen de kamyoncusun,” dedi Sedef kakhaha atarak. “Oha kamyoncuları aşağıladın, derneklerine ihbar edeceğim seni, sana kavun taşımasınlar...” Sedef sessiz kalınca Alper sordu: “Biliyor musun o şarkıyı?” “Hayır,” dedi Sedef bilmiyor oluşunu zerre umursamadığını, bundan sonra da bilmemeye devam edeceğini belirtir şımarık bir tonlamayla ve ekledi: “Zevzeksin ama çok tatlısın. Birlikte gidelim buradan o zaman.” “Amerikan çobanlarının öksüzlüğü son bulsun diyorsun, hımm!” dedi Alper.

Muhsin Adil Binal’ın resimler ve yazılar ile doldurulmuş ön cephesindeki duvara, resim ve yazıları kapatacak şekilde yapıştırılmış afişleri işaret etti Alper: “Vandallık bu değilse nedir?” Sedef, şehrin tüm merkezî konumlarında karşılaştığı afişi tanıyıp, “Ya alıyor insanlar demek ki bunları,” dedi, “yoksa bu kadar ilanı nasıl versinler, baksana ilk baskısı yüz binmiş...” Alper, “Her yer afiş,” dedi, “rıhtımda parti afişleri, burada bunlar... Allah de gerisini ötele... Sen yürü Allah adımını sayar... Bunların çarpılmaması çok şeyin ispatı zaten...”

Birlikte geçirdikleri her an, kişiliklerinin üzerindeki ince tabakayı sıyrıp çıplak kimliklerini gösteriyordu birbirlerine ve bu mecazi çıplaklık onları hem şaşırtıyor hem de büyülüyordu. “Sende insanlara karşı bir öfke seziyorum sanki,” dedi Sedef, hafif alaycı bir tonla. Alper’in içsesi insanlara bir küfür savurdu; ama ağzından, “Kimse görüldüğü gibi değil, insanlar diye genelleyebileceğimiz bir kitle de yok,” sözleri çıktı. “Tek tek bireyler var, onlar da ne herkese iyi ya da kötü ne bir kişiye sürekli... Benden uzak olsunlar...” “Öyle mi?” dedi Sedef, sesiyle imasını açık ederek. Alper, Sedefi Gerekli Şeyler isimli dükkâna doğru yönlendirip yine beline sarılırken, “Sen hariç sevgili,” dedi, “sen benim her an en yakınım ol... Zaten öylesin, her an aklımdasın, yanımda değilken de benimlesin... Ama gel bak hem insanlardan hoşlanmamama sebep onlarca anımdan birini anlatayım hem de benim favori mekânımı göstereyim sana...”

Dükkândan içeri girip yüzlerce çizgi romanın, figürün arasına karışırken Sedef, “Anlat sevgili,” diye yanıtladı Alper’i, fısıldayarak. O andan sonra bir daha birbirlerine asla isimleriyle hitap etmediler. “Ama sevgili ben banyodan daha şimdi çıktım sen git... Bebeğim buna tuz koydun mu? Sevgili nerede acaba? Aşkım yatmış mı yoksa?” Evet, birbirlerine birbirlerini bir başkasını sorar gibi sormaya da böyle başladılar.

Çarşı boyu gezinip anlattım hikâyemi

(...) çünkü âşıklar da evlatların yaradığı işe yararlar, başlıca görevleri bizim öykümüzü dinlemektir.

– Javier Marias, *Tüm Ruhlar*

O zaman da şimdi oturduğumuz evde oturuyorduk. Biz dediğim ben, annem, Cengo... Babam yok yani... Boşanmıştı bizimkiler... Bizim apartman birbirine yapışık dört girişi olan bir blok, dokuzar katlı bloklar. Etrafımızda da yine böyle bir sürü bina var, site işte... A bak Çarpışma bu İpek'le Burak, *Uykusuz*'da çiziyor aslında bunu ama bu cildi... Çocuk bana benziyor aynı, kız da senin gibi... Çok güzel çiziyor onu... Dur bunu sana hediye alayım seversen öteki ciltlerini de alırım sonra... Yok yok içimden geldi hayır... İki bloğa bir kapıcı bakıyor. Bizim kapıcının adı Yusuf'tu ama herkes Yusuef diyordu adama... Arkasından ben de öyle diyordum da yüzüne Yusuf Abi tabii. Yok ne alaka? Eski zaten bu anlattığım olay çocuktum ben, Suriyeli filan yoktu o zaman. Bir futbolcu vardı meşhur ondan... Yusuf Abi'nin bir de karısı vardı, adını bilmiyorum, hiç öğrenmedim aslında. Yusuf Abi'nin karısı diyordum mesela şimdi cinsiyetçi geliyor bu tabii. Kısacık boylu, bembeyaz böyle yüzü bön... Bön işte! Yani beyaz lahana gibi manav tezgâhındaki... Çocukken anlamıyordum, demek o da çok küçükmüş o zamanlar aslında. Öyle evli filan olunca kocası olunca... Demek ben... Şimdi anlıyorum bak anlattıkça... Bu kadının konuştuğunu duyan olmazdı. Yaz kış kat kat elbiseler için-

de, köy yerinde dolaşır gibi şalvarlı, başı bağlı... Bak şimdi düşününce kat kat giyinmesi de lahana gibi... Annem çok acırdı bu kadına, sürekli üç beş para verir, yemek götürür, bizim eskilerimizi ona verir çocuklarına giydirsin diye... Başını bir gün olsun kaldırdığına... Bak yemin ederim abartmıyorum, ağzından bir tek kelime çıktığını duymadım bu kadının ben. Hasta gibiydi, yüzü hep bembeyaz, yazısı yazılmamış mezar taşı mermeri gibi böyle... Dilsiz mi, diye sordum hatta bir kez Cengo'ya ciddi ciddi de alay etti benimle. Bu parfüm beni çıldırttı... Duymaz. Ya biz gece dönecek miyiz evlere, program ne? Hımın kalmayız yani... Ha asıl şeyi söylemeyi unuttum. Şimdi karısı böyle ama Yusuf Abi de dünya mülayimi... Anneme de herkese de nasıl saygılı, bize bile güler yüzlü, dünya iyisi bir adam... E'si bir gün bizim apartmanın önündeki otopark mavi beyaz ışıldadı. Sanki yaz gecesi alttan aydınlatılan bir havuzu izliyorum beşinci kattan. Evet, güzel benzetirim, şair ruhluyum. Alay edeceğim tabii ne yapacağım başka. Dur bak şimdi... İki adamı almış ekip otosuna götürüyor polisler... Arkada da Yusuf Abi ile karısını almışlar... Herkes camlarda... Hemen o gece öğrendik; Yusuf Abi karısını satıyormuş kapıcı dairesinde yıllardır... Valla öyle... Düşün bütün o sessizlik, o konuşamama, utangaçlık, çekiniklik sanılan... Şşt anlatmam bak bir daha bir şey. Ya millet ben ağlattım sanacak... Aynen öyle... Hayatta hiçbir şeye bu kadar hayret etmedi orada oturanlar bence. Ben de öyle... Şimdi utaniyorum ama o zaman üzülmemiştim hatta çok alay ettim. O kadına para veren mi varmış diyerek nasıl gülüyordum... Annem yüzüme öyle bir bakmıştı ki komik olmadığımı anlamıştım ama daha da abartmıştım alayı. Çocuk gururu... Aptallığında ısrarı özür dilemeye tercih etmek... Hâlâ öyleyim aslında... Şimdi anlıyorum ancak o kadının psikolojisini. Kesinlikle okul konusunda haklısın, çok değiştirdi bakışımı olaylara... Vicdan azabı çekiyorum hatta. Olabilir tabii, travma nedeniyle... Mantıklı... Çok mu akıllısın sen? İnsanlar göründükleri gibi değiller işte... Özellikle de erkekler... Benim hiç erkek arkadaşım yok, sevmeyen zaten beni... Ben de onları... Gel bak bir şey göstereceğim sana, dünyada tek erkek kalıyor ama başına neler geliyor elemanın, bu işte, Y:

Son Erkek. Ama benim favorim yanındaki, *Sendmen*, Kumadam, Ölüm'ün kardeşi bu, Rüya ya da Morpheus... Rüyaların, kâbusların hepsinin kralı... Bir sürü adı var aslında. Hani uyandığında gözünde çapak olur ya bazen, işte o bunun serptiği kum sen uyurken. Bunu ne zaman okusam, yani bin kere filan okudum asla sıkılmıyorum her seferinde başka şeyler görüyor insan, işte ne zaman okusam okuduğum günlerde rüyalarım aşırı aşırı canlı oluyor. Evet, kesinlikle okumalısın. Mesela bunu okurken şeyi düşündüm, demiştim ya hani hiçbir şeyin gerçek hali hayali ne üstün olamaz filan... Hah! İşte bunu okurken de onu gördüm, intikamın bile hayali gerçekliğine üstün... İlginçmiş, çok mantıklı, hem hayal esnasında beyin intikam aldığını düşünüp yatıyor hem de seni tehlikeden uzak tutuyor böylece gerçek intikama yöneltmeyip vav... Evrimsel açıdan diyorsun... Oha baya cinyissin aşkım sen... A bak bu da muhteşem bir iş işte. Maus. Çizgi romanın babası... Evet haklısın; geri alıyorum. En iyisi en iyisi... Bir hikâye dedim ama şimdi bunu görünce aklıma geldi bak. Bir çocuk vardı lisansta, gerçekten inanarak, “Yahudi soykırımı olmadı abi,” dedi muhabbet ederken kantinde, “Yahudiler, Amerikan filmleri ile varmış gibi çekip inandırdılar herkesi...” Yok ya ne alayı, alay filan değil... Gerçekten inanıyordu söylediğine. Tipini görsen acayip janti kıyafetler, havalı güneş gözlüğü filan... Asla araştırmamış okumamış zaten de asıl mesele ailesi, babası asıl yani, bir tarikata üyeydi. Çocukluğundan beri öyle işlemişler o da inanmış. Ömründe Yahudi gördüğünü sanmıyorum ama müthiş bir Yahudi nefreti vardı çocukta. Sebepsiz bir nefret; örgütlenebilmek için yaratılmış hayali bir kötülüğü bir kitleye atfetme... Evet herkes böyle değil ama böylesi de çok işte... Sevmiyorum insanları o yüzden... Kartla ödeyeceğim... Benim annemden başka kimseye zararım, yüküm yok. Büyük adam olmak istemiyorum. Ya Merve'ye bir şey alsa mıydım ben de? Tanımıyorum ama evine gidiyorum ya şimdi ayıp olmaz mı böyle? Anladım onu da çok hafif bu, ne var içinde ne aldın? Hımm iyiymiş... Bunu ona vermeyelim o zaman, sen giy bu gece... Hımm seninkiler büyük sığmaz yani... Ay şaka yapıyorum ama ben de alayım bir şey ayıp...

Gökte kuşak belirdi, sevindik halehuya!

*I've heard there was a secret chord
that David played to please the Lord,
but you don't really care for music, do you?*

*Duydum, gizli bir akor vardı
Dâvûd'un Tanrı'yı memnun etmek için çaldığı,
ama sen müziği pek önemsemiyorsun, değil mi?*

– Leonard Cohen, Hallelujah

Eliyle Caferaga'yı işaret eden Alper, “Çok maça çıktım burada,” dedi. “Ya!” dedi Sedef, “Yine olursa izlerim ben de gelip seni.” Alper, Sedef'in kendisinin bu en sıradan sözlerine, en sıradan özelliklerine olağanüstü bir şey duymuş gibi tepki vermesine şaşırıyordu. Dünya üzerinde bir kişi için bu kadar özel olmanın insana fazlasıyla yeteceğini düşünmeye başlamıştı.

Sedef, neyden buseliğe iner gibi mavidenden laciverte kayan akşamın içinde rengârenk bir dükkânı işaret etti, “Bak çok güzelmiş burası. Plak alabiliriz istersen Merve'ye; Türkçe bir şey alırsız orada özledikçe hem dinler hem bizi hatırlar. Plağa sardı o epeydir, topluyor filan...”

Alper Rainbow45'in kapısını itince, “Çling!” diye bir ses duyuldu. Sırayla birkaç basamak inip dükkânın zeminine ayak bastılar. Kapı kapandı, sokağın sesleri ait oldukları yerde kaldı. Cohen'in sesi cennetle müjdelanmiş bir ruh gibi geziniyordu karanlık dükkânın içinde. Alper ortadaki masanın üzerine sırt

sırtta yerleştirilmiş plak kutularından birini rastgele seçip karıştıran Sedef'e arkasından sarılıp, "Kimse yok sanki," diye fısıldayınca tılsım bozuldu; dükkân sarı sıcak bir ışıkla aydınlandı ve Sedef plakları karıştırmayı bırakıp Alper'e döndü: "Bunlar hep yabancı..." Dükkânın derinliğindeki tezgâhın arkasından uzanan bir parmak, hemen önündeki kutuları işaret ederek, "Yerliler burada," dedi. İkisi de adama baktılar ve dükkânın tezgâhının arkasında bir bölümü daha olduğunu, adamın oradan çıkıp geldiğini anladılar. Şimdi iki çift göz, kafeslerinden odaya salınmış kuşlar gibi, bir şarkıda özellikle dinletilmek istenen bir bölümü arar gibi bir ileri bir geri gidiyor ve ilk anda fark etmedikleri detayları seçiyordu. Camın önünde ahşap bir yuvarlak masa, masanın çevresinde fuşya kumaş kaplı iki sandalye... Bir duvarda Queen, diğerinde John Lee Hooker...

Sedef yanına gelen Alper'e, "Çok pahalılar," diye fısıldadı ve "ya aslında bir Demet Akalın *sidi*'si alsak en güzeli..." diye ekledi. Alper beleren gözlerle bakınca, "Ya ne var?" dedi Sedef gülererek. "Kırkbeşliklere bakabilirsiniz, fiyatları daha uygundur. Her tür Türkçe müzik var onların arasında... Şurada da uygun fiyatlı otuzüçlük..." Tezgâhın arkasındaki adamın sevecen sesi duyulan. Sedef kendisine işaret edilen kutulara yönelirken Alper, "Sen beğendiğini al bence parayı sorun etme," dedi yüksek sesle ve zamanında çok sattığı için bolca basılmış ya da tam tersi, zamanında da sonrasında da hiç dinlenmediği için elde kalmış ucuz otuzüçlükler kutusundaki plakları karıştırmaya başladı. Arka arkaya birkaç ABBA plağı görünce birini aldı ve Sedef'in yanına gidip, "ABBA deme lazım olur," dedi. Sedef Alper'e sadece bir saniye bakıp komik olmadığını anlatınca Alper elinde plak, kendi esprisine kendi gülererek ve "Gayet komik bence," diyerek yerine döndü. O esnada dükkâna iki genç erkek girmiş ve onlar da plakları karıştırmaya başlamışlardı. Bir süre sonra onlardan biri, bakışlarını tavandaki kolonlara çevirip, "Bunun *Cef Bakli* kaydı var mı plakta Salih Abi?" diye sordu. "Ah yok maalesef hocam ya," dedi Salih Bey samimi bir üzüntü ile. Sanki birisi kendisinden yardım istemiş ve o da yardım etmek istemiş ama elinden bir şey gelmemişti. "*Kohen*'in sesi süper ama *Cef Bak-*

li'de de gitar çok güzel..." "Evet evet," dedi Salih Bey ve "gitar deyince siz aklıma geldi..." diyerek yeni gelen plaklar içinde en önde duranı işaret etti: "Müthiş bir kayıt; müzik tarihine geçmiş bir iş..." Alper kulak misafiri olduğu muhabbete kayıtsız kalamadı; dönüp bahsi geçen plağın kapağına bakıp Clapton'ın sürdüğü üstü açık arabanın arkasına kurulmuş smokinli B.B. King'i gördü. Albümü biliyordu ve Salih Bey'in kesinlikle haklı olduğu kanısındaydı Alper de. Usulca Sedef'in yanına gidip, sadece onun duyabileceği bir sesle, "*Bakli'de* gitarlar iyi de biraz kız işi o ya," dedi, "gerçek *rakçılık* bu değil." Sedef, Alper'in böğrüne hafif bir dirsek attı, "Valla tipi gayet öyle, havalı çocuk..." "Buluz'u nasıl çevirirsin Türkçeye?" "Ay hayır," dedi Sedef. "Ne hayır?" "Buluz esprisi yapacaksın biliyorum işte. Zaten Türkçe filan... Gülmedim ya artık güldürene kadar durma..." "Yok ya ne alaka ciddiymim," dedi Alper. Sedef düşündü ve "Maviler mi?" dedi. "Gibi," dedi Alper ve ekledi: "Hüzün." Kırkbeşliklerin en önde duranını, Ahmet Özhan'ı işaret edip, "*Hüzün zaman zaman deli dalgalarla gelir, gönlümün kıyısına vurur,*" dedi ve açıkladı: "Annemin en sevdiği şarkılardan..." "A bunu da ona alalım o zaman," dedi hemen Sedef. "Yok bu o şarkının olduğu albüm değil de orada B.B. King burada Ahmet Özhan görünce aklıma geldi... Yine aynı mesele, bizde hüzün orada *buluz*; enstrüman farklı, dil farklı ama arkasındaki psikoloji aynı... Çünkü çekilen çile, katlanılan dert, görülen eziyet aynı... Bizde pikap yok zaten babamda var ama çalışmıyor sanırım o da. O çocuk gelsin de bunlardan haberi var mı onu görelim..." "Ay ne çocukmuş. Yemin ederim çok kıskançsın," dedi Sedef gülererek.

Alper, Sedef'in çocukta ilgilenilecek bir şey bulunmadığı konusunda samimi olduğuna inanmakla, şimdi kendisi olduğu için böyle söylendiği, hiç tanışmamış olsalar ve doğru adımlarla gelen o çocuk olsa Sedef'in şimdi ona âşık olabileceği şüphesi arasında gidip geliyordu. Böyle düşündükçe de Sedef'e sebep-sizce öfkeleniyordu. Soruyordu kendine: "Ne istiyorsun? Tap-sın mı sana? Sen ölürsen bir Sati ritüeli uygulayıp diri diri mi yaksınlar? Sen yoksan olmasın mı?" Yanıtı kendisini ürkütünce düşünceyi kovaladı.

İki genç çocuk bir şey almadan çıkıp gittiler dükkândan. Çıkar çıkmaz da dönüp tekrar Sedef'e baktılar ve aralarında onun hakkında konuşmaya başladılar.

Sedef fiyat etiketlerine bakarak kimi kırkbeşlikleri hızla geçiyor kimilerini eline alıp ön ve arka yüzlerindeki şarkıları okuyordu. "Bu nasıl?" diye sordu nihayet Alper'e. Salih Bey, "Çalabilirim," dedi. "Ya gerçekten mi? Çok teşekkürler," dedi Sedef ve plağı adama uzattı.

Fondaki klarnet manzaralı bir pencere, az sonra gireceği şarkıyı terennüm eden Zeki Müren'in sesi, manzaranın önüne konan taze bir bahar çiçeği gibiydi.

♪ *Şarap mahzende yllanır*
Aşkın kalbimde yllanıyor ♪

Mutluluğu yüzünden okunan Sedef, "Anneannemin evine gitmişiz gibi, götürceğim seni bir gün," dedi ve ekledi: "Tamam bunu alalım." Alper cüzdanını çıkarıp, "Kartla ödeyebilir miyim?" diye sordu.

"Çling!" sesi arkalarında kalıp sokağın cuma akşamına has kalabalığının sesleri kulaklarına dolarken Alper, elindeki plağı Zara poşetinin içine bıraktı; Sedef'in elini tuttu. Dönüp az önce indikleri ve limanda bağlı bıraktıkları bir gemiye bakar gibi dükkânın geniş camına baktılar bir an. Sonra Moda Caddesi'ne bağlanıp Merve'nin evine doğru ilerlediler.

Teslis demek değil mi: “Seviyorum ben seni?”

Çocuklarımızı muayyen yaşlara kadar okutmayı âdet edindik. Bu çok güzel bir şey! Fakat günün birinde bu mektepler sadece işsiz adam çıkaracak, bir yığın yarı münevver hayatı kaplayacak... O zaman ne olacak? Kriz...

– A. H. Tanpınar, *Huzur*

Aşk daha önemli; aşk Amerika'dan daha muhteşem bir şeydir. Aşk gerçek Amerika'dır.

– Halldor Laxness, *Özgür İnsanlar*

Salon, duvarı kaplayan kitaplığın köşesine yerleştirilmiş Ikea malı lambaderden yayılan solgun sarı ışıkla aydınlanıyordu. Cam ve balkon kapısı açık olmasına rağmen içerisi hâlâ hafiften duman altıydı. Hasırcıbaşı eskicilerinden alınma üçlü İskandinav koltuğun köşesine edeplice yerleşmiş Alper, bir ev partisine değil de sakinlerini tanımadığı bir eve bayram ziyaretine gelmiş gibi çekingendi. Evin kedisini kucağına almış, kaçamak bakışlarla tekli koltukta pirinç ayıklar gibi başını önüne eğmiş hazırlık yapan kızı izliyordu.

Merve antrenin salonla mutfığı bağlayan bölümünde Sedef'i omuzlarından tutarak sabitlemiş fısıldıyordu: “Çok yakışıklı kızım. Nasıl hâlâ yapmadınız?” Sedef kaşlarını, “Sus!” dercesine kaldırdı ve güldü; bir-iki cümle daha kuruldu ve kızlardan bir kahkaha yükseldi. Kucağındaki kediyi seven Alper'e kaç-

mak bir bakış attı Sedef. Tanıştıkları âna götürdü bu görüntü onu. Mutfaktan çıkan ve kızların arasından geçerek salona gelirken ikisinin de poposuna hafif bir şaplak atan Güngör, “İffetli olun,” dedi, “kadın dediğin herkesin içinde kahkaha atmaz.” Alper kıpkırmızı oldu. “Acaba bu Güngör’le Sedef... Hatta üçü birlikte...” Sedef ve Merve abartılı ama direniş, ret ve isyan yüklü bir kahkaha ile karşılık verdiler Güngör’e.

Güngör salona girince Eda’ya hitaben, “Kızım o işin olayı bir yandan da sohbet aa, konuşsana çocukla bak öyle duruyor orada sessiz sessiz,” dedi. Kızıl saçlarının bir yanı derince kazınmış diğer tarafı düz uzun, burnunda ve kaşında birer *piercing* takılı çilli kız başını kaldırmadan Güngör’e orta parmağını gösterdi. Alper’in bakışı, kızın kısa ve bakımlı tırnaklarına takıldı. Güngör hippie pantolonunu çekiştirip toparlayıp, kıvrak bir bel hareketi ile o parmağın üzerine oturur gibi yaptı bir an ve hemen doğrulup Alper’e hitaben, “Eda’nın muhabbetine doyum olmaz ama sen mutfağa gel yiyecek bir şeyler al,” dedi. Alper uysalca, “Olur,” diye karşılık verdi ve mutfağa giden Güngör’ü takip etmek için yerinden kalktı.

Buzdolabının üzeri sucu, çiğ köfteci, pideci ilanları, *magnetler* ve en çok da Güngör’le Merve’nin birlikte çekilmiş minik polaroid fotoğrafları ile doluydu. Fotoğraflara hızlıca göz gezdiren Alper, Merve ile Güngör’ün birlikte Avrupa’da epeyce gezdiğini anladı. Fotoğrafların hiçbirinde Sedef’i göremeyişine sevindi. Mutfak masasının üzerindeki kaplarda kısır, peynirli börek, patates salatası ve makarna salatası vardı. Çizikler içinde bir tahtanın üzerinde de kesilmeyi bekleyen peynirler... Alper tabağına küçük porsiyonlar halinde bir şeyler doldururken Sedef’le Merve de mutfağa geldiler. Alper, kaçamak bir bakışla Merve’nin poposunu ancak örten koşucu şortundan taşan uzun bacaklarını süzdü. “Kusura bakma Alper, bizim evde et yenmiyor ama bunların hepsini Güngör’le yaptık, *hom meyd!*” dedi Merve. Alper, Merve’nin sutyen takmadığını fark edince hem şaşırdığını belli etmemeye hem de kızın memelerine bakmamaya çalıştı, “Yok ya sorun değil,” gibi bir şeyler geveledi, “vegan mısınız?” diye sordu sonra. “Şimdilik sadece et yemiyo-

rum, arada vegan dönemlerim de oluyor ama Güngör hemen hemen vegan,” dedi Merve. Kapı çalınca Güngör, “Aylin’dir,” diyerek kapıyı açmaya gitti.

“Baba bu ne ya? Parti evi mi ölü evi mi? Neyse şantözü ayağınıza getirdim, hadi yine iyisiniz. O Eda tezgâhı kurmuşsun...”

Aylin’in elinden aldığı şarapları mutfığa bırakıp dönen Güngör Sedefle Merve’ye katılıp Aylin’i öperken, Alper de ayağa kalkıp onlara yanaştı. Ve bu esnada bir aydınlanma yaşadı: Güngör, Sedefle tanıştıkları gün Manzara’da bankta Aylin’le konuşan çocuktu.

“Rob,” dedi Aylin yanında duran, omuzları düşük, göbekli, yüzünün yarısını örten kemik çerçeveli bir gözlük takan ve sırtında bir gitar taşıyan çocuğu tanıtarak. Çocuğun yüzünde dostane bir gülümseme asılıydı. İsimler söylendi, Rob herkesin ismini tekrar ederken gülüşüldü, “*Nayz tu mit yu!*” memnun olundu. Rob’un Amerikalı olduğu, değişim programıyla geldiği ve mühendislik okuduğu anlaşıldı. “Danışırısın,” dedi Merve’ye hitaben Aylin, “Rob *İlinoy*’u hiç görmemiş, güneyden ama doğma büyüme Amerikalı işte...” Aylin en nihayet Alper’le merhabalaşıp Rob’u onunla tanıştırdığında Alper, “*Tu rob: soy-mak, çalmak,*” diye geçiriyordu aklından. Yine karşılıklı memnuniyetler belirtildi. Aylin, Alper’i Rob’a, “Sedef’in erkek arkadaşı,” diyerek tanıttı. İşin aslı o da Alper’i Manzara’daki konuşmalarından sonra ilk kez görüyordu ama “*beybiler*” grubu herkesin her an ne yaptığını raporladığı bir merci olduğundan herkes her şeyi biliyordu.

Aylin bir Eda’ya bir de Alper’in elindeki tabağa bakıp, “Kızım yine mi gıdasızlık?” dedi. “Bu çocuk kebab, baklava yemeye gelmiş... İtalyan pizzasına on basan lahmacunumuzu yemeye gelmiş... Herkesin kışkandığı kültürümüzü emmeye gelmiş...” Merve, “Bizde bunlar var valla. Sünnet olsun etini kendi üretsinsin,” dedi. Sonra birden aklına geldiğini belli eden bir edayla Sedef’e dönüp, “Hani sen bırakacaktın et yemeyi?” diye sordu. Alper’e baktı: “Senin de köpeğin varmış? Et yiyor musun?” “Yani,” dedi Alper. “Her seferinde işliyorum bunu, aklına da yatıyor, sonra yine aynı... Biriniz başlasın diğerine ör-

nek olsun...” Sedef’e baktı: “Kızım hayvan seven hayvan yemez bu kadar! Yoksa o kedilere kova kova mama taşıyıp köpekleri taşıyan tuhaf yaratıklardan, sosyal medyada *layk* kasan tiplerden farkımız olmaz. Canlıların yaşam hakkı evrensel... Yoksa ben de seviyorum kebabi köfteyi... Valla yüz sene sonra insanlar biz şimdi köleliği nasıl yadırgıyorsak öyle yadırgayacak et yemiş olmamızı...” Aylin araya girdi, “Geçen Kuzey Kantine’de çocuğun biri senin gibi vaaz veren birine, ‘Onlar bize sunulmuş nimetler, yememek isyan olur,’ diyordu,” diyerek güldü. Merve gözlerini kısıp Aylin’e baktı, “E-fe kapatılsın!” dedi, “O çocuk da ete çok meraklıysa Güngör’ün... Tövbe tövbe! Eril eril konuşturuyorsunuz adamı...” “Adam mı? Çok ayıp,” dedi Aylin. Salonda kahkahalar yankılandı. Bu esnada Rob, çipil çipil gözlerle Aylin’e bakıyordu. “*Şi iz e ril biç!*” dedi parmağıyla Merve’yi gösteren Aylin. Rob Merve’nin Amerika’da yabancılık çekmeyeceği manasında bir espriyle karşılık verince tekrar güldüşüler.

Herkes bir yere yerleşmiş, muhabbet demini almaya başlamıştı. Aylin sesine ciddi ve kaygılı bir ton verip, “Yapabilecek misin peki cidden çok merak ediyorum,” dedi, “bambaşka bir kültür...” “Abim de çok zorlanmıştı başta ama şimdi asla dönmez,” dedi Sedef. Merve, “Valla Eda sağ olsun ben *Elin Diceniris*’e gülüyorum artık,” dedi. Alper duyduğunun kim olduğunu sorunca Aylin, “Oha tanımıyor musun?” dedi, “Meşhur komedyen, lezbiyen... Sen hâlâ Türk’ün Batı’da düştüğü komik durumları anlatan yerlilere mi gülüyorsun yoksa?” Sedefle göz göze geldi Aylin. Sedef’in sitemkâr bakışları Aylin’e geri adım attırmadı: “Ne? Merve’nin teorisi valla, nerenin esprisine gülebiliyorsan oralısın. Öyle demiyor musun kızım sen? Türk’ün yurtdışındaki uyumsuzluğuna kahkaha atıyorsan Türkiye’den başka yerde yapamazmışsın... Fikir Merve’nin, teorik tartışmaya giremem sözelci olan sizsiniz valla ben mühendis olduğum için...”

Sedef Alper’e sokuldu, beline dolandı ve saçlarını savurup Alper’i boynundan öperken, “Buran çok güzel,” diye fısıldadı. “Çok kıskanıyor Merve’yi,” diye ekledi sonra. Alper aldığı

öpücüğün bir benzerini verirken, “Güngör’le çok mu samimi-siniz?” diye sordu fısıltıyla. Sedef geri çekilip Alper’in yüzüne baktı şaşkınca. Alper çekingen bir edayla Sedef’in kulağına eğildi, “Baya samimi hareketleri de...” Sedef güldü. Alper’in kulağına eğildi ve “Aşkımla Güngör gey anlamadın mı?” dedi. Alper’i kumsalı belleyen bir mutluluk dalgası, çocuğun bedenini usul bir hışırtıyla okşayıp çekildi. “Olsun, sana dokunmasın yine de. Vazgeçer filan,” diye fısıldadı Alper. “Allah’ım!” dedi Sedef gülerek. Alper, kış günlerinde camın önünde biriken ve güneş vurdukça kapağı açılmış bir hazine sandığı gibi ışıldayan karları akla getiren kediyi gösterdi: “Çok uysal. Bırakınca hemen oraya gidiyor ama.” Sedef kalktı; gidip kediyi aldı ve “Elmayra’yı hatırladın mı?” diye bağırarak hayvanı hunharca sevmeye başladı. “Hah sen onu bırakma ben geliyorum,” diyen Merve az sonra elinde bir fotoğraf makinesi ile geri geldi. Rob fotoğrafları kendisinin çekmesini teklif etse de Merve zaman ayarı yapıp Rob’u da kareye dahil etti. An, makinenin köşesinden biteviye çıkan kâğıtlarda dondu. “İkinize bir tane,” dedi Merve ve fotoğrafı Sedef’e verdi. Kedinin gözleri ışın saçan gibi parlamıştı. Sonraları Alper, bu fotoğrafa her baktığında, fotoğrafların bir ömür birlikte olduğumuz sevdiklerimizle ortak geçmişlerimizi geleceğe aktardıkları gibi, rastlantı eseri bir araya gelip bir daha hiç karşılaşmadıklarımıza hayalî bir yaşam biçebilmemizi de sağladıklarını fark edecekti.

Aylin, “Ya ciddiymiş ölüm evi gibi bu ne, müzik açsanıza,” deyince Merve telefonuna uzandı. Telefonun kitaplığın üzerinde duran hoparlörle eşleştiğini belirten ses salonda yankılanırken Alper, Sedef’e hitaben ama herkesin duyabileceği bir sesle, “Ne güzel bir şey koktu çiçek gibi,” dedi ve açık camı işaret edip “yaz akşamı...” diye devam etmeye çalıştı. Lambader kısıldığı için daha da loşlaşan salonda farklı tonlarda kahkahalar duyuldu. Alper kıpkırmızı oldu. Aylin, Alper’in ot kokusunu çiçek sandığını Rob’a İngilizce anlatınca Rob da güldü ve yanında oturan Alper’e bakıp, “Nevir tırayd?” diye sordu. “No!” diye yanıtladı Alper ve söyleneni anladığı için penaltı kurtarmış bir kaleci gibi gururlandı.

“Bayılıyorum bu şarkıya çok tatlı,” dedi Merve. Rob gözlerini kapamış, tek kelimesini dahi anlamadığı şarkının melodisine uygun bir ritim tutturmuş, oturduğu yerde kafasını salıyordu.

♪ *Birkaç yıl tutuklu kaldı, hâlâ avukat arıyorlar*
Memleketteki dayıları da çiçekçilikten yatıyorlar ♪

“Süper abi sözler,” dedi Merve. “Çalsın şimdi bunlar ama asıl sürpriz gecenin sonunda. Bir plak aldım müthiş. Onu dinleteceğim size. Almanya’da eve kapanmış elemanlar. Artık nasıl bir kafayla kaydettilerse bunların o kafa komple kayda geçmiş resmen. Elden satıyorlar bulunmuyor da...” “A bak biz de sana bir plak aldık,” dedi Sedef ve hediyelerini verdi kızı. Merve ile Sedef sarılınca Alper bir tuhaf olduğunu hissetti.

Aylin Merve’nin söylediklerini Rob’a tercüme ettikçe çocuğun yüzündeki ifade ömründe bundan daha ilginç bir şey duy mamışçasına şekilden şekile giriyordu. “Rob Erkin Koray, Selda filan dinliyor,” dedi Aylin, Merve’yi muhatap alarak. “Bizim kültüre meraklı olduğundan buraya gelmiş zaten... Ben de senle anlaşır diye sana getirdim... Sen de danışırsın belki bir şeyler...” Alper, “Mos Def Selda Bağcan şarkısını aparınca bizim saykodelik, Anadolu rak dirildi de ondan,” derken, Eda belki ilk kez o an başını kaldırdı, Rob’a baktı alaycı bir gülüşle, “Manyak mı ajan mı bu?” dedi. Rob güldü. Parmagıyla kendisini gösterip, “Ben manyak?” dedi. “Anlıyor baya Türkçeyi ona göre,” dedi Aylin tehditkâr bir tonla. Güngör mutfaktan çıkıp gelip, “Senin getirdiğin şarapları soğusun diye dolaba koydum, önce dışarıdaki açıkları bitirin,” dedi ve yere, Eda’nın ayakucuna bir kedi misali kıvrılıp başını kızın çıplak bacaklarına bıraktı. Eda hafifçe öne eğilip bir yaprak sarmayı evladının ağzına uzatır gibi sigaralığı Güngör’e verdi. Güngör derin bir nefes çekip bırakıp, “Bak adam kalkmış ta Amerika’dan buraya gelmiş, kültürümüze meraklı, bok mu var gidiyorsun beni bırakıp,” dedi iki yıldır aynı evi paylaştığı Merve’ye. “Seni de alıracacağım bebeğim, evimin kadını yapacağım,” dedi Merve alay ederek. Elini bitirim bir edayla göğsüne götürüp, “Namusum-

sun!” diye ekleyince gülüştiler. Alper Merve’ye, “Gittin mi daha önce hiç?” diye sordu. “Hayır,” dedi Merve, “Avrupa’da çok dolaştım ama Amerika’ya ilk kez gidiyorum. Şehirde bir şey yokmuş, fakat hem üniversite çok iyi hem de zaten bütün yaşam kampüsteymiş. Valla çöl de olsa giderim artık dayanamıyorum bu ülkeye... Pazar oyumu attığım gibi işim biter burayla...” Aylin, “Kime vereceksin?” diye sordu. “Selocan’a,” dedi Merve. “Oylar bölünüyor,” dedi Aylin, “gördün ne oy aldı geçen yerel seçimde Sırrı Süreyya...” “Sen ciddi ciddi ülkücülerle cehepenin ortak adayına mı vereceksin? Git direkt Reis’e ver oldu olacak.” “Barajı geçemez Kürtler,” dedi Aylin. “Eda benim adayım sensin lan aslında; ne güzel olur sen olsan başkanımız. Acayip havalı görünürdük bütün dünyaya,” diyen Merve’ye yanıt Güngör’den geldi: “Diploması yok ki karının daha.” “Doğru,” dedi Merve ve Eda’ya bakıp, “Cahil karı,” dedi gülerek. Alper ve Rob hariç herkesten bir kahkaha yükselince Sedef Alper’in kulağına fısıldadı, “Eda’nın genetikte yedinci senesi bu yıl.” “Mezun olup ne yapacağım?” diye sordu Eda. “Haram diye çocuğuna aşı yaptırmayanla, genetik hastalığına çare bulsan ‘Kadere karşı gelmem,’ deyip tedaviyi reddedecek olanla mı uğraşacağım? Sikerler!” “Gel sen de kızım niye duracaksın ki burada?” “Sen?” diye sordu Aylin Alper’e. “Kararsızlara dahilim ben,” dedi Alper. “Kullanmam herhalde,” diye ekledi. “Yok artık,” dedi Sedef, “babamı bile o hasta haliyle kaldırıp oy kullanmaya getirdik ta Bodrum’dan...”

Bir süre cumhurbaşkanı adaylarının üniversite mezunu olup olmadıklarını ve bunun gerekliliğini, oy kullanmamanın cezasını, bu cezanın hiç tahsil edilip edilmediğini tartışılar. Bir noktada Merve, “Bebegim sen mal mısın cidden?” diye sordu Aylin’e, “Şaka mısınız abi? Yıl olmuş iki bin on dört, şu anki iktidarla neredeyse aynı dili konuşan, aynı üslubu takınan birini aday çıkardılar başka insan kalmamış gibi. Nereden bileceğiz yarın onun da ‘Çok seçici olmayın gidin evlenip,’ demeyeceğini? Nasıl oy vereceksiniz ya? Ortakları da ülkücüler. Bir dönem daha böyle mi geçsin? Valla sırf bu yüzden bile gidilir buradan...” “Git kızım tutan yok gidiyorsun zaten,” dedi Aylin. “Oyunu ül-

keyi böleceklerle ver git...” “En gencine veriyorum işte. Dedem yaşındakiler mi yönetsin ülkeyi?” “Cumhurbaşkanı seçiliyor sadece,” dedi Alper, “abartmayın o kadar. Zaten hangisine verirsiniz verin aynı... Hangisine verirsek verelim bizim hayal ettiğimiz şeyler olmayacak...” “Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Merve. “Demirtaş seçilse demokrasiye çok faydası olur bence.” Merve, Alper’e hemen yanında oturan gözleri kapalı, kafası dumanlı Rob’u işaret etti. “Amerika’yı bugün dünyanın cazibe merkezi yapan özelliği kendisini kıyasıya eleştirebilmesi; *Savt Park* izledin mi hiç?” “Herhalde,” dedi Alper. “Yapılabilir mi öyle bir şey burada? Ben şu an bile acaba bu konuştuklarım duyulur da havaalanında tam çıkarken beni alırlar mı diye paranoya yapıyorum abi.” Rob gözlerini açıp Aylin’e baktı. Merve konuşmaya devam ediyordu: “Fikirlerin sadece özgürce dile getirilebilmesi değil, eleştirel aklın özendirilmesi... Çünkü bunun neyi getirdiğinin bilincindeler gelişmiş ülkelerde. Bizde kendini eleştirmek, ülkeneye, milli değerlerine sövmek sayılıyor. Bunu diyenler de o değerleri sömürerek kendi kazançlarını artıranlar...” Alper toparlandı, oturuşunu düzeltti, öne doğru eğildi. “Hiçbir itirazım yok,” dedi, “ama Amerika da bahsettiğin gibi bir cennet olmayabilir. Sonuçta orada da aslında iki kutup var bizdeki gibi. Tabii ki daha özgürce konuşuyorlar ama orada ekstrem fikirlerin iktidara gelmesi, ülkenin bölünmesi gibi bir tehdit yok. Yoksa komünizmin gölgesi ülkelerinin üzerine düştüğünde sol görüşlü vatandaşlarına nasıl davrandıklarını tarihten biliyoruz. Ama tabii düşünce özgürlüğü yok bizde katılıyorum sana, Türkiye’de aydınların ülkedeki iki kutuplu yapının etkisi altında kalıp... Ya da daha da genelde ülkenin etkisi altında kalıp seküler ya da muhafazakâr taraflardan birinin ya da bir politik ideolojinin etkisi altında fikir üretmesi iyi fikir çıkmamasına sebep oluyor. Evrensel olamayan, olguya odaklanamayan aydınlar... Ama kendini bunların dışına çıkaran aydını bekleyen de yalnızlık. Küskün, kendini sağdan ve soldan azade kılmaya çalışırken yalnız kalmış, anlaşılamadığını düşünen, kıymetinin bilinmediğini düşünen, böylece yalnızlığını biriciklik sanan bir aydın. Hem bu yalnızlık beraberinde gelişmemeyi getiriyor çünkü kendi-

sini standart kalıpların dışına çıkarmaya çalışan bir aydının gelişmesi için kendisi gibi hür fikirli insanlarla açıkça ve özgürce tartışabileceği, dayanışabileceği bir yapıya ihtiyacı var. Şu an burada şans eseri oluşan bu ortam tüm üniversitelerde olmalı. İnsan ancak böyle bir ortamda gelişebilir, mağarada kendi başına kalan en zeki insan olsa dahi güdük kalmaya mahkûmdur. Kış Uykusu'ndaki tip gibi işte... O manada Amerika tabii ki süper."

"İçim şişti kusura bakmayın da," diyen Güngör, "pştt sen de yedin içtin de bir şey çalmadın," diye bağırarak seslendi Rob'a. Rob yine Aylin'e bakınca Aylin gitarı işaret ederek, "*Hi vonts yu tu piley samtin!*" dedi. Rob Güngör'e sanki kendisinden yapması imkânsız bir şey istenmiş gibi bakarak, işaretparmağını önce kendi göğsüne sonra gitara yöneltti; Güngör elleriyle gitar çalar gibi yapınca Rob gitarı alıp Güngör'e uzattı. "*Yu yu piley ulan!*" dedi Güngör. Aylin yüksek sesle gülüp, "Rob kafa yapıyor oğlum senle," dedi. Herkes güldü. "Kafam taşak gibi oldu, çalsın bir şeyler işte uzatmasın," dedi İngilizce eğitim gördüğü halde İngilizce konuşmakta hep zorlanan Güngör. O esnada Rob, gitarını kılıfından çıkarıp bir-iki tele dokundu ve ne istediklerini sordu. "Akort etme de ne çalarsan çal," dedi Merve. Gülüşüldü. Rob'un cep telefonunun ışığı bir an parıldı ve o çalacağı şarkının sözlerini internette ararken Güngör kalkıp tabakları topladı, soğuttukları şarabı getirdi ve boşalan kadehleri doldurdu. Artık ortam iyice loş, bedenler iyice esrikti. Alper Sedef'in kolunu, Eda kucığına uzanmış, beyaz yün bir hırka örüyor gibi görünmesine neden olan kedinin karnını okşuyordu. Rob'un gitarından yükselen nağme tanıdık geldiği için herkes dikkat kesildi.

♪ *25 years and my life is still*
Tryin' to get up that great big hill of hope
For a destination ♪

Rob'un sesi söylediği şarkıya uygundu; nasıl ki gülün güzelliği iri yapraklarının kadifemsi dokusu ile sert ve sivri dikenlerinin tezafinda gizliyse, Rob'un sesinde de söylediği şarkının isyanına hüzün katan bir yumuşaklık mevcuttu. Rob, "Ve ben de

alabildiğine bağırdım,” dedikten sonra salon kedi dışında herkesin ağzından çıkan soruyla inledi.

♪ *What's going on!* ♪

Yaşamlarına, bedenlerine, tercihlerine yönelik müdahalelerin tümüne isyan edercesine, gittikçe artan bir sesle ve her haykırıpta yükselen bir özgüvenle bağırdılar.

♪ *What's going on!* ♪

Üst kattan zemine topuk darbeleriyle vurulduğu ancak şarkı bittiğinde anlaşılabilmmişti. Anlamalarına sebep sadece topuk darbeleri değil, “Polisi arıyorum yeter!” şeklinde yükselen çığlıktı da. Bir sessizlik oldu. Sonra bir kahkaha koptu ve ardından fısıltıyla konuşmaya başladılar. Bu esnada Rob da sessiz olmaya çalışan bir hırsız başıyla taklit ederek *Pembe Panter*’in jenerik müziğini çalmaya başladı usulca. Sedef, “Ya haklı kadın çok gürültü yaptık,” dedi. “Bağırmayı mı lazım abi her gün böyle bu,” dedi Güngör. Eda, kendi kendine konuşur gibi, bağırmanın düşmanı korkutmaya yönelik bir hareket olarak insan evrimindeki yerini açıklamaya girişti. “Oldu bu,” dedi Merve Eda’yı kastederek ve ona dönüp, “bebeyim eminim anlattıklarının hepsi doğrudur ama bu kadın evrimden değil kaltaklıktan bağılıyor güven bana,” dedi ve salon kahkahalarla cınladı. “Durmak yok yola devam,” diyen Merve, “şimdi bombaya hazır olun,” dedi. Kalktı, amfiyi açıp birkaç tuşa bastı ve altta üst üste yığılmış plaklardan birini alıp pikaba yerleştirdi.

Duydukları ilk sesler, ısınma hareketleri yapan profesyonel bir sporcu gibi tuhaf ve manasızdı; gittikçe elektrik bağlama seslerine elektronik bir müzik de eşlik etmeye başladı. Bir göle temkinli adımlarla ağır ağır girip alışınca tüm bedenlerini salıveren insanlar gibi, kendilerini müziğe bıraktılar. Müziğe nadiyen sözler de eşlik ediyordu.

♪ *Kâh çıkarım gökyüzüne seyredirim âlemi...* ♪

Alper ilk kez dinlediği bu kaydı derhal telefonuna arattı ama bir sonuç alamadı. Herkesin uyuduğu anda uyanıp evin içinde dolanmaya başlamış gibi dikkatlice kalkıp dönüp duran plâğa bakmaya gitti. Sırasıyla, “İnsanlar, Kime Ne, Aboov!” yazıları ilişti gözüne. Alper sessizce yerine dönerken hışırtılı bir ses, “O yar benim, benim yârim, kime ne?” diyordu. Şarabın kalanını tek dikişte bitiren Alper, neredeyse üstüne yığıldığı Sedef’in kulağına, “Seni çok seviyorum,” dedi. “Ne?” dedi fısıltıyla Sedef, gerçekten duymamıştı bu sefer. Alper, “Seni çok seviyorum,” diye tekrar etti, her kelimeyi tükenmez kalemlerle harflerini tarayarak kalınlaştırır gibi vurgulayarak... “Ben de seni çok seviyorum,” dedi Sedef ve öpüşmeye başladıkları anda elektronik ses sonsuz döngüye girdi: “Seni çok seviyorum... Seni çok seviyorum... Seni çok seviyorum...”

Pikabın kolu pistte çılgınca dans edip müzik susunca ağırbaşlı bir edayla masasına dönüp sessizleşen insanlar gibi ağır ağır köşesine çekilirken, Güngör önce sesini değiştirip kolonlardan süzülen son sesi taklit etti: “Keyfiniz yerinde mi?” Hemen sonra, “Çok manyak iş,” dedi, “her seferinde ilk kez dinliyormuşum gibi oluyor.” Merve sarhoşluğunu epeyce aşıkâr eden bir pelteklikle, “İşte benim beğeni ölçüm,” dedi, “bir şeyi ilk kez denediğinde kendine sor bunu bir daha yapar mıyım diye. Yanıt evetse beğenmişsindir. Yanıt hayırsa o şeyden uzak dur.” Sonra Sedef’e göz kırptı.

Nakarat

Oğlan kızın utancını bedeniyle örttü ve kız gözlerini kapadı. Itapoâ denizi üzerinde haleluyalar yükselmeye başladı; aşkın iniltileri meltemler gibi esmeye başladı ve balıkların ve sirenlerin sesizliğinde Flor'un haleluya iniltileri duyuldu. Denizlerde ve karalarda haleluya; cennette ve cehennemde haleluya!

– Jorge Amado, *Dona Flor ve İki Kocası*

Leblerinde, sînesinde gizlenen âmalimi,
Leblerimle topladım tebrik edin ikbâlimi.

– Giriftzen Asım Bey, Rast Şarkı,

Hâb-gâh-ı Yâre Girdim Arz İçin Ahvâlimi

Kapıdan içeri sadece kafasını uzatan Alper'e, "Gelsene," dedi Sedef, çekinmesinin gereksiz olduğunu belirten bir tonla. "Git-ti dedim ya herkes... Kivi var yalnızca..."

Sedef, tavan spotlarının ışığıyla daha da parıldayan kahverengi damarlarla bezeli beyaz mermer zeminde dans eder gibi kıpırdanıp duran ayakları izlerken gülümsüyordu. Ayakkabılarını ayağının ucuyla köşeye itip siyah sırt çantasını ayakkabılarının üzerine bırakan Alper, başını kaldırıp sevgilisiyle göz göze geldi. Sedef'in üzerinde siyah, boynunu ve kollarını açıkta bırakarak dizlerinin bir karış üzerinde biten dar bir elbise vardı. Kivi, kızın bacaklarına sürtünerek etrafında dolanıp duruyordu. Sedef, bacaklarını çıplak bırakmakla çorap giymek ara-

sında epey kararsız kalmıştı. *Beybiler* çorap giymesinin daha doğru olacağı şeklinde ortak bir kanaata varınca o da arkadaşlarını dinlemiş ve siyah, ince bir külotlu çorap giymişti. Altdudağını ısırarak Alper, "Ağlayabilirim... O kadar güzelsin," dedi. Sedef, "Ya! Beğendi mi sevgili?" derken, beğenilmekten duyduğu hoşnutluk annesinin elinden kurtulup sokağa kaçan bir çocuk gibi sıyrılıp açığa çıktı yüzünde. "Sen de çok yakışıklı olmuştun." "Yıkandım ondandır," dedi Alper alaycı bir edayla. Halbuki berbere gitmiş, özenle hazırlanmıştı. Lakin kıyafetleri her zamanki gibiydi. Altında buz mavisi bir kot pantolon ve üzerinde de ütülü, görece yeni bir siyah tişört vardı.

Kivi, Alper'in kendisine doğru yürüdüğünü görünce gözlerini olağanüstü bir şey görmüş gibi belertti ve derhal kaçtı. "Uyuz," dedi Alper ikinci u harfini alabildiğine uzatarak. "Uyuz demeyelim de... Şimdi seni tanımadığı için, kokun değişik... Alışınca gelir kend..." Sedef sözünü bitiremedi. "Senin kokun tanıdık," dedi Alper haşın bir edayla. Koridorun ortasında uzadıkça derinleşen bir öpüşme... Alper'in elleri kızın belinden kalçasına inmeye başlayıp iki beden sertçe birbirine yapışınca Sedef, bir gayret, bedenini ve dudaklarını ayırdı. Alper'in elinden tutup onu salona doğru çekti. Sedef'in parfümünü dilinde ve genzinde hissederek sevgilisini izleyen Alper, önce geniş salonu dolduran eşyaya, üzeri türlü mezelerle dolu yemek masasına ve en nihayet geniş camların ardındaki manzaraya bakakaldı. Marmara Denizi ve Adalar... Bir süre manzarayı izledikten sonra, "Üzerine portakal reçeli sürülmüş ekmek gibi," dedi Alper. Sedef'in yüz ifadesi anlamadığını belli etti. Alper manzarayı işaret etti. "İrileşip dalını toprağa çeken bir portakal..."

Sedef, "Şarabı açar mısın?" diyerek tirbuşonu işaret ederken Alper'in gördüklerinden etkilendiğini de seziyordu. "Beğendin mi? Sonra gezdiririm sana evi..." "Çok güzelmış... Ev de manzara da..." diyen Alper şarabı açarken Aşıyan'daki konuşmalarını hatırladı. "Demek ondan Aşıyan'da öyle dedin sen..." "Ne dedim?" diye sordu Sedef. "'İnsan Boğaz'ı izlemekten bile sıkılır,' dedin. Ama böyle bir eviniz olduğunu söylemedin. Vay! Gerçek asalet budur. Benim gibi sözde değil özde aristokratsın.

Bizim ev böyle olsa ben sürekli fotoğrafını paylaşırım, altına da 'fakirler beğensin' ya da 'nazar etme ne olur ama çalışsan da imkânsız yani' filan yazarım..." Sedef güldü. "Sen eski evi görseydin demek ki bizim..." "O-ye!" dedi Alper, "İşte böyle, içindeki burjuvayı şımart..." "Sadece senin yanında... Bir de babama çok şımarırdım..." Kısa bir an durgunlaştı Sedef ama hemen geçti bu hal.

Alper tavandan sarkan kristal avizeye bakarak ortadaki sehpa-ya yanaştı. Kumandayı aldı. Televizyonu açarken gözü seh-paların ve vitrinin üzerine yerleştirilmiş fotoğraflara takıldı. Sedef, ağabeyi Tarık, babaları İhsan Bey, anneleri Nedret Hanım... Tek tek, ailece, ağabey-kız kardeş, çocuklar olmadan, İhsan Bey ve Sedef dans ederken... Birkaç fotoğrafta bir ailenin tarihi özetleniyordu sanki.

Alper televizyonu açtı. Seçimin sonucu belli gibiydi. Önce Sedef'e seslenerek, "Halk başkanını seçti hayırlı olsun," dedi. Sonra telefonunu çıkardı.

>Ben bile oy verdim şunlara ki ilk ve sondur sonuç yine bu. Soma'yı gördün mü bir oy alamazlar dediğin yeri?<

>Daha siz inanmayın bana cia susan millera sorup bunlara tarih veriyor seçimi o zaman yapıyorlar garanti olsun diye teröristleri sokup oylarıda bölüyorlar<

>Yav he he! Matematiğe bedenci mi girdi sizin? Selo'nun oyları al sizinkilere ekle yine yetmiyor. Selo başgan da CHP de çuwane"

>Çorabınızın teki kaybolursa Kürtlerden bilirsiniz<

>Nerdesin sen. Ya bi kere kırallar bile kahinlere danışıyor bu adamlar dinci minci ama akıllı. Bilimsel astrolojiyi çok iyi kullanıyorlar<

>Ali'yle sonuçları izliyoruz biz de gelirim birazdan sen evde misin?<

>Beni soran yok ama ben yokum bu gece, Sedef'leyiz...<

>Evdeyim ben<

>Yemek yediniz mi?<

Alper manzaranın ve sofranın fotoğrafını yolladı. Cengo da lahmacun sipariş ettiğini, beklediğini söyledi.

>Kebapçı oğlanın nişanı yaptı desene<

>Özgün ol özgün<

Son sözü Zeyno söyledi.

>Aynen aynen<

Mutfaktan kızarmış patates ve köfte dolu tabaklarla gelen Sedef, “Kimse tatilini bölüp gelmedi o yüzden,” dedi, “sandıklarını bırakıp gitsinler diye yalan sonuç yayıyorlarmış, Aylin öyle diyor.” “Ben inanmıyorum bunlara,” dedi Alper. “Yapıyorlarsa da yeni bir şey yok, Menderes’in partisi ilk seçime girdiğinde ona da cehepe neler yapmış.” “A!” dedi Sedef, “Hiç duymamıştım.” “Ben de yeni öğrendim,” dedi Alper, “derste. Tarih çok acayip, doğduğumuz zaman normalleşmiş olduğu için dünya kurulduğundan beri öyle sandığımız bir sürü şey eskiden nasıl da değişikmiş. Misal domatesin kırmızısını yemezlermiş çürük diye, yeşili yenirmiş...” “İy!” dedi Sedef, “O ne öyle çiğ...” “İşte,” dedi Alper. “Neyse en azından partinin başında olmayacak, genel seçimde kimi koysalar partinin başına oy kaybederler artık kesin...” “Valla gitmek şart artık buradan,” dedi Sedef. “Merve en iyisini yaptı bak. Gün gelecek isterseniz de çıkamayacaksınız diyor. Önceden mühürlü pusulaları getirirlerse kim aday olsa kazanır, öyle yapıyor...” “Yok ya öyle bir şey. Muhalefet kendini kandırıyor böyle... Zaten eğer böyle büyük bir komplonun içindeyseniz, piyonsak, olay bu kadar *Metriks*’se, Cengo malı haklıysa filan yani... Bence bu durumda yapılacak en iyi şey yine sorgulamamak. O ihanet eden eleman gibi, işte bu şarap, işte bu manzara...” Alper parmağını Sedef’e yöneltti, “işte sevgilim. Bana yeter... Mavi hapı alıyorum...” Sedef’in yüzünde beklediği gülümsemeyi göremeyen Alper, “Ne oldu aşkım?” diye sordu. “Hep böyle yapıyorsun...” “Ne yapıyorum?” diye sordu gerçekten anlamadığını belli eden bir ifadeyle Alper. “Sözümü kesiyorsun... Alper gidip Sedef’e sarıldı: “Çok özür dilerim.” Sedef yeğenini taklit ederek, “Kabul etmiyorum,” dedi ve güldüler. “Dönmedi abinler değil mi daha?” “Hayır, tekne turundalar şimdi ama yazlığa dönecekler yine.” “İstanbul’a?” “Sanmam, keşke gelseler tanışırdın abimle çocukları da görürdün. Çok iyi anlaşırlar bence senle...” “Sen bugün

onlarla dönmeyince annen bir şey demedi mi?” “O kendi işine baksın,” dedi Sedef, “yarın gidiyorum işte ben de tekrar zaten... Bileti de hiçbir şey demeden aktardılar yarına iyi oldu ceza filan ödemedi...”

“Hayır, dur dilek tutalım,” dedi Sedef. Alper ağzına götürmekte olduğu kadehi indirip, “Tamam sakın,” dedi. Dilek tutular, kristal kadehleri usulca birbirine değdirip dudaklarına götürdüler. “Söylemezsin biliyorum ama aynı şeyi mi diliyorsun hep yoksa o an aklına geleni mi?” diye sordu Alper. Sedef engelleyemediği bir gülümsemeyle, “Hımm,” dedi, “şöyle diyeyim... Hep dilediğim şey sanki oldu; şimdi onunla ilgili yeni bir şey diliyorum...”

“Bunlar müthiş ama,” dedi Alper mezeleri kastederek. “Tamura hazırladı gündüz,” dedi Sedef. “Çok güzel yemek yapıyor... Babamın bakıcısı ama ev işlerini filan da o yapıyor yemeği de. Görsen bir saniye durmaz çok iyi bir insan. Ama iskelet gibi, bir deri bir kemik... Çok az yiyor.” Davetlerde çekilmiş takım elbiseli fotoğraflarında Cüneyt Arkın’ı andıran, Türkiye’nin en büyük holdinglerinden birinin mali işler direktörlüğünü yapmış İhsan Bey’in bir bakıcıya ihtiyaç duyan halini idrak edemiyordu Alper. “Nesi var babanın?” diye sordu. “Küçük bir çocuk gibi,” dedi Sedef. “Başta dili sürçüyordu bazen. Önce ihmal etti ama sonra gitti doktora, ‘stresten, aşırı çalışmaktan,’ dediler... Sonra gitgide hareketleri de tuhaflaştı. Şimdi söylediği hiçbir şey anlaşılmıyor. Etrafında olan biteni anlıyor, zekâsı ile ilgili bir sorun yok ama içine kapandı. Bütün gün bir yere bakıp duruyor. İsterse konuşuyor ama benden başka anlayan yok dediğini... İlaçlarını almazsa da kötü oluyor... Lisedeydim ben babam ilk hastalandığında. Üniversite için abimin yanına göndereceklerdi aslında beni ama işte...” Hissettiği mutluluğu, aşkı buluşunu bir trajediye borçlu olduğunu düşünen ve buna üzülemediğini fark eden Alper, “Annen için de zordur,” dedi. “Yok ya umurunda değil onun, eldekileri satıp satıp kulübüne, alışverişiine gidebilsin yeter...”

Alper Sedef’e, kanatları büyüleyici desenlerle dolu bir kelebeği izleyen küçük bir çocuk gibi masum, sessiz ve hayretini

ele veren bir bakış yöneltmişti. Sedef sustu ve aynı şekilde Alper'e bakmaya başladı. "Normal göz normal saç normal dudak değil bunlar," dedi Alper. "Sen baktığın için öyle," dedi Sedef. "Herkes bakıyorum ama kimsede böyle bir şey görmüyorum," dedi Alper. "Ben de görmüyorum..."

Sedef kadehleri yeniden dolduran Alper'e, televizyonu kastederek, "Aşkım onu kapayıp tableten müzik açar mısın?" dedi, "Sıptifay yükledim ben de, ama ne olur sakın bir şey çal... A Adel açar mısın?"

Alper ayağa kalkınca başının hafiften döndüğünü hissetti, "Adalara bak bebek," dedi, "Noel zamanı süslenmiş çam ağaçları gibi..." Alper Adele radyosunu açarken Sedef, "Bence senin baktığın şeyleri herkesten farklı görme özelliğin çok gelişmiş, abartıyorsun hatta," dedi. Alper, Sedefi taklit ederek, "Ne, ne, ne?" deyip güldü. Sedef kahkaha attı ve "Ya of mumları unuttum ne salağım," diyerek kalktı masadan. Mumlarla geri döndü. Mumlar ışıldamaya başlayınca ışıkları kapattı.

Bir süre sonra müzik, bırakılınca yolunu kendi seçen su gibi akmaya başladı. "Köfteler çok güzel, eline sağlık, sen de yese-ne," dedi Alper. Sedef pek bir şey yememiş ve henüz bir kadeh içmişti. "Köfteleri de Tamara yapıp derin dondurucuya atmıştı ben sadece kızarttım," dedi Sedef. "Olsun sen kızarttığın için böyle lezzetli..." derken yolda tanıdık birini görmüş gibi aniden susup, bir baş hareketiyle tableten yayılan sitar sesine kulak kesilmesini istedi Alper Sedef'ten.

♪ *I once had a girl*
Or should I say she once had me
She showed me her room
Isn't it good Norwegian wood? ♪

Sedef Alper'in ima ettiği şeyi hiç anlamamıştı; sadece şarkıyı dinliyordu. Bu gibi anlarda Alper, imalarının anlaşıldığının da kendi hayali olduğunu, dolayısıyla hiçbir gerçekliğin hayal kadar tatminkâr olamayacağını hatırlıyordu. "Çok tatlıymış," dedi Sedef. Alper Sedef'in bir şey söylememiş olmamak

için ve nezaketen bu yorumu yaptığını anladı. “Sen kraliyet ailesindensin... Prensesin sen... Ben *Livirpullu* işçi sınıfına mensup bir ailenin çocuğuyum. Ailen aşkımıza karşı... Evet, şarkıcıyım ben... Şarkıcıya verecek kızları yok. Düşüncesi bile korkunç aman Tanrım! Ama sen beni onların olmadığı bir gece saraya alıyorsun gizlice...” Sedef Alper’in bu haline artık alışmaya başlamamış olsa korkabilir, bu hali şaraba bağlayabilirdi. Lakin yadırgamıyordu artık; sadece güldü. “Prenses miymişim ben?” “Prensesler prensesisin,” dedi Alper. “Hımın! O zaman hediyeni hak ettin,” dedi Sedef. “Alper, bacaklarının arasında bir hareketlilik hissederken Sedef kalkıp içeri, odasına gitti. Giderken, “Gözlerini kapa,” dedi. Alper’in kapalı gözlerinin önünde siyah dantelli iç çamaşırları içinde bir Sedef belirmişti. Kızın iri ve dik memeleri sutyenine sığmayıp hafifçe dışarı taşmıştı. “Bakma ama,” dedi Sedef. “Valla bakmıyorum,” dedi Alper. “Tamam açabilirsin.”

Elindeki yepyeni siyah sırt çantasının içine tıktırılmış beyaz kâğıtları çıkarıp elini çantanın boş gözlerine sokup çıkaran Alper, “Aşkım çok teşekkür ederim,” dedi, “ne gerek vardı?” “Öyle görünce aldım,” dedi Sedef, “birden aklıma geldi. Beğenmediysen değiştirebiliriz...” “Hayır, çok beğendim,” dedi Alper.

“İngiliz aksanı çok seksi,” dedi Sedef. Alper, “Bence *Morisey*’in sesi insanın soyunması için yapılmış bir tuş gibi,” dedi. Sedef gülerek, “Nasıl?” diye sordu. “Dinle bak,” dedi Alper ama daha anlaşılır olmak için bu sefer ekledi: “Şarkıların mesaj yüklü olduğunu unutma ama.”

♪ *So please, please, please*
Let me, let me, let me
Let me get what I want
This time ♪

Şarkının, “Tanrı biliyor ki ilk olacak,” diye devam eden kısımlarına gelindiğinde göz gözeydiler. İmlar değil arzusun bakıştan taşmasıydı anlaşılmayı sağlayan. Sedef elini Alper’e uzattı. Birlikte kalktılar masadan.

Öpüşerek yatağa düştüler. “Mumları getirip ışığı kapatır mısın aşkım?” diye fısıldadı Sedef. Alper koşarak salona gidip hem mumları hem tableti getirdi. Mumları ve tableti komodinin üzerine bırakıp ışığı kapattı.

Sedef, elden kayıp giden minik bir balık gibi kendini Alper’den kurtarıp üste çıkarken kıkırdadı, “Kafam çok iyi ve çok çişim var. Hemen geliyorum.” Alper ağlayacak gibi kalakaldı bir an. Sedefi beklerken işlerin buraya gelmiş olduğuna, şu an Sedef’in yatağında yatmakta olduğuna inanamıyor ve şimdi şu son anda bile bir aksilik çıkmasından korkuyordu.

Sedef çabuk döndü. Alper’in üzerine uzandı ve çocuğun siyah tişörtünü çıkarmasını izledi. Alper doğrulmaya kalkınca onu göğsünden usulca itti ve sırtını yatağa yapıştırdı. Alper, kızın ellerini kotunun düğmesinde hissettiğinde kalbi saatlerce maç yapmış gibi hızla çarpıyordu.

Sedef insanın ağzıyla keşfettiği yaşlarına dönmüş, işittiği sesleri rehber belleyerek yolunu arıyordu; Alper doğrulmuş, dalları ve yaprakları gövdesini örten bir ağacın dibinde olan biteni izlemeye çalışır gibi, Sedef’in saçlarının arasından bakışlarına bir geçit açmaya çabalıyordu. Alper birden kesin bir kararlılıkla Sedef’in saçlarını kavrayıp kızı önce yanına sonra da altına aldı. “Dur! Dur!” dedi Sedef gülerek ve elbisesini kendisi çıkardı. Alper gördüğü her şeyi zihnine kazımak ister gibi bakıyordu. Sedef onu üzerine çekerek bedeninin izlenmesini engelledi.

Çıngıraklı bir yılanın deri değiştirmesini akla getirir gibi bedenden sıyrılıp düşen pantolon; ayak parmaklarının yardımıyla çıkarılan çoraplar... Alper’in dilinde kıvrımlı bir ekşilik, uzanıp avuçladığı sıcak bir kartopu... Alper’in dilindeki tadın Sedef’in diline akışı... “Seni çok seviyorum aşkım...” “Çok istiyorum...” “Acıyor mu?” “Biraz ama şimdi sakın durma... Çıkma!” Alper durmuyor, hissettiği ilk engelde hafifçe gerileyip avuçlarını dolduran kabarıklığı kaldırarak tekrar ilerliyor ve birden nehri su basıyor; su ağır kütüğü kaldırıp üzerinde kaydırarak sürüklüyor.

Alper parmaklarında ılık ve kıvamlı bir ıslaklık hissediyor.

Bir an seslerinin duyulup duyulmadığını düşünüyor Sedef ama dışarıda kızılca kıyamet kopuyor; birileri galip olduklarını ilan ediyor, diğerleri onları lanetliyor... Alper görmek istiyor... Doğrulup karnının altına bakıyor. Cohen içiçe geçen pembelikleri kutsuyor adeta. Gördükleri Alper'in direncini bütünüyle kırıyor ve vermek istemediği bir şeyi zorla alınıyormuşçasına bir inleme kopuyor göğsünden. Sedef, kumsalına vuran ilk dalgayı ve onu takip ederek adım adım çekilen suları hissediyor... Sol memesinin altında, karnında, daha aşağılarda... Küçük bir çocuğun oynarken kazdığı minik bir çukuru andıran göbeğinde...

Işık da yanıyor mumlar da. Ürkekçe birbirlerine bakıyorlar. Sanki her şeyin kararı o anda alınıyor. Biri yüz çevirse diğeri vakarını koruyarak üzüntüsünü saklar. Aldatıldığını, bedensel bir hazzın tatmini için duygularının istismar edildiğini anlamamış gibi yapar ve hatta bunu kendisinin de arzuladığını düşündürerek dik durur. Ama öyle olmadığı daha ilk bakışmada belli oluyor. Alper, Sedefin pembeden ala uzanan yanaklarına, alınına, boynuna bakarken gözlerinde yaşlar birikiyor: “Çok âşığım sana,” diyor. Sesi titriyor konuşurken. “Ben de sana,” diye fısıldıyor Sedef. Küçük bir çocuğu teselli eder gibi yanağını okşuyor sevgilisinin. Öpüyor sonra. Alper Sedef'i izliyor ve onun merakla baktığı yere bakıyor. O bakınca Sedef görüntüyü yatak örtüsü ile gizlemeye gayret ediyor ama Alper gördü: Orta kırmızılığı kenarlara doğru pembeleşerek açılan, pastane vitrinlerindeki jöleli tatlıları andıran pıhtıyı gördü. Alper'e bakıyor Sedef; onun o beyaz, gözaltları, dudak kenarları küçük çillerle bezeli yüzünü de al basmış... Birden aklına geliyor ve telefonunu alıp sadece yüzlerini içeren bir fotoğraf çekiyor Sedef. Kendilerine bakıyorlar. “Kıpkırmızı olmuşum,” diyor Alper. “Sanki çillerin küçük kırmızı ampullermiş de yanıyorlar şimdi,” diyor Sedef, Alper'e benzemeye çalıştığını fark ederek. “Çok tuhaf diyor,” sonra. Alper ekrandaki Sedef'i bırakıp yanındaki Sedef'e bakıyor: “Ne tuhaf?” Sedef hâlâ ekrandaki yüzüne bakıyor, sesi alaycı: “Bir şey değişmiş gibi gelmiyor bana, kadın mı oldum şimdi yani?” “Sen tam o anda çıkan şarkıyı duydun mu?” diye soruyor Alper ve yataktan kalkıyor. “Evet, mucize resmen...”

Sedef için aşk, küçük mucizelerle ispatlanmazsa varlığına ve doğruluğuna inanılamayacak ilahi bir olgu çünkü...

Sedef yataktan kalkan sevgilisinin biçimli ve atletik bedenini izliyor. İri değil, hiç yağlanmamış, lekelenmemiş, altı-yedi yaşlarında bütün gün plajda oynayıp bronzlaşmış bir oğlan çocuğu gibi zayıf ve atletik... “Dinle bak,” diyor tableti kenara koyan Alper; ânın ve Sedef’in sözlerinin birleşerek oluşturduğu jeton bu şarkıyı getirmiş aklına çünkü. Sedef odaya yayılmaya başlayan sese kulak veriyor, “Sen şimdi büyük bir kızsın,” diyor Dylan. Ve Sedef, o günden sonra bu geceyi ne zaman tekrar yaşamak istese bu şarkıyı dinliyor. Şarkıyı dinledikçe, şarkının Alper tarafından seçilen o bir satırı dışında kendilerine asla uymadığını anlıyor. Böylece, Alper’in şarkılarla ilişkisi ile yaşamla ilişkisi arasındaki benzerliği de çözüyor: Alper asla bütüne bakmıyor; şarkının içinden işine yarayacak bir cümleyi, bir kısmı alıp ona bütünmüş gibi davrandığı gibi, hayatın içinden de sadece bazı anları alıp o ânı hayatın bütünüymüş gibi yaşıyor. Böylece bütünün gerçekliğini büküyor ve kendisinden başka kimsenin anlam veremeyeceği bu biçimin içinde mutlu oluyor. Sedef, orada kendisine de bir yer olduğunu, oraya sığıldığını hissediyor. Ve orada artık başka hiç kimseye yer olmadığını... Dylan, ezberlemesini ister gibi tekrar ediyor.

♪ *You're a big girl now...* ♪

Sedef banyoya gidince Alper heyecanla etrafa baktı. Sedef’in küçüklüğüne ait fotoğrafları inceleyip kızın o zaman da âşık olacağı kadar güzel olduğunu idrak etti. Ona dair her şey aklını başından alıyordu. Sonra gözü çekmecelere kaydı. Hızlıca her şeyi kurcalamak, karıştırmak istiyor ama yakalanmaktan korkuyordu. Kendini durdurmak ve oyalamak için yerde *Altyazı* dergilerinin üstünde duran kitabı alıp tekrar yatağa çekildi.

Alper yatakta sırtüstü uzanmış, sol eliyle *Aşk ve Öbür Cinler*’i göz hizasına kaldırıp sabitlemişti. Gözleri satırlarda zihni kendisindeydi. Hareketlerinden mülhem, “Sandala benziyorum,” diye düşündü. Gerçekten de alıp verdiği her nefeste kıyıya bağ-

lı küçük bir sandal gibi yükselip alçalıyor, sağ elinin iki parmağı arasındaki sayfadan yükselen hışırtı rüzgârı, yataktan gelen gıcırtı halatın gerilmesini andırıyordu. Başını çevirip yatağın sol yanındaki boşluktan aşağı baktığını ve zemini değil, üzeri yeşil siyah parıltılar saçan yosunlarla kaplı ıslak halatı gördüğünü hayal etti. Sonra o halatın batıp çıktığı sularda zuhur edip gitgide belirginleşen ıslak bir yüz, bir denizkızı yüzü, bedeni...

Sedef uçuk sarı renkli bir bornoza sarılı olarak odaya girip, “Civciv oldum ben,” deyince, Alper bakışını kitaptan ayırmadan, “Hayır, sen denizkızısın,” dedi. “Hımm!” dedi Sedef; ıslak saçlarını hafifçe savurdu, yatağa Alper’in yanına geldi ve kitabı alıp yere attı. “Burcu olsa, ‘Benimle ilgilen,’ derdi Allah’ın kezbani,” diye geçti Alper’in aklından ve “zekâ budur,” diye düşündü. “İstememek, istediğinin ayağına gelmesinin yolunu bulabilmek...” Bedenini örten örtünün kalktığını, çıplak bacaklarına bornozun pütürlü dokusunun değdiğini hissedince düşünmesi imkânsızlaştı. Zamanı gelince usul usul hareketlenip açan bir çiçek gibi açmaya başladı. Sedef o çiçeği açtıran bahar olduğunun farkında, sihrini izliyordu. Parmaklarının arasında dolaştırdığı şeye bir çocuk merakıyla dokunurken, “Çok ilginç bu ya,” dedi, “balon gibi şişiyor...” Sedef üste çıktı, kıyıya bağlı sandal bir ileri bir geri gidip geliyordu şimdi... Alper merakla baktı; parıldıyordu. Kızarmış ekmeğin üzerine bırakılan bir parça tereyağının eridiği anın imgesi belirdi zihninde.

Yavaş başlangıç, usul usulluk, sükûnet... Hepsi hızla yerini zıtlarına terk etti. Birbirlerinden çekinmeyi, utanmayı bir kenara bıraktıkça hisler ve arzular açığa vuruluyordu. “Çok güzel,” diyordu Sedef. Gözleri kapalı, uykuda aynı şeyi fısıldayarak sayıklar gibi ve nefes nefese. “Durma... Aşkım durma...” Duydukları Alper’in dayanmasını imkânsızlaştırıyordu. Birden, Alper’in artık dayanma gücünün hemen hiç kalmadığı anda Sedef’ten bir inilti yükseldi. Alper, ışıksızlığın izin verdiği ölçüde seçebildiği yüzün çarpıldığını gördü. Şimdi Alper’in sağ avucundaki memenin altında kabuğunu kırmaya çalışan sapsarı yavru bir civciv vardı sanki. Filmlerde infilak edecek arabadan son anda atlayanlar gibi, geri çekilip Sedef’in üzerine yı-

ğıldı Alper. Başını kızın boynuna gömdü. İnleyerek, “Çıldıracamın inanamıyorum buna,” dedi. Yüzünde bir ıslaklık hissetti. “Aşkım!” Evet, Sedef’in gözlerini parılatan yaşlardı hissettiği... “Acıdı mı bir tanem, niye söylemedin?” Sedef katıldı. Gü-lüyor mu ağlıyor mu önce anlaşılmadı. Sonra gülmeye başladı. Eliyle yüzünü silip, “Acımadı,” dedi. “Öyle... Bilmiyorum...” “Bu sevişmek değil, bu soyunup şiir yazmak,” dedi Alper izlediği diziden çalıntı bir replikle.

Kaşık pozisyonundaydılar. Alper başını Sedef’in boynuna gömmüştü. “Nasıl böyle mis gibi kokuyorsun?” dedi. Karnında ve bacak arasında bir sıcaklık hissediyor, ısınıyordu. “Şu an anestezi altında gibiyim, kesseler hissetmem,” diye fısıldadı. Sedef de arınmış hissediyordu. Öyle bir huzurla kaplanmıştı ki bir daha dünyevi işlerle asla ilişki kuramayacak, asla öfkelenemeyecek, asla acele edemeyecek gibi geliyordu. Sanki ermişti. Öylece daldılar.

Sabah önce Alper uyandı. Kapalı panjurların arasından sızan günışığının Sedef’in bedenine çizdiği şekillerle hayale daldı bir süre. Belli ki Sedef bir ara uyanmış, üzerine Alper’in tişörtünü geçirmişti. Alper Sedef’i öpmeye başladı. Mırıldanarak ve gülümseyerek uyanan Sedef, kedisini taklit ederek gerindi ve şımarık edalarla tuhaf sesler çıkardı. Sonra ağır hareketlerle kalktı ve gözleri yarı açık yarı kapalı Alper’e elini uzattı.

Banyoda Alper’in tişörtünü çıkarınca kokladı Sedef. “Bu bende kalsın yanımda götüreyim...” “Elbise gibi oluyor sana bence giyebilirsin bile,” dedi Alper. Sedef kadınların neden seviştikleri erkeklerin kıyafetlerine sarındıklarını, bu eylemin biyolojik ve psikolojik nedenlerini açıkladı. Alper hayret, ilgi ve hayranlıkla dinledi sevgilisini.

Bir şelalenin altında konuşmaya çalışır gibiydiler. Alper kendi yatağı olmayan bir yatakta böyle güzel ve derin uyuyabildiğine inanmadığını anlatırken bir yandan da insan hayatında yatağın önemine dair bir mini konferans veriyordu: “Doğurmak için yatak, ölmek için yatak, okumak için... Hatta yemek... Sevişmek... İnsanın en çok vakit geçirdiği, en önemli işlerini yaptığı yer orası. Rüya bile orada görülüyor ki acayip renklidir be-

nimkiler... Yatak çok önemli..." Sedef bu mavrayla zerre ilgili değildi. Zaten suyun sesi Alper'inkini bastırıldığından duyduklarının çoğunu anlamıyordu. Birbirlerini şampuanla kapladıkları anda Sedef, "Yok artık yine mi?" dedi. Alper dudaklarının arasında sular, "İlginç diyordun hani?" diye şımarı. Sedef köpükleri eliyle sıyrıp sertliği hissetti. "İlginç evet..." Alper bir an sessiz kaldı. Sonra, "Öyle devam et," diye fısıldadı. "Hımm!" dedi Sedef ve devam etti.

Sedef saçlarını kurularken Alper klozet kapağının üzerinde sevgilisini izliyor ve durmadan konuşuyordu: "Benim odam bu banyodan küçüktür. Ya sen bugün de gitmesen yarına ertelesen... Bize de gidebiliriz burada kalmamız sorun olursa..." Sedef, "Kahvaltı ediyoruz, beni havaalanına bırakıp uslu uslu evine gidiyorsun ve beni, sadece beni düşünüyorsun," dedi. "Kullanıldım," dedi Alper abartılı bir oyunculukla. "Evde bir şey yoktur. Dışarıda edelim mi kahvaltıyı?" dedi Sedef.

Banyodan çıkıp giyinmek için Sedef'in odasına giden Alper, ara ara sıkıldığında ya da keyfi yerinde olduğunda yaptığını yapıp bir şarkının sözlerini değiştirip söylemeye başladı: "Pipisine pipisine âşık oldum pipisine. Rastlamak çok zor şeydir böylesine..." Sedef kahkahalar atarak gülerken Alper'in suratında sanki neye gülündüğünü anlamamış gibi saf bir ifade vardı. Lakin dudağının kenarına asılı kasılma, istihzayı imler gibiydi. Gülmeyi zorlanarak kesen Sedef, "Benim işim çok, daha bavulumu bile yapmadım," dedi, "sen masayı topla, tabakları filan makineye koy, Kivi'ye mama ver ben hazırlanana kadar."

Alper kendisine verilen işleri yapmış, bulutsuz beyaz göğün altındaki lacivert sulara, gün ışıyınca beliren Marmaray inşaatının karmaşasına, koşuşturan işçilere bakıyordu. Şimdi Adalar uzak bir siluetti. Sıkılıp evin içinde dolaşmaya başladı. Üst kata çıkan merdivenlerin altında karanlık bir oda gördü Alper. Işığı açınca soluk sarı bir aydınlık yayıldı ortama. Üst üste kutular, bir sandık, küçüklü büyüklü başka kutular ve duvarlardan birini kaplayan, o oda için yapılmadığı her halinden belli, ihtişamlı bir kütüphane... Hemen hepsi meşin cildinde, Türkçe, eski Türkçe ya da Fransızca kitaplar. Kıymetli olduğu belli objeler.

“Babamın Kalamış’taki çalışma odasından kalanlar,” dedi Sedef yarı gülen yarı hüznünlü bir edayla. Elinde *Huzur*’un imzalı bir ilk baskısı ile dikilen Alper dönüp sevgilisine baktı. Hazırlanıp bambaşka bir kılığa bürünmüş Sedefi sanki o an ilk kez görmüş ve yine âşık olmuştu. Alper bunun nasıl olabildiğine akıl erdiremezken, “Annem bunlara dadandı şimdi,” dedi Sedef. “Bakma yığılı durduklarına çok özel pullar, eski paralar var albümlerde. Bu antikalar da... Güya babam zamanında bunlara servet ödemek yerine parayı bankaya koysa evi satmak zorunda kalmazmışız. Allah’tan anlamıyor babacığım eksildiklerini... Ya da anlıyor da... İşte...” “Varmış sizde *Huzur*,” dedi Alper elindeki kitabı Sedefe uzatıp, “okusana...” “Yok ya eski o kıymetlidir,” dedi Sedef, “alırım ben kendim.” Alper ışığı kapattı. Odadan çıkarken, “Bendekini veririm sana,” dedi ve merak edip sordu: “Haklı yani annen değerli şeyler yani?” “Ben manevi olarak dedim,” dedi Sedef. “En kıymetlileri satıldı, para koleksiyonu, tablolar, antika mobilyalar... Babama satanlar aldı gelip genelde ama çok ucuza...” Sedef dönüp eliyle çıktıkları odayı işaret etti: “Bunlar para eder mi bilmiyorum ama etseler bunları da satardı annem... Hadi çıkalım, çok acıktım.”

Sözler

Şimdi ellerindedir Poseidon'un yabası

Bir şarkıyı, herhangi bir duruma veya politik gerçekliğe göre hazırlayamam, ancak politik gerçeklikte yaşıyorum ve olanların farkındayım.

– Leonard Cohen, Bir Leonard Cohen Kitabı

Zeynep Hanım mutfak masasında oturmuş sigara böreği sararken Gofret de onun dibine sokulmuş, sıkışık trafikte arabanın camını tıklatıp duran dilenciler misali hem inliyor hem de patisiyle kadının bacağına dürtüp duruyordu. Mutfığa giren Alper, annesinin saçlarını kokusunu etrafa salsın istediği bir felsefeyi sarsar gibi avuç içiyle karıştırıp, “Günaydın Zeynep yoldaş!” dedi. “Rahat dur!” diye bağırdı Zeyno. Alper böreklerden birini ağzına attı. “Yeme şunları çiğ çiğ,” dedi Zeynep Hanım. Alper’e yönelen Gofret’ten bir inilti yükseldi. Alper ikinci bir börek alıp puro misali parmaklarının arasına sıkıştırdı. Sırtını açılır kapanır tahta sandalyenin arkasına iyice yaslayıp gerinerek hayalî dumanları havaya saldı. Hayalî dumanlar, Zeyno’nun küllüğe basılmayı bekleyen sigarasından yükselen dumanlara karıştı. Alper, buğulu gözlerle etrafa bakan Gofret’i kastederek, “Tipe bak tarlası yanmış Kürt gibi,” dedi. Yüksek sesle güldü kendi sözlerine ve köpeğin bir fotoğrafını çekip Sedef’e yolladı aynı benzetmeyle. “Bir puşisi eksik,” diye ekledi hemen sonra. Yufkası ağzında dağılmaya başlayan böreği çiğneyip yutup üçüncüye uzandı. “Yemesene şunları çiğ çiğ; Kamil aradı,

‘Hala geliyoruz müsaitsen,’ diye. Onlarla yersin hazır olunca sıcak sıcak.” “Oha hangi dağda Kürt öldü?” dedi Alper ve böreği alırken, “Böreğin Kürtçesi ne?” diye sorup kendi yanıtladı, “Bürektir kesin...” Güldü ve tabağı işaret edip, “Bürek çuwane,” dedi. “Hay Kürtler sıcsın ağzına!” dedi Zeyno gülerek. Sonra bir üstünlük bir galibiyet hissi içinde olduğunu belli ederek, “Ramazanda ne gittim ne aradım ya... Dün de aramayınca... Saliha aratmıştır da kesin... Dur bakalım...” “Bir Hak Arama Yöntemi Olarak Dargınlık: Garibanlar Üzerine Bir Araştırma,” dedi Alper. “Tez konumu değiştirip bunu mu çalışsam?” “Çalış oğlum. Onu da annen sayesinde yap hatta çalışmayı da benim üzerimde yap. Ben olmasam ne yapacaktın acaba?” “Ölecektim,” dedi Alper dramatik bir sesle ve “ah!” deyip başını boynunun üzerine devirdi. Lakin tuşuna basılmış bir oyuncak tepkisiyle aniden doğrulup, hiç kelimesinin ortasını minyatür kaleyi normal kaleye çevirir gibi genişletip, “Yok ya benim konum iyi, sana da hiç ihtiyacım yok,” dedi. “Hiç mi yok?” diye alay etti Zeyno. Hemen sonra sordu, “Ne senin konun?” “Çizgi romanlarda toplumsal cinsiyet... Aslında ben bilgisayar oyunlarında dedim önce de ona yok dedi hoca.” “Buna olur dedi yani?” diye sordu sesindeki alaycı edayı muhafaza ederek Zeynep Hanım. Alper bir şey demedi ve “Dayım?” diye sordu. “Ne olmuş dayına?” “O gelmiyor mu?” “Yok, gelir mi o? Koca müdür! Saliha, gelini, Kamil... Necip işte bir de...” “İyş!” diye bir ses çıkardı Alper, Cengo’yu taklit ederek. “Yani ha Saliha ve avanesi. Bunlardan müzik grubu kuracaksın aslında, akapella ilahi okurlar. Nur ve Ötesi...”

“Bize geçen yıl derste okuttular hep bunları,” dedi telefonunu çıkarıp birini arayan Alper. Annesinin sorgulayan bakışlarını fark edince sanki hatta biri varmış gibi kısık bir sesle, “Berber,” dedi ve araması yanıtlanmadan önce açıkladı, “böyle nasıl ev ev gezip taban örgütlediklerini... Siz de devrimi internet siparişiyle bekleyin hâlâ. Filmde, kitapta slogan attıkça devrim olacak sanın.”

“İbo ne haber kardeşim? Açık mısınız bugün? Hadi ya, süper! Tamam, gelirim ben akşamüstü açıksın ama kesin değil mi bak?”

Alper telefonu kapatınca, “Yazık,” dedi Zeynep Hanım, “hem pazar hem bayram yine de çalışıyor emekçi.” “Ya bırak ne emekçisi itin teki. Yeni Aypon çıkmış gardaş, Astra’yı sattım baboş, Rus numarası var mı topraam?” Zeynep Hanım güldü. “Her işin ters. Herkes bayramdan önce tıraş olur sen bayramda...” “Bayramdan önce herkes gidiyor kalabalıkta hızlı hızlı yamuk yumuk kesiyor İbo... Yetmiyor Adnan Abi’nin beyin yıkama faaliyetleri... Adam berber mi ilçe başkanı mı partinin belli değil...” Alper sağ elinin işaretparmağını şakağına yaklaştırdı: “Beyin bedava! Gerçi ben yine gitmezdim de Sedef, ‘Kestir,’ dedi. Akşam gelecek o da, yarın da onun anneannesine gideceğiz...” Zeynep Hanım musluğu kapatıp ellerini kurulayacaktı ki suyu öylece bırakıp Alper’e döndü, “Oğlum baştan söylesene ona göre hazırlık yapardım, alışveriş...” “Yok ya ne hazırlığı, onların da alakası yok bayramla bizim gibi.” “Olsun müstakbel gelinim geliyor kaynanasının elini öpmeye olur mu öyle hazırlıksız,” dedi Zeyno yarı şaka yarı ciddi. “Senin emekçi bayramlaşmıyor mu?” dedi Alper. “Fotoğraf koymuş sabah görmedin mi? Keyfi yerinde.” “İşine gelmeyince nasıl anlamaza yatıyorsun,” dedi Alper gülerek. Zeynep Hanım sorulanın Ali olduğunu gerçekten o an fark etti. “Ha sen Ali’yi soruyorsun. Köye gitti annesine, Tokat’a...” “Hayırlı evlat, aynı ben,” dedi Alper telefonunu çıkarıp ağabeyinin Amsterdam kanalları önünde çekilmiş fotoğrafını beğenirken. “Oha ayı ya kanalla düşse *tusunami* olur. İyi aldılar bunu içeri, ben kapıdan geri yollarlar diyordum. Vizeyi nasıl aldı o da muamma, çok derin bağlantıları var herifin. En büyük çete bunlar...” Masadan kalkan Alper, Gofret’in kafasını iki elinin arasında basketbol topu gibi sıkıştırıp, “Lan dua et İbrahim’e koç gönderildi, direkt dönmüşsün resmen,” dedi.

Kapıdan içeri ilkin Kamil girdi ellerinde et dolu siyah poşetlerle. Poşetleri yere bıraktı ve girişi engellediğinin farkında olmadan, “Bayramın mübarek olsun hala,” diyerek Zeynep Hanım’ın eline sarıldı. Kamil’in sesini hatırlayınca gülme isteğini bastırmak zorunda kaldı Alper. Tribünde kitleleri ayağa kaldırmak ister gibi, kelimeleri o ve ö’den başka ses kabul etmez gibi

konusuyordu Kamil. Hatta sanki ses doğrudan havaya karışmıyor da bir borunun içinden geliyordu. Akşam baş başa kaldıklarını, Sedef kendisini izlerken annesinin eline rûkûa varır gibi atılıp, “Öpöyüm holo,” diyerek herkesi güldürdüğünü hayal etti Alper. Kamil, Alper’e yönelip, “O paşa ne haber ya?” diyerek önce tokalaştı, sonra kafalar tokuştu ve en nihayet iki kuzen sarıldı. “İyi valla Kamil Abi de... Sen maşallah biraz... Büyümüşsün...” Gülüşüldü. Kamil göbeğinin altına sağ eliyle pat pat vurdu. Annesine döndü, “Dünkü çocuk alay ediyor bizle ya,” dedi. Alper’e baktı sonra, “Evlen görürüm seni de.” Saliha Hanım elini öpen Zeynep Hanım’ı yanaklarından öpüp sarıldı. Biraz geri çekilip görümcesinin başını ve yüzünü, çizilmesin istediği narin bir yüzeyi ipek mendille siler gibi özenle okşadı; anlık bir sessizlik oldu; o sessizlikte sanki civarlarından görünmez birkaç kişi geçti de bir tek fısıldaşmaları işitildi. Alper, başını ve bedenini özenle örtmüş yengesinin ortasına bastırılmak istenen bir gülüş yerleşmiş gibi görünen yüzü kendisine yönelince gülümseyerek mukabele etti ve atıldı. Yengesinin pardösüsünün kol ağzından, yuvasını terk etmeden önce çevreyi kolaçan eden köstebek misali bir el uzanmıştı; Alper uzanan ele atılıp yakaladı; öpüp başına götürdü. Bunu, eğer o derhal tutmazsa Saliha Hanım’ın eli boşlukta yuvarlanıp yere çakılacakmışçasına bir panik edasıyla yapmıştı Alper. Saliha Hanım Alper’e de sarıldı, fısıltılar işitildi, ılık bir nefes Alper’in yüzünde gezindi. Bu esnada Şeyma da, kocası gibi “hala” diyerek hitap ettiği Zeynep Hanım’ın elini öptü. Bacağına sarılı duran ve Alper’e belgesellerde izlediği bambuya sarılı koalaları anımsatan Necip’e de, “Öp Zeynep halanın elini,” diyordu Şeyma. Necip, Zeynep Hanım’ın elini öperken hem merak hem korku içinde, poşetleri koklamaya çalışan ama Alper tarafından engellenen Gofret’e bakıyordu. Çocuk Alper’le ne yapacağını bilemiyordu ki annesi, “Öp!” dedi. Alper itiraz edecekti ki Kamil de atıldı: “Öp lan amcan sayılır o senin.” Daire kapısı kapanırken Alper Şeyma ile göz göze geldi. Başında siyahlı beyazlı bir başörtüsü olan Şeyma’nın yüzü makyajlıydı. Alper bir an kızın gözlerine bakakaldı. Bazı ressamların resmetmeyi çok sevdiği o iri,

büyük ve parıldayan gözlerdendi Şeyma'nın gözleri. Çevresi de, girilmesine kati suretle müsaade edilmeyen alanları çevreleyen çitler misali gür ve uzun kirpiklerle bezeliydi. Tombul ve kısa boyluydu Şeyma. Alper bu bir anlık bakışmada kararsız kaldığını belli etti. Elini uzatsa mıydı uzatmasa mı? Riske girmeyip, "Hoş geldiniz," dedi sadece. Şeyma da çok çekingen bir sesle, "Hoş bulduk," diyerek yanıtladı onu ve yine bacaklarına sarılmış köpeğe bakan oğlunun başını okşadı.

Koltuğun ucuna ilişmiş Şeyma, eteğine yapışık Necip'in ağzına üfleyip soğuttuğu sigara böreğini uzatıyordu ki Necip, Alper'i işaret edip fısıldayarak, "Bu para vermedi," dedi. Herkes duydu söyleneni. Kamil, "Lan paradan başka lafın yok," dedi bundan hoşlandığını belirten bir tonla. Alper kızardı. Saliha Hanım, "Soydu soydu yani ha herkesi sabah sabah," dedikten sonra, "o da atari oynatır sana şimdi," dedi ve hal hatır sorma faslında Alper'e geçti, "Nasılsın oğlum? Bitmedi mi okul?" Necip annesinin dizine vurarak ısrarla, "Atari ne?" diye sorarken, Alper okulun adını özellikle vurgulayarak, lisansüstü eğitimine devam ettiğini söyledi. Saliha Hanım'dan bir maşallah yükseldi. Kamil de, "Aferin paşa," dedi, "sana her kapı açık artık." Saliha Hanım, "Dayını ihmal etme Alper," dedi. "Bak güzel okudun sen. Dayın seni ayrı sever yani ha! Git dayına, öp elini, işini ayarlasın..." Zeynep'e döndü, "Komşunun oğlu vardı fukara," dedi, "atanamıyordu halletti hemen işini yani ha!" Sonra tekrar Alper'e döndü, "Askerliği de yap da evlen geciktirmeden. Bekleme ağabeyini hiç." Zeyno bu şekilde kaç fukaranın hakkının yendiğine ve oğlunun da "fukara" olarak görülüp görülmediğine takılmıştı ki gülüşüldü. Saliha Hanım, "Var mı bir şey?" diye sorarken, Kamil, "Askerlik mi kaldı anne bedelli şimdi hep, bizdik son enayi," dedi. Alper yerine Zeynep Hanım yanıtladı Saliha Hanım'ın sorusunu: "Var bir arkadaşı da... Yeni daha... Bakalım... Gelecek el öpmeye..." "Askerlik enayilik mi yani ha! Peygamber ocağı," diye çıkıştı Saliha Hanım oğluna. Sonra Zeynep Hanım'a, "Allah'tan hayırlısı," dedi. "Mutlaka git dayına bak alınıyor yani ha... Oğlum dayın Alper der başka bir şey demez. Vallahi na Kamil'den farkın yok." Alper,

“Tamam yenge zaten aklımda hep benim de okul çok yoğun...” derken Saliha Hanım sözünü kesti, “Hah git git! Ben derim Alper gelecek diye...” Torununu işaret etti oğluna, “Kamil hadi sıkıldı Necip atari filan açın top mop oynayın...” Necip, ucuna salata suyu bulaşmış böreğe mızıldanıp yemeyi reddediyordu. Saliha Hanım, “Oğlum karnında da karışmıyor mu hepsi, hepsi aynı yere gidiyor yani ha!” derken, Alper, “Gel içeri gidelim biz,” dedi. Necip mızıldanmayı kesip, “Köpek vadı,” dedi babasına bakarak. “Gel gel bir şey yapmaz o seversin. Öbür oda ya kapadık zaten...” Necip hemen babasına koştu. Erkekler Alper’in odasına geçince, Saliha Hanım gelinine, “Şeyma şunları al götür de eti de kuşbaşı kesip kaldırsan ya,” dedi. Zeynep Hanım itiraz edip kendi kalkacaktı ki Saliha Hanım’ın yüzündeki ifadeden bir diyeceği olduğunu anlayıp sustu.

Salonda yalnız kaldıklarında bir süre ikisi de konuşmadı. Zeyno, yengesinin söze girecek gibi olsa da bir türlü cesaret edemediğini görüyordu. Saliha Hanım sustukça söyleyecekleri gözlerinde birikmeye başladı. Nihayet Zeyno, “Abla hayırdır,” dedi merak ve telaş yüklü bir sesle, “iyi misin? Abim iyi mi? Kızlar...” İşte o zaman içindekileri bıraktı Saliha Hanım. “Zeynep biz sana ne yaptık yani ha?” dedi kısık bir hıçkırıkla. “Ne geliyorsun ne arıyorsun. Arife gün dedim mezarlıkta belki yani ha... Durdum da durdum, okudum uzun... O okumaya melekler gelir sen gelmedin. Yağmur başladı, çok da yağıyor... Dedim Cenab-ı Rabbü’l âlemin ‘git!’ buyuruyor. Büyüğüyüm demedim kalktım ben geldim.” Zeynep Hanım derdin bu olduğunu kestirse de, bir an, “Acaba ciddi bir şey mi var?” diye düşünerek korkmuştu. Korktuğu çıkmayınca öfkesini açık eden bir sesle sordu: “Abla sen en son ne zaman gittin mezarlığa?” “Arife gün işte,” dedi Saliha Hanım safça. “Ondan önce ne zaman gittin?” “Ramazan’da abin hastaydı gidemedik, oruç zorluyor artık yani ha... Tutma dersin inadına daha şevvali de tutuyor...” “İşte bak siz yılda bir bayramdan bayrama uğruyorsunuz mezarlığa, ben yılda en az üç-dört kere gidiyorum. Nasıl temiz kalıyor o mezarlar?” “Dua okuyor musun gidince?” diye sordu işaret-parmağına doladığı kol ağzı ile gözyaşlarını silen Saliha Hanım.

Ağlaması kesilsin diye bir isteği vaat edilince susan, ıslak gözleri parıltılı çocuklar gibi mazlum ve hınzırdı. “Okuyorum tabii,” dedi Zeyno. İnanmasa da böyle bir konuda yalan söylediği için başına kötü bir şey geleceğinden korktu der demez de. Ama hemen o anda, kendisine yalan söylenilmemesini isteyenin karşısındakini korkutmaması gerektiğini düşünüp kendini affetti. “Doğruyu duymak istiyorsan beni yargılama ve tehdit etme,” dedi içsesi. “Allah razı olsun! Annen baban senden razı gelir git! Ama... Anne baba olmadı mı abi babadır Zeynep. Çok üzülüyor Ömer. Kardeş kardeşi yemiş de kemiğini atmamış yani ha! Çocukların kocaman oldu... Cengiz nerede sahi?” “Arkadaşlarıyla tatile gitti,” dedi Zeynep Hanım gidilen yeri belirtmekten kaçınarak. “İşte büyüdüler. O tatile gider...” çene siyle salonun açık kapısından evin iç taraflarını işaret edip, “bu bulmuş bir kız evlenir... Yalnızlık olmaz. Gençsin daha...” Zeyno güldü, “Elliye geçtim ne genci abla,” dedi ama der demez de herkesin bu değerlendirmeyi kendi yaşını düşünüp kendine üzülerken yaptığını, kendisinden en az on yaş büyük Saliha Hanım’ın bu sözlere alınabileceğini fark etti. “Gençsin. Ben zaten öyle çalgılı kıstaklı düğünlü demiyorum. Yaşına müsanip, namazında niyazında yani ha...” Zeynep Hanım, evvelce yanlış çözülmüş bir bulmacayı lacivert mürekkepli tükenmezkalem ile bastıra bastıra düzeltir gibi, “Münasip,” diye geçirdi içinden. “Abinin bir arkadaşı var, emekli müftülükten. Çok namuslu adam. Fetöcüler yanlarına katamayınca zulmetmişler de emekli olmuş. Bunların gastesini gördü mü, ‘Okumayın şu Yahudi uşaklarının yazdıklarını,’ dermiş. Çok dindar adam... Abine hürmeti çoktur. Abin de sever onu. Soyu soppu belli. Seyyid lermiş. Zengin değiller ama çok namuslu adam. Çalışmış kendi yapmış. Bak sen inanmazsın da şimdi yani ha. Bunun babası öldüğünde borç bırakmış epey. Durumları yokmuş ödeyecek. Üzülüyormuş çocukları. Az zaman sonra birden elleri çok rahatlamış. Feraha ermişler. Demişler babamız cennete gitti de bize gönderiyor. Hemen kapatmışlar borçlarını çok da iyilik etmişler fakire fukaraya. Adamın kızları oğulları evlenmiş, torun sahibi. Hacı yani ha! Karısı iki-üç yıl oluyor... Kötü hastalık-

tan...” Saliha Hanım, okunursa hastalıkları uzak tutacağını internette video kayıtlarını izlediği Cübbeli'den öğrendiği bir duayı okudu hızlıca. “Tabii kapansın ister de... Kendin için de yani ha yani o istiyor diye değil... Parnaanda bir yüssüg olur...” “Allah rahmet eylesin,” dedi Zeyno. Salonda biri hım hım hımlamaya başladı. Saliha Hanım çantasına yönelince sesin telefon melodisi olduğu anlaşıldı. Saliha Hanım çantasının içinde telefonunu arayıp durdu bir süre.

♪ Görüldüğü gibi olan, gücünü milletten alan... ♪

Gür ses liderine övgüler düzmeye devam ediyordu ki, Saliha Hanım telefonu yanıtladı: “Ha Ayşe?” Arayanın Kamil'in ablası, diğer yeğeni Ayşe olduğunu anladı Zeyno. Saliha Hanım nerede olduğunu söyleyince onun aracılığı ile bayramlaşıp selamlaştılar. Böylece Zeyno, pancar motoru gibi aralıksız bir gürültü çıkararak, virgülsüz ve asla karşısındakini dinlemeden konuşan, babasının münasip gördüğü, Trabzonlu, belediyede mühendis bir gençle hiç itirazsız evlenip derhal çocuk yapmaya başlayan, öğretmenliğe böylece devam etmeyen ve tüm ısrarlara rağmen başını örtmeye direnen yeğenini hatırladı. Onun büyüğü tıp fakültesini kazanmış ama başını açmadığı için üniversite eğitimi alamamıştı. Çok üzölmüşü o yıllarda Zeyno ve “Okulu bitir yine kapan çok istiyorsan,” demişti yeğenini ikna etmeye çalışarak. Halası değil ablası gibiydi o yıllarda Zeyno Aysel'in. Lakin Aysel, sırf kıyafetinden ötürü onu reddeden sisteme hınç duymuş, halasına darılmış, bir ara çarşafa girmiş ve Refah Partisi kadın kollarının aktif bir üyesi olmuştu. Sonra evlenmiş, çocukları olmuş ama siyaseti bırakmamıştı. Şimdi iktidar partisi içinde önemli bir mevkii vardı. İşin aslı, babasını ilçe milli eğitim müdürlüğüne getiren de Kamil'in belediyede çalışmasını sağlayan da Aysel'in gücü ve bağlantılarıydı. Dava diye andığı parti işlerine hınç ve imanla bağlıydı Aysel. Zeyno, muhalif olduğu kesim içinde böyle kudretli yakınları olmasından kendisini utandıran bir gurur duyduğunu fark ediyordu bazen.

Saliha Hanım telefonu koltuğun kolçağına bıraktı. Ayağının

dibindeki çantasına eğilip içinden bir defter çıkardı ve defterin iri harfler ve rakamlarla dolu sayfalarını çevirmeye başladı.

Zeynep daldı. Aynı anne babanın aynı şekilde yetiştirdiği iki kardeş... Ağabeyi ve kendisi... Nasıl olup da bu kadar farklı olmuşlardı? İkisi de ülkesini sevdiğini düşünüyor; ikisi de ahlaklı, doğru yolda ve dürüst olduğu kanaatinde. “Daha da ilginç, ikimiz de birbirimizin yolunun yanlış olduğundan eminiz,” diye düşündü Zeynep. “Belki de Atatürk’ün tepeden indirerek ve uygun gördüğü biçimde dayattığı modernleşme aksak bir demokrasi yarattı. Şimdi Osmanlı’nın kalıntıları ve uzantıları ile bir asra yaklaşan Cumhuriyet, asla gerçekleşmemesi gereken ama bir kez yapıлып eşlerin öyle böyle dayandığı itiş kakış evliliklere dönüştü. İşte bana teklif ettikleri de aynısı... Ya da...” Düşündükçe aydınlanıyordu insan; ama yanlışını bularak ama fikirde derinleşerek... “Hep böyle sinsisiniz,” diye düşündü, öfkelendi. “Önce güler yüzle, ılımlı ılımlı yaşasın, sonra elini veren saldırgan bir sarmaşık gibi sarıp kapatın... Haksız mı? Büyüdü işte çocuklar. Kerem kendi dünyasını kurdu.” Emekli olduğunu, Ali ile hep bahsini yaptıkları, evvelce herkesten habersiz iki-üç gün tatile de gittikleri, utangaç bir yeniyetme gibi örtü altında seviştikleri Kazdağları’na yerleştiklerini, bahçede yetiştirdiklerini yediklerini, arada çocukların onları ziyarete geldiğini, ateş başında şarap içtiklerini hayal etti. “Devrimi beklerken ömür geçip gitti bari biraz mutlu olalım,” diye düşündü. “Alper bunu duysa, ‘Mehdi bekler gibi devrim bekliyorsunuz yattığınız yere, sen devrimci değil konformistsin,’ diye alay eder,” diye geçti içinden. Kendi dünyasına bu kadar uzak Salih Hanım’ın, ağabeyinin mutluluğun onlara benzemekte olduğunu, sanki kendilerinin hiç derdi tasası yokmuş gibi, dert tasa sahibi olmayı muhafazakâr olmamaktan kaynaklanan bir sıkıntı saydıklarını fark etti sonra. Kendine de onların yaşantısı, olmadığı gibi görünmeye çalışarak sıkıntı içinde geçen bir mahpusluk gibi geliyordu. “Ama ben onları vazgeçirmeye, kendime benzetmeye uğraşmıyorum ki...” Alper belirdi zihninde. “Uğraşıyorsun,” dedi. “İşte bunu diyorum, geldin mi lafıma? Hepiniz aynısınız.”

“Kızım üç... İlli... Yüz... İki var iki... Yirmi... Sonra sekiz... Ben ne dedim yani ha!” Gülmeye başladı Saliha Hanım, “Görüyor muyum sanki ben? Okusana şunu,” diyerek elindeki telefon defterinde parmağıyla işaretlediği noktayı gösterdi Saliha Hanım Zeynep’e. Zeyno defterde yazan numaraları aktarmaya başladı yeğenine: “Üç yüz iki, yirmi sekiz...” Saliha Hanım hâlâ gülüyordu: “İnsan yaşlanıp dünya nimetine dişi geçmez olunca kurban olduğum Rabbim gözüne bir perde indiriyor ki kulu diş geçiremeyeceğini görüp heves etmesin yani ha... O nasıl bizim için her şeyin en hayırlısını...”

Alper’in odasına girdiklerinde Necip, eski dikiş makinesi kaidesinin üzerine ameliyat masasına yatırılmış bir insan gibi uzatılıp içi dışına çıkarılmış bilgisayar kasasına bakakaldı. Alper, çıplak kasaya uzanıp açma tuşuna basarken Necip, “Pileysiteşin yok mu senin?” diye sordu şımarık bir hayretle. Alper de Kamil de güldüler. Kamil, kola dolu bardağını bilgisayarın yanına bıraktı; ceketinin iç cebinden sigara paketini çıkarıp Alper’e tuttu. “İçme içme aferin! Ciğer miğer kalmadı bizde...” Etrafına bakındı Kamil. Alper kalkıp mutfığa gidecekti ki birbirinin üzerine yığılı çizgisiz dosya kâğıtlarından birkaçını alıp buruşturarak kül tablası yapan Kamil, “Gel gel gerek yok,” dedi. “Hiç değişmemiş ha odan Alper. Ulan bu babaannemin dikiş makinesi ha! Şu altına ayağımızı sokardık Cengiz’le araba kullanıyoruz güya orası da gazmış...” Birden kısa ama yüksek bir ses yankılandı evde; önyüklemeye bitmiş, Windows açılmış ve ekranda Sedef’in yaz günlerinden kalma bir fotoğrafı belirmişti. İmleç yanıp söner ve Diablo II, Age of Empires, Worms Armageddon, Commandos, Sanitarium gibi Alper’in küçük bir çocukken başlayıp oynamaktan asla bıkmadığı oyunların masaüstü simgeleri bir görünüp bir kaybolurken, Sedef bunların gerisinden tüm güzelliğiyle onlara bakıyordu. Kamil’in de Necip’in de ekrana bakakaldığını fark etti Alper. Afallamışlardı resmen. Sedef, evlerinin balkonunda, kucığında kedisiyle ayaktaydı. Altında mini bir şort, üzerinde yakası açık pembe bir atlet vardı. Karnına yerleşmiş Kivi, kızın memelerini daha da yukarı kaldırmıştı. Pembe atletin altında bir meme ucu, tarla çi-

leği misali hafifçe belirmişti. Fotoğrafi çeken sevgilisine gözle-
rinin içi gülererek bakıyordu Sedef. İşte Alper o ânı dondurmuş-
tu. “Oha donlu kız!” diye fısıldadı Necip ve histerik bir kahka-
ha atarken elini kolunu boşlukta anlamsızca salladı. Alper hız-
la fareye uzanıp ekranda beliren ikonlardan birine basacaktı ki
Kamil kola bardağına uzanınca Alper durakladı. Kamil gözünü
ekrandan ayırmadan, “Yengemiz ha?” diye sorarken eli barda-
ğa çarptı ve kola klavyenin üzerine saçıldı. “Hay elimin ayarını...”
Alper kasadaki açma kapama tuşuna atılıp tuşu basılı tut-
tu bir süre. Nihayet, uçak motorlarını susturunca oluşan sessiz-
liğe benzer bir sessizlik oldu. Hemen akabinde de yolcular yer-
lerinden kalkar misali bir hareketlilik... Alper kâğıt havlu getir-
mek için mutfağı koştı.

Mutfak kapısının aniden açılmasıyla paniğe kapılan Şeyma,
sigarasını derhal lavaboda söndürüp olabildiğince köşeye çekil-
di. Alper, genç kadını ürküttüğü için üzölüp, “Ya kola dököl-
dü...” diye açıklayacaktı ki, “Necip mi döktü? Allah onu kah-
retsin!” diyen Şeyma’ya bir de çocuğun suçu olmadığını anlattı
hızlıca. Lakin o anda Alper, Şeyma’nın hiç de öyle düşündüğü
gibi gariban biri olmadığını, gerektiğinde şirretleşebileceğini
fark etti. İnsanı en çok kontrolsüz, önceden planlanmamış tep-
kileri açığa vuruyordu. Odaya döndüğünde Kamil klavyeyi ters
çevirmiş, damlaların üzerine gelmemesine dikkat ederek sallı-
yordu. “Allah’tan üstüne az geldi,” dedi Kamil. Eski dikiş makı-
nesi masasının kararmış ahşabından taş görünümlü marleyle-
rin üzerine koyu renk bir sıvı damlıyordu ağır ağır. Alper önce
klavyeyi kuruladı, sonra masanın üzerini ve yerleri. Necip sı-
kılmış, babasının telefonunu istiyordu mızıldanarak. “Lan uslu
dur valla köpeğı getirir pipini yediririm ha!” Alper eğilmiş yer-
leri silerken yaratıcılığının sınırlarında küfürler ediyordu için-
den. Ve hayal ediyordu. Gofret gibi iki okşamaya evi barkı he-
diye edecek bir köpek değil kudurmuş bir azmanı olduğunu;
kendisinden başka herkesi bir lokmada yuttuğunu... Na bunla-
rı da hemen şimdi buracıkta, kanıt bırakmaksızın, kemikleriyle
birlikte... Kamil yeni bir sigara yakarken Alper camı açıp kâğıt
havluları arka bahçeye savurdu; tekrar mutfağı gitmek isteme-

mişti. “Valla kusura bakma paşa; çocuk oldu mu böyle işte ona sahip çıkayım derken biz yıktık ortalığı...” “Siktir! Kızı görünce Allah’ın şaştı,” diye düşündü Alper. “Yok abi ya ne kusuru? Bir şey olmadı zaten sildik hemen az geldi klavyeye...”

“E anlat,” dedi Kamil, Alper yatağına oturunca. Necip telefonu almış, babasının kucağında oyun oynuyordu. “Aynı valla,” dedi Alper. “Okul... Tez yazıyorum...” Şimdi simsiyah bir yokluğu imleyen ekranı başıyla işaret etti Kamil. “Ciddi mi?” “Yeni ya daha... Üç-beş ay oldu tanışalı... Okuldan... Sen ne âlemdesin asıl?” “Biz bitmişiz oğlum hayat size güzel,” dedi Kamil. “Buna çalışıyoruz biz...” İkisi de Necip’e baktılar; Necip babasının telefonunun ekranına, ağacın gövdesinde bir delik açmaya çalışan ağaçkakan misali darbeler indiriyordu parmağıyla. “İş aynı. Şu açık öğretimi bitirebilsem şef müdür filan olacağım da İngilizce denen laneti geçemiyorum. Amına koyim sanki İngiliz sörleri ne hizmet ediyoruz. Biz Türk’üz vatandaş Türk! Ne sikime okutuyorlarsa...” Kamil bir an sustu ve aklına bir şeyler geldiğini belli eden bir yüz ifadesiyle Alper’e bakmaya başladı. “Ya aslında var ya... Lan ben bunu niye düşünemedim hiç? Çözmüşsün sen şimdi bu işi yani Boğaziçi filan tamam... Aslında babam okulu da ayarlatır benim yerime... Ha?” Alper anlamamış gibi baktı ama bal gibi anlamıştı. “Valla sonra dile benden ne dilerse. Şu vatan hainlerinin birinin oteli vardı, el koydular bizim Mehmet Abi aldı. Oraya gönderirim seni hatunla ha? İngilizceyi tövbe geçemem ben... Sen onu halledersen gerisi bende...” “Yakalanırsız ya resim kimlik filan,” diye geveledi ne diyeceğini bilemeyen Alper. Sonra hiç inanmadığı halde, “Kul hakkı hem,” dedi. “Oğlum gözetmen bilecek zaten. Babam ayarlar. Millet hakim, savcı, doktor, mühendis oldu böyle. Açık öğretimin kul hakkından ne olacak?” Alper’in hemen evet dememesine bozulmuştu kuzeni. “Neyse halledeceğiz artık bir şekil,” dedi. Alper, sanki borç istenmiş de imkânı varken reddetmiş gibi suçluluk duydu, utanı. Lakin sustu. Hem demek Kamil, Alper’in bir hayır demesine derhal alınacak kadar hakir görüyordu aslında kendisini.

İkinci ezanı okunurken Saliha Hanım hareketlendi. “Hayırdır kalkmıyorsun herhalde,” diye itiraz etti samimi bir şekilde

Zeyno. “Ancak,” dedi Saliha Hanım, “ta karşıya. Ezan da okundu...” “Kıl burada, veririm ben sana seccade... Annemden kalma hem de,” dedi mütebessim bir edayla Zeyno. Saliha Hanım bu teklifteki saflığa mı güldü alay mı etti anlaşılmaz bir yüzle vitrindeki içkiye, yerde duran, Gofret’in salyasına bulanmış pelüş tavşana baktı. Gelinini sesledi. Şeyma mutfaktan salona gelip, “Buyur anne?” dedi. “Çağır kocanı da hadi!”

“Gel gel hızlı ineriz,” dedi Kamil onlarla birlikte evden çıkan Alper’e. “Yok ya sıkışmayalım, siz inin,” dedi Alper. Çocukluktaki gibi asansörle yarışıp aşağıda onlara kapıyı açıp şaşırttı hepsini. “Sporcu adam tabii,” dedi Kamil. “Maşallah!” dedi Saliha Hanım içtenlikle. Apartmandan çıkıp otoparka yürürlerken balkona çıkmış onları el sallayarak uğurlayan Zeynep Hanım’a mukabele ettiler. Beyaz Kia Sportage’ın dörtlüleri yanıp sönüp kapıları açılınca Alper hayret etti ama belli etmedi. Kamil de sanki bu arabanın direksiyonuna kurulması dünyanın en normal hadisesiymiş gibi vedalaştı Alper’le; kafalar tokuştu. Saliha Hanım, elini öpmek için eğilen yeğenini sarıp sarmalayıp yüzünden öptü ve okudu. Bu esnada, hiç kimse görmeden, yüzünde olası bir itirazı asla kabul etmeyeceğini belli eden bir bakışla Alper’in avucunun içine sıkıştırdı kâğıt paraları. “Dayını ara bak,” diye ihtar etti. “Haydi görüşürüz Necip,” dedi Alper. “Bak görüşürüz diyor Alper Abin oğlum.” Necip duymazdan gelip kafasını diğer cama çevirdi. Arabanın içinde bir gülüşme oldu. Kamil eğilip ön camdan halasına, Saliha Hanım da Alper’e el salladı.

Alper berbere doğru yürürken avucundaki paraları saymayı düşündü. Tam yapacaktı ki telefonu çaldı. Önce ekrana sonra arkasını dönüp balkonlarına baktı; annesi içeri girmişti. Açtı.

“Aldın mı rüşvetini?”

“Oha nasıl gördün baykuş gibi,” diyerek gergin bir kahkaha attı Alper.

“Yemin ederim haysiyetin he’si yok sende,” dedi Zeyno oğluna.

Alper öfkелendi: “Lan klavyemi bilgisayarımı bozdular zaten kola döküp. Siyasal İslâm ardında bir enkaz bıraktı. Sen ne anlatıyorsun?”

Konuşma biçiminden ötürü oğlunu azarlayacaktı ki, “Gerçekten mi bozuldu bilgisayar?” diye sordu Zeynep Hanım çok üzgün bir sesle.

“Görçögden bozuldu!” dedi Alper önce. “Klavye gitti o kesin,” dedi sonra daha sakin bir sesle. “Hem kimin parası bu? Senin vergin işte, bana verilmeyen burs... Almışım birazını ne iyi oh sikim sağ olsun! Herkes candan veriyor, yengem maldan... Bana maldan veren lazım.”

“Oportünist doğuracağıma taş doğursaydım,” dedi gülerek Zeyno.

“Hep bulmacalardan öğreniyorsun bu gâvur laflarını. Aç da Bakara makara bir şeyler oku, dinini öğren,” dedi Alper telefonu kapatırken ve toplu konutlarda oturanlar tarafından “on beş katlılar” diye anılan bloklardan birinin altında faaliyet gösteren berbere doğru ilerledi.

Ağtlar işlemiyor öyle bir kara büyü

O anda, kimsenin aklını kullanmak istemediğini kavradı. İnsanlar huzur istiyordu. Yemek ve uyumak istiyorlardı, kendilerine nazik davranılmasını istiyorlardı. Düşünmek istemiyorlardı.

– Daniel Kehlmann, Dünyanın Ölçümü

Gökyüzü, mahalleyi kaplayan uzunlu kısalı yüzlerce blok gibi griye boyanmıştı. Lakin yer yer, orada bir ışık patlaması olmuşçasına beyazlıklar seçiliyor, böylece gökyüzü konuşma balonları henüz doldurulmamış bir çizgi romanı andırıyordu. Blokların geniş bahçelerinde dört mevsim yeşil kalan ağaçlar, çardakları örten dallar, yapraklar hareketsizdi. Bu atmosferin özellikle pazar öğleden sonraları insanı nasıl boğduğunu hatırladı Alper. Lakin şimdi işte aynı pazar günü, aynı mahalle ve aynı gökyüzü aynı kederi yüklemiyordu insanın omzuna. Bayram harçlıklarını birbirine gösteren üç-dört küçük çocuk geçti gürültüyle yanından. “Sedef var çünkü,” diye düşündü, “Sedef gelecek... Onunla yan yana uzanıp birlikte bakınca çamurlu şubat da, kavuran ağustos da, sararmış perdeler de, kirpi gibi dertop olmuş odamın ortasında duran çorap teki de mutluluğa vesile...” Tamamlanmış hissediyordu Alper. En önemli iş hallolmuş, en büyük eksik giderilmişti. Bundan sonrası teferruattı, basitti.

Dükkanın önüne park edilmiş, kaportası siyah boyalı, camları simsiyah film kaplı Opel Astra’nın önünde İbo’nun üç-dört yaşlarındaki oğluyla İbo’nun kardeşi top oynuyordu. Zihninde

İbo'nun onu unutacağını, dükkânı kapalı bulacağını kurmuştu. Düşününce aslında bunu arzuladığını kabul etti. O berber koltuğuna oturup rolünü oynamak, sürekli ertelediği, erteledikçe saçlarını uzatan bir eylemdi.

Dükkânda müşteri yoktu. Alper, “Selamın aleyküm,” dedi. “Sedef bu halimi görse nasıl yadırgar,” diye geçti hızlıca aklından. Berber dükkânını iki oğluyla birlikte işleten Adnan Bey, bakışlarını kasadaki bilgisayarın ekranından, satılık araç ilanlarından ayırmadan yanıtladı onu, “Ve aleyküm selam, hoş geldin Alper!” Alper, teftiş edilmeyi bekleyen mangasının önüne çıkmış bir komutan misali, yan yana dizili üç berber koltuğunun bir adım önüne çıkmış dikilen İbo'yla bilek güreşine tutuşacak gibi tokalaştı. Kafalar tokuştu. Bayramlaştılar. Sonra Adnan Bey'e yöneldi Alper ve adamın elini öpmeye yeltendi. Adnan Bey müsaade etmeyince kurban pazarlığına tutuşmuş gibi çekiştiler bir an. En nihayet Adnan Bey'le Alper de tokalaşıp bayramlaştılar. “Nasılsın Adnan Abi?” diye sordu Alper. “Çok şükür, bin şükür bugünümüze,” dedi Adnan Bey coşku ve içtenlikle. Sesi, sanki akşam saatlerce tezahürat yapmış gibi kısık ama heyecan belirtir gibi de canlı ve aceleciydi.

Dükkânın televizyonunda birinin IŞİD diğeri DAEŞ demeyi ısrarla tercih ettiği iki kişi, tarafını belli etmemeyi beceremeyen bir moderatör yönetiminde radikal İslâmcıların eylemlerinin Türkiye'ye etkilerini tartışıyordu. “Çay mı kahve mi kardeşime?” diye sordu İbo. “Kardeşim içmeyeyim acelem var,” dedi Alper. “Olur mu ya ne acelen var bayram günü? İç çok güzel kahve, elimle yapıyorum...” Alper burada repliklerin bile asla değişmediğini düşündü. Sürekli aynı şeylerin yaşanmasına lakin kahramanın bunun farkında olmamasına odaklanan çizgi romanlar geldi aklına. İbo tezgâhın üzerindeki fincanı aldı: “Acelen varsa al bunu valla dudağımı değdirmedim daha.” Alper o an anladı ısrarın nedenini, “Yok iç sen beklerim ben hadi,” dedi. Daha fazla ısrar etmeyen İbo, hemen geleceğini belirterek elinde sigarası dükkânın önüne, oğluyla kardeşinin yanına çıktı. Alper İbo'nun dükkândan çıkışını ve kapı önündeki paslaşmaya karışmasını izledi. Yine solaryumda kömüre

çevirmişti kendini. Çok zayıf ve biraz kısaydı. Alper, Ibo'nun belinden düşecek gibi duran, taşlanıp soldurulmuş kotunun arka ceplerine bakarken, "Kuru göt!" diyerek içinden güldü. Ibo'nun yüzü de zayıftı. Saçları Neymar'ın o yıl moda ettiği saçlara benzetilmeye çalışılmıştı. Alper birkaç kez halı saha maçlarına da gitmişti aniden gelen bir telefonla çağrılınca. O an hatırladı sahada da sırtında Neymar yazan bir formayla oynadığını Ibo'nun. Demek baya baya ona öykünüyordu.

Adnan Bey araç ilanlarına dalmıştı yeniden. Bekleme koltuklarının arasındaki sehpanın üzerinde dağınık duran, günü geçmiş gazeteleri hızlıca gözden geçirdi Alper. Spor sayfaları artık sonucu kesinleşmiş müsabakalara ilişkin öngörülerle doluydu. Çarşı yargılanıyordu, Elif Şafak et yemişti, on işçi asansör kazasında ölmüştü, bir adam karısını otuz yerinden bıçaklamıştı, IŞİD kafa kesiyordu, Musul'daki Türk rehinelere getirilmişti... "Bayram günü zahmet verdim Adnan Abi size de..." Gözünü ekrandan ayırmayan Adnan Bey, "Yok ya açacaktık zaten," dedi. "Bize bayram bir gün... Kabristana gittik, kurbanı kestik, gelen giden... Bitti! Bayramın gerisi kadınlara." Gülüştüler. Alper, artık cinsiyetçi olduğunu bildiği bu gibi söylemler karşısında sessiz hatta onaylayıcı bir tavır takınmayı riyakârlık olarak görse de, aksi yönde hareket etmeyi de çıkıntılık olarak değerlendiriyordu. Lakin hemen sonra bu tercihini konformist buluyor, başkalarını eleştirmenin kolay, kendisini değiştirmenin zor olduğunu anlıyor ve düşünmeyi bırakıyordu.

Tam arkasında durup omuzlarını hafifçe sıkan Ibo'yla gözleri aynada buluştu. "Ne yapıyoruz?" diye sordu Ibo. Ibo'nun birine iri taşlı bir yüzük takılı, her biri ateşin içinden çekilip alınmış dallar gibi siyah, ince uzun parmaklarından sızan tütün kokusunu soluyarak yanıtladı Alper: "Her zamanki gibi kardeşim, aynı... Yanlar kısıdan uzuna, üstleri de biraz..."

Ibo'nun elindeki makine, ağırlığı nedeniyle güçlkle uçan dev bir kanatlı misali Alper'in başının etrafında vızıldayarak geziniyordu. Televizyonda bir spiker, MHP lideri Devlet Bahçeli'nin Meclis'te görüşülecek tezkereyle ilgili yazılı açıklamasından alıntılar yapıyordu: "AKP'nin dış politikadaki vizyonsuzlu-

ğu, uzun vadeli stratejik planlama yapmadaki yeteneksizliği Türkiye'nin sorunlarına sorun eklemiştir. Hükümet selin önünde sürüklenen kütük misali iç ve dış meselelerin pasif ve edilgen bir ögesi haline gelerek devamlı savrulmuş, devamlı sürüklenmiştir...”

“Hadi oradan,” dedi Adnan Bey. O kadar ilanlara dalmış görünüyordu ki adamın kulağının haberlerde olmasına şaşırdı Alper. İbo, “Yalan mı? Doldurdu Suriyelileri memlekete Davutoğlu’yla el ele,” dedi. Adnan Bey ayağa kalktı. Özenle ütülenmiş gri kumaş pantolonuna çekidüzen verdi. Pazardan alınma çizgili bir gömlek vardı üzerinde ve o da çok düzgün ütülenmişti. Boylu poslu, yakışıklı adamdı. Kısık gibi çıkan sesiyle seri seri konuştu: “Oğlum sizin tuzunuz kuru. Ordumuz var, işimiz var, her şeyimiz var çok şükür. Bunları hep katlediyorlardı orada sırf mezheplerinden. Müslümanlık bu mu? Biz gerçek Müslüman’ız, dar gününde kim olsa açarız kapımızı. Bak Avrupa’ya o kadar zengin bizden nerede hani?” “Ya git Allah aşkına,” dedi İbo. “Ben Müslüman değil miyim? Budist miyim ben? Türk değil miyim? Japon muyum? Vatandaşlık da versinler oy için oh suyundan da koy! Biz çalışalım eşek gibi, vergi ödeyelim... Stopajı, kirası boku püsürü elli çeşit...” İbo Alper’e baktı aynadan, sesi yumuşadı, “Kardeşim geçen geldi bir tanesi oturdu buraya tıraş olacak. İki kelime Türkçe yok, daha saç diyemiyor, Arapça konuşuyor. Kokuyor bir de bunlar; sanırsın bura manav da kasada domat çürümüş... Müşteri sonuçta bir şey de diyemiyorsun. Yanlış anlama yani neler oturuyor bu koltuğa sözüm meclisten dışarı. Lan makineyi bir vurdum bunun kafaya bit zıpladı resmen. Söktüm önlüğü siktir ettim dükkândan! Daha hâlâ ağlıyor bir şeyler diyor Arapça. Dedim heydi ye hebibi muhabetül şehvetül habbe...” Alper kahkaha attı. “Ne yapayım kanka Sübhaneke mi okuyayım? O dokuz yüzlü hatlar vardı uyduda hani reklamı... O karılardan ezberlemiştim bunu duya duya çocukken...” Adnan Bey kınayan bir gülüşle, “Allah cezanı versin senin,” dedi. “Günah oğlum. Otobüslerin bagajında zor kaçmış bu garibanlar. Kokabilir...” “Ya bırak! Gitsin savaşınsın memleketi için o zaman ne kaçıyor karı gibi? Valla iktidar olalım hepisi yallah memleketine!” “Bu kafayla barajı geçebilirsiniz bun-

dan sonra ne âlâ,” dedi Adnan Bey. “Baba valla Arap mısınız Türk müsünüz belli değil...” “Lafını bil!” dedi Adnan Bey sertçe. “Müslüman’ız da Türk’üz de elhamdülillah!” “Ya konuştuğun bile yarı Türkçe yarı Arapça. Türk’sen oyunu da bize verirsin...” Adnan Bey parmağıyla oğlunu işaret etti: “Erbakan Hoca’dan önce bunların ağzında Allah diye bir söz hiç yoktu Alper; hatırlamazsınız yoktunuz siz daha. Erbakan Hoca’nın korkusuna Müslümanlığı hatırladılar...”

Alper gözünün önünde ulus bilinci kazandırılmış bir oğul ile İslâmcılıkta kalmış bir baba durduğunu düşünüyordu. Derslerde bolca dinlediği, okuduğu... 20. yüzyıl başında henüz Osmanlı yıkılmadan hemen önceki tartışmaların günümüze ışınlanmış iki temsilcisi... Bir asır sonra şimdi burada... Bu değişmezliğe hayret ediyordu.

Alper’in cep telefonu çalınca Ibo makineyi susturup işine ara verdi. Alper’in sağ eli, toprağın altından ışığa doğru ilerleyen bir köstebek gibi yolunu çizip çıktı çocuğun kucağındaki örtünün altından. “Efendim canım?” Ibo Alper’in ses tonuna şaşırdı, gülecek gibi oldu. “Ben berberdeyim ama daha, sen git, annem evde, biliyor geleceğini... Ya ne alakası var ilk kez mi geliyorsun sanki? İyi tamam o zaman konum atıyorum sen buraya gel birlikte gideriz.” Alper telefonu kapatıp tezgâha bıraktıktan sonra eli yine eski yerine, örtünün altına döndü. Önüne dökülmüş siyah saçları örtünün üzerinde kıpırdandılar. Makine yeniden vızıldarken Adnan Bey de tekrar başladı: “Alper bak bizim ev Ümraniye’de. Ne su vardı, ne yol vardı, ne çöp toplanıyordu. Mübarek gün yemin olsun sana belediyeyi arıyordum alay ediyorlardı. Şimdi gel gör oraları Avrupa’da bulamazsın böyle hizmet... Babamın oğlu diye oy vermiyorum ki... Ben demiyorum ki her işleri doğru. Ama onlardan iyisi var mı? Aptal mı bu millet de herkes gidip oy veriyor?”

“Nasıl kardeşim?” diye sordu elinde bir aynayla Alper’in arkasında duran ve ense tıraşını büyük aynaya yansıtan Ibo. Alper abartılı bir beğeniyle, “Süper valla eline sağlık,” dedi. “Beybi feyzsin ha kardeşim benim,” dedi Ibo ve tezgâhın üzerinde duran şampuanı işaret ederek, “yıkayalım mı?” diye sordu. Al-

per markalı şampuan ambalajının içinde dökme şampuan olduğunu biliyor olsa da, “Yıkayalım,” dedi. Ibo tezgâhın önüne bir havlu serdi ve yıkana yıkana incelip bir kâğıt kıvamına ulaşmış diğer havluyu da Alper’in sırtına bıraktı. Suyu eliyle kontrol etti, nihayet, “Gel kardeşim,” dedi, “nasıl su?” Ilık hatta soğuktu ama, “Süper!” dedi Alper.

Ibo’nun sağ elinin serçe parmağında nedendir bilinmez uzatmayı sevdiği tırnak Alper’in kafasına batıyordu. Kafası suyun altında durulanırken Sedef’in sesini duydu. “Merhaba,” demişti sevimli bir çekingenlikle. Ibo’nun kardeşiyle oğlu oyunu bırakıp dükkâna girmişlerdi. Adnan Bey’i muhatap alıp Alper’i beklediğini açıkladı bir el işaretiyle Sedef. Sonra aynadan saçları kurulan Alper’e baktı. Komik buldu Alper’in konserde kafa salları gibi görünen halini. Kafası bir o yana bir bu yana savrulurken Alper de Sedef’e baktı. Kızın üzerinde kiraz rengi, ince, haniyse yazlık bir elbise vardı. Elbise Sedef’in dizinin bir karış üzerinde bitiyordu; etekleri fırfırlıydı. Omzunda ağabeyinin hediyesi Tory Burch bir çanta asılıydı. Kolları ve bacakları, içine birazcık kahve atılıp karıştırılmış bir bardak süt rengindeydi; mütemadiyen gülümsüyordu. Baharda kuşlar gibiydi Sedef. Alper friksiyon teklifini reddettiği gibi saçının kurutulmasını da istemedi. “Hasta olursun kardeşim kurutalım...” “Yok ya arabayla eve direkt... Yıkanırım şimdi tekrar zaten...”

Arabaya binince Sedef refleksi dönüşmüş hareketlerle ilk iş tüm kapıları kilitledi. Çantasını soluna, kapıyla bacağına arasına sıkıştırdı. Sonra hafifçe sağa dönüp tatlı bir gülümseme ve heyecanlı bir fısıltıyla, “Sevgiliğ!” dedi. Alper bu coşkuya, yine içten bir gülümseme ile lakin sakince, “Bebeğim,” diye karşılık verdi. Sedef, coşkusundan bir şey yitirmeden, “Kırıldın mı sen?” diyerek Alper’in yüzünü avuçlarının içinde sıkıştırdı. Alper uzanıp Sedefi dudaklarından öperken eli de kızın çıplak bacağına üzerinden atık bir örümcek gibi külötuna tırmanmıştı. Kikirdemekte olan Sedef’in bakışı birden aracın ön camına kaydı. Çekildi. Yüzü asıldı ve marşa bastı. Alper ne olup bittiğini anlamak için ön camdan dışarı bakınca Ibo’nun kardeşini gördü. Yeğenini gezdiriyordu tam önlerinde ama gözleri onların üzerin-

deydi. “Uyuz oluyorum bu çocuğa,” dedi Alper, “benim berberin kardeşi.” “Hımm!” dedi Sedef, “Ben girdiğimde de bir tuhaf baktı zaten. Berberin mi kardeşi?” “Evet, aç köpek çünkü,” dedi Alper. “Yani köpek demeyelim de... Evet, bir rahatsız etti bakışları.”

Konuşurlarken Sedef arabayı çalıştırmış, yola çıkmıştı. “Tarif et,” dedi. “Oha kaçınıcı gelişin öğrenemedin mi hâlâ?” “Karışık buralar,” dedi Sedef. “Sana bir şey diyeyim mi? Okulda hayatta söylemem bunu linç ederler ama evrimsel olarak erkeklerin yön duygusu daha gelişmiş...” “Ona bakarsan kadınların da evrimsel olarak bir sürü şeyi erkeklerden farklı, fazla gelişmiş. Lakin kadınlar erkekler gibi bunları sürekli vurgulayıp üstünlük taslamıyor,” dedi Sedef. Döner kavşağa yaklaşırlarken Alper bir aydınlanma yaşadığı hissi içinde, “Sağa,” dedi. Önlerindeki aracın dönmesini beklerken ikisinin de gözü aracın arkasındaki yazıya takıldı ve Alper Sedefi şaşırtan bir sesle, yarı alaycı yarı ciddi, yakarır gibi söylemeye başladı.

♫ *Böyle bir aşk görülmemiş dünyada
Ne geçmişte ne de bundan sonrada
Arasalar bulamazlar rüyada
Göremezler seni yazdım kalbime* ♫

“Aa!” dedi hayret içinde Sedef, “Ne güzel uydurdun.” Alper anlamadı ve “Neyi?” diye sordu. “Şarkı gibi söyledin ya orada yazanları işte...” Alper zorlama bir kahkaha attı. “Aşkım şarkı zaten.” “Böyle bir şarkı mı var? Allah’ım ben de diyorum nasıl uydurdu iki saniyede...” “Bebek senin *introdaksın tu varoş* alman lazım, ben minibüslerde aldım onu, şarkı repertuvarım da gelişti orada. Memleketimizi tanıımıyorsun, yarın öbür gün bunlar sana gelecek, psikolojilerini çözümleyeceksin...” “Valla doğru,” dedi Sedef gülerek. “Müslüm Baba şarkısı bu,” dedi Alper ve Müslüm Gürses’i övmeye girişti, “Japonlar Müslüm’ün sesini incelemiş ve dünyada notaları bu kadar doğru karşılayan böyle kusursuz bir ses yok diyerek hayran kalmış...”

Arabayı park edip yürümeye başladıklarında, “Annem sen kalmaya geleceksin diye heyecan yaptı; bakalım neler hazırla-

miş?” dedi Alper. “Of ben böyle elimi kolumu sallayarak geldim ama ya,” dedi Sedef. “Ne yapacaktın ki?” dedi Alper dert etmesine gerek olmadığını vurgulayan bir tonlamayla, “İlk gelişin mi sanki?” “Bayram ama şimdi... Acaba anneanneme aldığım...” “Ya yok gerek yok. Sen annene bizde kalacağını söyledin mi? Yoksa Mervelerde kalacağımı mı dedin?” Güldüler. “Valla öyle desem annem, ‘Merve Amerika’ya gitmedi mi?’ bile demez, ‘Tamam,’ derdi. Umurunda değil onun kendinden başka hiçbir şey...” “Sonuç?” Sedef anlamadığını belli eden bir bakış attı. “Bizde kalacağımı diyorum?” “Yok ya anneannemde biliyor o beni ama anneannem sizde kalacağımı biliyor yarın da işte bizi bekliyor zaten... Ha ama bak babam eskisi gibi olsa...” Durgunlaştı bir an Sedef. Sonra fark edip neşeli olmaya çalışarak ekledi: “Şoförle yollardı beni küçükken bir arkadaşım da kalacağım zaman. Şoför arabada yatarak kapıda beklerdi Allah’ım çok utanırdım...” “Vav!” dedi Alper. “Şovmuş tam.” “Cinsiyetçi mi şimdi bu? Yani kuramsal olarak?” “Öyle tabii ama bence çok şekerdi. Olan şoföre oluyordu yazık.”

Asansöre biner binmez sarılıp öpüşmeye başladılar. Asansörün yavaşlığından yaşamı boyunca şikâyetçi olan Alper, şimdi hızlı hareket ettiğini düşünüyor, İzafiget Teorisi’ni böylece kavırıyordu. Sedef’in kalçalarını avuçlamış, bedenini kendisine yapıştırmıştı ki asansör durdu. Nefeslerini toparlamaya çalışırken güldüler. “Merve yazıyor mu sana?” diye sordu Alper inerlerken. “Her gün konuşuyoruz tabii ki. Saat farkından geç cevap veriyoruz ama her gün yani...” “Keyfi yerinde miymiş?” “Valla, ‘Çok iyi,’ diyor ama sıkılmış biraz; yalnız kalmış. ‘İnek herkes,’ diyor ama baya iyi de partiliyor görüyorum. Cadılar Bayramı için kostüm arıyor bu ara, ‘Alper’i de al gelin,’ diyor sürekli.” “Cadılar Bayramı’na mı?” diyerek takıldı Alper. Sedef bu konuda şakası olmadığını belirtircesine, “Bence Merve haklı, orası bize daha uygun, gitmeliyiz,” dedi Alper’e.

Sedefin evvelce de bahsettiği Amerika’da doktora yapma konusu Alper’e hem cazip hem ürkütücü geliyordu. Boğaziçi’ne başvururken kabul alacağına dair hiç umudu olmadığından, şimdi orada öğrenci olmayı başaranca kendini yeterince gerçek-

leştirmiş hissediyor, Amerika'nın olanakları güzel hayaller kur-
dursa da bu hayallerin hakikat duvarı ile çarpışıp tuzla buz ola-
cağına inanıyordu. Hangi gerçeklik hayali kırmazdı ki? Bir yan-
dan gitgide boğucu bir hal alan politik atmosferin, hükümetin
yaşam tarzına müdahale girişimlerinin onlar gibileri belirli ma-
hallelere sıkışmaya hatta ülkeyi terk etmeye mecbur kıldığını
kabul ediyor, lakin bir yandan da bu kaçışların çözüm olmadı-
ğını düşünüyordu. Ne yapacağına karar vermenin zorluğu ile
yüzleştikçe de konformist bir yaklaşımla aslında hayatının yo-
lunda olduğunu, ülkenin de bu günleri atlatacağını kuruyordu.
“Biraz daha dayanırsak... Böyle gitmez...” diye düşünüyor, hat-
ta iktidar değiştiğinde, tarih derslerinde bolca işittiği, okuduğu
2. Meşrutiyet, Cumhuriyet'in ilanı, 68 ya da bizzat şahit olduğu
Gezi gibi özgürlük ve liberalizm deşarjlarına doyacağını hayal
ediyordu. Gidenler de koşarak geri dönecekti o zaman.

Zeynep Hanım sofrayı kurarken Sedef ve Alper de ona yar-
dım ediyorlardı. Mutfakla salon arasında gidip gelirken Sedef,
gündüz bayram ziyareti bahanesiyle evlerine gelen eski temiz-
likçilerinden bahsediyordu: “Pişkinlik yani resmen. Biz Kala-
mış'taki evi satıp taşınırken ortada bıraktı bizi. Şimdi bayramı
bahane etmiş gelmiş, bekliyor bir şeyler verelim diye. Yanında
da oğlu...” “Küçük mü?” diye sordu Alper derhal. “Yani... Ya-
şını bilmiyorum da... Lisede filan herhalde... İşte o dandik özel
üniversitelerden birinde okutacak oğlunu babam yardım et-
sin diye lafı oraya getiriyor anneme. Annem de saf saf, ‘Baka-
lım,’ filan diyor. Hayır babamın zaten durumu da sağlığı da es-
kisi gibi değil görüyorsunuz da hani bir de okuyacak çocuk ol-
sa... Görsen tipini nasıl böyle belli serseri olduğu. Yine de an-
nem verdi bir şeyler benim kıyafetlerimden kızına. Evlenmiş
kızı yazık küçücük...” “Kimin kızı?” “Eski temizlikçinin işte...”
“Ha!” dedi şarabı açan Alper, “Ben de diyorum lisedeki çocu-
ğun...” Sedef güldü. “Bunun kızı benim küpelerimi, oyuncakla-
rımı çaldı ben küçükken, annesiyle gelirdi bize. Babaları ha-
pisteydi, üzülr ses çıkarmazdık anladığımız halde onların al-
dığını...” Zeyno bu konuşulanları duyuyor, hiç tanımadığı te-
mizlikçi ve onun ailesi için üzülüyor, Sedef'i seçkinci ve şıma-

rık buluyordu. Sedef'in anlattıkları doğru bile olsa anlatım tarzı hoşuna gitmemişti Zeyno'nun. O aileye bunları yaptıranın düzenin, sistemin kendisi olduğunu göremiyorlar mıydı bu çocuklar? Hem de bu kadar okumaya...

Yemekte Alper de kendi misafirlerini anlattı. Sedef ilgiyle dinlemiş, sorular sormuştu. Alper yanıtlayamadığında ya da yanlış anlattığında Zeyno müdahale etmiş, aile tarihini anlatmaktan ve böylece geçmişe dair ayrıntıları hatırlamaktan zevk almıştı o da. "Topların ben sonra ellemeyin," diyerek elinde şarap kadehiyle koltuğa geçti. Sedef telefonunu almış bir şeyler yazıyordu. Zeyno da bir sigara yakıp, yakın gözlüğünü takıp telefonunu aldı eline. Alper, vapurda otobüste yanındaki gazetesini okuyanlar gibi bakışını Sedef'in ekranına dikmişti. Sedef, "Tuğrul Amca ya," dedi telefonu rahat görmesi için Alper'e uzatıp.

Profil fotoğrafından anlaşıldığı kadarıyla, kafasının yanlarında ve arkasında kalmış birkaç tutam kır saç favorilerinden sakallarıyla birleştirip bir bütünlük oluşturmuştu Tuğrul Amca. Yüzünün ortasında iri ve yuvarlak burnu, eski arabaların vites topuzuna benziyordu. Tel çerçeveli, yuvarlak camlı bir gözlük takmıştı. Sedef'in bir fotoğrafına yorum yapmıştı hem beğeni dile getirerek hem de fotoğraftaki bir kusuru belirtip üstünlük taslayarak. Alper Tuğrul Amca'nın profiline girince, "Beğenme yanlışlıkla," dedi Sedef. "Sen beğenmişsin zaten baksana," dedi Alper terslenerek ve profili inceledi. Üç fotoğraftan birinde elinde rakı vardı Tuğrul Amca'nın; bunlardan birinin altında, "Biz içeriz bize yoktur vebali," yazıyordu. Fonunda Can Yücel olan bazı fotoğrafların üzerinde şaire atfedilen sözler yazılıydı. "Konuşmayı severim ama herkesle değil," demişti görünüşe göre şair. "Hayatta olsa bunların ağzına sıçan bir şiir de yazardı," diye düşündü Alper incelemeye devam ederken. "Sevdiklerinin geçen her gün bayramdır. Can Yücel" yazıyordu son paylaştığı fotoğrafta da. Yakından özensizce çekilmiş çiçek fotoğraflarını, muhalefet yapacağım derken ırkçılaşan paylaşımları hızlıca geçip telefonu Sedef'e geri verirken, "Yavşak! Kart zampara! Küba'ya gidenlerle devrime ucuz tükenmezkalem gönderen azgın

teke...” diye alçak sesle öfke kustu Alper. Sedef yapay bir kahkaha attı. “Ya ne alakası var?” “Resmen yazmış işte... Oha taşakları büzüşmüş hâlâ torunu yaşında kızlara yürüyor...” “Yok ya ayıp deme öyle. Annemin kuzeninin kocası...” diyerek adamı savunmaya geçti Sedef fısıltıyla. “Asıl sapık bunlar,” dedi sonra ve son zamanlarda, özellikle de o gün gelen arkadaşlık isteklerini gösterdi. “Şu liseden olabilir emin değilim ama bunları asla tanımıyorum. Nereden buluyorlar da ekliyorlar...” “Hepsi tanıdığın insanlardır, bir ifşa olsalar şaşırır kalırsın,” dedi Zeyno. “Bu kim?” “İzzet ya o. Bayram mesajı atmış.” “Hımm!” dedi Alper. “Hımlama al oku,” dedi öfkelenen Sedef. Alper bunun blöf olduğunu düşünüp alıp okudu. İzzet sözü buluşmaya getirmiş, Sedef bu teklifi, yazdıklarının arasına “erkek arkadaşım” vurgusu ekleyerek belirsiz bir zamana inşallahlamıştı. Alper takdir etti bu netliği ama, “bakarız, belki,” gibi ifadeleri de beğenmedi. “Ayrılırsak diye yedekte mi tutuyor?” diye geçti aklından. Sonra kendisine böyle bir mesaj gelse bu kadar net olabilir miydi onu düşündü. Zihninde beliren yanıtı beğenmeyince düşünmeyi bıraktı. Zeyno’dan bir kahkaha yükselmişti zaten; dönüp ona baktılar. “Cengo,” dedi Zeynep Hanım. “Ne olmuş, otlamış mı?” “Yok otelde dinleniyorlarmış da gece çıkacaklarmış. Dayınları anlattım, cipi, gelinin takılarını, cennetteki babasından havale aldığına inanan hayırlı kısmetimi... Sonra Kamil’in senden istediğini... Ay işte al kendin oku,” diyerek telefonu uzattı oğluna. Alper, annesiyle ağabeyinin konuşmasını okudu Sedef’e de göstererek.

>Ay o salağıdamı işe sokmuş Aysel abla?<

>Evet evet. Utanmasalar üç yaşındaki çocuğu bile yönetim kuruluna sokacaklar bir şirketin. Alper’e de ahlaksız teklif yapmış işte. Sınava girsinmiş onun yerine, müdür olsunmuş Kamil Bey<

>Müdür mü? Neyine yetmemiş kapıcılık asjhfhajshfksa fakire göt vermişler taşaklarının da sokmuş!<

Alper kahkaha attı. Sedef tebessüm etti. Telefonu annesine uzatan Alper, “İçki getirsin bari oradan,” derken kadehini kafasına dikti ve sonra hemen şişeye uzanıp yeniden doldurdu.

“Versene ben bir bayramını kutlayayım o Tuğrul’un İzzet’in filan...” Sedef telefonunu kendisine çekerek sakınırken, “Saçmalama,” dedi. “Allah’ım ya bin yaşında adama taktı. Hadi oyun diyordun sen?” “A doğru,” dedi Alper, “anne hadi!” “Tamam, şu sofrayı kaldırayım siz de hazırlığı yapın.” “Hazırız biz hadi,” dedi Alper. “Oğlum tuz, limon kes... Kadeh çıkar vitrinden...” “Oo dağıtacağım diyorsun...” Zeyno meydan okudu: “Görürüz kim dağılıyor...”

Bol tekilalı gecenin sonunda Zeyno Sedefi Cengiz’in odasına götürdü. Yatağın onun için temiz çarşaflar serilerek hazırlandığını peltek peltek dile getirdi. Sonra mutfaktan su getirip bıraktı Sedefin başucuna. Kapıyı çekip çıkarken iyi geceler diledi. Yatmadan önce oğluna da baktı ve “Sabah kahvaltıyı sen hazırla yorma kızı,” dedi fısıldayarak. “Sarhoşum sabah hatırlamam mı sanıyorsun cezanızı?”

Sakla bizi Üsküdar, Marmara sahilleri

– Galiba musikîyi seviyorsunuz!

– Hem çok.

– Yalnız alafranga mı?

– Hayır, alaturkayı da. Fakat galiba, aynı adam olarak değil. Sen, acayip bir mahlûka benzersin, der gibi delikanlının yüzüne baktı:

– A. H. Tanpınar, Huzur

Sağanak kesilmiş, güneş, önünden bir kortej gibi kayıp geçen bulutların ardında ara ara görünür olmaya başlamıştı. Vaniköy Caddesi üzerinde, Kandilli Kız Lisesi istikametine yürüyorlardı. Birbirlerinin beline sarılmış, bu şekilde yürümenin zorluğuna aldırmadan ve ara ara durup kısa öpücük molaları vererek... Sedef'in bir elinde bir küçük karton torba, kızın yaşamdan aldığı hazzı ve dünyaya kayıtsızlığını simgelercesine sallanıyordu. Ortalıkta pek kimse yoktu. Yağmur damlalarının nizami aralıklar bırakarak ucunda biriktiği iri yapraklar dantel işlemeleleri andırıyor, Alper'in evvelce klişe bulduğu, “yağmurdan sonra toprak kokusu”, şimdi ikisini de derin bir huzura ve sükûnete gark ediyordu.

Sedef, sol yanlarına dizili yalılardan birini işaret ederek yalının sahibinin kim olduğunu söyledi. Türkiye'nin en ünlü holding patronlarından biriydi adı geçen. “Anneannem çocukken evleri işte bu yalının olduğu yerde denize sıfır bir kulübeymiş.

Anlatır şimdi kendi de sana... Bir kova mı sepet mi ne koyuyorlarmış sevgili suya, içine balık geliyormuş, misafir gelirse ya da isterlerse canlı canlı çıkarıp taze balık yiyorlarmış..." "Keyfe gel," dedi Alper. "Keyiften değilmiş işte, kolay, bol olduğundan hatta yiyecek başka bir şey olmadığından... Balıktan tiksiniş anneannem, şimdi asla yemiyor, o derece yani... Sonra aşırı aşırı zenginler buraları alınca çıkarmışlar hep anneannemleri buradan..." "Tapuları yoktu demek," dedi Alper. Böyle resmî kavramlar kullanarak bilgiçlik tasladığı zamanlarda içine dolan kendinden nefret hissine boğuldu hemen. "Yoktur tabii," dedi Sedef, Alper'in hissiyatından habersiz. "Olsa da alırlardı yine bir şekilde ellerinden. Bırakırlar mı?" diye ekledi sonra. "Birileri hep daha fazla ister, bedeli ne olursa olsun öder ve alır," dedi Alper. Söyledikleri üzerine düşünce ürettiğini belli eden kısa bir sessizliği takiben ekledi: "Hakkı olmasa da alır. Bence insanın evriminin bu gördüğümüz haliyle yaşanması, insanın istemeyi bırakamayan bir canlı olması ile ilişkili. Bu teknoloji böyle inşa edildi. Fakirlik, çevre tahribatı filan da bunun acı faturası ama ilacı da sosyalizm değil." Duydukları ile ilgilenmeyen ve Alper'in bu gibi tespitlerini çocuğun zekâsına belirti kabul eden Sedef, "Anneannem hiç ayrılmamış ama Vaniköy'den. Kiracı olarak buralarda bir o eve bir bu eve," dedi, "ben bildim bileli de aynı evde oturuyor. Bana gösterirdi küçükken, 'Annen şu evde doğmuştu, şunda dedenin kafasını tencereyle kırmıştım, bunun bahçesinden denize kadar baltayla kovalamıştım da denize atlamıştı Yunan gibi,' diye." Güldüler. "Anneannem dedemi denize dökmüş sevgili," dedi Alper'i güldürmenin hazzını uzatmak isteyen Sedef. "Annen tek çocuk mu?" diye sordu Alper bir yandan gülerken. "Öyle," dedi Sedef, "evlenir evlenmez hamile kalmış anneannem, annem doğunca dedem çalışmasını istememiş, kıyafetine karışmış filan... Sonra boşamış anneannem. Pek insan sevmez. Beni sever bir tek." Son cümleyi şımarık bir edayla söyleyen Sedefe aşkla bakan Alper, "Sen görmedin mi dedeni?" diye sordu. "Yani fotoğraflardan işte... Ben doğmadan ölmüş." "Kedi gibi," dedi Alper. "Nasıl?" "Anneannen kedi gibi... Seveceğini seçiyor, kovulduğunda kalkıp az

öteye taşınıyor ama oradan da yine kendisini kovanları izlemeyi sürdürüyor haşin bakışlarla...” Alper, kastettiği haşinlığı yüzüne resmetmeye çalışmıştı son cümlesini sarf ederken. “Maa-lesef anneannem hiç kedi hatta hiç hayvan sevmiyor,” dedi Sedef ve birden, “aa! Sen onu boş ver de rüyamı hatırladım sevgili,” dedi heyecanla. “O rüya değildi,” dedi Alper hınzırca. “Ya of sus!” Sedef yüzünü iki eliyle örttü bir süre. “Ödüm koptu zaten hiç beklemiyordum...” dedi sonra. “Ha öyle kuzu kuzu uyuyacaktık yani?” “Valla ben öyle sandım. Annen filan var, abinin odası, sen de odanda uyuyorsun...” Sedef’in memelerini işaret etti Alper: “Bütün gün böyle bunları izle sonra uyu. Öleyim daha iyi.” “Allah korusun!” derken güldü Sedef. “Huysuzluk yaklaşıyor biraz büyümüş olabilirler evet...” “Biraz mı?” dedi Alper alaycı bir tonla. “Duymuş mudur annen sence sesimizi?” “Duyduysa duysun,” dedi Alper omuz silkerek, “duymazlıktan geldiği sürece duyup duymamasının önemi yok.”

Kül rengi lepiska saçları omuzlarından sırtına süzülen Mehtap Hanım, tahta zeminde minik adımlarla seken titrek bir serçe gibi mutfaktan çıkıyordu ki birden durdu. Gün geçtikçe kalınlaşan ve saçlarının rengini alan zarımsı tabakanın altında gözleri, ilk evinin duvarını çatlatmış, oynayıp duran, doğmaya heyecanlı bir bildircin yavrusu misali kıpırdandı. Mutfak kapısının ortasındaki cama yapıştırılmış poster sağ üst köşeden sarkmıştı. Mustafa Kemal, başında kalpağı, tek kaşı havada, çatık çehresiyle Mehtap Hanım’a bakıyordu. Utandı, kızardı, okşar gibi nazik derhal düzeltti. Atatürk’e özlem, hasret ve hayranlıkla baktı. Salona geçerken düşünceli çehresinin ortasındaki dudaklar terennümdeydi.

♪ *Nerelerde kaldın ey serv-i nâzım*
Bana bir haber ver budur niyazım ♪

Mehtap Hanım salonu kolaçan etti. Her şey düzenliydi. Salanan sandalyenin önündeki sehpanın üzerinde duran radyoda çalan incesaza, dolaplı kanepenin dolap gözünden, bir metro-nom gibi saatin tik-tak’ları eşlik ediyordu.

“Burası sevgili,” dedi Sedef, etrafı sarmaşıklarla dibi yabani otlarla kaplı, menteşeleri paslı, eğik ve kararmış kapıyı işaret ederek. Alper, eğer Sedef göstermese orada bir bahçe kapısı olduğunu asla fark edemeyeceğini anlatmaya çalışırken şaşkıındı. Kapı gıcırtyla açıldı. “Sanki bir başka âleme geçer gibi,” diyerek önce Alper girdi bahçeye ve yabani yeşil otların ortasında, hışırdayan ulu ağaçların gölgesinde duran, tahtaları fazla kızartılmış ekmek misali yanmış kararmış ahşap yapıya baktı. Minik bir kulübeyi andırıyordu. “Nasıl? Benzemiyor mu bizim okula? Bak unuttum *Büyük Umutlar*’ı izletecektim sana...” Elini arkasındaki Sedef’e uzattı Alper, el ele verdiler ve eve uzanan yoldan yürüdüler.

“Sevgili sen gerçekten bu dünyada mısın yoksa paralel evrenlerden birinde misin nasıl emin olunur biliyor musun?” diye sordu Alper. Kendisine bir fizik sorusu sorulduğu zannına kapıldı önce Sedef. Yanıtı bilmediğini kabul edince, “Hımm!” dedi, “Birlikteyse gerçek dünyadayızdır ayrıysak orası paralel evrendir...” Alper artık açıklamasının Sedef’i hayal kırıklığına uğratacağını düşünerek sessiz kaldı. Lakin Sedef sordu: “Bilemedim mi?” “Senin dediğin gibi bebek. Ama bir yolu daha var aklında olsun, hemen bir plakçıya filan girip bakacaksın. Eğer *Bab Dilin* albümleri aynı kapakla, aynı şarkılarla basılmışsa ama üzerinde *Bab Dilin* yerine *Rabırt Zımrın* yazıyorsa paralel evrendesindir.” “Poff!” dedi Sedef. “Ne?” dedi Alper gülerek. Sedef etkilense kendi fikri gibi satacağı sözlerini derhal sahibine iade etti: “Bir çizgi romanda böyleydi çok güzel fikir bence. *Bab Dilin*’in gerçek adı o ama gerçek adı ancak sahte evrende yazılı...” “Susar mısın?” dedi Sedef soğuk ve alaycı bir sesle; küçük yeğenin annesine söylemesiyle işittiği ve kahkahalarla Alper’e anlattığı ânı taklit ederek. Alper güldü. Sedef’in onu böyle terslemesine bayılıyordu. Teneke kutulara ekili sebzelere, çiçeklere bakarak ilerlediler. Evin kapısı ve pencereleri beyaz yağlıboya ile boyanmıştı. Bu görüntünün kararmış ahşapla tezdı Sedef’e Japon geleneksel tiyatrosundaki oyuncularını çağırıştırıyordu hep.

Alper şaşkın ve meraklı gözlerle bir Atatürk müzesini andıran salonu incelerken, Sedef, anneannesinin boynuna bir sarılı-

yor bir geri çekilip bir şeyler söylüyor sonra bir daha sarılıyordu. “Getirdim günahlı çikolatalarını...” “Hay yaşa!” dedi tiz bir sesle Mehtap Hanım. Alper, çeşitli gazetelerin o daha küçük bir çocukken verdiği, bir kısmına kendi evlerinden de aşına olduğu Atatürk posterlerine, fotoğraflarına, dolaplı kanepenin ortasındaki kitaplığa yerleştirilmiş Nutuklara, Atatürk konulu kitaplara baktı bir süre. “Bu da bunların kutsal kitabı, alıp evine koyanı çok, okuyanı, okusa da anlayanı az...” diye bir düşünce geçti aklından. Bakışları salonda dolaşmaya devam etti. Mehtap Hanım’ın ilk gençliğinden ileriki yaşlarına uzanan, kadının yaşamının özeti niteliğinde, çoğu siyah-beyaz fotoğrafa bakıyordu şimdi. Fotoğraflar Alper’e, Mehtap Hanım’ın yüzündeki derin çizgilerin herkesin unuttuğu bir geçmiş zaman dili olduğunu, kadının gözlerindeki dalgınlığa gömülü anıların ancak bu dil çözülürse ifşa edilebileceğini düşündürdü. “Kimse bir günde bu hale gelmiyor,” diye geçti aklından, “biz de böyle olacağız.”

“Hayır, yemin edeceksin günde bir taneden fazla yemeyeceğine,” dedi kutuyu arkasına saklayan Sedef. “Yok öyle değil; düzgün yemin edeceksin...” “Ay Sedef!” dedi gülerek Mehtap Hanım ve hızlı hızlı söyledi: “Atatürk’ün mukaddes başı üzerine ant içerim.” “Ne yapmamak için ant içtiğini söylemedin ama hadi bakalım,” dedi kutuyu uzatan Sedef. Kutuyu bir kedinin avını tutuşu gibi kapıp incelemeye başlayan Mehtap Hanım’ın gözlerinin içinde bir aydınlık, buz kaplı gölün derininden yüze vuran bulanık su gibi ışıldadı bir an. “Likörlü de bunlar,” dedi Sedef, Alper’e.

“Ne kadar çok sahneye çıkmışsınız, çok güzelmiş eviniz de,” dedi Alper. Mehtap Hanım Alper’e, çok komik bir şey gördüğünü düşünen bir çocuğun pervasızlığıyla, aleni bir alayla baktı. Bu esnada Alper de kadının düz, uzun ve kül rengi saçlarını, yeşil bluzunun üzerinden tüm üst gövdesini dolaşan üst üste takılmış inci kolyelerini, kadının kulaklarındaki yeşil taşlı büyük küpeleri ve derin çatlaklarla kaplı yüzdeki abartılı makyajı bir bakışta hafızasına kaydetti. Lakin tüm bu gördüklerinin içinde onu en çok şaşırtan, seksenlerinde, kamburu çık-

miş bir kadının market filesini andıran çorapları olmuştu. Kadının göğsünde bir de Atatürk broşu vardı. “Evinde de kendi bedeninde de Atatürksüz yer bırakmamış,” diye geçti Alper’in aklından.

Sessizliğe tahammülü olmayan, sessizlikte laf açma ihtiyacı hisseden herkes gibi Alper de aklına ilk geleni söylemeye başlamıştı. “Ben İstanbulluyum güya ama Vaniköy’ü hatta buraları hiç bilmiyordum,” dedi. “Çok güzelmış buralar, siz hep burada oturmuşsunuz, başka semte taşınmamışsınız hiç, Sedef öyle söyledi... *Huzur* diye bir kitap okumuştum, orada da...” Alper bunları anlatırken bir yandan da salona serpilmiş fotoğrafları inceliyordu. Sedef de Alper’i... Sevdiklerini diğer sevdikleriyle de sevsin isteyen herkes gibi Sedef de, Alper’de görmeye alışık olmadığı bu edepli ve çekingen tarzı beğenmiş, duruma uygun bulmuştu. Lakin tam o esnada, aslında bu şekilde insanların en yakınları dışındaki herkesi hep yanlış ve eksik tanıdığını düşündü. Yine de böylesi daha iyiydi sanki...

Mehtap Hanım Alper’in yanına gitti ve dolaplı kanepenin dolabının üzerine dizili fotoğraflardan birini aldı. Parmağını fotoğraftaki bir adamın üzerine basarak, “Pek beyefendi bir insandı, ilk o vesile olmuştu buralara yerleşmeme,” dedi. Alper’le Sedef’in bakışları fotoğrafa eğildi. “Bu sensin,” dedi Sedef, “Allah’ım nasıl gençsin, bu nasıl bir zarafet...” Uzanıp yanağını bir daha öptü anneannesinin. “Hadi oturalım öyle anlat ama yorulma...” “Yok yorulmam ben,” dedi Mehtap Hanım terslenerek, “aç mısınız?” “Yok, ne aç? Dünyayı yedik demin daha Alperlerde kahvaltıda...” Mehtap Hanım zorlama bir kahkaha attı: “Lafa bakınız; dünyayı yemişler! İyi, kahve pişiririz o zaman şimdi... Bakın bu Muhsin Ertuğrul. Bilir misiniz bir gün Atatürk izlemeye gelmiş kendisini ama geç kalmış. Saygısızlık olur diyerek fuayede beklemiş ilk perdeyi, girmemiş. İkinci perde için sahneye avdet edilince Muhsin Bey de Atatürk’e saygısından ilk perdeyi tekrar oynamış...” Alper bunun salondaki diğer herkese yapılan bir saygısızlık olduğunu düşünüp sessiz kalırken Sedef, “Anneannem görmüş Atatürk’ü çocukken biliyor musun?” dedi gururla. “A süpermiş,” dedi Alper, “ne kadar

şanslısınız...” “Ah tekrar göreyim diye yıllardır... Neyse siz bu beye bakınız.” Mehtap Hanım yüzünü bir ağrısı varmış gibi büzüştürüp sağ elini biteviye salladı. “Ne deniyordu şimdi ona?” Hatırlayamayacağını kabul etti. “Nisaiyeci işte. Hep aynı içkiyi içerdi. Herkes rakı içerdi o viski... Ecnebi bir memlekette alışmış. Bir gün birisi sordu, ‘Efendim rakı buyurmaz mısınız?’ Hiç unutmam, kadehini eline aldı, hastasının filmine bakan bir mütehasıs gibi tetkik etti, dedi ki: ‘Efendim ben ilk bunu tattım ve içince mesut oldum. Bilaşüphe rakı da lezizdir şarap da... Hatta çok daha lezzetli içecekler de mutlak ki vardır. Lakin sürekli aramak demek sürekli hırpalanmak demektir. Bulduğuna kanaat getiren orada durmalıdır. Hülâsa bu fikrim eşyam için de geçerlidir. Keza beşeri münasebetler için de. İhtimal her zaman daha iyisi bulunabilir. Amma ben kötüye tahammül ettiğim hissinde değilsem, mutluyum, orada dururum. Misal, bu bir insansa, o kimse artık bana ferd-i yektadır. İçki mühim değil, sersemce para harcar, bîmeze tatlara katlanır, hadi biraz istifra eder nihayet beğendiğine dönersin. İçki seni kabul eder çünkü o parasını ödeyen herkesi kabul eder, sana darılmaz. Lakin insanlar içki değildir, başkaları denendikten sonra kendilerine döndüğünü bilen insanlar kırgındır...” Mehtap Hanım gözlerini Alper’e odakladı. “Evvel böyle değilmiş. Zevcesini aldatmış. Kadın da onu terk etmiş ve sevsede affetmemiş bir daha diye işitmişim.” Alper, bu sözlerdeki tehditvari nasihati anladı ve kadının sözü Vaniköy’de mukim olmaktan kaldırıp buraya getirmesindeki hünere hayranlık duydu.

Mehtap Hanım, cezveyle kahveyi titrek ellerle dolaptan alıp tezgâhın üzerine bıraktı. Sedef’e bakıp, kısık ve heyecanlı bir sesle, “Ay çok güzel oğlan o nasıl göz yemyeşil,” dedi. Sedef kızardı. Mehtap Hanım, “Seni seni,” der gibi başını salladı, “ama sendeki müjgân da... Emsali yok. Kaf Dağı padişahının kızı gorse kıskanır. Bülbüller gelir dal diye konar, maşallah! Gece de evlerinde... Oh maşallah!” Sedef şımararak kendi etrafında bir tur döndü, elbisesinin eteği havalandı. “Ama kızım azcık giyin süslen. Kadın mısın çocuk mu belli değil...” Sedef, kırılmasından korktuğu cam bir nesneymiş gibi dikkatlice sarıldı anne-

annesine. “Beğenmedin mi elbisemi?” “Esvabın şık da o ayak-kabılarına çok sinir oluyorum. Ne topuğu var ne tokası. Topçu ayakkabısı gibi...” Sedef kakhaha attı. Mehtap Hanım’ın yüzü alaycı bir gülüşle ışıldadı, dudakları terennüm etti.

♪ *Görebilsem seni her gün doyamam gül yüzüne*
Ne uzun kirpikleri var o yeşil gözlerinin ♪

“Bu huyunuz da aynı,” dedi Sedef. “O da böyle bir laf söyle hemen arkasından o lafla ilgili bir şarkıya başlasın... Uy-muş uymamış umurunda değil, varsa yoksa şarkı.” Mehtap Hanım, “Çok mu seviyor musikiyi bu oğlan?” diye sordu. “Benden çok değil,” diye yanıtladı Sedef yine şımarıkça. Mehtap Hanım işine devam ederken, “Şimdi öbür oğlanı unuttun mu artık?” diye sordu. “Hangisini?” “Ay bak sen haspaya; o kadar mı çok? Anneannesi kılıklı.” Sedef kıkırdadı. “Şu İzmir’e giden...” “Hımm!” dedi Sedef. “Yani unuttum demeyelim tabii hatırlıyorum da artık gönlüm Alper’le dolu olduğu için... En *tap* sevdiğim Alper yani artık...” Sedef, eski kelimeleri kullandığını göstermeye hevesli, “Mazi oldu o,” dedi. Mehtap Hanım güneşli ve bulutsuz bir günde aniden gürleyip şaşırtan gök gibi neşeli kakhahalara gömüldü. “Çok mu komik?” dedi Sedef de gü-lerek, “Anladın mı sen nasıl seviyormuşum?” “Anladım tabii,” dedi Mehtap Hanım, “en arşta bu yeşil gözlü oğlanı seviyormuşsun.” Sedef takdir ve şaşkınlık içeren bir bakışla anneannesine bakıp, “Aferin valla,” dedi, “gençliğinde taze balık yiye yiye cin gibi olmuşsun maşallah...” Balığı duyunca yüzüne bir tiksinti ifadesi yerleşen Mehtap Hanım, “Sus haspa!” dedi torununa, “Acem şahı apartmışam kömürlüğe kapatmışam. Valla ağzının tadını biliyorsun. Dilin de çözülmüş iyice. Belli yemiş-siniz cennet taamını...” Sedef katıla katıla gülüyordu.

Eski zamanlardan bir keman solo eşliğinde kahvelerini içeren Sedef’in çocukluğundan bahis açmıştı Mehtap Hanım. Şimdiki haline pek benzemeyen, tıknaz, yaramazlığını gizlemeye çalışmış da başaramamış bir kız çocuğu duruyordu Alper’in elindeki çerçevede. Alper telefonunu çıkarıp, fotoğrafın fotoğ-

rafını çekti. “Aslında bir hap olacak böyle, yutunca çekip küçülüp o boyut ve yaşta o yıllara gideceğim...” Sedef’in yanına, geçmişe ışınlanmak istiyordu bu fotoğrafları gördükçe Alper. Sanki ellerinde o zamanları kaçırmamak imkânı varmış da kıymetini bilememiş gibi hüzünlü... “Rahmetli Haydar bu,” dedi Mehtap Hanım birden. Kastedilenin radyodan yayılan kemanı konuşturan kişi olduğunu anlık bir tereddüdün ardından anladılar. “Çok güzel şarkıları, türküleri vardı rahmetlinin. *Leyla, sende buldum aşkıma kaderimi...* Çıkar belki o da şimdi...” Alper telefonunu eline aldı. Bahsi geçen şarkıyı buldu ve telefonunun sesini açtı. Notalar tek tek, tane tane, düzenli aralıklarla, tıpır tıpır yere dökülen dutlar gibi döküldü. Uzanıp radyonun sesini kısın Mehtap Hanım şaşkın gözlerle Alper’e baktı.

♪ *Sende buldum aşkıma kaderimi*

Terk edersen duyarsın bir sabah, bir sabah, ölüm haberimi ♪

“Ay bu resmen flört şiddeti,” dedi Sedef, gülerek. “Neymiş?” diye sordu azarlar gibi Mehtap Hanım. “Ya psikolojik olarak şiddet uyguluyor kadına bu sözlerle...” “Çok biliyorsun,” dedi yüzü ekşi bir yemiş tatmış gibi buruşan Mehtap Hanım. “Ay-nen dediğini yaptı. Gitti trenin altına attı kendini...” “Aa!” dedi Sedef samimi bir üzüntüyle. Bir süre Sedefle Alper, insanın gerçekten yapacağını dile getirmesi durumunda, rol yapmadan, uyarmak ya da bildirmek için söylenen sözlerin flört şiddeti, tehdit olup olamayacağını tartıştılar. Ne olursa olsun, olacağına kanaat getirdiler. “Üzücü ama öyle,” dedi Sedef. “Kadının beyanı esastır,” dedi Alper. Anlayışlı ve kendisini kısıtlamayacak bir erkekle birlikte olduğunu düşünüp sevgilisiyle gurur duydu Sedef. Mehtap Hanım gençlerin neden bahsettiklerini anlamadığı gibi konuya da ilgisizdi. “Telhüner’di soyadı, esas başka bir şeydi... Lakin öyle güzel keman çalardı ki öyle derlerdi. Torunu çok meşhur şimdi, oğlunun oğlu... O komik oğlanın filmlerinde oynuyor... Cem’in... Cem evet. Bayılıyorum ona da...” “Cem Yılmaz,” dedi Sedef, “ay anneannemle biz onun her *sitendap*’ını bin kere izlemiştir... Hem canlı hem *dividi*’den.”

Alper, Sedef'in bir başka erkekten beğeniyle bahsetmesi nedeniyle yüzünü asarken bu duygusunu ifade ederse kendisine gülüneceğini bildiğinden sessiz kaldı. Lakin elinden gelse, okumaya doyamadığı o çizgi romandaki gibi, dünyada kalan tek erkeğin kendisi olmasını sağlamaktan geri kalmayacağını da içten içe biliyordu. Boş fincanları tepsiye dizerken, "Taş plak gibi işte benim hayatım artık," dedi Mehtap Hanım. Yarı alaycı yarı hüzünlüydü sesi. "Böyle derin çiziklerle dolu, içinde neşeli şarkılar da var hüzünlü şarkılar da... Arada bir de atlama yapıyor dinleyeyim dediğinde... O anıdan bu anıya... Karışıyor hep... E yaş sekseni çoktan geçmiş..." "Maşallah hiç göstermiyorsunuz ama Allah uzun, sağlıklı ömür versin," dedi Alper. Mehtap Hanım'ın mutluluğu kataraktını inceltti bunları işitince.

Mehtap Hanım mutfaka gidince Alper, "Şu sandalyeye geç de fotoğrafını çekeyim," dedi Sedef'e. Sedef hemen sallanan sandalyeye oturup poz verdi. Birkaç poz çektikten sonra sevgilisinin yanına geçen Alper ön kameraya geçip, telefonu uzatıp Sedef'le kendisini yanak yanağa çekti. Birkaç poz da Sedef'in telefonu... Sonra Sedef'in isteği üzerine, ikisi de aynı fotoğrafı, aynı anda ve dilek tutarak Instagram'a koydular. Açıklamaya, "Aşk" yazarak...

Mehtap Hanım salona dönünce, "Bir de kedi alsan şu eve inat etmeyip," dedi Sedef anneannesine. "Oturacağı koltukta bir böcek görmüş gibi aniden irkilip doğruldu Mehtap Hanım. Alper'e baktı: "At bunun kedisini sokağa," dedi. "Kedi evi kitler. Melekler nüzul edemez içinde kedi olan eve. Bari köpek olsun. O da evde olmaz ya kapıda olsa hiç olmazsa hırsız uğursuzu uzak tutar..." "Bizde köpek var ama hırsız girse yalaya yalaya yardım eder çalmasına o da," dedi Alper gülerek. "Evde olmaz," dedi tekrar terslenerek Mehtap Hanım. Oturup yerleştiği koltuktan, "Her yer kedi şimdi sokaklarda," diye ekledi. "Ölüsünü yer onlar insanın. Her yer kedi, Kürt, bir de Suriyeli! Ah gelse de görse emaneti ne halde..." "Alper de Kürt," dedi Sedef gülerek. Bakışları Alper'e odaklanan Mehtap Hanım, inanmadığını belirten ama şüphesini de açığa vuran bir tonla: "Yalan!" dedi. Sedef kahkaha atınca, "Eşek!" dedi gülerek ve Alper'e dönüp, "O

şarkıyı hemen öyle nasıl çıkardın sen oradan?” diye sordu. Alper tüm bunları kendi evinde birinden, mesela Cengiz’den işitse muhatabına nasıl itiraz edeceğini, kıyasıyla aşağılayacağını düşündü. Belki de aşk sessiz kalabilmekti. Telefonu elinde Mehtap Hanım’a yanaşıp teknolojinin nimetlerini açıklamaya koyuldu Alper. Duydukları, sevdiği şarkıyı dinlemek için hâlâ radyoda çalmasını umut ederek beklemekten başka bir şey yapmayan Mehtap Hanım’ı hem şaşırttı hem mutlu etti. “Düşkünsün musikiye,” dedi Mehtap Hanım. Alper’den evvel Sedef atıldı: “Hem de nasıl. Varsa yoksa müzik. Şimdi çekiniyor bakma sen. Az açıl-sın sana her şarkının hikâyesini anlatır o da. Oyunları bile müzik üstüne...” Sedef, bir gece evvel oynadıkları oyunu anlattı an-neannesine. “Biz de oynardık böyle oyunlar,” dedi Mehtap Hanım. “Bir kelime söyledik, faraza mehtap, gül, Leyla... Sonra içinde seçilen sözcük geçen bir şarkı, türkü terennüm edilirdi sırayla. Ya da birimiz bir kuple söyledik, diğeri başka bir şarkıyla ona yanıt verirdi. Söyleyemeyen düşerdi oyundan. Ekseri ben kazanırdım... Becerebilen uydururdu da irticalen.” “Çok güzel fikirmiş,” dedi Alper samimiyetle. “Mesela şey de olur, içinde haftanın günlerinin sayıldığı şarkılar... Nedense haftanın günlerini sayan şarkılar hep çok da sevilir.” Bunu der demez de, sözlerine okuyarak dahi eşlik etmeye yetişemediği Craig David şarkısı çalmaya başladı zihninde. Şarkının kendilerine uyan, sevgililerin yataktan çıkmak bilmemesinin evrenselliğine işaret eden bölümünü buradan çıkar çıkmaz Sedef’e dinlettiğini hayal etti.

♪ *I met this girl on Monday*

Took her for a drink on Tuesday

We were making love by Wednesday

And on Thursday and Friday and Saturday, we chilled on Sunday ♪

Mehtap Hanım Alper’e baktı önce, sonra Sedef’e hitaben, “Valla aferin!” dedi. Sedef bu takdiri nasıl kazandığını anlayınca kızardı.

Korularında açan bir çift kırmızı gülü

*There's a wise man
in every fool*

*Vardır bir bilge
her aptalın içinde*

– Santana (feat. Dido),

Feels Like Fire

Alper, Audi A3'ün direksiyonunda içiçe geçmiş halkalara bakarak, "Söyle bakalım sevgili," dedi, "kesişim kümesi nasıl gösteriliyordu?" "Ters U," dedi Sedef heyecanla. Alper sevgilisinin yanıtını, "Uuu," diyerek takdir ederken, Sedef, "Ay yoksa normal U muydu?" diyerek tereddüt etti. "Zerre fikrim yok," dedi Alper trafik kontrolünü uzaktan fark etmişçesine birden ciddileşerek, "kesişim kümesinin ne olduğunu da bilmiyorum. Adı aklımda kalmış ama var öyle bir şey. Amblem çağrıştırdı... Aslında bir makine yapacaklar, böyle adını bilip ne olduğunu bilmediğin şeyleri belirleyecek..." Araba sürmeyi öğrendiği günlerden kalma bir refleksle elini otomatik vitese götürdü Alper, araba yavaşlarken Sedef'e baktı, "O makine şimdi bende öyle hangi kavramı bulamaz biliyor musun bebek?" "Hangisiymiş?" "Aşk!" "Ya!" dedi Sedef a harfini uzatarak, "Bende de bulamaz artık..."

Sedef gözlerinin içi parlayarak Alper'i izliyordu. "Sen kullan," demişti anneannesinden çıkıp arabaya döndüklerinde. "Yoruldu mu?" diye sormuştu Alper. "Biraz ama ondan de-

gil. Seni seyretmeyi çok seviyorum öyle ciddili ciddili yola bakıp arabayı sürerken.” Birinin duymasından çekinir gibi fısıldadı: “Hatta tahrik oluyorum...” Alper, insanların en yakınlarına dahi karşılıksız vermediklerinin Sedef tarafından kendisine bonkörce sunulmasına hem şaşırıyor hem seviniyordu. Böyle bir kadının kendisini büyük bir aşkla sevdiğine ikna oldukça ve onun sayesinde kavuştuğu imkânları elde edişinin kolaylığına, kendiliğindenliğine şaşıtıkça, “Acaba,” diyordu, “kimin kendisine âşık olduğuna kanaat getirse onu böyle beni sevdiği gibi sevecek miydi Sedef? Baştan çok mu gözümde büyüttüm ben bu kadını? Becerebildiğim tek şey âşık olmak mı? Benden önce başkası olsaydı? Ya asıl şimdi başkası ona daha çok âşık olduğuna inandırırorsa Sedefi? Hiç ilgisini çekmeyen çizgi romanlarıma gömüldüğümde aşka gelip üzerime atladığı gibi mesela, motosikletlere ya da Amerikan futboluna tutkun bir çocuğa da aynı şefkat ve sempatiyi gösterip aşka gelir miydi o çocuk onu benim gibi sevse?” Bu sorulara olumsuz bir yanıt veremiyordu ve bunun Sedef’in en doğal hakkı hatta üstünlüğü olduğunu da kabul ediyordu. Yine de, böyle düşündükçe Sedef’e içten içe öfkeleniyordu. Ayrıldıklarını ve onun hemen yeni birini bulup onu da böyle sevdiğini, ona da hemen arabasını teklif ettiğini, onunla da seviştiğini, ona da hediyeler aldığını kuruyordu. Sonra düşünüyordu: “Buna nasıl engel olabilirim?” Tek mantıklı çözümün Sedefi herkesten çok sevmek olduğunu düşünüyordu. Biliyordu ki Sedef halinden memnundu, şikâyeti yoktu ve bu hal sürdüğü müddetçe gönlünün kapısı aralanmayacaktı ki biri oradan süzülebilse... “Aşkım. Şimdi Amerika’dan beyaz porçe’siyle *Coni Dep* gelse, ama böyle sana nasıl âşık... Bırakır mısın beni?” diye soruyordu hayalindeki Alper; “Seni kimse için bırakmam,” diyordu hayalindeki Sedef. Öte yandan Sedef, Alper’in bu düşüncelerinden habersiz, benzer hisler içindeydi. Alper biraz ilgisini yitirmiş görünse ona hediye vermek, hep çok bakımlı olmak gibi taktiklerle Alper’in aşkını canlı tutmak için uğraşıyordu Sedef. Alper dışındaki erkeklerin kendisine yönelik ilgisinde açıkça bir açlık, bir saldırgan şehvet ve samimi-yetsizlik olduğunu görüyor, onları nazik ama net bir dille ve

Alper'e sezdirmeden savuşturuyordu. Lakin İzzet gitmek bilmiyor, bir ara sesi çıkmasa da illa tekrar yazıyor, buluşmak istiyor, mesajlarında Alper'i alaya alıp Sedef'e yakışmadığını söylüyordu. Sedef kimi zaman bunları Alper'le paylaşmayı düşünse de Alper'in öfkelenip bir delilik yapacağından, zarar vereceğinden ya da zarar göreceğinden, böylece mutluluklarının sona ereceğinden korkuyordu.

Sahil yolundan Üsküdar'a doğru ilerliyorlardı. Trafik devam etmekte olan bayram tatili ve bu tatili fırsat bilip sahile koşanların park yeri telaşı nedeniyle iyice sıkışmıştı. Durunca ön camlara su fişkırtıp sabunlu suyun camda dağılışını izledi Alper; si-leceklerin hareketi Michael Jackson'ı düşürdü aklına. Camın ardında şehir netleşti. Bir nostalji radyosundan Zerrin Özer, "Yalan olur..." diye sesleniyordu. "Çok şişim var çekindim anneannende..." dedi Alper. "Aa! Ne vardı çekinecek aşkım?" dedi Sedef, "Duralım istersen bir yerde..."

Trafik biraz açılır gibi oldu. Önce sabah yağmurlu olan havanın şimdi fazla sıcak olmasına, "Tam hasta edecek hava," dedi Sedef ve sonra, "anneannem beğendi ama seni çok," diyerek sözü değiştirdi. Alper başını hafifçe Sedef'e çevirip, "Tatlı kadınmış," dedi, "öyle hep tiyatro, sahne işlerinde mi çalışmış?" "Yok ya," dedi Sedef, "emekli, bir yerde memurmuş, gizli çıkmış sahneye filan hep emekli olana kadar. Ama o zaman da böyle süsüne aşırı düşkün..." "Atatürk'ü de çok seviyor," dedi Alper belli belirsiz bir istihza ile ve Sedef'in sözünü keserek. "Sevmek filan değil, baya düpedüz âşık. Cinayet işler Atatürk için..." Alper yalan bir kahkaha attı. "Şaka yapmıyorum," dedi Sedef, "çocukken görmüş Atatürk'ü görür görmez âşık olmuş, öyle diyor. Öldüğünü öğrenince hastalanmış, 'Yaşamaz,' demişler, uzun süre hasta kalmış..." "Oha!" dedi Alper, "Yani hepimiz seviyoruz da... Kusurları, hataları da çok tabii o dönemde..." Sedef'in yüzü asıldı. "Ne kusuru varmış ya Atatürk'ün?" dedi. Alper, Sedef'i nadiren ciddi, kendisine karşı sert gördüğünden bu görüntüden çok korkuyordu. "Ya işte aşkım o zaman belki tabii iktidarı sağlama almak için şarttı ama işte Der-sim'de olanlar, muhalefete yaklaşımı, şapka takmayanları..."

“Valla ben bilmem,” dedi Sedef, “Atatürk ne yaptıysa iyi yapmış, taksalarmış onlar da şapka... O ölmeseydi böyle olmazdık...” Alper böyle düşünmüyordu ama tartışmaya da hiç niyeti yoktu. “Bak biz evlensek çocuğumuz olsa... O da erken evlense çocuğu olsa... Anneannen direkt cennete yengemin hesabıyla...” “Hımm!” dedi Sedef, “‘Evlenelim,’ diyorsun yani?” Trafik yeniden durma noktasına gelmişti. Alper avucundaki küçük eli sıkıttı, “Seninle her şeye varım ben,” dedi. Sedef sanki evlenmek istermiş gibi görüldüğünü düşünüp utandı. Lafı değiştirme telaşı içinde, “Allah’ım anında şarkı buluyor bu çocuk,” dedi gülererek. “Ama düğünde *Bab Dilin* çalarım ona göre, çalacak şarkıları kendimiz liste yaparız... *Veding Song*’u çalarız kesin...” “Bilmiyorum ben onu,” diyen Sedef telefon yardımıyla derhal buldu şarkıyı. Sedef dinlerken Alper sesini *South Park*’taki Cartman’a benzetip Dylan’ı taklit etti ve kötü bir aksanla, yarım yamalak, bilmediğini uydurarak eşlik etmeye çalıştı.

♪ *Oh, can't you see that you were born to stand by my side*
And I was born to be with you, you were born to be my bride ♪

“Yok ya sen benim gelinim ol asıl,” dedi Sedef, “hatta sen gelinlik giyeceksin ben damatlık, toplumsal cinsiyet rollerini ters çevirelim.” Alper genetik mirası ile içinde yetiştigi kültür tarafından biçimlendirilen erkekliğini yanlış kaynamış bir kola benzetiyordu böyle anlarda. Şimdi düzeltmek için ne yapacağını bilemiyor, iyi niyetli çırpınışı kendine acı veriyor, “Bilen yeşillendirsin,” yazıyordu içinden çıkamadığı düşüncelerinin altına. Bu konularda bir erkek olarak ondan ne beklendiğini, neyin doğru neyin yanlış olduğunu asla anlayamıyordu. Geriliyordu. Oturamayacağı kadar konforlu koltuklarla ve her tarafı cam eşyalarla dolu bir salona girmiş gibi, nasıl yemesi gerektiğini çözemediği bir yemeğin başına oturmuş gibi bir gerginlikti bu. Sedef’se konuya teorik olarak hâkim olmadığının bilincinde ve hislerinden ziyade çevresinin onaylayacağına inandığı bir feminist tutum içindeydi. Fakat içten içe, evlilik teklifi almak, Alper’i karşısında elinde yüzükle diz çökmüş olarak

hayal etmek, birlikte çocuk büyüttüklerini kurmak hoşuna gidiyordu. “Soyşiti buna hazır değil,” dedi Alper gülerek, “yoksa ben mini gelinlik bile giyerim...” “Yakışır sana bacakların düzgün,” dedi Sedef ve sordu: “Soyşiti?” “Toplum işte,” dedi Alper bilmiş bilmiş. Sedef’in aşına olmadığı bir İngilizce kelime bildiği zannı içinde koltukları kabardı. Sedef kahkaha attı: “Ha soyşiti!” Alper kıpkırmızı oldu, Sedef’in gözünden yaş gelircesine gülmesi vücuduna binlerce iğne batırılıyormuş gibi hissettiriyordu. Camı açtı, “Çok sıcak oldu,” diyerek ama Sedef kolayca duracağına benzemiyor, “Soyşiti ne ya!” diyerek kahkaha atıyor, “soyşiti buna hazır değil,” diyerek ve işaretparmağını yüzünün önünde sallayarak çocuğun taklidini yapıyordu. Kırmızı ışıktaki durduklarında Alper telefonuna sarılıp internette kelimeleri arattı. Hıncı tuşlara basışına yansiyordu. Duyduğu ilk telaffuz Sedef’i haklı çıkardı. Çaresizce Kanada, Avustralya, Yeni Zelanda aksanlarını da denedikten sonra, “Belki İskoçlardı öyle telaffuz eden,” dedi. Sedef yaşlı gözlerini silip camını açtı; sağ eliyle yüzünü yelpazeleyip derin derin nefes alıp tekrar kahkahalara gömülürken, “Yok yok, Şekspir İngilizcesi seninki,” dedi. “Salak!” dedi Alper gülerek ve o anda Amerika kendisine en uzak gezegenden daha uzak göründü.

Hırslı korna sesine tepki olarak Alper, dikiz aynasından arkaya bakıp, yakası açılmadık bir küfür savurdu. Sevgilisini nadiren böyle gören, kavgadan, tartışmadan hiç hazzetmeyen, bu gibi basit meselelerin felaketle sonlanacağını düşünen ve haklı da olsa alttan alan Sedef gülmeyi derhal bıraktı, gerilmişti. “Aşkım tamam sakın,” dedi Alper’in elini tutup. Alper ani bir kalkış yapıp önündeki aracı solladı. “Aslında güzel bir sopa yaptıracağını,” diye düşündü asık bir suratla, “üzerine de Isn’t It Good Norwegian Wood yazdıracağını...” “Korkuyorum valla senden,” dedi Sedef, “kavga etsek bana da mı böyle davranacaksın?” Alper bakışlarını yoldan ayırmadan, yerini ezbere bildiği düğmeye karanlıkta dokunur gibi Sedef’in elini alıp dudaklarına götürdü. Dudakları daldan dala seken bir serçe gibi gezindi kızın parmak uçlarını. “Sana asla böyle davranmam,” dedi ani bir manevra ile Kuzguncuk tabelasından sola dönerken. Hafifçe

savrulan Sedef, kendisinde bir fikrisabite dönmüş düşüncesini yineledi: “İlkeler vardır, ilke olarak birine zarar vermemeyi benimsemediysen gün gelir bana da zarar verebilirsin.”

Sedef’in önünde yeşil çay Alper’in önünde sade filtre kahve, Kuzguncuk Bostanı’nı ve bir yamaca yayılmış küçük koruyu izliyorlardı. “Lafını ede ede benimkini de getirdin,” demişti Sedef ve tuvaleti kullandıktan sonra öylece çıkıp giderlerse kınacaklarından çekinip oturmaya karar vermişlerdi. “Ne güzelmiş burası,” dedi Alper. Parmağı koruda dallar arasında esen hafif rüzgâr gibi şefkatle dolaşıyordu Sedef’in pürüzsüz bacağına. Sedef, kastedilen Kuzguncuk mu bacağı mı anlamamıştı. “Neresi güzelmiş?” diye sordu muzipçe. “Kuzguncuk aşkım ilk kez geldim ben.” Bozuntuya vermeden, “Ben de,” dedi Sedef. “Bu var mıydı hep?” diye sordu kızın bacağındaki kahverengi küçük lekeyi oralarda gezinen bir karıncayı parmağıyla kıştırır gibi hafifçe ezerek. “Bilmem ki yoktu sanki ya,” dedi Sedef. “Aynısı bende de var tam orada ama doğuştan,” dedi Alper. “Ya!” dedi Sedef, “Var böyle bir şey biliyor musun, uzun yıllar birlikte yaşayan çiftlerin anıları karışır mesela, kadın hamileyken karnı şişen erkekler var, empati, ayna nöronlar filan... Ama bizimkinin bu kadar çabuk olması aşktan, mucize işte bu.” Sedef’in bu her baktığı yerde mucize görüşü ile dayısının ailesinin inandığı mucizeler arasında bir paralellik kuran Alper, alaycı bir fısıltıyla, “Mesela ben şu an mucizevi sertleşiyorum,” diye fısıldadı Sedef’in kulağına, “sende de var mı bir hareket?” Sedef, Alper’in kulağına eğildi, “Gülşen’in de söylediği gibi,” diye fısıldadı, “sen eri üstüme ben zaten sıırıslıklam...” Alper masanın kendilerine doğal bir siper oluşturduğunun farkında Sedef’in bacağına eliyle kavrayıp, “Türkçe pop vi lov!” dedi. “Lov değil lav,” diye düzeltti Sedef gülerek.

Alper kahvesinden son yudumu alırken Sedef’in bardağı neredeyse bütünüyle doluydu. “İnfial olmuş,” dedi Sedef. Alper, Sedef’in sesindeki tınıdan ötürü memlekette yine bir talihsizlik yaşandığını düşündü. “Ne olmuş ki?” Sedef doğrudan telefonunu uzattı Alper’e. Mesajlar, yorumlar, gözlerden fıskıran kalpler, diledikleri mutluluğun sahteliğinin anlaşılmadığını sa-

nanların tuhaf yorumları, samimiyetle sevinenler... “Takipçilerimin yarısı buhar olmuş,” dedi Sedef gülerek. “Burcu da beni takibi bırakmış,” dedi Alper. “Ama belki zaten önceden bırakmıştır...” “Burcu?” “Bunu yüksek sesle söylemenin ne gereği vardı?” diyerek kendine kızan Alper, “Okuldan aşkım ya,” dedi, “senden önce bir-iki kez takılmıştık...” Konuştukça battığını düşünüp sustu. “Soyadı neydi?” “Kimin soyadı?” “Of yapma bunu işte, Burcu’nun soyadı...” Alper, Sedef’in telefonunu alıp Instagram’da Burcu’nun profilini bulup gösterdi suçsuzluğunu kanıtlamak isteyenlerin telaşıyla. “Kokuyordu aşkım resmen. İki memesi birbirine küs gibi iki yana dönmüş...” “Ayıp!” dedi Sedef, “Ayrılısak benim için de mi böyle konuşacaksın?” Bir yandan kızın kullanıcı adını asla unutulmayacak bir çocukluk duası gibi ezberliyordu daha sonra gerekli tahkikatı yapabilmek için. “Gerçeği, yalnızca gerçeği konuşacağım ve gerçek ortada,” dedi Alper gözlerini Sedef’in memelerine sabitleyip. Sedef gülmemek istese de güldü. “Allah bilir ne yaptın kıza?” “İşte bir gece bize geldi ama ta okul zamanı sen yoksun yani... Sonra ben aramadım hiç, o aradığında da abim kanser oldu dedim...” “Ya denir mi öyle? Gerçekten olur sakın söyleme öyle yalanlar,” dedi Sedef. “Ben de onun peşindeyim aşkım,” dedi Alper. “Nasıl?” “Cengiz’i diyorum çok seviyorum.” Sedef gülmedi: “Yok cidden deme öyle, bahsetme öyle korkunçlu şeylerden...” “Ya aşkım sen ne anlatıyorsun? Soyunmadan üstüme çıkıp sürtünürken böyle bir tavır bir pozlarla, ‘Hisset,’ dedi, altıma sıçacaktım gülmekten...” “Oha!” dedi Sedef gülerek, “İssız Adam’dan görmüş demek...”

Fotoğrafın altına okuldan bir kız, Instagram’a eklenmiş ama hemen hiç tanışılmayanlardan biri, “Aşk toplumsal bir inşadır,” yazmıştı. “Senin yüzünden okulun feministleri parçalayacak beni,” dedi Sedef. “Onların da sende gözü var çünkü,” dedi Alper inanarak. “Toplumsal inşa moplumsal inşa! Ben mutluy-sam sana ne ya?” diye söylendi Sedef. “Ulus kavramı için de ay-nısını söylerler,” dedi Alper, “haklılar da bu arada evet toplum-sal inşa hepsi... Ama ne değil ki? Kola da, döner de, seyahat etmek de, ağrı kesiciler de... Tadını almışsın bir kere. İcattır, top-

lumsal inşadır deyip bırakamazsın artık...” “Aşk bunlarla kıyaslanamaz. Evet o kız filmde gördüğünü senle yapmak istemiş olabilir ama işte hissedemez öyle bir şey. Âşık değilsen seks de vasat,” dedi Sedef. “Aşk seksin vizesi miymiş?” dedi Alper alaya alarak. Sedef ciddiyetini korudu ve “Burcu’ya hiç hediye aldın mı?” diye sordu. “Yok ya almadım,” dedi Alper ama hemen ekledi, “ya yoksa ha evet ya, seksi don almıştım ona ben...” Sedef’in inandığını görünce kızın ellerine sarıldı gülerek, “Ya aşkım kantinden poğaça bile almadım ne alakası var...” “Bana ilk aldığın hediyeyi hatırlıyor musun peki?” “Kitap almıştım müzede,” dedi Alper. “Hayır, o ikinci,” dedi Sedef gülerek, “Merve ya aşkım,” dedi sonra, “baksana nasıl güzel yazmış.” Alper mesajı hızla okuduktan sonra Merve’nin profiline girdi. Kızın paylaştığı son fotoğrafta meme uçları yine son derece belirgindi ve göbeğini açık bırakan tişörtte “milkshake” yazıyordu. “Tatlı kız ama memeleri çok ufak, bezelye tanesi gibi...” dedi Alper. “Taş gibi meme nesi var asla sarkmaz hem,” dedi Sedef telefonu Alper’in elinden hırsla çekip alırken, “yalnız senin böyle sürekli kadın memesinden bahsetmen sorun göstergesi... Ve bu abartma huyun da...” “Beni yatırıp çocukluğuma insene,” dedi Alper gözleriyle pantolonunun fermuarını işaret edip. Lakin birden aklına bir şey gelmiş gibi sevgilisinin gözlerinin içine baktı: “İlmim mübalağa marifetim aşk,” dedi, “işte sana Alper’in dört kelimelik özeti...” “Hadi gidip gezelim mübalağa,” diyerek alay etti Sedef son kelimesini hecelerine bölerek, “anneannemle iki saniye takıldı bin yaşında gibi konuşmaya başladı, içine dede kaçmış gibi... A yoksa? Anneannem senin gençliği yürüttüp...” Sedef susup dikkatle Alper’in yüzüne baktı: “Sanki görüntün de değişiyor...” Alper güldü. “Yok ya *Huzur*’u okurken kaçtı o dede benim içime,” dedi. “Ay şunu da bir ben okudum okuyayım artık,” dedi Sedef.

Nakarat

Sıcakta en iyi ne yetişir: hayal, mantıksızlık, şehvet.

– Salman Rushdie, *Geceyarısı Çocukları*

Hazcılık yıkıcıdır. Halk Robespierre gibidir. Eğlenceye şüphelerle yaklaşır.

– Salman Rushdie, *Utanc*

Alper'in yönlendirmesiyle bostana girdiler. Sıcaklık arttıkça bunalmaya başlayan Sedef hırkasını çıkarıp çantasına asmış, Alper okulunun adı yazılı *sweatshirt*'ünü çıkarıp omzuna atmıştı. Sağ taraflarında sebze tarhları, onların arkasında sağ ve sol yanlarından yükselen yemyeşil ağaçların sıkıştırdığı ahşap evler... Farklı renklere boyanmış bitişik nizam yapıların üzerinde de mavi gökten süzülerek yere iner gibi büyük, ağır ve gri-beyaz bulutlar... Pastel boyalardan müteşekkil bir kutunun kapak resmiydi sanki baktıkları. Bu görüntünün önüne Sedefi yerleştiren Alper, kızın fotoğraflarını çekti. Sedef tüm bu fotoğrafları yaşlılıkta elden düşmeyecek bir anı tespihine çevirmeyi hayal ederken, Alper çektiği fotoğrafı inceliyordu. Sevgilisinin güzel gözlerini çevreleyen gür ve uzun kirpikleri ilk bakışta fark ediliyor, çenesindeki minik kabartı Alper'de ısırma isteği uyandırıyor. Fotoğrafa bakarken zihninde Zeyno'nun hem dinlemeyi hem de dinlerken mırıldanmayı sevdiği bir türkü yankılandı.

Sedef'in ısrarıyla selfie de çektikten sonra Alper'in çekiştirme-
mesiyle koruya doğru yürüdüler. Yürürken Alper'in kolu Se-
def'in memesine sürtünüyor, kız muzipçe gülerek ve sadece
sevgilisinin duyabileceği bir sesle hımm'lıyordu. Alper, artık
aralarında mutlak bir davranışa dönen, çevrede fark edilmesi ge-
reken bir şey olduğunu belli etmek için birbirinin elini sıkma
hareketini yapınca Sedef etrafa bakındı. Alper, bakışıyla alt alta
üst üste yuvarlanan kedileri işaret etti. "Ay okuldaki gibi aynı,"
dedi Sedef. Bunu derken, sık bitki örtüsünün üzerinden kanat-
ları parlak kadife kaplıymışçasına parıldayan simsiyah bir ke-
lebek uçuşarak gelip Sedef'in göğüs kafesine yöneldi. Kelebeği
Alper'e göstermek için heyecanlandı Sedef; kendi etrafında ete-
ğini havalandırarak, zıplayarak döndü. Lakin kelebeği göremi-
yordu. Alper'in elini çekiştirdi, tekrar döndü, bakındı ama ke-
lebek yoktu. "Sevgili içime girdi sanki siyah bir kelebek..." "Uç-
muştur aşkım," dedi korunun kuytularına doğru yönlendirdi-
ği sevgilisine Alper. "Ya sen yine inanmayacaksın ama," dedi
Sedef durarak ve Alper'le göz göze gelerek, "ben bu ânı aynen
böyle rüyamda gördüm. Hem de dün sizde... Anneanneme gi-
derken anlatacaktım da kestin yine lafımı hep yaptığın gibi..."
"Kumadam'ın olduğu odaya girdin, kapağa filan da bir bakış at-
san yeter zaten. Demiştin sana, rüyaların efendisi o." Sedef tam
bir şey söyleyecekti ki yeterince kuytuda olduklarına kani olan
Alper, hızla çevresini kolaçan edip kızı belinden kendine çekti
ve dudaklarına yapışmadan önce, "Bunları da gördün o zaman
rüyada hep," dedi.

Uzunca bir öpüş... Gözler yumulmuş... Uzay boşluğunda sa-
lınan bir gemi gibi ıssızda kenetlenmiş iki âşık; sürtünme ya-
vaş... Onlardan gayrısı siyah, anlamsız... Bedenleri, sadece bir-
birlerinden geldiğinde kabul edilecek şeyleri alır verirken dış
dünyanın seslerine, görüntülerine bütününü kapalı. Sedef'in
eli yaz günü külahın kıyısından eriyip süzülen dondurma gi-
bi iniveriyor. Vişne ve kaymak karışımı bir avuç içi sımsıcak

bir tenle buluşuyor... Çabuk olmalı. Biliyor ki Alper başka türlü vazgeçmeyecek. Kendisini unutmuş Sedef, tek isteği sevgilisine istediğini verebilmek ve korkuyor. Ama artık bedenleri de zihinleri de birbirini tanıyor. Sedef kısa yolları da uzunları da öğrenmiş artık. “Çalılar arasında bir kadın bizi izleyerek kendini seviyor,” diye fısıldıyor Alper’in kulağına. Alper’in kalbi Sedef’in göğsünde atıyor. Sanki yaklaşan bir tehlikeye seyirciyi hazırlamak için tamtamlar çalıyor. Alper bunların hiçbirini duymuyor. İniltili bir fısıltı ile soruyor: “Kim?” “Hımm!” diyor sadece Sedef. “Söyle,” diyor Alper kızın kalçasını avucuna saklamak ister gibi kuvvetle sıkarak. Hem yalvarıyor hem tehdit ediyor böylece. “Merve,” diyor Sedef, sesi biraz ciddi; sanki Alper’in tepkisini ölçmek için kurulmuş bir tuzak... Avucunda ılık bir sıcaklık hissediyor Sedef. Ve tüm koru tam da o anda, ancak filmlerde ya da romanlarda denk gelinebilecek bir tesadüfle, Surp Krikor Lusavoriç Ermeni Kilisesi’nden semte yayılan çan sesleriyle inliyor. Alper’in bilinci bu sesle yavaşça açılıyor. Komadan uyanan bir hasta gibi... Sedef’in kokusunu alıyor önce. Akabinde doğa, görüntüsü ve sesiyle geri geliyor. Sanki iki beden kavuşurken bunlar bekçiliğe çekilmiş de şimdi yerlerine döner gibi...

Alper, “Çanın çaldığı an senin deyiminde resmen mucizeydi,” derken, Sedef bir elinde Alper’in eli diğerinde içiçe buruşturduğu ıslak mendillerle çöp arıyordu etrafta. Alper acıktığını söyleyecekti ki bostanın çıkışında bir adamın kendilerini işaret ederek bekçilerle konuştuğunu fark etti. Sedef’e, “Yürü yürü hızlan,” dedi ve kızı çekiştirerek uzaklaştı.

Sahil yolunda hızla ilerlerlerken katılarak gülüyorlardı. “Allah’ım hayatta gelemem artık buraya,” diyen Sedef’e, “Kimsenin aklından geçmez bebek şu an bizi gören,” diyordu Alper. “Herhalde geçmez ama ben de böyle bir şey yaşayacağımı asla düşünmezdim zaten...” “İlk *pablik* seksin yani?” Sedef biraz düşündü. “Yani ilk denemez ama öbürü sayılmaz bence...” Alper gergin bir sesle sordu: “O nasıldı?” “Korhan’la gece plajda öpüşmüştük ama öyle dudak değdirmeyece bir tek...” “Senin?” diye sordu Sedef ve Alper, “Benim ilkti,” dedi. “Cidden demek ki bizim beş

dakika önce nerede nasıl olduğumuzun anlaşılması mümkün değil ya... Demek ki bu etrafımızdaki insanlar da... Hadi tahmin et bakalım şu amca son yirmi dört saatte neler yaptı?”

Alper'i bıraktıktan sonra evine dönen Sedef, bir sunağı ziyaret edip günlük ritüelini gerçekleştirir gibi uğradı babasının yanına. *Aşk-ı Memnu*'nun kim bilir kaçınıcı tekrarını kim bilir kaçınıcı kez ilk defa görüyormuşçasına heyecanla izledi mutfakta bir şeyler atıştırırken. Nihayet, Alper'den bir ses çıkmamış olmasına bozulduğunu fark etti. Facebook'ta bir fotoğraf paylaşmıştı Alper. Dışarı çıkardığı Gofret'i çekmiş, paylaşırken, “Sıç sıç sıç sıç sıç sıç sıç sıç sıç sıç ortaya sıç...” yazmıştı altına. Sedef hemen beğenenleri analiz etti. Burcu diye biri beğenmemişti. Kim olduğunu bilmediği bir-iki insanı kafasına not etti. Tam o anda Alper özelinden bir fotoğraf yolladı. Banyodan çıkmış beline bir havlu dolamış, kasılabildiği kadar kasılmıştı. Çok sevindi Sedef. Gözlerini telefondan ayırmadan odasının kapısına gidip mümkün olduğunca yavaş hareketlerle kilitledi kapıyı. Yatağına döndü ve telefonu görebileceği şekilde konumlandırıp sırtını duvara yaslayarak bacaklarını açtı. Hayale daldı. Alper banyodan çıkıp ıslak ıslak yanına geldi. Kızdı ona bu kadar saattir yazmadığı, aramadığı için. İtti hafifçe çocuğu ama çocuk ısrarcıydı. Dünya üzerinde sadece bir kişinin ısrarını arzuluyordu Sedef ve bundan hoşlanıyordu. Çocuğu affetti ve zihninde eski sevişmelerden ilham alan bir prelüdün notaları belirdi; notalar parmak uçlarından bedenine akarken Sedef'in iniltileri odasında yankılandı.

Bacak arasını bacaklarıyla sıkıştırıp soluk soluğa kaldığı anları geride bırakınca bir *selfie* çekti. “Senin sevdiğin gibi,” yazıp gönderdi çocuğa. Alper, Sedef'in orgazm sonrası al basan suratına sürekli övgüler düzüyordu çünkü. Alper iki parmağının yardımıyla fotoğrafı yakınlaştırdı önce. Yeterince analiz ettiğine kani olunca, Gofret'in tasmaını serbest bırakır gibi saldı fotoğrafı, Sedef uzaklaştı. Yine o şaşkınlığa gömülmüştü Alper. Nasıl oluyor da bu denli kusursuz bir güzellik ona böyle en özel anlarını gösteriyor, kendisini adeta tapınırcasına ona sunuyordu. Öte yandan Sedef de aynı şeyi düşünüyordu ve iki taraf da kendi başına geleni bir mucize olarak niteleyip kaybetmek isteme-

diğinden ortaya altın oranı yakalamış bir ilişki çıkıyordu. Alper, >Yaramazlık mı yapıldı?< diye sordu. Cümleinin sonunda bir de mor şeytan belermişti. >İvid biraz belki< diye yanıtladı utanan maymun. Alper, >Allah'ım çokook güzelsin, yerimmm< yazdı. >Ye beni! Eppeksiz ye!< dedi Sedef. Sonra Sedef'in ekranında bir link belirdi, "Young Girl Blues" yazıyordu üzerinde.

Donovan'ın birini yatıştırmaya çalışır gibi çıkan sesi Sedef'in odasına yayıldı.

♪ *Yourself you touch*
But not too much
You've heard it's degrading ♪

>Bugün cumartesi değil ama çarşamba< yazdı utanan maymun, şarkının girişini kastederek.

>Sen benim ne dediğimi gayet iyi anladın bence<

>Beğenmediysen yollamam bir daha<

>Beğenmedim taptım<

>Çok konuşma da benim sana mesajımı dinle o zaman< yazdı yüzünü al basmış kız.

♪ *Senden önce bir sevdiğim*
Vardı desem yalan olur
Koynumda kokun
Ruhumda hüznün
Senden önce sevdim
Desem yalan olur ♪

Aynı gün içinde ikinci kez duyduğu bu şarkı Alper'e iki mutlak inanç yerleştirdi: Bir şarkı belirli bir bağlam içinde dinlenildiğinde evvelce yaratmadığı etkileri yaratıyor hatta o ânı, anıyı adeta mumyalıyordu. Ve bir insanın kalbinden maziye silip o küçük boşluğa yeni bir şey yazabilmeyi, ancak adına aşk denilen o mucizevi emek gerçekleştirebiliyordu.

Sözler

Öfke dev bir dalgaymış çekti götürdü dibe

Cenab-ı Hak, çölde Mûsâ kavmine kudret helvası yağdırmış, bir müddet sonra bıkmışlar, sarımsak istemişler. Avam böyledir. Onlarda mâziden ibret almak, mevcûdun kıymetini bilmek kabiliyeti yoktur. Sermet gibi iptidâî bir tabiat çocuğundan ne beklersin?

– Safiye Erol, *Ülker Fırtınası*

Altına siyah pötikarelerle bezeli kırmızı pijamasını, üstüne okulunun adı yazılı beyaz sweatshirt'ünü giymiş Sedef, fısıldayarak seslendi: “Kiv!” Kedinin yanıtı insana yanıldığını, orada kedi falan olmadığını, hayal görüldüğünü düşündürecek bir tepkisizlik oldu. “Kiv, oğluşum!” Tül perdeyi aşır kalorifer peteğine uzanmış uyuklayan kedi yine oralı olmadı. Sedef, kapüşonunu kafasına geçirip, sesini çizgi filmlerdeki kötücül karakterlerinkine benzetip fısıldadı: “Kiviiii! Seni yiycemmm!” Sağ elini kartal pençesi gibi havaya kaldırıncı Kivi'den, “Uğraşma,” der gibi kısa bir ses çıktı: “Miv!” Sedef kediyi, olgun ve iri bir karpuzu tarladan alır gibi iki yanından kavrayarak kaldırıp kohnuna sokarken, “Soğuk mu oğluşum? Üşüdün mü çen?” diye şefkat gösterdi. Kedisiyle yatağa girip hem kendisinin hem kedisinin üzerini örttü. Söylene söylene bir o yana bir bu yana dönen Kivi nihayet yerleşti. Sedef telefonunu eline aldı.

Linkedin'den başladı uygulamalar arasında gezinmeye. Yılsonunda, ara dönemde tüm derslerini verince mezuniyetini

Linkedin profiline işlemiş ve tebrikleri kabul etmişti. Twitter profiline de “*Need a shrink?*” yazmıştı. Aslında profil fotoğraf- larını da güncellemek istiyordu. Cübbeli, kepli fotoğrafını mı yüklesin yoksa daha ciddi ve deneyimli gösterecek, lacivert el- bisesinin üzerine giydiği beyaz önlüğü ile çekilmiş fotoğrafını mı karar veremiyordu. Gerçi son aylarda profil fotoğrafında bir türlü kendisi görünemiyordu. Yılın ilk ayında siyah zemin üze- rine “JE SUIS CHARLIE” yazısı, ikinci ayında da Özgecan As- lan’ın siyah-beyaz fotoğrafı Sedef’in profil fotoğrafı olmuştu. Şimdi Sedef profil fotoğrafını güncellemeye ne zaman niyetlen- se gözleri Özgecan’ın cenazesinde de taşınan siyah-beyaz fotoğ- raftaki gözlerle buluşuyor, böylece vazgeçiyor, eli gitmiyordu.

Sedef tüm sosyal medya hesaplarını tekrar tekrar dolaşıp ay- lık astroloji yorumunu neredeyse ezberden okumakta olduğu- nu fark edince yıldı. WhatsApp’a girdi, Alper’le son yazışmala- rını bir kez daha okudu ve tam yazacakken vazgeçti. “Hayır, ne zamandır ilk mesajı hep ben atıyorum. Bir artistlik bir havalar... Tutacağım kendimi bu sefer.” Kivi’ye baktı Sedef; kedinin canı tüylerle kaplı pembe karnın içinde, dar avluda ellerini arkadan bağlamış bir mahkûm gibi volta atıyordu. Sedef bu görüntüye dayanamayıp Kivi’nin sağ ön ayağını avuçladığı gibi öptü. Uya- nıp ters ters bakan kedi patisini yalamaya başladı derhal. “Has- pam! Senle Alper’in artistliği bir bana zaten,” diye gülerek söy- lenen Sedef, patisini yalayan kedisini kayda alırken acı gerçek- le yüzleşti; telefonunda tek bir fotoğrafı dahi saklayacak bellek kalmamıştı; bir süredir sürekli silip yer açarak idare ediyordu zaten. “Poff!” dedi Sedef ve fotoğraf arşivini açıp işe yaramaz fotoğrafları silmeye başladı.

Birkaç lüzumsuz ekran görüntüsünü, tatlı-pasta fotoğrafını sildikten sonra Alper’in yolladığı bir videoya denk geldi. İçeriği hatırlayınca gülüp, açıp izlemeye koyuldu. Dilini hafifçe ağzın- dan dışarı taşıyıp gösteren Alper, peltek peltek şarkı söylüyor- du: “Aft yarası acıdır, ne yenir ne içilir...” Sedef gülmeye başla- dı. Uzun uzun bakakaldığı bir diğer görüntü Masumiyet Müze- si’ni ziyaret ettiklerinde Kemal’in yatak odasında, “Herkes bil- sin, çok mutlu bir hayat yaşadım,” yazısının altında çektikle-

ri *selfie* oldu. Fotoğrafa bakarken Alper'in oyalanmayı bırakıp Amerika'da doktora yapmak için çalışmaya başladığını, burs ya da kabul almayı kolaylaştıracak bağlantılar için dayısıyla görüştüğünü, Boston ya da öyle sakin ve huzurlu bir şehirde, küçük evlerinde, Kemal'inki gibi bir yatakta ayaklarını birbirlerinin bacak arasında ısıttıklarını hayal etti. Babasının bir fotoğrafına bakarken, eğer giderse onu terk etmiş olacağını düşünüp üzüldü. Lakin hayat böyleydi; babası için yapabileceği bir şey yoktu. "Sık sık gelip ziyaret ederim," diyerek teselli etti kendini. Sherlock izlerken çektiği ve *beybiler*'e yolladığı birkaç videoyu da sildikten sonra Alper'in kendi yüzünü çekip üzerine imzasını atarak eski siyah-beyaz artist kartpostallarına benzetmeye çalıştığı fotoğrafa takıldı bakışı. Yüzünde yarım bir gülümseme, "Zevzek," diye geçirdi aklından.

Alper'in hâlâ arayıp sormamasına tekrar öfkелendi. "Beni cepte mi biliyor artık? Ondan mı bu soğukluk?" diye bir düşünce geçti aklından. Son zamanlarda bunu ne çok düşündüğünü fark edince üzüldü. Fotoğraf albümüne dönüp, geride kalan yılın sonuna yaklaşırken kutladığı doğum gününde aldığı ve o güne kadar kendisine verilen en güzel doğum günü hediyesi olduğunu düşündüğü yapımı izlemeye koyuldu. Her şeyi siler bunu silmezdi işte! Alper günlerce uğraşmış, video ve fotoğraf düzenleme programlarını kullanmayı öğrenmek için saatlerce Youtube videoları izlemişti. Lakin sonunda şaheserini tamamlamış ve sevgilisine iletmişti. Hediyesi Sedef'i mutluluk hıçkırıklarına boğmuştu. Beş-altı yaşlarında küçücük bir Alper, derin bir hayranlıkla bir şeye bakıyor. Sedef daha sonra bu fotoğrafın televizyon izlerken çekilmiş olduğunu öğrendiğinde çok gülmüştü. Lakin şimdi karşısında Sedef var. O da hemen hemen aynı yaşlarda ve gözleri baktığı şeyi yemek istediğini düşündürüyor. Böylece birbirlerine bakarlar Alper'in içinden bir Bob Dylan çıkıyor ve Sedef'e bakarak şarkısını söylüyor. Sedef'e en çok, "Tanıştığımız andan beri biliyorum; nereye ait olduğundan hiç şüphem yok," kısmı dokunuyor ve hemen sonrasında gelen coşkulu beyan...

♪ *I'd go hungry, I'd go black and blue*
I'd go crawling down the avenue
No, there's nothing that I wouldn't do
To make you feel my love ♪

Birbirine aşkla bakar gibi montajlanmış iki küçük çocuğun görüntüsü sabit de değildi. Her şeyin siyah-beyaz resmedildiği, sadece onların renkli olduğu bir parkta şarkıyı söyleyen çocuklar ekranı bir kaplıyor bir eski boyutuna dönüyordu. Şimdi Adele dublajıyla Sedef'teydi mikrofon ve Sedef artık burada gözyaşlarına direnmeyi bıraktı. Adele'in sözlerine tüm kalbiyle katıldığını, Alper'i mutlu edebileceğini, rüyalarını gerçeğe dönüştürebileceğini ve aşkını hissetmesi için gerekirse Alper'le dünyanın bittiği yere dahi gideceğini düşünüyordu. Ya da dünyanın bittiği yerde çakılı kalabileceğini... Dudaklarını araladığında Adele'in sesi gibi sıcak ve tuzlu bir ıslaklık aktı içine.

♪ *Go to the ends of the Earth for you*
To make you feel my love
To make you feel my love ♪

Gözyaşlarını ve akan burnunu sweatshirt'ünün koluna silen Sedef, telefonunun ekranını kilitledi ve aleti yatağa, yanı başına bıraktı. Lakin bırakır bırakmaz da geri aldı. Instagram'a girdi ve Alper'in takipçileri arasına son günlerde yeni birilerinin, mesela bir kadının katılıp katılmadığına baktı. Yeni bir şey yoktu. "Artık beni sevmiyor mu?" diye sordu kendine. Telefonundaki kanıtlar kendisini aksine inandırdı derhal. Instagram'da Differ. tv'nin paylaşımına takıldı gözü. Nick Cave'in PJ Harvey'e yazdığı ve "Yaşamımda sana ihtiyacım var umarım senin de bana ihtiyacın vardır," diye biten aşk mektubuydu paylaşılan. Sedef bunu derhal Alper'e gönderdi. Gönderir göndermez de, "Siktir!" dedi yüksek sesle. Kivi panikle silkinip Sedef'e baktı. "Çok güzel tuttun kendini aferin salak," dedi Sedef de kedisine bakarak.

Zihninde Merve'yle bir sohbete daldı Sedef. "Okulu bitirip ben de senin gibi Amerika'ya atacaktım kapağı ve asla dönme-yecektim," dedi. "Tutan mı var kızım? Kop gel günahlarından," dedi hayalindeki Merve. "Alper'siz olmaz," dedi Sedef. "Her şey geçen yılki gibi olsa, onu tanımamış, tüm bunları yaşamamış..." Gözü kitaplığındaki rafa kaydı. Alper'in ilk hediyesini temsilen alıp verdiği, bu sefer yenmemiş saklanmış gofretle başlayıp Aşiyân'da hediye edilen kitapla devam eden sıra, şaşmaz bir kronolojik nizam içinde, koca bir yılı ve yaşananları özetliyordu. "...Bunlar olmasa kolaydı. Ama şimdi Alper'siz olmaz." "Abar-tıyorsun," dedi zihnindeki Merve. "Geliyorsa o da gelsin gelmi-yorsa sal gitsin. Kimler unutulmadı o da unutulur..." "İşliyo-rum gelsin diye... Gelecek. Seviyorsa... Ben o ne isterse yapıyo-rum. O da yapmalı..." "Romantiksiz kızım sen. Şu gofret ne Al-lah aşkına? Küflenmiştir o at..." Sedef güldü.

Zeyno eve girdiklerinden beri arka arkaya belki onuncu kez çaldığı nevruziyeğe bağırarak eşlik eder ve salonun ortasında dönüp dururken bir Ali'yi bir oğlunu davet ediyordu meydana. "Bu ne ya araba sileceği gibi," dedi Alper oturduğu yerden an-nesinin taklidini yaparak. Zeyno hiç oralı olmadı; sadece teybe yaklaşım sesi biraz daha açtı.

♪ Bu gün huruc eder cümle mevcudat
Bu dem kıyam eder yevm-i arasat
Bu demde açılır mümine mir'at
Nevruzunuz canlar mübarek olsun
Nevruzunuz canlar mübarek olsun ♪

Kopuzun tiz sesi kulaklarında çınlayan Alper, iki kaşını ha-vaya kaldırdı, dudağını büzdü, telefonunu eline aldı ve "Eğiti-lemezsiniz," diye geçirdi içinden. Sedef'ten gelen mesajlar ol-duğunu gördü ama görmezden geldi. Ali, kucağında Gofret, bir yandan köpeği sevip bir yandan gülerken ve duyurmak için biraz da yüksek sesle: "Miraç değil mirat," dedi sözlere eşlik etmeye çalışan Zeyno'ya. Alper gözlerini telefonunun ekranından kı-sa bir an ayırıp Ali'ye baktı. Bir metre altmış santimi aşmadığı-

na iddiaya gireceği bir boy, ortası kabak yanları siyah saçlarla kaplı bir kafa, evde yapıpı yapıştırmış gibi duran yusuvarlak bir burun, kapkara bir ten, elinden tutup götüreni olsa ilkokula kayıt edilebilecek bir göbek ve sol kulakta bir küpeydi ona gözüken. Tekrar telefonuna dönüp Sözlük'e girdi. Mirat kelimesi için ayna karşılığının verildiğini gördü. Sonra kelimeyi arama motorunda da tarattı ve çıkan sonuçlardan birinde mirat sözcüğünün cümle içinde kullanımına örnek verilmiş bir beyit gördü. Yüzü aydınlandı. Bir bakışta ezberledi.

Nihayet kendini bir koltuğa bırakan Zeyno, soluk soluğa, "Hadi kalk kıs şunu," dedi oğluna. Alper, "Başka derdin var mı?" diyen bir yüz ifadesiyle annesine bakarken, Ali, Gofret'i yavaşça yere indirdi ve "Ben bir lavaboya gideyim," diyerek kalkıp teybin sesini kısıtı. "Hayırdır oğlum," dedi nefesini biraz toparlayan Zeyno, "ay hali misin?" "Ne alaka?" dedi Alper. "Dövüş filminden çıkıp sokakta boşluğa tekme, yumruk atanlar gibi gazlanmışsın..." "Bok boşluğa," dedi Zeyno. "Görecektin sen kalabalığı. Aç televizyonu da izle akşam. Yıktık ortalığı. Haziranda genel seçimde yolcu bunlar..." "Yav he he!" dedi Alper. "Yıl olmuş iki bin on beş her seçim aynı terane. Nevruz mevruz, Bir Mayıs şu bu gazınızı alıyorlar böyle... Yalnız o değil de, hani bu konuda tez filan da yazıyorum biliyorsun, bu 'Ay hali misin?' şeklindeki alaycı yaklaşımın gayet cinsiyetçi, haberin olsun."

Salona dönen Ali, "Valla siz gençler de destek olursanız bu sefer gidiciler. Biz kendimizden çok sizler için veriyoruz bu mücadeleyi," dedi. Alper, Ali'nin ayrıldığı eşinden iki kızı olduğunu hatırladı, onları kastettiğini düşündü. "Halk uyandı artık bunlara inanmaz..." "Valla Ali Abi ben halk denildi mi kaçırım oradan. Bak sen şiir seversin, bilirsin kesin, ne demiş Nabi halk için?" Hatırlaması gereken bir şeyi hatırlayamadığını düşünenlerin yüz ifadesiyle sordu Ali: "Divan şiiri bilmem pek de... Ne demiş?" "*Halkdan gönlümün ol mertebedir vahşeti kim, aksını âdem deyü mir'ate nigâh eyliyemem,*" demiş. Anemle karıştırma beni, o bilmez ama ben bilirim miratı..." Ali örtemediği bir şaşkınlıkla Alper'e bakarken, Zeyno, "Oğlum

maşallah,” dedi Ali’ye hitaben, “Türkçe dışında her dilde konuşur.” Gülererek oğluna baktı sonra: “Yani ne demiş?” “Yani,” dedi Alper, “halktan öyle illallah etmiş ki insan görürüm diye aynaya bakmıyormuş.” “Abartın oğlum abartın,” dedi Zeyno. “Gelseydin de görseydin ne güzeldi insanlar bugün Kazlıçeşme’de.” Hırslanan Zeyno bir slogan attı: “Bekle bizi İstanbul!” Alper annesine dudak büküp Ali’ye döndü: “Demin dedin ya ‘kendimiz için değil sizin için,’ filan diye... Ben ona inanmıyorum kusura bakma hiç... Belki siz öylesinizdir annemle... Ama o meydana toplananların hepsi ya kendine bir kimlik bulmak için ya da iktidardan payını almak için orada. Birey olabilenin böyle şeylere ihtiyacı olmaz. Valla alınacaksınız şimdi ama, sözüm meclisten dışarı yani, birey olabilen de öyle halkı kurtarmaya, bilinçlendirmeye kalkmaz. Sanatı da politikaya alet etmez. İdeoloji olmasa dinlenmeyecek türkücülere, çakma şairlere ekmek kapısı...” Alper abartılı bir hüzne boğulmuş görüntüsüne bürünüp ağlak bir sesle bir şeyler söylemeye başladı: “Yeni yıkanmış han helasında taharet musluğundan uzayan yeşil plastik hortumu tutar halkım... Çömelmişiz elde sigara... Hüznümüzün taşları ıslak... Sıçarız ağlayarak...” Ali yüzünde acılı bir tebessümle ve “Hayırdır,” der gibi Zeyno’ya baktı. “İrticalen saçmalıyor,” dedi Zeyno. “Oğlum doktora filan ihtiyacın varsa,” Ali’yi işaret etti, “doktor biliyorsun Ali Abin...” “Uzman bile olamamış,” diye geçirdi içinden Alper. Sonra, öfkeli bir edayla Ali’yi muhatap alarak konuştu: “Bir kere başkalarının dertleriyle ilgilenmeye başlarsan kendi yaşamın elinden kaçır. Herkes kendi mücadelesini verecek ve kendini kurtaracak. Zaten herkes kurtulamaz; doğa uygun olmayanı illa eleyecek... Zaten bakarlar yardımcı oluyorsun her şeyi senden isterler. Ne yetişebilirsin ne yaratabilirsin...” Ali itiraz edip Alper’in sözünü kesti: “Ben yıllardır durumu olmayan çok insana, Türkiye’nin her köşesinde baktım,” dedi. “Halkımızın eğitimi düşük evet, çoğu fakir de doğrudur... Ama biz el verirse anlayamayacak kadar da akılsız değil. Feraset sahibidir Anadolu insanı. Kendi namıma ben, derdine karşılıksız derman olduğum bir insanın minnetini şu

yeni inşa ettikleri sayısız odalı saraya değişmem.” “Köy romanı okuyorum sanki,” diye geçirdi Alper aklından. “şimdi burada hepimiz ifade özgürlüğüne saygılıyız, alınmak yok,” dedi sonra. Karşılık beklemeden de devam etti: “Ali Abi ben demiyorum ki her insan kötüdür, kimseye yardım etmeyelim. Ama halk deyip böyle... Böyle... Yani sanki her insan özünde iyiymiş gibi düşünmek saçmalık bence. İnsan ya bu... Halkın da olsa, kardeşin de olsa, hemşerin de olsa kötü biri olabilir. Geçen Sedefi bıraktım eve; Marmaray inşaatından mıdır kentsel dönüşümün elemanı mı neyse amele amele tipler... Ellerinde iki litrelik kolalar... Kimlik gibi zaten her amelenin elinde litrelik kola olacak illa...” “Eşek gibi çalışıyor adamlar şeker istiyor vücutları tabii,” diye atıldı Zeyno fkeli bir tavırla, “paraları da ona yetiyor.” Alper tınmadı, “Bakışları göreceksin, maymun gibi hareketler, sesler çıkarmalar. Hani uysak heriflere beni kesecekler orada kızı da...” Zeyno yine tersledi oğlunu, “Zengin bakmıyor mu? Tecavüz etmiyor mu? ldrmyor mu? Işçi mi öyle bir tek? Ama o yakasını sıyrabiliyor tabii. Hukuk güçlünün koruyucusu olursa...” Alper’in aklına tam da bu duruma uygun, annesini haklı çıkaran bir Bob Dylan şarkısı geldi; William Zanzinger isimli, aileden zengin bir gencin on ocuk annesi, elli bir yaşındaki hizmeti kadını öldürüp yakayı sıyrmasını anlatan o şarkı... Bunları düşünüp itiraz edemeyince sinirlendi. Terlediğini hissediyordu: “Ne alaka?” dedi. Sesi bağıırır gibi çıkmıştı. “Zengin yapmıyor mu dedim ben? İnsanları halk diye paketleyemezsiniz işte. Herkes kendi menfaatini maksimize etmenin peşinde... Kalmışsınız iki-üç romantik böyle... Sedef haklı ya; gideceksin Amerika’ya... Gemisini yürüten kaptan! Daha sizin gibi aklı başında insanlara bile laf anlatamazken... Amerikalı akıllı adam. Hem kle eder hem de şekere mi ihtiyaı var naha dayar kolaları ellerine ona da bağıımlı eder...” Ali’ye döndü, “şimdi böyle tek tek ağız soğan kokan halkımızın basuruna çözüm bulmak mı mesele? Bu da amelelik ama siz zaten ırğatlığı romantize etmeyi seviyorsunuz. Valla insandan hiç hazzetmediğı halde sırf bilimsel ilgisinden, hırsından ve hatta kibrinden mese-

la kansere çözüm bulanı tercih ederim ben...” “Bağırma!” dedi Zeyno bağırarak. “Git oğlum. Götünüz sıkıya gelmiyor hiç. Abin gitti sen de git! Corcun kölesi olun gidip.”

Zeyno’nun hatırına alttan alan Ali de Alper de bir şey söylemeye cesaret edemediler. Konu hiç planlamadıkları halde gelip Zeyno’nun çok hassas olduğu bir meseleye dayanmıştı. Amsterdam’a tatile diye giden Cengo bir mesajla orada kendisine yardımcı olacak bir adamla tanıştığını ve geri dönmeyeceğini bildirmişti. Bir süre kaçak yaşayacak, bu sürede köpek gezdirerek para kazanacak ve kendisine yardımcı olacak adam olarak tanıttığı kişinin evinde kalacaktı. Kısa sürede legal bir statü edinecek, o zaman da ilk iş gelip annesini görecekti. Hiç olmadı, son çare iltica başvurusu yapacaktı. Zeyno bunları duyunca hem çok üzölmüş hem de aldatılmış hissetmişti. “Ben seni herkese karşı korumadım mı?” diye geçmişti aklından. “Hep açık olmadık mı birbirimize? Sırf çocuğum değil en yakın arkadaşımydın da...” Bunları düşünmesine sebep, Cengo’nun İstanbul’dan ayrılırken geri dönmeyeceğini bildiğine inanmasıydı. Öyleydi de. Annesiyle bile paylaşmamıştı sırrını Cengo. Lakin bir yandan da iyi olduğunu düşünüyordu Zeynep Hanım. Cengo Türkiye’de hiçbir zaman kendisi olamazdı ki.

“Hadi biz çıkalım yavaştan,” dedi Ali. Saatin erken olduğunu düşünse de itiraz etmedi Zeyno. Alper’e hitaben, “Biz Nevruz yemeğine gidiyoruz arkadaşlara,” dedi. Soğuk bir, “Afiyet olsun,” dököldü Alper’in ağzından.

Zeyno ve Ali sessizce çıkınca, onları uğurlayan Gofret, neredeyse yerinde saydığını düşöndürecek kadar yavaş adımlarla, başı önde, sessizce salona gelip Alper’e baktı. Alper orali olmayınca yere, Alper’in ayaklarının dibine çöküp başını ön ayaklarının arasına yerleştirdi ve gözlerini kapadı. Alper telefonunu eline alınca babasından bir WhatsApp mesajı geldiğini ve bu mesajın bir de fotoğraf içerdiğini görüp şaşırıldı. Önce babasının WhatsApp mesajı ile fotoğraf göndermesine, sonra da gördüğüne... Kerem Bey, sürdürmekte güçlük çektiği her ilişkiyi nasıl sonlandırıyorrsa uzatmaya çalıştığı saçlarla ilişkisini de öyle çözmüştü, kökten... Babasının üç numaraya vurulmuş saçla-

rı ve yakasız gök mavi gömleği ile kötü şartlarda hapis yatan bir mahkûma benzediğini düşündü Alper.

>Hayırdır baboş çirkinlerin hayatı ne kadar zor onu deneyimlemek mi istedin? Ayrıca akıllı telefon filan? Ne iş?<

>siktir.yavşak.güzel.olmamışmı.genç.hatun.yaptım.o öğrtti.sema.bizimşşirketten<

Alper mesajı babasının sesiyle okuyup gülerken bir mesaj daha geldi Kerem Bey'den.

>annene.söyleme.ha.ben.kendim.söylerim.görüşünce<

>Merak etme söylemem zaten evde değil. Ali de Vito'yla yemeğe gitti<

Kerem Bey gözünden yaş fışkıran bir *emoji* ile cevap verince Alper tekrar şaşırdı. "Sema Ablamız iyi bir öğretmen maşallah," diye düşünürken kadını hatırladı. Babasının çalıştığı şirkette, bizzat onun tarafından işe alınmış, kavrulmuş kahve çekirdeği gibi bir kadındı Sema. Kerem Bey'in aksiliğini çekici bulmuştu kesin.

>yalnıznısın.sen.yokmu.sedef<

>Dostlarım Çin'de yalnız biriyim<

Babası yanıt vermeyince espriyi anlamadığına hükmeden Alper, İbrahim Tatlıses'in "Benim Hayatım" şarkısının Youtube linkini gönderdi.

>Öğren bunları, şarkı türkü yolla sevgiline<

Kerem Bey yine gülerek ve "Eyvallah" yazarak yanıt verirken Sedef'ten gelen mesaj ekranda bir an görünüp kayboldu.

>Bir saattir online'sın ama bana tek cevap yok<

>Tam bir kezban cümlesi<

>Düzgün konuş benle ne oluyor ya sana?<

>Valla ben her zamanki gibiyim işine gelirse. Sana ne oluyor asıl?<

>Gelmiyor işime ya arasana doğru düzgün konuşalım bu ne böyle mesajla kavg<

>Gelmiyor mu işine?<

>Aşkım ne oluyor sana ya?<

>İşine gelmiyorsa siktir git<

>Terbiyesizleşme bana küfür edemezsin sapıttın mı sen?<

>SİKTİRRRR GİTTTT BİTTİİİİ<

Sedef'ten uzun sayılacak bir süre mesaj gelmedi. Lakin sonra bir şey yazdı Sedef.

>Ben sana ne yolluyorum sen cevap bile vermiyorsun<

Alper bir yanıt vermedi.

>Buradan bitiriyorsun yani bu kadar şey yaşadık buradan ayrılıyorsun<

>Aynen<

Alper Sedef'i bir hışım tüm sosyal medya hesaplarından engelledi.

Yunusum biçareyim adın dualarımdır

Çünkü benim dünyamda yaşayan ve benim durumuma düşen Türk erkeklerinin çoğu gibi ben de, delice aşık olduğum kadının aklından neler geçirdiğini, onun hayallerinin ne olduğunu anlamak yerine, onun hakkında hayaller kuruyordum yalnızca.

– Orhan Pamuk, Masumiyet Müzesi

Telefonunun ekranında beliren mesaj Sedef'i şaşkınlık, kızgınlık ve mutluluk hisleri arasında gezdiriyordu. Hatta Sedef, görüyor ama inanamıyordu. Mesaj Alper'dendi ve bir soru soruyordu.

>Instagram'dan ekledim seni neden kabul etmiyorsun?<

Sedef Alper'i karanlıkta dahi içinde yolunu kolaylıkla bulabileceği bir mekân misali ezberlememiş olsa bu mesajı küstahlık olarak niteleyebilirdi. Lakin seziyordu ki bu mesaj pişmanlığın, çekilen acının ve özlemin gurura, çaresizliğe bulanmış ifadesiydi. Gerçekten öyle miydi? Araya kısa da olsa bir zaman girmişti. Gerçi kısa olduğunu düşünen Sedef değildi. Sedef, "Beş hafta," derken sağ elini kaldırıp parmaklarını birbirinden alabildiğine ayırıyor ve beşi öyle bir vurguluyordu ki, üzerinden köpüklü sular çekilen çakıl taşları canlanıyordu insanın gözünde. Hele ki ilk zamanlar... Ağlamaktan içinin dışına çıktığı, sürekli uyumak istediği, artık bir yarınının olamayacağına inandığı ve aynaya baktığında dünyanın en çirkin yüzünü ve bedenini gördüğü o ilk zamanlarda bir gün bir yıla eşitti Sedef için.

Hem belki sadece bir soru sormaktı Alper'in amacı? "Kendimi yeteri kadar alçalttım, bunları bir daha yaşamamalıyım," diye düşündü Sedef.

Alper telefonuna bakıp Sedef'ten bir yanıt gelip gelmediğini kontrol etti. Gelmediğini görünce nefessiz kaldığını hissetti. Galiba biraz titriyordu da.

Sedef neden kendisini alçalttığını düşünüyordu? Böyle düşünüyordu çünkü Alper kendisini terbiyesizleşerek terk ettiğinde, Sedef, hiçbir kabahati olmadığını bildiği halde özürler dilemiş, bir derdi olup olmadığını sormuştu. Alper'se Sedef'in onu bunalttığını, yalnız kalmak, kafasını dinlemek istediğini söylemişti. Sedef, ayrılığın kesinliğini bir muğlaklık çukuruna yuvarlamak umuduyla, "O zaman biraz aramayayım ben seni," demişti. "Hayır, bitti," demişti Alper ama telefonuna her bakışında yalvaran bir Sedef görmekten sadistçe bir keyif aldığından da farkındaydı. Neden olduğunu bilmeden, bir anda kendisini yalvaran insan pozisyonunda bulmuştu Sedef. Sorunun ne olduğu önemli değildi, nasıl çözüldüğü de... Yeter ki ayrılmasınlar... O günlerde Sedef sürekli ağlıyor, annesi başta olmak üzere herkese nefret kusuyor, Passiflora'dan medet umuyor, Alper'e asla yazmamaya karar veriyor ama kendisini tutamayıp tekrar yazıyordu.

Alper telefonuna bakıp Sedef'ten bir yanıt gelip gelmediğini kontrol etti. Gelmediğini görünce nefessiz kaldığını hissetti. Galiba biraz titriyordu da. Artık tek isteği Sedef'e sarılıp onu içine sokarcasına sıkmak ve koklamaktı. Lakin Sedef onu ne Instagram'a ekliyor ne de mesajına yanıt veriyordu.

O ilk günlerde Sedef aşağılandıkça üzülmüş ama dayanamayıp işi pişkinliğe vurmuş, sürekli yazmıştı Alper'e. Çaresizliğinden rahatsızlık duyup, "Bu ben değilim," dese de kendini tutamamış, tüm yaptıklarını aşk için verdiği bir mücadele kabul ederek kendisini ikna etmişti. Öyle çabuk pes etmemeliydi! Hem belki büyü yapılmıştı Alper'e? Belki bir dönemden geçiyordu? Merkür retrosu belki... Ya da belki Cihangir'de Çingene kızdan aldıkları nazar boncuklu bilekliği düşürüp kaybettiği için oluyordu tüm bunlar? Nazar ya, tabii... İşin tuhafı Se-

def, uzmanlığı gereği, izlediği bu mantığa bilişsel çelişki denildiğini de biliyordu. Lakin bilmek, konu aşk olunca hiçbir işe yaramıyordu.

Alper telefonuna bakıp Sedef'ten bir yanıt gelip gelmediğini kontrol etti. Gelmediğini görünce nefessiz kaldığını hissetti. Galiba biraz titriyordu da. Yoksa Sedef? Yoksa Sedef, hani mesaj filan da atmış madem... İzzet'le mi birlikte? Arabasına atlıyor, Sedef'in evine ulaşıyor uçarcasına ve kapıya dayıyor kulağını. İçeriden gülüşmeler geliyor. "Aşkım sen kedinin yemini ver ben hazırlanıyorum." Kapıyı çalıyor Alper ve köşeye saklanıyor. Kapıyı İzzet açıyor. Arkasında da yarı çıplak Sedef... Cinnet getiriyor. Çılgınlık atarak herkesi vuruyor. Olmaz! *Toxic masculinity* bu. Çok şükür eğitimi buna mâni. Başa sarıyor. Cinnet getiriyor. Çılgınlık atarak koşup balkona çıkıyor ve kendini boşluğa bırakıyor. Olmaz! Hem canı çok tatlı hem o zaman Sedef İzzet'e kalabilir. Başa sarıyor. Telefonuna bakıp Sedef'ten bir yanıt gelip gelmediğini kontrol ediyor.

Sedef kendisini tutamadığı o günlerde başka neler yapmıştı? Özellikle Alper'in en kırıncı mesajlarından sonra, gülerek, "Kaybedecek neyim kaldı?" diye düşünerek ve iyice yüz­süzleşmeye karar vererek, "Doğum gününü bensiz mi kutlayacaksın yani?" diye sormuştu. Alper'in ters yanıtlarına da, "Ama ben sana bir hediye yaptım," diyerek yanıt vermiş, Alper ilgilenmediğini söylemiş, Sedef hediyeyi kargoyla yollamıştı. Küçük bir not defteri alıp sayfalarına çöp Alper ve çöp Sedef resmetmişti Sedef. Defterin sayfaları hızla taranınca iki sevgili sarılıyor, öpüşüyor, el ele tutuşup birbirlerine bakıyor sonra hop bir daha öpüşüyordu. Bu hediyeyi görüp defterin sayfalarını biteviye tarayarak çöp gençleri kavuşturup öpüştüren Zeyno, "Oğlum sende hakikaten akıl yok," demiş ve eklemişti, "ama zaten bu kızda da yok."

Alper'in güzellikle yola gelmediğini görünce Sedef taktik değiştirmiş, Instagram profilini herkesin görebileceği şekilde açmış, ya seksi olduğu tartışılmaz fotoğraflar ya da nerede olduğunun anlaşılmadığı ama içki içtiğinin görüldüğü fotoğraflar paylaşmıştı. Bu işe yaramayınca İzzet'in ve tanımadığı kişilerin

kendisine yolladığı mesajları iletmişti Alper'e WhatsApp'tan ve "Bil istedim," yazmıştı. Alper öfkelenmiş ama umurunda değilmiş gibi davranmıştı. Hatta, "Tam sana göreler bence," yazmıştı Sedef'e. Bir yanıt aldığı için umutlanan Sedef, sosyal medya hesaplarından engelleri kaldırması için açıkça yalvarmıştı Alper'e. Böylece Alper korkulacak bir şey olmadığını düşünmüş, Sedef'in hâlâ ona âşık olduğunu anlayıp eziyetine devam etmişti.

Alper telefonuna bakıp Sedef'ten bir yanıt gelip gelmediğini kontrol etti. Gelmediğini görünce nefessiz kaldığını hissetti. Galiba biraz titriyordu da. Belki de Sedef? Belki de Sedef Amerika'ya gitmişti; öyle yapacağını, artık buralarda durmaya, Alper'le dolaştıkları yerlerden yalnız geçmeye dayanamadığını, ağabeyinin yanına gideceğini söylememiş miydi? Söylemişti. Zerre inanmamıştı Alper, "Blöf!" demişti. Eklese anlardı gidip gitmediğini. Eklemediğine göre... Saat farkı... Ondan mı görmedi? Artık çok mu geçti? Merve, sevgilisi, Sedef, sevgilisi... İki Türk kızı iki Amerikalı delikanlı barbekü başında... Hasta gibi titredi Alper. Suyunu yitirmiş bir meyve gibi içine çekildi. Sedef'e sarılıp kızı bir çam ormanında nefes alır gibi koklamak için geri kalan ömrünü verirdi isteseler... Hepsini fazla buldu. Sondan on yılını verse?

Sedef, Alper'in mesajının ekran görüntüsünü *beybiler*'e gönderdi. Aylin, "Sakın ha!" dedi. Merve, "Süründür. Ama baktın pişman affet," dedi. Sonra da bir çocuğun fotoğrafını gönderdi. "Oha hayvan gibi yakışıklı, aktör mü?" oldu kızların tepkisi. "Polonya göçmeni, zır cahil bir *plumber* ama programladığım gibi sevişiyor," dedi Merve. "'Reglim gecikti,' dediğinde bile oralı olmayan insan, sen bilirsin ama..." dedi Aylin. Böylece hatırladı Sedef kendisini bir de böyle küçük düşürdüğünü. Alper bunu da umursamamış, "Strestendir," demişti. Hiç inanmamıştı. Zaten Sedef'in regli de gecikmemişti.

Alper telefonuna bakıp Sedef'ten bir yanıt gelip gelmediğini kontrol etti. Gelmediğini görünce nefessiz kaldığını hissetti. Galiba biraz titriyordu da. Sedef'in son mesajına döndü yine. O son mesajda kendisini gördü Alper, birbirlerine dönüş-

tüklerini... Sedef son sözü Sezen Aksu'ya söyletmiş, bir daha da yazmamıştı.

♪ *Bu yangın benle ölünceye dek yaşasın varsın*
Dünyanın o son günü sen beni arayacaksın ♪

Demek çok değil o mesajdan on gün sonra gelmişti işte dünyanın sonu. “Söylesene bunu ona da!” dedi içsesi. İçsesini dinledi Alper.

Sedef yanıtının ne olacağını, ne yapacağını daha mesajı aldığı ilk andan beri biliyordu. Lakin tereddüt ediyordu; tekrar güvenmeli miydi Alper’e? Demek buydu yapması gereken: Ayrılığa ikna olup Alper’i aramayı kesmek. Sedef’in mecazla işi yoktu; inişli çıkışlı duygularla da ilişkisi... O bitmesin diye mücadele etmiş, bittiğine ikna olunca bunu bir kader gibi kabul etmiş ve kabuğuna çekilmişti. Alper’se o kabulleniş sonrası sessizliği hayalinde çığlığa çevirmiş; Sedefi bütünüyle kaybettiği zannı içinde acilen bir şeyler yapması gerektiğini anlamıştı. Yeni biri vardıysa bile daha yeniydi. Ayrılırlardı. Seviştiyse? Kabullenebilir miydi? Boşluğuna bir yumruk yediğini hissetti. “Yapmaz Sedef aşık olmadan,” diye düşünmüştü. Ya yaptıysa? Hayalinde bu sevişme sonrası kusan, bunu asla yapmaması gerektiğini düşünen mutsuz bir Sedef belirdi. Evet, kabullenirdi. Hem fırsat olsa bu süreçte o başka biriyle sevişmez miydi? Burcu’yu bu umutla aramamış mıydı? Hem belki daha sevişmemiştir. Yeter ki Sedef çekip gitmemiş olsun. Telefonunu eline aldı.

>Neden cevap vermiyorsun?<

Sedef’in yanıtı Alper’in takip isteğini kabul etmek oldu. İzleyen birkaç dakika boyunca şekerci dükkânına düşmüş bir çocuk heyecanıyla saldırdılar birbirlerinin anılarına. Her gönderiyi, altındaki yazısı, beğenenleri, gönderildiği tarih, fotoğrafın nereden olduğu gibi detaylarıyla analiz edip yargılara vardılar ve yeni sorular türettiler. Bu gönderilere dair sorular sormaya başladılar birbirlerine, daha doğrusu hesap... Yazıştıkça korkulacak şeylerden işkillenmediklerini lakin en masumane buldukları gönderilerin en çok kıskanmaları gereken anla-

ra ilişkin olduğunu anladılar. İki taraf da birbirini suçladı. Neredeyse yeni bir kavga alevlenecekken Alper Sedef'i aradı. Sevinçli ve kaygılı bir "Alo?" yükseldi Sedef'ten. Alper'se öfke ifade eder gibi bir sesle, "Ben seni çok seviyorum," dedi ve bunu der demez katılarak ağlamaya başladı. Sedef ilk mesajı gördüğü andan itibaren olumlu duygular içindeydi ama bu kadarını da ummamıştı. Şaşırdı. Sessiz kaldı. "Sen sevmiyorsun herhalde?" Alper'in sesi alenen hesap soruyordu. "Yani seviyorum da..." "Seviyorsan gerisi kolay," dedi Alper bilmiş bilmiş ve burnunu çekerek. Sedef, "Doğum günü kaçtı ama birinci yıldönümümü müzö yakalayacağız," diye düşünürken, Alper, "Bir şey diyeceğim," dedi. Sedef kıkırdadı: "De!" "Bize mi gelsen?" Sedef hayret yüklü bir sesle sordu: "Şimdi mi?" Alper pişkin bir gülüşle, "Evet," dedi. Sedef biraz düşündü, güldü, "Yemin ederim beni hiç hak etmiyorsun aslında," dedi. "Allah benim belamı versin!" dedi Alper. "Allah korusun! Tamam, hazırlanıp gelirim de saat kaç oldu annen?" "Annem Ali işsiziyle dışarıda, gelmez muhtemelen ama gelse de sorun değil..." "Tamam hazırlanıp..." "Ben geliyorum almaya sen hazırlanana kadar gelirim." "Yok ya ne gerek var gelirim ben kendim." "Hayır, geç oldu ben gelir alırım annemler Ali'nin arabasıyla gitti arabayla geliyorum yani." Mutluluğunu açık eden bir sesle, "Tamam gel," dedi Sedef. "Çaldır aşağıya gelince inerim hemen."

Affını garantileyen Alper, sevgilisine bir şarkı gönderip hissiyatını açık etti.

♪ Ağlamaktan kurudu gözlerim
Ağlıyorum, neydim, ne haldeyim
Hatırlarsan, bıraktığın yerdeyim
Hâlâ sevdalınım
Bela sevdan var ya ♪

Nakarat

Tenâhenk

I can't believe life's so complex

When I just wanna sit here and watch you undress

Inanmıyorum hayatın çok karmaşık olduğuna

Tek isteğim burada oturup soyunmanı izlemek olduğunda

– PJ Harvey, This Is Love

Alper önce dikiz aynasını, sonra yan aynaları kontrol ediyor. Gelen yok. Bir düğmeye dokunup şarkıyı başa alıyor. Sedef'in evinin önüne park ettiğinden beri bunu ikinci kez yapıyor. Sokak bomboş; evler bazı harfleri aydınlanmayan neon bir yazı gibi altlı üstlü sıralanmış. “Dünya gezegenine henüz iniş yapmış bir uzaylıyım,” diye düşünüyor. Düşünce kayıt cihazını düşünce gücüyle aktive edip konuşmaya başlıyor: “Kırmızı renkli Toyota Yaris marka uzay aracımın içinde Dünya gezegenini inceliyorum. Toprakta farklı yönlerde dağılan palet izleri var. Toprak kuru, saman sarısı...” Zihninde annesi belirliyor, “Geldiğin gezegende de toprak, saman ve sarı var o zaman.” Tınmıyor Alper. “Her yer karanlık. İnşaat alanı darımadagınık. Döşenecek raylar kenarda bekletiliyor. Geri kalmış bir uygarlık, henüz uzay gemileri yok, ışınlamayı da bilmiyor olacaklar... Tren dedikleri bir araca biniyorlar, bizim milyonlarca yıl önce yaptığımız gibi toplu bir şekilde seyahat ediyorlar. Göt göte! Aracımın içinden etrafı incelemeye devam ediyorum. Karanlığın içinde zürafayı andıran oldukça uzun bir cisim var,

rengi sarı, inşaatın ortasında duruyor, palet izleri onda birleşiyor, liderleri olabilir.”

Aynaları tekrar kontrol ediyor ve evet, Sedef karanlığın içinde dolunay gibi parılıyor. Sedef yürüyüp yaklaştıkça aynadaki aksi belirginleşiyor; Alper, kızın yüzündeki gülümsemenin ayırdına varıyor. Trençkotu üzerinde; kemeri belinde sıkıca bağlı... Başını ve bedenini hafifçe bir o bir bu yana sallayarak yürüyor. Yere sağlam basıyor. Her yeni adımında yolun iki yanında ışıklar yanıyor, havai fişekler göğe yükseliyor, topraktan fışkıran fideler aniden uzuyor, güller bir anda tomurcuklanıyor. Alper, “Rehberim buluşma yerine ulaştı,” diye düşünerek kaydı sonlandırıyor. Şarkıyı bir daha başa alıyor. Sedef kapıyı açıp koltuğa yerleşiyor, tıka basa doldurulmuş görünen çantasını arka koltuğa bırakıyor. Ve Dolores, Alper’in duyurmak istediği şeyi söylüyor.

*♪ I am getting ready for my lover
He is the sunshine the moonlight in my life ♪*

Alper’in Sedefi gülümseteceğini düşündüğü şarkıyı kız işitmiyor bile ama gülümsüyor. Gülümseyerek Alper’e bakıyor. Sanki aradan geçen zamanda çocuğun bir değişim geçirdiğini fark etmiş de ne olduğunu anlamaya çalışır gibi... Koltuklarında yan dönerek sımsıkı sarılıyorlar. Alper neresi denk gelirse orasını öpmeye başlıyor Sedef’in; elleri kızın belini, sırtını dolaşiyor, memesine yanaşiyor. Başparmağı ile işaretparmağının arasını açıp bir U oluşturuyor Alper, “Bak bu uzay gemisi,” U’yu sutyen demiri misali Sedef’in memesinin altına yerleştiriyor, “burası da park yeri...” “Sürsene,” diyor Sedef engel olamadığı bir gülüşle. “Uzay gemimi mi?” diye soruyor Alper kızın memesini usulca sıkarak. “Hımm!” diyor Sedef gülerek. Mutluluğu gülüşüne yansıyor.

Ara sokaklardan Minibüs Caddesi diye isimlendirilen anacaddeye çıkmaya çalışan Alper’e, karanlık bir köşeyi göstererek, emreder gibi, “Dur şurada,” diyor Sedef. Alper şaşırıyor. “Telefonunu mu unuttun?” “Farları kapa!” diyor Sedef. Alper itaat

ediyor. Sedef bir yandan konuşurken bir yandan trençkotunun kemerini çözüyor. Mango gibi Sedef; dalında da güzel ama kabuğu soyuldu mu ıslak bir parıltı, bir ışıltı yayıyor. Sedef'in üzerinde gri renkli parlak bir elbise var. Belli ki ayrı oldukları günlerde alınmış. Elbise dar, çok kısa ve üstü de straplez. Sedef'in sırtı ve bacakları neredeyse çıplak. Alper Sedef'e bakakalıyor. Elbisesinin içinde Sedef, güneş ışığı vurdukça ışıldayan bir sahil gibi, disko topu gibi, çam ağacına dolanıp bir yanıp bir sönen sarı ışıklar gibi... Sedef Alper'in kucağına yerleşmeye çalışıyor. Alttan ve üstten sıkıştırılan elbise şimdi kızın karnında toplanmış. Alper bir yandan etrafı kolaçan ederken bir yandan dikiz aynasını kendilerini göreceği şekilde biçimlendiriyor.

Alper soluk soluğa... Kendini sevgilisinin üzerine bırakıp çocuğun kalp atışlarına kulak veriyor Sedef.

Sedef toparlanırken Alper dikiz aynasından bu görüntüyü izliyor. Artık o ayna ne zaman baksa Alper'e bu ânı gösterecek, bu ânı yansıtacak; an aynada kilitli kalacak ve Alper o aynaya başka kimse bakmasın isteyecek.

"Torpidoda var," diyor Alper sokağı kolaçan edip marşa basarken.

Alper dairenin kapısını bir hırsız gibi açıp kimsenin olmadığını anlayınca kenara çekilip Sedef'e yol verdi. Gofret bir anda kapıda bitip Sedef'in üzerine tırmanmaya çalışırken Alper ışığı yaktı. "Lan tamam; ben heyecanlanmadım bu kada..." Aniden sustu. "Hımm!" dedi Sedef. "Ya lafın gelişi aşkım, kalpten gidecek tipe baksana hır hır hır!"

Sedef su istedi. Banyoya girdi. Gofret fırçasını aynı yere sürüp duran boyacı misali kayıp durdu kapıda ve içli içli inledi. Banyodan çıkan Sedef'i kapıda bekleyen sadece Gofret değildi. Kızı kapıldığı gibi odasına çekip kapıyı hızla kapattı Alper. "Yallah!" diyerek kovdu Gofret'i. Sedef'e baktı, "Sevici midir nedir piç?" "Ya günah deme öyle canım o benim," derken sırtını yataktaki buldu Sedef. Bir yandan hızla soyunurken bir yandan bilgisayarının yanından bir kaset alan Alper kaseti kıza gösterdi. "Yok artık," dedi Sedef, "sevişirken bunu dinlemeyeceğiz herhalde?" "Herhalde," dedi Alper sevgilisini taklit ederek. "Her

şeyi buna kaydedeceğiz. Retro bir seks kasetimiz olacak. Bence ilk olacağız.” “Oha çok heyecanlı,” dedi Sedef ve yatakta doğrulup Alper’i henüz çıkaramadığı pantolonundan tutup çekeerek üzerine düşürdü.

Ezbere bilinen, lakin her defasında insanın yine nefesini kesen mekânlarda yürümek gibiydi bu sevişmeler. Güney Kampüs’ün kapısından Güney Meydan’a inmek gibi, Barbaros Bulvarı’ndan Boğaz’ı izleyerek Beşiktaş’a süzülme gibi, Kadıköy’de çarşı pazar dolaşıp Moda Burnu’na uzanmak gibi, Bağdat Caddesi’ni baştan sona yürümek gibi, Büyükaada’da tek kelime konuşmadan Aya Yorgi’ye tırmanmak gibi...

Sedef sarılarak uyumak istiyor, Alper susmuyordu. Sedefin görüşmedikleri süreye dair anlatıları Alper’in zihninde yeni sorular uyandırmıştı. Sedef’se ayrı geçen beş haftayı bütünüyle unutmak istiyor, Alper’in o sürede ne yaptığını da merak etmiyordu. Onun derdi gelecekti artık.

“Hayır yüz yüze görüşme filan olmadı, sapık sapık mesajlar attı, gösterdim ya... Sen tezini bitir, sınavlara çalış gidelim.”

“Biz ayrıyken mi araştırdın bunları? Gidecektin yani beni bırakıp burada?”

“Sen beni bıraktın ya salak mısın bir de hesap soruyor...”

“Zor o sınavlar onu yapamazsam ne olacak? Gidecek misin beni bırakıp?”

“Mal mal konuşma da laf dinle! Girmesi kolay okullar da var. Hani dayınla konuşacaktın? Burs ayarlanırsa hemen alan okullar varmış. Senin masrafını bir kurum karşılıyor buradaki filan. Seni önce bir işe yerleştirip devlette, sonra burs verip... O arkadaşınla da konuş asistan olan, danış. Zaten benim de almam gereken sınavlar var daha...”

“Tamam, ama bir şey daha soracağım...”

“Aşkım yarın sorsan; hadi sarıl uyuyalım.”

“Son bu. Ayrıca zaten sarılıyorum farkındaysan... Mastürbasyon yaptın mı hiç biz ayrıyken?”

“Söylesene!”

“Bir-iki kez evet, hızlı böyle ama...”

“Bir şey izledin mi yaparken?”

Sedefin sessizliği boyunca Alper her şeyi abarttığını, kimse-
nin acıdan ölmediğini, herkesin ve her şeyin atlatılabildiğini,
insanın da diğer tüm canlılar gibi hayatta kalmaya programlı
olduğunu, eğer mutlu olmak istiyorsa kendisini bu kadar biri-
cik görmemesi gerektiğini anladı. “Belki tam da bu idrak anla-
rında büyüyor insan,” diye geçti yine aklından.

“İzledin tabii; ne izledin?”

Sedef utangaç bir gülüşle yanıtladı: “Ya işte arabada yapıyor-
lardı.”

Sözler

Balık çıkardı beni Halikarnas köyüne

Evvela içeceğiz... dedi. Sonra bu güzel denizin bize hediye ettiği şu balıkları yiyeceğiz. Ve şu bahar saatinde bu lokantada, bu denizin karşısında olduğumuza şükredeceğiz. Sonra da kendimize mahsus, şartlarımıza uygun yeni bir hayat kurmağa çalışacağız. Hayat bizimdir; ona istediğimiz şekli vereceğiz. Ve o şeklini alırken, kendi şarkısını yapacak.

– A.H. Tanpınar, Huzur

Güneş ışıkları sevimli bir yavru köpeğin dili gibi dolaştı Alper'in suratında. Yeniden uyandı; aslında erken saatlerde kalkmış ama kendisini zorlayarak dönmüştü uykusuna. Susuzluk hissi de dayanılmaz olmaya başlamıştı artık. Yanında uyuyan Sedef'ten sızlanır gibi bir mırıltı yükselince, "Uykum bitti," dedi Alper ve sevgilisini boynundan öpüp doğruldu. Çırlıçiplaklığıyla yüzleşince etrafa bakınıp şortunu aradı.

Taş zeminde usul adımlarla yürüyerek yatak odasından çıktı; villanın ortasında bir yılan misali kıvrılan ahşap merdivenleri eli tırabzanlarda ağır adımlarla inerek mutfakla salonun içiçe olduğu giriş katına ulaştı. On iki villalık sitenin ortasındaki havuzdan çocukların neşeli çığlıkları yükseliyordu şimdi. Buzdolabından çıkardığı şişeyi kafasına dikince dibe çökmüş dün gece kar küresinin karları misali yayılıverdi zihnine.

Dün gece ay, şarkıdaki benzetmeyle uyumluydu. Büyüktü, eskiydi, bir kaşık gibi parıldıyordu. Havuz başında oturan ve etraf-

ta kimse olmadığı için müziğin sesini telefonundan dışarı vermiş olan Alper'e elinde bir şişe şarapla yanaşan Sedef, "Çok karanlık ben de senin yanına oturabilir miyim rahatsız etmezsem?" diye sormuştu. Alper bu doğaçlama oyuna derhal uyum sağlamış, "Tabii ki ben de sıkılıyordum zaten," demişti. Sedef, sesin kaynağı olan telefonu işaret ederek, "Bayılıyorum *Nora Cons'a* da," dediğinde Alper, şarkının Bob Dylan yorumunu daha çok beğendiğini söyleyecekken susmuş; "Ben de," demişti. Alper artık iyice öğrenmişti; uyumdu insana ummadığı güzellikleri sunan, ukalalık değil. Bu esnada Norah Jones, "Çıkar ayakkabılarını korkma, getir o şişeyi buraya, bebeğin olacağım bu gece," diyordu. Sonra güya yeni tanışmışlardı. Sedef Amerika'da doktora yapıyordu, ailesini ziyarete gelmişti; Alper, ünlü bir şarkıcının gitaristiydi, yaz konserleri için sahillerde turnedeydiler. Sedef gülmemek için dudaklarını ısırılmıştı bunu duyduğunda. Sedef'in ailesi, babasının ani rahatsızlığı nedeniyle tatili erken bitirmiş, o da birkaç gün yalnız kalıp sonra İstanbul üzerinden Amerika'ya dönmeye karar vermişti. Çocukluğundan beri her yaz geldiği yazlıklarına derin bir tutkuyla bağlı olduğunu anlatmış, Alper de ilk kez gördüğü bu mekânı çok beğendiğini söylemişti. En çok da villaların bahçelerine yayılı misket limonu ağaçlarını...

Hikâyenin son kısımları doğruydı. Sedef'in babasının İstanbul'daki doktora acilen görünmeyi zorunlu kılan rahatsızlığı, ağabeyi ve onun ailesinin zaten gelip dönmüş olması gibi rastlantılar iki âşığa baş başa bir tatil imkânı yaratmıştı. Alper hiç ummadığı bir anda Bodrum'da bulmuştu kendini. Gece ve oyun Alper'in Sedef tarafından eve çekilmesi ve yeni tanışmışlar gibi davranmalarıyla devam etmişti.

Su şişesini tezgâhın üzerine bırakan Alper tekrar üst kata, yatak odasına döndü. Tavana asılı pervaneyi çalıştırdı; şortunu ayağından sıyırdı ve bebekler gibi uyuduğunu düşündüren Sedef'e arkasından yanaştı. Sedef, yalan bir çılgılık atıp, "Kimsin sen?" diye bağırınca gülmeye başladılar. Alper tekrar sokulmaya çalışırken böğrüne bir dirsek yedi: "Hayır, hemen hazırlanıyoruz ve çıkıyoruz. Zar zor rezervasyon yaptırdım zaten Limon'da. Bugün Gümüşlük günü..."

Sedef, gün içinde ihtiyaç duyabileceği eşyalarıyla tıka basa doldurduğu plaj çantasını arka koltuğa koydu. En üstte *Huzur* göze çarpıyordu. Nihayet okumaya başlasa da pek ilerleme kaydedememiş, bu arada kitabın kapağı güneş yağı lekesine ve deniz tuzuna bulanmış, sayfaları da nemden hafifçe dalgalanmaya başlamıştı. İki kapı art arda kapandı. Arabayı ezbere ve ustaca manevralarla sitenin ana kapısına süren Sedef, görevli kapıya yönelirken camını açıp sitenin köpeği Paşa'ya öpücük yolladı. Kahverengi-beyaz köpek derhal ve mutluluğunu açık eden hareketlerle geldi kızın yanına. "Aferin oğluma," dedi Sedef, "hadi git hırsızları yakala!" Sedef, Alper'e ters ters bakan görevliye gülümseyerek el salladı. Adamın tavrı kötü bir rüyadan uyanmışçasına değişti ve o da içtenlikle aldı Sedef'in selamını.

Yalıkavak'tan Gümüşlük'e doğru gidiyorlardı. Radyo kanalları arasında gezinen Alper birden, "Duran kardeşler," dedi. Vurgusu bunun bir soru olduğunu imlemişti. "Of hayır!" dedi Sedef, "Başlama yine. Krem sür ayrıca bak kavrulacaksın." "Ya niye? Gidene kadar işte..." Sedef gaza yüklendi; yolun tozu havalanıp etrafa saçıldı. "Derhal gidelim o zaman." "Bilirsen tüm gün ben öderim," dedi Alper. Oğullarının Sedef gibi bir kızla sevgili olmasından gurur duyan, ekonomik açıdan bir eksiklik hissetmesini istemeyen ebeveynlerinden tedarikliydi Alper. Bir an gözlerini yoldan ayırdı Sedef; bakışlarını camları yeşil ve yuvarlak Ray-Ban'inden aşırıp, üzerinde masmavi bir yazıyla "Whatever" yazan beyaz bir tişört, altında hem yüzerken hem gezerken giydiği portakal rengi bir şort-mayo olan Alper'e çevirdi. Ne kadar ısrar etse de hediye aldığı *Birkenstock* terliği giydirememişti Alper'e. Basbayağı spor ayakkabılarla geziyordu çocuk cehennem sıcaklığında. "Duran kardeşler," dedi Sedef, vurgusuyla bir teyit istediğini belirterek. "Aynen!" Aynı vurguyla devam etti Sedef, "Bilirsem tüm gün ödeyeceksin?" "Aynen!" Sesi değişti Sedef'in; alaycı bir şefkat yüklendi, "Ya kıyamam ki sana bilmeyeyim bari çünkü öğleyi çıkaramazsın buradaki pahalılıkta." Alper alınsa da sevgilisinin onu böyle alaya almasından, ezmesinden hoşlanıyordu. Lakin hınçlandı. "Sen

bil ben ne gerekiyorsa yapar öderim.” Sedef çok sakın bir sesle “Duran Duran,” dedi. Alper büyük bir şaşkınlığa ve ölüm sessizliğine gömüldü. İçinde bikinisi, altında kısıcak bir kot şort ve üzerinde Alper’in bayıldığı beyaz atletiyile çıkmıştı Sedef; başında ağabeyinin o yıl yenisini getirdiği, BU kısaltmasıyla kendi okuluna da uyan kırmızı şapkası vardı. Atkuyruğu saçı şapkanın arkasındaki delikten salınmıştı. Bu minnacık değişimlerin kendisini aynı insana tekrar tekrar âşık etmesinin hayretine kapılıyordu Alper. “Cidden şaşırtıyorsun bunu bilemeyeceğimi düşünerek beni,” dedi Sedef, “senin ciğerini biliyorum artık ben ki bir de mesleğim bu yani...” “Valla şaşırdım,” dedi Alper. “Yani Duran Duran’ı duymuş olmana şaşırdım en çok...” Sedef, son günlerde Bodrum’da hemen her yerde çalan, bu nedenle diline dolanmış, ama özellikle bu gibi anlarda Alper’e üç kelimelik bir kısmını söyleyip orada bırakmayı âdet edindiği şarkıya girişti melodisiyle...

♪ Saçmalama n’olur... ♪

Alper yenilgiyi kabul ederek güldü. “Neyse,” diyerek kesiti şarkıyı Sedef. “Adil olalım. Ben de soracağım, bilirsen eşitleniriz, birlikte öderiz her zamanki gibi.” Alper’in yanıt vermesini beklemeden de sordu, “Girmeye değer günah?” “Oho!” dedi Alper, “Resmen eziyorsun...” Sedef, “Aşk olsun,” dedi. “Sensin tabii ki aşkım. Tabii ki sevgilidir girmeye değer günah.” “Aferin!” dedi Sedef takdir dolu ve alaydan özellikle arındırılmış bir vurguyla. “Basit olabilir ama niye ezmek olsun? Duymayı seviyorum belki.”

Alper hiç gerek olmadığı halde anahtarı almakta ısrarcı davranan valeyeye söylendi içinden. Cırcırböcekleri de ona katılır gibi çılglık çılgılığa bağıırıyordu. Elini boşlukta şöyle bir dolandıran Alper, “Bu neyin yakarışı biliyor musun?” diye sordu. “Çok sıcak yine,” dedi Sedef, “bilirsem aldığım terlikleri giyecek misin şu koca ayakkabıları çıkarıp?” “Asla,” dedi Alper ama Sedefin üzüldüğünü görünce, “giyerim aşkım o kadar istiyorsan bilmesen de,” dedi. “İstemiyorsan giyme ama bence yakışacak ve ra-

hat edeceksin,” dedi Sedef. Hep böyle olduğunu düşündü Alper. Sedef’in böyle bir etkisi vardı üzerinde. Sedef bir kez bir yorum yaptı mı Alper’in ona ikna olması en fazla birkaç gün sürüyordu. Daha şimdiden terlikler güzel ayakkabılar çirkin görünmeye başlamıştı gözüne. “Ee?” dedi Alper. “Açlar mı?” dedi Sedef ve Alper kahkaha attı. “Açlar ama düşündüğün şey değil...” “Belgesellerden öğrenip öğrenip artistlik,” dedi Sedef alaycı bir edayla. Alper cırcırböceği sesini taklit ederken avuç içlerini de peşin satan gibi birbirine sürttü. “Kanatlarını sürterek yapıyor o sesi...”

Ortası taş döşeli, dar ve toprak yoldan geçtiler; önlerinde açıklık belirince bir dağın yamacındaki yeşillığe yayılmış gibi duran mekânı incelediler. Alper’in ortalıkta dolanan, masalarda oturan yaz güzellerine ve kendilerine yardımcı olan kıza kayan bakışları dikkatinden kaçmamış olsa da sessiz kaldı Sedef.

Akşam serinlik çıkınca kalabalık grupların konuk edildiği geniş yemek masaları, onları çevreleyen kumaş kaplı koltuklar, sandalyeler, avizeler, abajurlar... Tüm bu mobilya insana bir tavan aratıyordu. Üstü açık bir mekânla bu eşyaların tezadındaki büyü Alper’in hoşuna gitmişti. “Sanki bir tavanı varmış da şu cehennem sıcaklığı buharlaştırdınca açıkta kalmışlar gibi,” diye düşündü. Gölgedeki masaları işaret edilince geçip oturdular.

Kuş sütü dışında neredeyse her şeyin servis edildiği kahvaltısına iştahla yumulurken bir yandan da önlerinde uzanan maviplikleri usulca yarararak ilerleyen, beyaz yelkenleri fora edilmiş kotraya bakarak, “İçinde olduğumuzu hayal etmek mi güzel sence yoksa içinde olmak mı?” diye sordu Alper. “Midem bulanıyor benim onun içinde hayalinde bile,” dedi Sedef gayet ciddi, “ayrıca dur bir saniye yeme fotoğraf çekmedik...” “Midenin bulanmadığını hayal edebiliriz işte,” dedi elindeki çileği sevgilisinin dudaklarına götürüp bu ânı fotoğraflayan Alper. “Göt büyütecisi?” diye fısıldadı hemen sonra; çektiği fotoğrafı incelerken. “Of hayır! Cidden yeter!” dedi kediye isli peynir atan Sedef. Kedi peyniri koklayıp bıraktı. “Bok ye!” dedi Sedef kediye gülerek. Sonra Alper’e baktı: “Bakayım nasıl çıkmışım? Koltuk?” “Yaklaştın ama hayır yatak,” dedi telefonu uzatan Alper,

Sedef'in bilemeyişiine epeyce sevindiğini belli ederek. "Koltuk da gayet olur," dedi Sedef, "ve gerçekten nasıl beceriyorsun bu kadar kötü çekmeyi..."

Kahvaltı toplanıp sade filtre kahveler geldiğinde başlar telefonlara eğilmişti. Sedef çektiği fotoğrafları uygun yazılar bularak paylaşmaya çalışırken Alper de annesinden gelen mesajı okuyordu.

>Seçim yine hadi bakalım<

>Ben demişdim<

>Sen her şeyi dediğin için bunu da demişsindir kesin<

Alper Cengo'ya bunu yazar yazmaz aile gruplarındaki geçmiş tarihli mesajları okumaya girişti hızlıca. 7 Haziran 2015 gecesi genel seçim sonuçları açıklanıp hiçbir partinin tek başına hükümet kuramayacağı anlaşıldığında yaşanan sevinç... Cengo'ya hitaben yapılmış, "Sen gittin memleket düzelmeye başladı," esprisi... Onur Yürüyüşü'ne izin verilmediğinde Cengo'nun öfkesi, gitmiş olmasına sevinmesi... Suruç'ta katledilen gençler... Davutoğlu'nun terör örgütüne yönelik operasyonlarda şehit olan askerlere yönelik, "Bu vatan için evlatlarımızı feda etmeye hazırız" söylemi üzerine politikacıların çocuklarına dair giriştikleri tartışmalar... Türkiye'nin dünya mutluluk endeksinin dibini boylaması... Alper'in kendisini mutlu hissetmesi nedeniyle buna itirazları... Hepsi bir yaza sığmış; yaz başı umutları çoktan koyu bir karanlığa gömülmüştü. Sedef'in bunlara hep tek bir yorumu olmuştu: "Gidelim. İyimser Yahudiler gibi olacağız yoksa." Twitter'da okumuştı bunu ve sürekli tekrar ediyordu. Varlığına inandığı konuşmayı bulamayan Alper, "Seçim var yine," dedi. Sedef Alper'e baktı: "Yaa! Dönecek miyiz hemen?" "Yok aşkım, kasımda filanmış öyle hemen olur mu?" "Of bıktım yemin ederim. Geçen sene önce yerel seçim sonra cumhurbaşkanı mıydı neydi?" "Aynen!" dedi Alper. "Aynen, evet!" dedi Sedef de. "Bu yıl da... Neye oy verdik ki biz yaz başı?" "Genel seçim işte," dedi Alper gülerek. "Bu ne şimdi peki?" "Yine genel, tekrar seçim," dedi Alper konuştuğu olayın vahametini idrak ettiğini belirten bir tonla. Sedef'in gözünde oy verdikleri okul ve sınıf canlandı. "Birkaç seçim daha olursa ilkokulu bir daha bi-

tirmiş kadar olacağım,” dedi. “Döner dönmez git görüş dayınla. Kaç kere söyledim sana. Hem kendin de itiraf ettin kaç kere, benim dediğimi yapmazsan pişman, yaparsan mutlu olursun. En olmadı dil kursuna kayıt olursun vize için ya da ben önce gider ayarlarım. Abimle konuştum ben her türlü ‘Gelin,’ diyor zaten o... Korkuyor o da. Bütün arkadaşları ya gitmiş ya da doktorlar filan Almanca öğreniyormuş gitmek için Türkiye’den. Ben de direkt doktora başvuracağım, gidelim oradan halledelim her şeyi... Burada durdukça hiçbir şey yapmıyoruz...” “Çocuk bakayım olmazsa ben orada,” dedi Alper alaycı bir edayla. Lakin alay etse de o da istiyordu içten içe. Cesaret edemiyordu ama birlikte olurlarsa, Sedef’in ağabeyi Tarık da destek olursa... Alper hissediyordu zaten; ilişkide ipler, iktidar Sedef’e kayıyordu artık ve böylesinin ikisi için de daha iyi olduğunu o da kabul ediyordu. Ve Zeyno da yüreklendiriyordu artık oğlunu. “Arabayı satar parasını veririm sana,” diyordu. “Gidin ben de yanınıza gelirim siz yerleşince,” de diyordu hatta. Gerçi Alper farkındaydı, Ali’ydi annesinin derdi, Kaz Dağı’na... Ya da belki Cengo’nun yanına... Annesi ayrı kalamazdı Cengo’dan.

Sedef eğitimine Amerika’da devam etmek için gereken tüm sınavları teker teker halletmişti. İşler böylece ciddiye binince Alper, daha ziyade bir şey yapmış olmak için, Hasan’a mesaj atmıştı. Hasan tüm detayıyla açıklamıştı asistanlık meselesini. Araştırıp Bakanlık ya da farklı burslarla yurtdışında nasıl doktora yapabileceğini de kabaca öğrenmişti Alper. En kolay yol bir kurumda memuriyete başlayıp oradan kurum desteği ile gitmekti ama onu da öyle herkese vermediklerinden Alper’in aklına dayısı geliyordu sürekli. Danışıp öğrendikçe kafası karışıyor, “Bir ara bakarım detaylı,” deyip erteliyordu. Hasan da gitmek hazırlığı içindeydi. Asistan olarak çalıştığı okuldan doktora tezi için izin alıp kapağı Amerika’ya atmaya niyetliydi o da ve dönmeyebileceğini çılatmıştı Alper’e.

Gümüşlük Plajı’nın sonundaki otelin önünde, olabildiğince gölgede, şezlonglarını birbirlerine yapıştırmış, bira içip güneşleniyor, arada Uno oynuyor ve konuşuyorlardı. Sık sık da telefonlarına uzanıyordu elleri. Gümüşlük’te olduklarını öğrenen

Cengo, Sedef'e mesaj atıp, "Pozitif enerji kapılarından biri geçiyor oradan onun için oraya kurmuşlar köyü, onun için sanatçılar orada," diyerek Gümüşlük'ü övmüş, Sedef de bunu Alper'e iletmişti. Alper, "Az ünlüden başka bir şey yok," demişti. Sedef se Cengo'yla aynı fikirde olduğunu, "Kıskanma milleti," diyerek belli etmişti. Alper bu tartışmayı kısa sürede bir açık oturma çevirmişti. Şimdi üzerinde memelerini içine sığdırmakta güçlük çektiği seksi bikinisini, altında kot şortu ile şezlongda Huzur'u okumaya çalışan Sedef'e, "Yok öyle yağma," diyordu, "eğer başkasını ikna etmeye çalışmıyorsan tamam, kanıt göstermeden kendin inanabilirsin. Ha yok, 'Sen de inanacaksın,' diyorsan, enerji kapısını da neye inanmamı istiyorsan onu da göstereceksin. Yok öyle, 'Var ama sen göremiyorsun,' demek. İddiayı ispatla yükümlüsün." "Hepsi var diyordu," Sedef, "nazar da, reenkarnasyon da... Hepsi var. Bilim hepsini açıklayacak..." "Açıklasın inanayım," diyordu Alper de.

Sedef birkaç dakika önce eline aldığı kitabı kapatıp plaj çantasına attı. Birasına uzandı. Şişenin boş olduğunu görünce şaşırıldı. Alper gülerek, "Çok sıcak," dedi, "buharlaşıyor hemen." Sedef hiç gülmedi buna; "Aşk olsun!" dedi, ama Alper derhal yeni ve soğuk bir bira sipariş edince uzatmadı. "Girmeyecek miyiz?" diye sordu Alper. "Ben buranın denizini sevmiyorum ve her an regl olabilirim," dedi Sedef. "Hımm!" dedi Alper. O zaman eve mi dönsek. "Yok ya," dedi Sedef, "güneşi burada batırıp sonra Hayat'ta akşam yemeği yiyeceğiz, rezervasyon yaptırdım." Göz kırptı Sedef sevimli bir edayla. "Sonra takıcıları gezeceğiz ve bize uğur getirecek takılar alacağız pozitif enerji yüklü. Cihangir'den aldığımızı düşürdüğümünden beri aklımda... Uzaylılar bile buradan alıyor... Cengo'ya da alacağım, yollarız dönünce." Alper kendini tutamayıp güldü. "...Sonra da sahilde dondurma yer, yürüyüş yapar, bir yere oturur müzik dinleriz. Geçen sene sana fotoğraf attığım yeri de gösteririm sana..." Ağacın gövdesine yapıştırılmış bir afişi işaret etti Sedef, "Bak Birsen Tezer diye biri varmış bu akşam..." "Sevgili ne diyorsa o," dedi Alper ve az önce aklından geçenleri Sedef'le paylaşmaya koyuldu: "Şimdi şöyle düşün. Uzaylı var ama bizim için cırcırböceği

filan neyse biz de onlar için öyleyiz belki. O zaman bizle neden muhatap olsunlar ki? Belgesellik malzemeyiz belki sadece onlar için. Ama insan düşüncesindeki kibre bakar mısın? Alt tarafı, ‘Zayıflarım,’ diye düşünüp bir beden küçük alan sonra da dar kıyafetler içinde gezen komik bir topluluğuz ama uzaylılardan bahsediyoruz. Bak düşün şimdi varmış uzaylılar ve belgeselimizi çekiyorlar...” Alper sesine müşfik bir ton yükleyip sakın bir anlatımla bir belgesel seslendiricisini taklit etmeye başladı: “Sıcaklıkların yükselmesiyle birlikte özellikle deniz adını verdikleri tuzlu su kenarlarında toplaşan insan canlısı, kabuğunu da geçici olarak sıyrır. Gerçi gündelik yaşamda benimsedikleri ideoloji ile kabuklarının ne kadarlık bir kısmını terk edecekleri yakından ilişkilidir. Tadı hoş olmadığı için bizler tarafından tüketilmeyen bu canlıların evlerimizde beslenmeye de hiç uygun olmadığı bilinmelidir. İşte onlardan biri, bir yavru... Sevimli değil mi? Fikrimizi değiştirebilir belki, ne dersiniz? Yavru, annesine tuvalet ihtiyacını çaresizlik içinde anlatıyor. Ağacın gölgesinde öğle yemeği hazırlayan anne öfkeli... Yüzünde tehditkâr bir ifade var. Dolma adını verdikleri yiyeceği koruyan kabı çocuğa fırlatacak gibi. Yavru kendi başının çaresine bakması gerektiğini böylece anladı. Yüzünde göz adı verilen iki oyuktan dökülen tuzlu su, bacaklarının arasında yer alan üreme organından boşaltılan tuzlu su ve içinde eğlendikleri tuzlu su birbirine karışıyor. Şimdi onu evinize alma fikrini yeniden gözden geçirebilirsiniz...” Alper rolünden çıkıp, “Bak şimdi,” dedi, “hani uzun süre çekince isim filan da veriyorlar ya,” tekrar rolüne döndü: “Bu baba. Ekibimiz ona *Ziyfad Bibılbraks* ismini verdi. Muhallebiyi andıran vücudunu kaplayan siyah tüyler işlevsiz. Memeleri de... İlk günlerde ekibimizi kuşkuyla karşılayan ve taş atan *Ziyfad* artık bize alıştı. Israrla bizi kendi inancına davet ediyor ve bir şeyler satmaya çalışıyor. Karpuz adını verdikleri besini tatmamız konusunda da ısrarcı... Eğer bu türü bir nedenden avlamak isterseniz yanınıza şu yeşil kâğıtlardan bol miktarda alın, başlangıçta sergiledikleri öfkenin derhal yatıştığını ve size sırnaştıklarını göreceksiniz...” Sedef Alper’in bakışlarının takılı kaldığı yere baktı. O da bir belgesel seslendiricisi oldu derhal: “Gözleri-

ni bu yabancı dışının memelerinden ayıramıyor...” Alper üstsüz gezinen Rus kadına bakmayı bırakıp şaklabanlıkla geçiştirmeye çalıştı bu baskını. Bir haber sunucusu edasıyla, “Serbest gezen memeler lezzetli olur mu? Bu akşam konuklarımızla...” “Dur ben de öyle bir gezeyim anlarınız şimdi,” dedi Sedef.

“Adı gibi,” dedi Sedef, Hayat yazılı renkli tabelayı işaret ederek. “Yaşadığını hissediyor insan burada...” Alper de bayılmıştı gördüklerine. Meraklı gözlerle etrafı incelerken Sedef’in elini hafifçe sıktı seri bir şekilde. Sedef de derhal gördü: “Oha! Valla hiç utanmam gider fotoğraf çektiririm.” Alper bozuldu. “Hatta gel sen çek,” dedi Sedef.

Balıkları geldiğinde Sedef’in gözü yine o masadaydı. “Dizilerde, filmlerde görüldüğünden daha yakışıklı,” dedi Sedef. “Kokusu buraya geldi,” dedi Alper hınçla. “Tuzu uzatır mısın?” Sedef şarap kadehini bırakıp ellerini masaya dayadı. Çakırkeyif olduğunu ele veren hafif şehla gözlerini Alper’in gözlerine dikip, “Sen istiyor duz, gidecek duz gölüne!” dedi hışımla. Sonra da Alper’i şaşırtan bir kahkaha attı. “Deli çıktı içinden,” dedi Alper, poposunu sandalyeden hafifçe kaldırıp tuza uzanırken. Lakin anlamıştı Sedef’in gün boyu neleri fark ettiğini, şimdi intikamını nasıl aldığını. Tuvalete gider gibi kalktı Alper masadan. İlgilisini bulup rica etti küçük bir yalan söyleyerek. Masaya döndükten kısa bir süre sonra, şarkının giriş melodisini duyduğunda, boşlukta yayılan sesi işaret etti Sedef’e. Sedef önce Alper’in sevdiği bir şarkı çalındığını sandı. Lakin Cohen’e kulak verdikçe bunun sevgilisinin şarkılı mesajlarından olduğunu anladı; yüzüne bir gülümseme yayıldı. Şarkıyla Alper, istediği her şeyi yapacağını vaat ediyordu Sedef’e; eğer başka türlü bir aşk isterse bir maske takacağını... Bir doktora ihtiyaç duyarsa her santimini muayene edeceğini... Ve deklare ediyordu...

♪ *Here I stand*
I’m your man ♪

Arabayı Hayat’ın önünde bırakıp yürüyerek sahile indiler. Yolun iki tarafına dizili takıcı dükkânlarının her birini uzun

uzun inceledi Sedef. Alper annesinin elinde hamama götürülmüş yaşı muallak bir çocuk gibi tedirgin, köşeden izliyordu Sedefin satıcılarla sohbetini. Sedef eline bir bileklik alınca satıcı kadın, “Cesaret taşıdır o,” dedi. “Üzerinde taşıyanın özgüvenli olmasını sağlar. Titreştikçe böyle bileğe hoş bir huzur akıtır...” Sedef bilekliği Alper’in kolunda denemeye kalkınca Alper direndi. “Of uslu dur,” dedi Sedef, “tak şunu da cesur ol azıcık, gidelim buralardan...” Alper, Sedefin sözlerinden mülhem, ıslıkla bir Nazan Öncel şarkısı çalmaya başladı.

Sedef kendisine ve Cengo’ya “aşkı koruma” tılsımını haiz birer kolye aldıktan sonra sahile inip dondurma sırasına girdiler. Alper bileğindeki nesneyi çekiştirip söylendikçe Sedef gülüyordu. “Bak burasıydı geçen yıl sana video attığım yer,” dedi Sedef ve tam o anda fark etti: “Oha Güngör!” Hemen koşup çocuğun arkasına geçip gözlerini kapadı. Güngör Sedefi sesinden tanımış olsa da bir sürü ünlü ve kaslı erkek ismi saydı. Sedef kahkahalar attı duyduğu her isimde. Sımsıkı sarıldılar. Bu esnada Alper de gülümseyerek yanaştı masaya. Güngör ona da çok sıcak bir bakışla selam verdi ve tok olduklarını öğrenince bir kadeh ikram etmeden asla bırakmayacaklarını söyleyerek, neredeyse çekiştirir bir şekilde masaya oturttu Sedefle Alper’i. Oturturken, “Yemin ederim herkes burada, bütün sene İstanbul’da görüşemediklerimle bile burada karşılaşıyorum,” dedi. “Aşk olsun! Biz görüşmüyor muyuz?” dedi Sedef. “E kızım mezun olduğundan...” Alper’e baktı Güngör, “...ve âşık olduğundan beri yüzünü gören cennetlik.” Sedef tam bu anda masada bir kadının yüzünün asıldığını fark etti.

Yeniden dondurma sırasına girdiklerinde Alper Sedefin yüzünü avuçlarının içine yerleştirip uzun uzun izledi kızı. Bakışlarına daldı. Sonra upuzun bir öpüş... “Bundan tatlı dondurma yok,” dedi Alper.

Birbirlerine sımsıkı sarılmış, kuru dallara asılı su kabaklarının içinden fışkıran ışıqla aydınlanıp renklenен geceyi ve denizi izleyerek yürüyorlardı. Alper sık sık sevgilisinin arkasına geçip onu belinden tutarak karşıdan gelenlere yol vermek zorunda kalıyor, sonra yine Sedefin dibinde bitiyordu. Sollarında ka-

lan kulüpten bir eski şarkı, Faithless'ın "God Is a DJ"i yükseliyordu. Alper, Dido'nun Faithless'ın kurucu üyelerinden birinin kız kardeşi olduğunu anlatmaya başladı Sedef'e. "Bazı şarkılarını Daydo söylüyor hatta; senin demin yediğin çikolata-kaymak gibi oluyorlar o zaman..." "Ne alaka?" diye sordu Sedef. "Feytlis'a bak Gugil'da anlarsın," dedi Alper gülerek.

Alper, "Yazlık yerlerde neden hep eski şarkılar çalınır?" diye soru içeren bir tespitte bulunacaktı ki, bu sefer sağ yanlarında masalarını kumsala, ay ışığının altına yaymış balıkçıdan Güzin Değişmez'in güzide sesi yükseldi.

♪ *Gel sen bize akşam yine mehtab görünsün*
Dök bağırma zülfün gece meltemle sürünsün ♪

Adımlar ağırlaştı; ictimai-i sâkineyn oldular adeta. Nihayet şarkı sona erip onlar da mekândan uzaklaştığında, "Keşke hiç dönmesek, her gün böyle geçse," dedi Sedef. Sonra şezlongları işaret etti, "Oturalım mı şurada denize karşı?" Oturdular. Kısa bir süre sonra, Sedef'in mucize kabilinden bulduğu şeylerden biri oldu yine: Birsen Tezer konserinin tam arkalarındaki mekânda olduğunu anladılar. Yerlerinde kalmaya ve denize karşı bedava konser fırsatını kaçırmamaya karar verdiler. Alper kalkıp gidip içki aldı. Döndüğünde Sedef, onun yokluğunu fırsat bilip yanaşan ve evli olduğunu söyleyerek başından savmak zorunda kaldığı bir erkeği anlattı gülerek. Alper gülmedi. Aynı şezlongda yan yana sıkışıp sahile usulca vuran dalgaları, yerinde dans eder gibi sallanan kayıkları izlediler. Arkalarında Birsen Tezer hem bildirip hem soruyordu.

♪ *Bu düştteki tek hakikat*
Sevda sevda hiçe karşı
Dağınık bir bahçe gönül
Seçtin mi içinden gülü? ♪

"Ben seçtim," diye geçti her ikisinin de aklından.

Düşüren kuyulara kendi adımlarımdır

Tanınmaz bir dayı, ciddi bir şekilde masanın arkasında oturmuş, asık, kıpırtısız bir surat, kaba bir ses, tenezzül edilip lütfen söylenmiş iki söz... Eski günlerdeki dayısını hatırladı. Küçükken o kadar sevdiği, kendisiyle oynayan, şakacı, çikolata getiren dayısını.

– Zaven Biberyan, Karıncaların Günbatımı

Asansör sessizce tırmanmaktaydı; gözünün önünde usulca büyüyen kırmızı dijital rakamlara dalmıştı Alper. Tarihî bir bina hayal etmişti o. Halbuki bu bina daha yeni inşa edilmiş ve teknolojik nimetlerden nasibini almıştı. Kapıda çalışanı olduğu taşeron firmanın reklam panosu gibi giydirilmiş bir güvenlik görevlisi ilgisizce bakmıştı Alper'e. Telefonla bir yeri aramıştı. Kimliği istenildiğinde okul kimliğini vermişti Alper ama ne bu eylemi ne de müdürün yeğeni olduğu vurgusu beklediği etkiyi yaratmıştı.

Kabinin kapısı açıldı. "Asansör aşağı yönde hareket edecektir," dedi bir kadın sesi. Alper, istasyondan ayrılması an meselesi olan bir trenden atlar gibi aceleyle terk etti kabini. O an bir çizgi roman konusu belirdi Alper'in zihninde: "Böyle bir makine yapmışlar; makine aslında zihninde istediğin bir yere götürüyor seni... İçine girip tuşa basıyorsun o anıya indiriyor, basıyorsun çıkarıyor, zihnin anı katları arasında..."

Karşısında iki kanadı alabildiğine açık bir kapı vardı. Oradan geniş bir salona geçiliyordu. Yürüdü geçti.

İlçe Milli Eğitim Müdürü Ömer Bey'in makam odasının kapısı kapalıydı. Kapının yakınında bir masada bir kadın oturmuş çalışıyordu. Başörtülü, uzun ve bol kıyafetler içinde, yaşı seçilemeyen bir kadın... Alper kadının masasına yaklaşırken az önce güvenliğin bu kadını aradığını kurdu zihninde. “Dayıma gelmiştim,” dedi. Kadın, sanki orada kendisinden başka hiç kimse yokmuş gibi bilgisayar ekranına bakarak klavyenin tuşlarına basmayı, fareyi itelemeyi sürdürdü. Belki bir asırlık sessizlik...

Nihayet kadın başını kaldırıp hâlâ neden gitmediğini sorar gibi baktı Alper'e. “Dayıma gelmiştim Ömer Bey'e,” dedi makam odasının kapısını işaret eden Alper. Kadın duyduklarından hiç etkilenmemiş olduğunu belli eden bir edayla telefona uzandı. Bu esnada Alper'in zihninden bazı düşünceler geçti: “Dayım mı tembihledi kötü davranmasını? Ya da kocası yanlış...” Son düşüncesini komik ama cinsiyetçi buldu; düşüncesinden utanmakla düşüncesine gülmek arasında bocaladı. “Belki ayrılacak işten de onun için umurunda değil? Ya da Allah böyle yaratmış?” Buna gülecekti ki kadının terslenerek sorduğu soru mâni oldu: “Adın ne?” “Alper,” diye yanıtladı oğlan, şaşkın... “Yanlış bir yere mi geldim?” diye geçti aklından. Sonra bir düşünce daha: “Belki de onlardan olmadığım, onların önemsemesi gereken biri olmadığım çok belli ve onlardan olmak aileden olmaktan da önce geliyor. O yüzden dayım bu kadınla benim aramda kalsa kadını kollar... Ya da korkuyor kadın; yerinden emin değil, eğreti oturuyor... Şimdi hiçbirini emin değil tabii, hepsi öfkeli, tedirgin... Seçime kadar...” Sözlük'e girdiğini hayal etti bir an. Taht başlığının altına, “Huzurla oturamayacaksan işe yaramaz,” yazdı. Hayalinde çok beğeni aldı. Telefonu kapatan kadın Alper'e bir şey söylemeden bilgisayarda bir-iki iş yaptı. Nihayet sonra, sanki bunu daha önce de söylemiş gibi, “Gitsene içeri,” dedi eliyle Ömer Bey'in kapısını işaret edip. Dönüp yürümeye başlayan Alper, kadının sevgisizlikten mustarip olduğuna kanaat getirdi; hayalinde milyar watt'lık iki kolunu kadının iki kulağına dayayıp sesi sonuna kadar açtı.

♪ *Don't you want somebody to love*
Don't you need somebody to love
Wouldn't you love somebody to love
You better find somebody to love
Love, love ♪

Kapıyı önce üç kez tıklatıp sonra yavaşça açtı Alper. Dayısı masada oturmuştu. Yanında ayakta bir adam, mide sancısı çeker gibi iki büklüm, imzalatacağı evraklarla ilgili açıklamalar yapıyordu. Ömer Bey, yüzünde en küçük bir ifade değişimi olmadan, sanki o da imzalanacak evraklardan biriymiş gibi, göz-lüklerinin üzerinden Alper'e baktı. Eliyle makamının önünde-ki boş koltuklardan birini işaret etti. Alper işaret edilen koltuğa geçerken o da işine döndü.

"Bu yedi mi bir mi şimdi?"

"Efendim bilmiyorum Hayriye Hanım..."

"Bırak Hayriye'yi evrak kayıt kaç?"

Alper eli telefona uzanan dayısına kaçamak bir bakış attı. Yolda görse tanıyamayacağı kadar değişmişti adam. Üzerinde lacivert bir takım, içinde mavi gömlek, bordo bir kravat... Temiz tıraşlıydı her zamanki gibi. Lakin kısa kesilip yana taranmış saçları hepten griye hatta yer yer beyaza dönmüştü. Çok kısa, varla yok arası bir bıyık bırakmıştı Ömer Bey; o da gri... Dayısını hiç bıyıklı görmemişti Alper. Bıyığın böylesini de ayrı bir çirkin buluyordu.

Çok genç, belki Alper yaşlarında bir kadın girdi odaya çekinerek. Kupkuru, tüm nemi çekilmiş ve kızarmış ellerini ısınmaya çalışan iki kedi yavrusu gibi içiçe geçirmişti. Sonbahar değil de karakışmış gibi ayak bileklerine kadar uzanan bir mont vardı kadının üzerinde. Çehresi acı çeken bir insan olduğunu düşündürdü Alper'e. Kesif bir ter kokusu yayılıyordu kadından. Müdürün işaret ettiği sayıya baktı. "Yedi," dedi. Kaşları çatılan Ömer Bey, makam koltuğunu geriye itip masadan uzaklaştı ve özel kalemine mağrur bir edayla, "Ya buyur bakalım," dedi. Yüzündeki ifadeden yanlış bir şey söylediğini düşünüp korktuğu belli olan genç kadına üzüldü Alper. "Çık kızım

sen hadi bak işine!” Kız çıkana kadar konuşulmadı. Kapı usulca kapanınca Ömer Bey’in bakışları özel kalemine döndü tekrar, “O yazar bir, bu görür yedi; öyle kaydeder. Yarın biri bu evrakı sorar haydi ara dur ondan sonra...” “Haklısınız efendim,” dedi özel kalem, “konuşacağım arkadaşlarla...” “Ben görmeden sen görüp uyaracaksın, herkes kendi işini tam yapacak ki...” Konuşurken bir an yeğenine baktı Ömer Bey, göz göze geldiler. Lakin Ömer Bey tekrar muhatabına döndü. Alper de bakışlarını dayısının arkasındaki detaylara kaçırdı. Adamın bir yanında Türk bayrağı diğer yanında, “illi Eğ dürlüğü” yazıları seçilen, kendi üstüne kıvrılmış bir diğer bayrak vardı. Bayrakların arkasındaki duvar kaliteli ama Alper’e rüküş görünüp nargilecileri hatırlatan bronz rengi bir kâğıtla kaplıydı. Duvarın ortasında Atatürk silueti asılıydı. Fotoğraf yerine siluetin tercih edilmiş olmasında bir anlam arayan Alper’in bakışları tam karşısındaki duvarda asılı fotoğrafla buluştu. Hiç fark etmemişti onu Alper; sanki o etrafına bakarken birden, sinsice duvarın içinden çıkıp kendi kendisini oraya resmetmiş, duvarda belirivermişti. Yüzünde müstehzi bir gülüşle onları izlediğini düşündüren adamdan bakışlarını tekrar dayısına kaçırdı Alper. Lakin optik bir yanılsama gerçekleşmiş gibi, koltukta dayısının değil duvarda fotoğrafı asılı adamın oturduğunu gördü bir an için.

“Çay getirsin Hasan bize!”

Adam çıkıp odada yalnız kaldıklarında Alper ayağa kalkıp dayısının elini öpmeye gitti. Epeyce eğilmek zorunda kalınca hatırladı anne tarafının boydan yana ne denli fukara olduğunu. Dönüp yerine oturdu. Ömer Bey, sağ eli sumenin üzerinde, donuk, haniyse ifadesiz bir yüzle bakıyordu yeğenine. Odaya mutlak bir sessizlik hâkimdi şimdi. “Yengem nasıl dayı?” diye sordu Alper çekingen bir tonla, bir ses olsun isteğiyle. Ömer Bey, orada biri yokmuş da gözü boşluğa dalmış gibi bakmayı sürdürdü. “Geçen Kurban’da gördüm ben en son, o zamandan beri aklımda ama okul, tez...” Ömer Bey kendi düşüncelerini farkında olmadan onaylayan dalgın bir insan gibi usulca başını sallıyordu. Uyanır gibi silkinip, “Çok şükür,” dedi sonra. “Annen?” Alper, dayısının bu kadarını bile zor söylediğine kani olup lafı

ikiletmedi. “İyi çok şükür annem, abimi özlüyor bir derdi o...” “Sağlığı filan...” Ömer Bey’in sesindeki öfkeyi anımsatan ciddiyetin aslında kaygı olduğunu bilecek kadar tanıyordu Alper dayısını. “İyi sağlığı filan iyi, gayet iyi...” “Yengen bir şeyler demişti de... Doktor maktör...” Alper kendisinin bilmediği bir sorun olup olamayacağını düşünürken birden çözdü olayı. Yengesinin barıştırmak amacıyla izlediği taktikti kesin bu. “İyi sağlığı, bir ara olmuştu sanki bir şeyler de...” “Allah daha iyi etsin,” diyerek kesti yeğeninin sözünü Ömer Bey. “Âmin!”

Uzun bir sessizliği ocakçı böldü. Alper çayına şeker atarken, Ömer Bey, “İç bak daha sık gelirsin artık buraya sırf bu çayı içmeye,” dedi. Hem ocakçılık yapıp hem servise bakan Hasan bir şeyler gevelerken Alper teşekkür etti. Hasan çıkınca, “Kamil Abimler de iyi inşallah?” dedi Alper, “Ayşe Ablamlar, Aysel Ablam...” “Herkes iyi çok şükür,” dedi Ömer Bey, gözü masadaki bir kâğıda takılı. “Kamil efendi şef oldu...” “Öyle mi? Hayırlı olsun! Ararım ben onu o zaman tebrik...” derken dalında belirip hızla büyüyen sonra da çabucak kızaran bir meyve gibiydi Alper. O an birden vazgeçti. “Ne farkım var Kamil’den?” diye düşündü. İstemeyecekti hiçbir şey. O bahsi açmadan, gerçekten sırf dayısını görmeye gelmiş gibi, çayını içip müsaade isteyecekti. “Bunlardan kaçmak için bile bunlara geliyoruz bu nasıl bir paradoks? Yüzsüzlük resmen,” diye geçti aklından. Lakin hemen sonra içsesi, “Aynı şey değil ki,” dedi. Sonra da, “Gayet aynı,” dedi.

Çayını hızlıca bitirdi. Dayısına baktı. Ömer Bey, iki elinin parmaklarını içiçe geçirmiş, başparmaklarını birbirine dayamış yeğenini izliyordu. Göz göze geldiklerinde, “Meşgul etmeyeyim dayı ben seni daha fazla,” dedi Alper. O anda telefon çaldı. Ömer Bey telefona uzandı. “Bağla!” dedi buyurgan bir sesle. Eliyle yeğenine de beklemesini işaret etti. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Ömer Bey’in sesi bütünüyle değişti. Sanki o kalktı da yerine aynı görünümde bir başkası oturdu. Neşe içindeydi şimdi adam. “Ve aleykümselam başkanım...”

Konuşma uzadıkça uzuyor lakin konuşulanların hâvadan sudanlığı değişmiyordu. Neşeli ve bol bol gülüşülen bir konuş-

maydı bu. Ömer Bey dinliyordu ekseri... Bu esnada Alper de telefonunu çıkarmıştı. Sedef, “Ne yaptın?” diye sormuştu. Benzer bir mesaj annesinden de gelmişti. İkisine de yanıt vermedi Alper. Dayısından kakhkahalar yükselince yan gözle adama baktı. Nihayet telefon kapandığında tekrar müsaade istemeye yeltenecekti ki Ömer Bey, gülerek, “Belediye başkanının yardımıcısı...” dedi. “Bir iş rica etmiştim bir okulumuz için onu halletmiş de asıl babasını anlatıyor...” Alper birden açılan dayısını ilgiyle dinliyordu. “...Çok yaşlı adam, akıl başta değil artık, çekmiş gitmiş, adamı bırakmış burada yalnız... Camiye diye çıkıyor kayboluyor boyuna, mahalleli alıp getiriyor. Kitli tutuyorlarmış kapıyı; salmamışlar camiye bunu. ‘Camiye gideceğim,’ diyor, gelini de...” telefonu işaret etti bakışıyla Ömer Bey, “bu arayanın hanımı, demiş, ‘Baba cami olmaz, gidemiyorsun, kayboluyorsun, evde kıl...” Ömer Bey tekrar güldü, sesini alçalttı, bir sır verir gibi, “Def-i hacetini salonun ortasına...” Alper’in yüzünde ölçülü bir tebessüm belirdi. “Gelini görünce kızmış, ‘Baba ne yaptın, tuvalete niye gitmedin, tutamadın mı?’ Adam da demiş, ‘Camiye gidemeyen tuvalete gidebilir mi?’” Alper güldü epeyce. Sonra Ömer Bey’in yüz ifadesi, bir yaz günü aniden gölgelenen caddeler gibi karardı. “Yengen bir işler dedi, anlat bakalım,” diye sordu Alper’e. Alper, “Ha yok dayı ya,” dedi, “ben seni göreyim diye... Doktoraya yurtdışına gitmek istiyorum da ben onu demiştir yengem... Burs filan lazım deyince yengem de dayına...” “Evlilik filan dediydi, çalışmaya başlayıp... Milli Eğitim’in bursu mu?” “Bizim asistan arkadaşlar var sordum da onlara, mesela ben oradaki okulu kazanınca, kabul filan alınca buradan burs veriyor Milli Eğitim ama tabii Bakanlık olması şart değil, burs olsun da...” Alper konuşurken yengesinin meseleyi dayısına açarken adamın hoşuna gidecek şekle soktuğunu anladı. “Ya da asıl işte bir kurumda çalışmaya başlarsam oradan bursla gitmek daha kolay olur. Bunlar hallolursa tabii evlilik sonra...” Ömer Bey’in yüzü düşündüğünü belli ediyordu. Telefon çaldı tekrar. Sekreterdi arayan. “Yok yok çık sen,” dedi Ömer Bey. Telefonu kapatınca, çenesiyle dışarıdaki sekreterin yönünü işaret edip, “İkizleri oldu geçen yıl,” de-

di. “Olmuyormuş çocukları. Babasını bilirdim uzaktan, namazında niyazında diye atmışlardı ordudan. Astsubay. Kızı Aysel Ablanın tanışı... Aysel Ablan bir doktor bulmuş... Çocuklar doğunca Aysel’e demiş, ‘Ömer Amca koysun adlarını...’ Ben de dedim birine Mehmet öbürüne Akif diyelim, birbirlerinden de doğru yoldan da hiç ayrılmasınlar... Kızı da aldık buraya yanımıza... Kadrolu değil daha, seçim de var... Bir şey olacağından değil ya... Değdi mi? Aylardır yangın yeri memleket. Dağlıca’yı gördün. İşte hepsi Rabb’in ihtarı bize. Güçlü lideri olmazsa bir toplumun eşkıya azar böyle. Şimdi iyi ama çok değil bir yıl evvel...” Ömer Bey sustu bir an. Alper’in bakışlarını yüzünde bulunca sesini biraz alçaltıp devam etti: “Evlerine gittik yengelle. Yıkıldı yıkılacak bir gecekondu...” O zaman anladı Alper konunun tekrar sekretere döndüğünü. Ömer Bey’in yüzü buruştu. Masada içiçe geçmiş ellerine daldı Ömer Bey’in gözleri. Bakışlarını oradan kaldırmadan, “Hani Akif diyor ya,” dedi, “*şâir olsam yine tasviri olur bence muhâl: O perişanlığı derpiş edemez çünkü...*” “Hayâl!” diyerek dayısından önce tamamladı Alper şiiri; bir refleks gibi söyleyivermişti, istemsiz... “Hayâl!” diye yineledi Ömer Bey ve bakışlarını ellerinden alıp yeğenine yönelirken gülümsedi. Dayısının ona *Safaha’tan* şiirler okuduğu, şiirlerde olan bitenleri bir masal gibi dinlediği zamanlara uzandı o an Alper de. Küfeyi tekmeleyen küçük çocuğu hatırladı. “Bence şiirin hayal ettirdiği perişanlık gerçeğinden üstündür,” dedi Alper, “hele ki şairi Akifse...” Ömer Bey de yeğeni ile aynı zamanlara gitmişti. Akif’i hâlâ ezberden tamamlayan, övebilen yeğende bir cevher sezdi. Belki çok derinlerde ama uğraşılırsa... Üflenmiş, sönmeye yüz tutmuş, kararmak üzere ama hâlâ tam olarak geçmemiş bir mum... Çevresi düzenlenir, bir nefes verilirse yeniden alevlenir. Önce aydınlanır... Sonra... Aydınlatır. “Senin işini Aysel Ablan halleder hallederse,” dedi Ömer Bey ve cep telefonunu çıkarıp kızını aradı. Ne istediğini biraz anlatmaya çalıştıktan sonra, “Al kendin konuş o anlatsın sana,” dedi Ömer Bey ve telefonu Alper’e uzattı.

Nakarat

Eğer bir şeyi sevdiyseniz sevmişsinizdir, aynı zamanda utanmış olun ya da olmayın.

– Elif Batuman, *Budala*

Alper salonda, yemek masasında oturmuş, gözünde annesinin gözlükleri, başını kaldırıp yanında dikildiğini hayal ettiği adama öfkeli bir çehreyle bakıyor: “Bu bir mi kir mi?” Hiç bozmadan, hızlıca gözlüğü çıkarıp kalkıp iki büklüm oluyor, bu sefer sandalyede oturan hayalî dayısına bakıp yanıtlıyor, “Kir olabilir efendim... Huriye Hanım pek yıkanmadığından...” Alper hızla sandalyesine geçip gözlüğünü takıyor: “Yıkayın efendim öyleyse,” diyor hiddetle, “yollayın hamama yıkansın!”

Sedef de Zeyno da kahkahalarla güldü bu performansa. Olayın aslını az önce zaten dinlemişlerdi. Alper suyunu çıkarma aşamasındaydı şimdi. “Geri zekâlı!” dedi Zeyno ama ağabeyini mi oğlunu mu kastettiği anlaşılmadı. “Gözüm ağrıdı ya,” diyerek gözlerini kırıştıran oğlunun uzattığı gözlüğü alıp takan Zeyno, “E sonuç?” diye sordu. “Sonuç...” dedi Alper, “oyumuzu dayımın istediği yere vermediğimiz için Allah bizi cezalandırıyor...” Ses çıkmadığını ve kendisine inanılmadığını görünce çocuk gibi yemin etti: “Valla bak! Güçlü lider şart diyor...” Ciddileşti; dünyanın sırrına vâkıf bir insan edasıyla, “Böyle kendinden emin cehalet nasıl korkunç,” dedi. “İnsan bir kez ortalıkta görünmeyen, işlerinin altına imza atmamış bir üst aklın, bir

kadir-i mutlağın varlığına iman ederse, etrafında olan biten her türlü adaletsizliği, fazlalığı filan, ‘Demek o öyle istedi, göremediğim bir şey olmalı,’ diyerek kabulleniyor. Böylece, sorgulanmayan dünya, o da dahil herkes için bir cehennem oluyor.” “Tabii bunları dayına da aynen böyle söyledin,” dedi Zeyno alaycı bir sesle. “Maldım söyleyecektim bunları,” dedi Alper. “İşte onu soruyorum ben, sonuç? Senin iş ne oldu?” Alper telefonuna uzandı, “Şu adamı arayacakmışım Aysel Ablâ öyle dedi. O arayacakmış zaten önden onu. Önemli bir abimizmiş...”

Sedef, ekranda görünen isme bakıp kendi telefonuyla internette aradı derhal. “Oha önemli tabii, olur bu iş,” dedi. Sonra Alper’e baktı sevgi dolu gözlerle: “Takım giydirmemiz şart sana ama bence.” “O zaman damatlık alalım iki kere masraf olmasın,” dedi Alper. Hedeflediği hayreti annesi ve sevgilisinin yüzünde görünce, “Aysel’e öyle demiş yengem, Ömer efendiye de... Dayım da Aysel de bana, ‘Hayırlı olsun evleniyormuşsun,’ deyince bir kal geldi de anladım hemen tabii yengemin işi hep. Bana yardım etsinler diye aile kurumunu araçsallaştırarak...” Zeyno abartılı bir tavırla, “Salak!” dedi. Yengesini mi yeğeni mi oğlunu mu kastettiği anlaşılmadı. Sedef suskundu. Lakin dayanamadı, “Sen ne dedin?” diye sordu. Alper, üçlü koltuğun bir köşesinde oturan sevgilisinin yanına sokuldu; sokaklarda banklara sığışarak uyuyan bir gariban misali başını sevgilisinin dizlerine yatırıp bacaklarını karnına çekti. Kızın tayıtı yüzünde hissederek, “Evleniriz aşkım,” dedi, “ben senden bir saniye bile ayrı kalmak istemiyorum ki. Yeter ki işlerimizi yoluna koyalım. Acelemiz yok ama acele etmemiz gerekirse de ederiz, bana uyar.” Sedefin yüzü aydınlandı. Alper’in saçlarını okşadı.

Zeyno sessizce kalktı. Gofret’e bakıp, “Git tasmanı getir hadi,” dedi. Daha kadının cümlesi bitmemişti ki Gofret hırslayarak fırladı yerinden ve ayakkabılıktan aldığı tasmayla kapının ağzında çılgınlar gibi zıplamaya, bacaklarını kapıya sürüp oradan aşağı bir bal kavanozunun köşesinden akan sarı, şekerli damla gibi süzölmeye başladı inleyerek. “Gofret’i gezdirip markete gidip geleceğim, yemek yemeyin güzel sofrâ kuralım,” dedi Zeyno. “Ben de yardım ederim,” dedi Sedef. “Ben de müzik

yaparım size,” dedi Alper bir elini müezzin misali kulağına atıp diğeriyle hayalî bir çayı karıştırır gibi yaparak. Ağzıyla da anlamsız sesler çıkarıyordu. “Yemekleri yapan müzikleri seçer,” dedi Sedef Zeyno’ya bakarak. Zeyno da ona işbirlikçi bir edayla göz kırptı. “O zaman mutfakta da yanınızdayım,” dedi Alper. “Yalnız bu iş için Ankara’ya gidecekmişim,” dedi sonra. “Nasıl Ankara’ya?” diye sordu Zeyno. Sedef’in meraklı bakışları da Alper’in yüzündeydi. “Ya işte abi önemli biri ya Ankara’da adam burada değil... O bana gelecek değil herhalde, nasıl yaparız bu işleri planlamak için ben ona gidecekmişim. Aysel Abla ayarlayacak görüşmeyi, bakalım... Muhtemelen beni bir kuruma yerleştirirler sonra onların bursuyla Amerika... Sedef için zaten çocuk oyuncağı kabul almak artık...” “Ne zaman belli mi?” diye sordu Zeyno. “Aysel Abla söyleyecek onu da çok uzatmadan herhalde... Seçim var ya, ne olur ne olmaz bu adam yerindeyken halledelim kafasında Aysel.” “Ben de gelirim,” dedi Sedef. Sesi onay beklemekle ültimatı vermek arası bir tona bürünmüştü. Zeyno’ya baktı, “Siz de gelin hatta arabayla gidelim... A ya da tren de olur yeni tren açıldı ya yüksek hızlı... Anıtkabir’e filan gideriz; beni çok küçükken götürmüştü anneannem ama hayal meyal...” Zeyno, inleyip duran, arada havlayan, tasmaşını bir ağzına alıp bir bırakan Gofret’i kastederek, “Bunu kime bırakacağım?” dedi hafif sinirli bir edayla. “Cengo bıraktı gitti böyle başıma...” Kapıda doğru yürürken aklına başka bir şey geldi, “Siz baş başa gidin ama trenle gidin araba tehlikeli şimdi kamyonlar, tırlar filan yolda...” dedi.

Kapının kapandığını belli eden ses duyulunca Alper o sese kurulmuş gibi zıpladı sevgilisinin kucağından, koltukta doğruldu. Tek kelime etmeden öpüşmeye başladılar. Alper’in eli Sedef’in taytından içeri sızdı, parmağı kıyı şeridini takip eden bir yelkenli gibi dolaştı kızın iç çamaşırının civarını. “Gelirse şimdi aniden geri,” diye fısıldadı Sedef. “Ne gelecek,” dedi Alper ama Sedef’in rahat edemeyeceğini düşünerek kalktı kızın üzerinden. Elini uzatıp başıyla odasını işaret etti.

Sedef odanın zeminine muz kabuğu gibi dağılmış makale çıktılarına, çizgi romanlara, kalemlere basmamaya gayret ede-

rek yatağa tırmandı. Onu izleyen Alper evvelce hayal ettiği bir şeyi hatırladı. “A bekle bak,” dedi ve gözü bilgisayarının ekranında eli faredede bir süre debelendi. Nihayet Cohen’in sesi, bir ayini başlatır gibi yankılandı odada. Şarkı ilerlerken Alper, telefonundan şarkının sözlerini de bulup sevgilisine yaklaştı. Bir kedi gibi, başıyla kendine yol açıp sevgilisinin boynu ile saçları arasına sokuldu. Kızı boynundan öperken öptüğü yere doğru fısıldadı: “Bak şimdi, geliyor...” Sedef her zamanki gibi gıdıklandı ve kikirdedi. Şarkı kulağına okunurken gözleri sözlerdeydi.

♪ *He offered her an orgy in a many mirrored room*
He promised her protection for the issue of her womb ♪

“Hımm!” dedi Sedef, “Ayna olsun her yerde diyorsun... E onu yaptık kaç kere; prezervatif de zaten hak getire... Sil tişöрте çoraba...” Alper gülerek, “Hayır,” dedi, “çok biliyorsun sen. Herhalde ayna karşısında çok yaptık. Önemli olan şarkının ne dediği değil diyorum sana hep, ne çağrıştırdığı...” “Ne çağrıştırdı?” dedi Sedef bir kaşı havada ama yüzünde hınzır bir ifadeyle. “Görüntülü ara beni öyle bırak telefonu,” dedi Alper. “Şimdi mi?” diye şaşırarak sordu Sedef. “Aynen!”

İkiye bölünmüş ekranlarda, biri küçük diğeri daha büyük hareketli fotoğraflarına bakıyorlardı şimdi. Açılıp kapanan gözler, içiçe geçen sesler, genişleyip daralan burun delikleri, sağa sola sallanan saçlar, sert bir rüzgâr önce savurmuş sonra kesilip usulca sallanmaya bırakmışçasına bir devinim... Böylece Sedef hem kendi yüzünü hem de bir baykuş olmadığı sürece görmesi mümkün olmayanları görüyor, Alper de sevgilisinin yüzünün, ağzının biçimden biçime girişini izleyebiliyordu. Birkaç harfti şimdi Sedef. Bel kıvrımları kalçasına doğru daralırken bir V; genişleyip açılan kalçada bir O; nihayet iki kısa I... Alper bir elindeki ekrandan izliyordu bu görüntüyü bir gözlerini ekrandan ayırıp canlı halinden. Ve bu görüntü dayanma gücünü kırıyordu. O zor dayanırken Sedef, “Sakın durma,” diye inledi; ses odada bir daha yankılandı mekanik bir biçimde, sanki bir robot

emri tekrar etti: “Sakın durma!” Alper bir çitin üzerine eğilir de bir meyveye uzanır gibi öne eğilip Sedef’in memesini avuçladı. Keşfetmek istediği bir nesne gibi okşadı, sıktı. O böyle dinlenmeye çalışırken Sedef istediğini kendisi almak için hareketlendi. İstasyonda yerini bulmak için bir ileri bir geri yavaşça hareket eden lokomotif gibi... Yeniden ritim tuttular. Sedef’in beyni Alper’in çıkardığı sesleri dillerine tercüme etti ve yorumladı. Eli altındaki boşluktan kendi bedenine uzandı. Alper ara ara kızın parmaklarını hissediyor, bu dayanmasını daha da güçleştiriyordu. Hızla geri çekildi Alper. İniltisi odayı doldururken Sedef sırtında önce bir ıslaklık sonra bir ağırlık hissetti. Kulağına derin nefesler doldu. Alper’in kalbi şimdi Sedef’in sırtında atıyor, çocuk yaşadığını mucizevi bulsa da hayalini kurduklarından neleri unuttuğunu neleri ıskaladığını düşünüyordu şaşkınca. “Çok güzeldi,” diye o’yu uzatarak fısıldadı soluğunu kontrol edemeyen Alper. Sedef sırtüstü uzanır pozisyona geçip başını hafifçe kaldırdı yeni uyanır gibi. Alper’in saçlarını tarlada yabani otları yolarcasına avuçlayıp, “Çok konuşma,” dedi ve yön verdi. Alper aşağı inerken müzik başına buyruk devam etti. Ve Sedef o an fark etti, müzik kendisine ne zaman kulak kaptırılsa mucize kabilinden uyuyordu âna.

♪ Hu uu uu uu
Sen ben içimde
Cümle âlem dışımda
Sen ben biçiminde
İyi ki varsın yanımda ♪

Sözler

O denizsiz şehirde yalnız bir gece yattım

Gerçekten de bir kurgu yazarına hiçbir şey dayatılmaz, oraya, kurgusal yapıtına, tanıdığı herhangi bir gerçek kişi ya da olayı sokuşturmak için izin istemek zorunda değildir, sokuşturmaya karar vermişse de hiçbir şey ya da hiç kimse onu engelleyemez. Bizim gibilere güven olmaz, aramızda insafsızlar da vardır, fakat ben onlardan değilim sanıyorum.

– Javier Marias, Zamanın Karanlık Yüzü

Sedefle Alper restorana el ele girip etrafa bakındılar. Mekân henüz tenhaydı. Beyaz örtülerin üzerinde beyaz tabaklar, kenarlarında pırıl pırıl çatal bıçak, tabakların başuçlarında birbirine sokulmuş kuğular misali kadehler... Az sonra insan elinde biçim değiştirip kirlenecek eşya henüz pirüpakı. Mekânı musiki dolduruyor, faniler dünyasını yakın bir geçmişte terk etmiş Müzeyyen Senar, nefesiyle sözün ruhunu cisimlendiriyordu.

*♪ Göze gelen böyle aşkın eceli vardı
Ah eceli vardı ♪*

Mezeler gelince her biri için ayrı bir servis kaşığı bırakılıp bırakılmadığını kontrol etti Hasan. Sorun yoktu. Ekmeği hatırlattı garsona. Garson, “Kızarıyor hocam,” deyince bir gurur dalgası gezindi içinde. Uzanıp Girit ezmesini aldı ve Sedef, Seda, Alper sırasını izleyerek herkesin tabağına servis etti mezeyi. Me-

zeyi kendine pek bir şey bırakmadan bolca dağıtması Sedef'in hoşuna gitti; çok kısa bir an için babasını hatırladı. Hasan soslu patlıcana uzanırken, "Ne yaptınız?" diye sordu. Alper de gündüz yaşadıklarını anlatmaya başladı. Bu esnada Sedef de kaçamak bakışlarla Seda'yı süzüyordu. Neredeyse safi kemik üstüne deri kaplanmış gibi zayıf, ışığa tutulsa içi rahatça gözükecek denli beyaz, kocaman ve çok güzel gözlü, siyah saçları küt kesilmiş bir kadın olarak göründü Seda Sedef'e. Seda küçük memelerini görünür kılan, derin dekolteli siyah bir bluz giymişti buz mavisi kot pantolonunun üstüne. Tuhaf bir cazibesi olduğunu düşündü Sedef Seda'nın. Lakin insanda çekingenlik uyandıran bir tarafı da vardı.

"...Odasının kapısından masasına *şatıl* kalkar, öyle büyük oda düşün... 'Gel bakalım delikanlı, neredesin sen ya,' dedi bana. Görsen işe almışlar da ben geç gitmişim gibi filan herifin hareketler. Dedim bir şeyler işte, 'Seçim var ya,' diyor, 'sen Aysel Hanım'ın kardeşiyse bizim de kardeşimizsin,' filan. Çay söyledi hemen. Ha tipi de görsen asla bunlardan demezsin. Benden uzun boy, upuzun siyah böyle düz saçları var neredeyse omzuna değecek, kalıplı eleman, gözlükler, takım filan nasıldı... Aktör gibi herif. Takım giymiş ama bir küpe tak, kravatı çıkar, ver eline gitarı *rakçı* olur..." "Ne dedi peki?" diye sordu Seda. Belli ki Hasan, Alper'le Sedef'in Ankara'da olma gerekçesini Seda'ya önceden açıklamıştı. "Aslında hiçbir şey demedi. Bol bol nasihat etti. Hayat dersi, boş nasıl yapılır dersi... Bu da maharet yalnız; bir saat konuş hiçbir şey söyleme... Ama o böyle üstten üstten, 'Bak delikanlı, şimdi delikanlı,' dedikçe nasıl çıldırıyorum ben. Kendini anlattı bir sürü. Nasıl okumuş, nasıl yükselmiş... İmam-Hatip'li diye nasıl hor görülmüş. Kendisine nasıl kimse yardım etmemiş. Torpilsiz gelmiş her yere... Laf mı çıkıyor anlamıyorum da..." "Yersen!" dedi Hasan. "Aynen!" dedi Alper. "Bir saat filan durdum yanında ama bir türlü icraat yok. O sormayınca ben söyledim ne istediğimi kısaca. 'Elimizden geleni yapacağız,' dedi bana, bir de 'özgeçmişini meyl at'. Kartını verdi masasından alıp. Kalktı sonra ayağa, 'Aysel Hanım'a selam söyle, ona saygımız çok büyük, dayının elle-

rinden öperim,' filan... 'Dayın' da demiyor aslında, Ömer Hocamızın. Ama ben aynen söyleyeceğim dayımlara bu herifin tavrını, sanmasın yedim yani..."

Alper dışında herkesin aklından, aslında Aysel'in de dayısının da Alper'in düşündüğü gibi samimi olamayabilecekleri geçse de onu üzmemek için sessiz kaldılar. "Özgeçmişini gönder,' demek için Ankara'ya çağırıyor adama bak," dedi Sedef olayı ilk dinlediğinde söylediğini tekrar ederek. Sözlerine alınılabileceğini düşünerek, "Neyse ama sizi görmüş olduk, böyle bir arada..." diyerek toparlamaya çalıştı sonra. Seda, "Tamam da sen ne bekliyordun bu adamdan tam olarak?" diye sordu Alper'e. "Ya Sedef mezun oldu, ortalaması yüksek, sınavlarını da aldı, İngilizce desen Türkçe gibi, Fransızca da var filan... O hemen alacak nereden isterse kabulü..." "Yani öyle demeyelim de uğraşırsam olur herhalde..." diye mütevazı bir tavır takındı Sedef. Alper, "Yok yok bakmayın siz ona," dedi. "Benim durumum öyle parlak değil, hem Sedefin abisi de Amerika'da yani kalacak yer filan... En iyi senaryo beni devlette bir işe yerleştirmeleri sonra oranın bursuyla gitmem benim. En kolay en garanti yol buymuş, hiç bilmiyordum tabii ben bu yolları. Devlet kurumlarının anlaşmalı okulları var, girmek daha kolay, devlet para veriyor onlara çünkü. Belediye olur, işte ne bileyim bir bakanlık olur... Kendilerinden bir sürü insanı yollamışlar böyle. Aysel Ablâ, dayımın kızı benim, o da bu elemana yolladı, 'halleder,' diyerek..."

Garson masayı kontrol edip boş meze tabaklarını aldı. Dönüp ikinci kadehleri servis ederken, "Hocam et mi balık mı?" diye sordu. "Yavaş gidelim," dedi Hasan. "Yok, güzel balık var, ayırırım, siz söyleyince atarız ne zaman isterseniz..." "Ankara'da balık," dedi Alper hafif alaycı. "O! En güzeli hem de," dedi garson. "Tamam," dedi Hasan. "Ama bak misafirim beğenmezse ödemem hesap..." "Hocam senin canın sağ olsun! Hepsi ikramımız olsun," dedi garson elini masanın üzerindeki boşlukta gezdirip. "Tek," diye atıldı Sedef, yanlışlıkla nükleer silah düğmesine basılacakmış da hemen engellemezse dünya havaya uçacakmış gibi bir panikle. Garson şişeyi düzeltip Seda'nın

kadehine yöneldi. “Kuğular dalsın,” dedi çenesi avucuna gömülmüş halde Seda’nın kadehindeki çizime dalgın bakan Hasan. Sedef, Seda’yla Hasan’ın yakınlık derecesini ölçmeye odaklanmıştı. Sevgili olup olmadıklarını anlamaya çalışıyordu. Alper Seda’dan hiç bahsetmediğine göre o da tanımıyor olmalıydı kızı... Derken mekâna bir ses yayıldı; insanı düşünceden ayıran, kendisine yönelten, yüksek bir kubbeden geniş bir avluya birkaç damla su düşmüş hissiyatı veren bir ses. Terk edilmiş evlerin bahçelerinde mekânın dili misali inleyen bir rüzgâr çanı sanki... Bakışlarını sesin kaynağına yöneltince genç bir adam gördüler. Alnı geniş, siyah saçları alabildiğine briyantınlenip arkaya taranmış, suratının ortasında tohuma kaçmış salatalık gibi burnuyla genç bir adam... Kara bir ten ve son derece zayıf... Sanki ateşe atılmış da epeyce yanmış ama kül olmadan alınıp ruh üflenmiş bir kuru dal parçası... Adamın çevik parmakları ağ ören bir örümcek gibi işliyordu kucağındaki kanunun üzerinde. Gururla rakısına uzandı Hasan. “Selahattin Altınbaş’ın torunu bu arkadaş,” dedi. Lakin söylenen ismi tanıyan yoktu. “Anneannem kesin tanır,” dedi Sedef. “Gerçi bu alet için, ‘Üzerinde fare yürüse taksim olur,’ derler ama bu elemanın genlerine işlemiş tabii müzisyenlik... Dededen...” Alper’e baktı Hasan, “seversin diye sen...” Alper mahcup oldu. Sadece işi düştüğünde aradığı Hasan’ın bu kaçınıcı el uzatışıydı kendisine. Demek o müzik sevgisiyle bilindiği için... Duygulandı bu özen bu hassasiyet, incelik karşısında. Rakı kadehini eline aldı, kadehi Hasan’a uzatırken, “Kim sevmez,” dedi. Sonra gücünü toplayıp, “Hakkın ödenmez kardeşim,” diye ekledi, “o zaman da çok destek oldun bana...” Hasan itiraz ederken Alper Sedef’in de Seda’nın da zaten bildiği bir hikâyeyi, Hasan’la aynı okuldan birer yıl arayla mezun olduklarını, Hasan’ın yüksek lisans başvuru sürecinde kendisine yardım etmesiyle dostluklarının ilerlediğini ve okulda da görüşür olduklarını anlatmaya girişti. Seda uzanıp Hasan’ın yanağını okşadı. Sedef sevgili oldukları fikrine yanaştı bunu görünce. Muamma çözülmüş gibiydi. Ara sıcaklar servis edilirken Alper susmuş, Sedef’in sorusu üzerine Seda Hasan’la nasıl tanıştıklarını anlatmaya girişmişti.

“Ya aslında öyle çok anlatılacak bir şey yok,” diye başladı Seda. Sesi özgüvenli, vurgusu toktu. Bitirim edalıydı biraz Seda. Elini Hasan’ın omzuna koydu, “Bu çaylak geldi işte üniversiteye, melûl melûl bakıyor bana ama cesaret edip konuşamıyor...” Alper’e baktı Seda, “Senin şiirle de aran iyiymiş öyle dedi Hasan...” “Yani...” dedi Alper, “severim de öyle çok da şey değil... Müzik benim daha ziyade... Bir de çizgi roman...” “Hasan’ın durumunu Naili güzelce açıklıyor da ondan dedim,” diyerek Alper’in uzatmasına engel oldu Seda. “Hani diyor ya, *dil verdiğimiz yâra nigâh-i gazabından, tasrihe mecâl olmadı imâ ile geçtik...*” Hasan, Alper’le Sedef’in yüzünde beklediği bakışı görünce evvelce Seda’dan öğrendiği gibi açıklamaya çalıştı: “Ya işte ben korkudan Seda’ya açılmıyorum, açıkça söyleyemiyorum, ima ediyorum o da anlıyor gibi...” “İzahta çığır açtın hocam,” dedi Seda Hasan’a. Hasan masadaki ekmekler gibi kızarcınca Seda uzanıp bir öpücük kondurdu sevgilisinin yanağına. “Yani baktım bunun adım atacağı yok, ben yürüdüm buna direkt...” Sedefle Alper gülüşüp birbirlerine sokulurken Alper sordu: “Sen de asistan mısın okulda?” Başını sallayarak onayladı Seda. “Edebiyat mı alan?” diye sordu bu sefer Alper. “Evet,” dedi Seda. Hasan araya girip, “Bilgisayar mühendisi aslında Seda,” dedi, “ODTÜ’lü ama sevmemiş...” Seda bu mevzu her geçtiğinde üzerine dikilmesine alışık olduğu şaşkın bakışlara gülümseyerek mukabele edip, hep verdiği yanıtı verdi: “O da dil bu da dil!” Gülüştüler. Seda da onların nasıl tanıştığını sordu. Bunun üzerine Sedef, *Sultan* filminde Şener Şen’in canlandırdığı bakkal karakterinin taklidini yaparak özetledi tanışmalarını: “... sonra bu böyle karşımda, ‘Koflet almaz mısın koflet koflet,’ diyerek...” Öyle bir kahkaha yükseldi ki masalarından tüm meyhane dönüp onlara baktı.

Alper, boş kadehi kafasına diktığını fark edince dibindeki damlanın peşindeymiş gibi yaparak bozuntuya vermemeye çalıştı. “Damlaya damlaya göl olur,” diye başlayan bir çocukluk şiiri belirdi zihninde. Hepsi ezberindeydi ya okursa sarhoşluğuna yorulacağını düşünüp vazgeçti. Kadehi masaya bırakırken Seda’ya baktı: “*Önümüzde altınbaş, altınzincir, fasulye pila-*

kisi...” dedi, “torunun soyadı ile rakı markası arasındaki aynılık, rakı ve torunun meyhanede birleşmesindeki uyum... Haya-
tın rastlantıyla yazdığı şiir bu işte bence... Hani şu tevafuk de-
dikleri...” Sedef alaycı bir fısıltıyla Seda’ya, “Gizli akepeli bu,”
dedi. “Baksana bağlantıları da derin,” dedi Seda. Gülüştüler.

Can Yücel’in “Sevgi Duvarı”nı Ahmet Kaya’nın mı Ezginin
Günlüğü’nün mü daha iyi yorumladığını tartıştılar bir süre. Al-
per Ezginin Günlüğü, Seda Ahmet Kaya diye diretiyordu ama
Alper sürekli kızın sözünü kesiyordu. “Ahmet Kaya istesek
çalar mı bu arkadaş?” dedi Alper. Sedef’in bakışlarını Sedef’e
bakmadan üzerinde hissedince durdu; Seda ve Hasan’a baktı
önemli bir şey açıklayacakmışçasına, “*Ben çocukken kekemey-
dim Aydın Bey,*” dedi. “*Benim bütün çocukluğum susarak geçti.
Emin olun bugün böyle haddinden fazla konuşursam sebebi odur
yani...*” Sedef, Seda ve Hasan’ın yüzünde ne yapacaklarını bi-
lemez bir ifade görünce, “Kış Uykusu”ndaki öğretmen vardı ya
onun taklidi,” dedi bezgin bir tonla. “İzletebildiğim tek sanat
filmi o olduğu, bu da maymun gibi her şeyi ezberleyip taklit et-
tiği için...” “Belgesel izliyorum ben,” dedi rakı şişesine uzanan
Alper, “akraba hasretimi böyle dindiriyorum.” Hasan atılıp sa-
kilik yapmak üzere kaptı şişeyi; Sedef henüz bir-iki küçük yu-
dum aldığı ikinci kadehini Alper’e teklif etti usulca. Hasan duy-
du ve itiraz etti. Alper’in kadehini doldururken anlatmaya baş-
ladı: “Bir gün buradayız yine kışın. Pek kimse de yok, Seda ge-
tirmişti beni de buraya ilk...” Birden konuyu değiştirdi Hasan,
“Ya o değil de, Ankara’nın böyle bir özelliği var gençler! Seda
zaten buralı da; bizim gibi İstanbul’dan gelenler böyle bir düş-
müş gibi hissediyor önce kendini. Ama burada sanki başka bir
hayat varmış gibi geliyor bana şimdi ya... Hiç bilmediğim keli-
meler, yemekler, şarkılar, yazarlar öğrendim buraya geldiğim-
den beri. Sanki Ankara başka bir ülkede gibi...” Alper’e baktı
Hasan. “Vedat Sakman dinledin mi hiç?” “İsmiyle bilmiyorum
da şarkısını belki...” Hasan cep telefonunu eline aldı; bir You-
tube videosu açıp telefonu Alper’e uzatırken açıkladı: “Sen şim-
di susmak, konuşmak filan deyince...” Önce ekrandaki adama
baktı Alper; bakışları tanımadığını ele veriyordu. Kulağı şar-

kıda, gözleri duvardaki Atatürk poster ve resimlerinde biraz dinledi; gözlerini açıp kapatarak beğenisini ifade etti; nihayet, minnet yüklü bir kedinin ağzında halı topağı saçmalığında nesnelerle sahibine yaklaşmasını anımsatarak Sedef'e sokulup ona da dinletti şarkıyı.

♪ *Sussam dilime yazık, uçmamak kanatlarıma*
Gün yine acıya çaldı bir yerde ve zaman akışta ♪

Telefonu Hasan'a geri verirken, "Deniz yok kardeşim ve bu büyük bir sorun..." dedi Alper. "Su olmazsa akis olmaz... İnsan önce suyu arar, onun yanına kurar medeniyetini. Memleketin medeniyetle dertli ilişkisi susuzluktan olabilir mi? Biz neden medeniyiz mesela?" Kızları gösterdi Hasan'a, "Bak su gibiler..." "Off!" dedi Sedef. "*Cendır* tezi yazıyor bu arkadaş bir de," diye ekledi Seda'ya bakarak. "Aynen!" dedi Alper, "Dersini aldım ben *cendır*'ın." Kendisine kötü kötü bakan Seda'ya baktı Alper: "Kuru kayısı mı yaş kayısı mı? Kuru üzümü kim ne yapsın?" Seda'nın çehresindeki ifade gülmemek için kendisini zor tuttuğunu belli ediyordu. Alaycı bir gülüştü bastırılan. "Şaka bir yana," dedi Alper, "yani ben tabii öyle senin gibi edebiyat bilmem ama mecburiyetten okudum bir şeyler, *Huzur* mesela... Orada da diyor ya, '*Bulunduğun yer cennetimizdir*' diye... Sedef varsa bana her yer Boğaz." "Madem öyle buraya gelin," dedi Seda. Bakışlar onun yüzünde buluştu. "Ciddiyim..." Hasan'a çevirdi başını Seda. "Sen konuşsana hocanla bir, hatta tanıştır Alper'i yarın, olmaz mı?" "Yarın cumartesi," dedi Sedef. "Miting var ya oradayız," diye açıkladı Hasan. "Aslında olur ya. Hem orada görürse daha etkili olur. İster misiniz? Sen tezi bitirene kadar kadro işi filan ancak hallolur zaten. Yani zor tabii söz verip tutamamış olmayayım da denemeye değer. Sonra yurtdışı yine kolay... Burs da... Biz de gitmek istiyoruz zaten, bahsetmiştim sana... Benim hoca da ATA doktoralı, ister oradan birini yani. *Politikıl histori* çalışacağım ben de onunla."

Alper, "Şimdi de bu tarafa yaltaklanacağız," diye geçirdi aklından. Yüzü düşen Sedef'e baktı Hasan, "Ya aslında sana da da-

nışırdım ne güzel. Siyasi elitlerin kişiliklerini de analize katmak istiyorum ben. Orada bir örüntü filan... Konuyu seninkinden çaldım aslında,” çenesiyle Alper’i işaret etti, “anlatmıştır kesin sana da şu farklı görünenlerin benzerliği hadisesi...” Sedef, “Anlatmaz mı?” dedi, “Hayat felsefesi...” “Hah!” diyerek sözünü kesti Hasan Sedef’in, “Tartıştırdık hep bunu aramızda da aklıma yattı benim de sonradan. Mesela devlet başkanı olmuş otoriter figürlere ya da diktatörlere bakıp *Çavuşesku* satranç dehasıydı, *Çavez* beyzbol severdi dersek benzerlik görünmüyor. Ama bunların hepsi bir sporda güya çok başarılı, yenilmez oluyor... Hepsi ailesine çok düşkün ama çocukları ya da damatları başlarına dert açıyor, hemen hepsinin kibirli eşleri...” “Mucizevi şekilde ölümden kurtularak ‘yarı tanrı’ olduklarını ima ederler bir de,” dedi Alper Hasan’ın sözünü keserek. “Aynen!” dedi Hasan. “Konuşmalarını hep başkası yazar bunların mesela ama hitabetleri kuvvetli gibi tanıtılırlar. Hepsi başa gelir gelmez devasa kamu harcamaları yapar, yoldur, köprüdür... Kafayı olmadık bir sembole ya da hayvana takar her yere onu işlerler... Böyle bir sürü benzerlik var yani kişiliklerinde...” Sedef’i muhatap almış onu ikna etmeye çalışır gibiydi Hasan. Kıza baktı tekrar: “İşte siz de burada olsanız böyle birlikte tartışıp ne güzel... Dışarı da birlikte giderdik aynı okula filan... Alışırırsınız Ankara’ya sonra zaten ayrılmak bile zor gelir...” Seda, “Buranın kışı çok güzel,” dedi. “Ya zaten Ankara İstanbul arası ne ki artık...” “Kar yağdı mı her yer güzel,” dedi Hasan. “Betonu, çamuru, kalabalığı... Tüm çirkinliği örtüyor.” “Sanki tüm âlem rakı diyor-sun,” dedi Alper ettiği sözün gururunu açık eden bir tonlama ile. “Kar güzel,” dedi Seda düşünceli bir vurguyla, “dünya sanki son sürat... böyle boğazımda, göğsümde bir yanma hissiyle hep peşinden koştuğum ve asla yaklaşmadığım bir şeymiş de, bir tek kar yağınca duruyor gibi geliyor bana. O zaman ben de duruyorum. Mesafemiz kısalmasa da bir soluk alıyorum...”

Masalarına sokulan torun Altınbaş, “Afiyet olsun, müsaade var mı?” diye sordu nezaketle ve Hasan yıllardır onun gelmesini bekliyormuşçasına abartılı bir jestle buyur etti çocuğu. İlk isteği kendilerinin yapması ısrarına direndi Alper ile Sedef. Diğer

masaları bekletmemek ve çocuğun kazancına mâni olmamak için Hasan istedi ilk şarkıyı, “Benimki sabit,” diyerek. Kanunun sesi ile muganninin sesi buluşunca meyhanenin havası ağırlaştı. Diğer masalardan gelen seslerin şiddeti azaldı. Torun Altınbaş, “*Bilirsin müptelayım ben ezelden*” kısmının tekrarında kanunun tellerini görülmesin istediği bir yazıyı karalar gibi hırsla mızraplıyordu. O, “*Belay-ı ateşe belki hayale,*” dediğinde Alper, güftenin bir su misali insanın aksini yansıtabildiğini, aksettirenin sadece su değil söz de olduğunu fark ediyordu.

Seda sırasını kibarca misafirlere devretti. Sedef, “Ya annean-nemi arayıp ona dinletmek istiyorum da bir şarkı var bilir misiniz?” dedi. Az sonra hapşıracakmış gibi kızarıklık ve nemli gözlerini Sedef’ten derhal kaçırdı kanuni. Alper bunu fark etti ve buna sebep güzelliğin kendisine nasip olmasının nasıl bir mutluluk olduğunu bir kez daha anladı. Hasan, “Ya demin onu diyecektim,” diye araya girdi, “geçen kış buradayız bir akşam, mekân da تنها yani, iki adam vardı süper sarhoşlar, küçük çocuğunu aradı adamlardan biri...” Kucağında kanunuyla oturan torun Altınbaş’ı işaret etti Hasan, “‘Kırmızı Balık’ diye bir çocuk şarkısını bile çaldı arkadaş istek üzerine, bilmediği yoktur yani.” “Yabancı da çalarız,” dedi kanuni gülerek ve ‘Kırmızı Balık’ın melodisinde gezindi. Gülüşüldü. Sedef telefonu kulağına, diğer elinin işaretparmağını dudağına götürüp sessizlik istedi; Alper, “Uyumamış mıdır ya?” diye sorunca da fısıltıyla, “Yok ya uyur mu o,” dedi.

Mehtap Hanım telefonun diğer ucundan isteğine eşlik ediyordu. Hınzırca sesi dışarı verdi Sedef ve tekrar sessizlik talep etti çehresiyle. Torun Altınbaş çalmayı sürdürdü ama söylemeyi bıraktı; böylece, Mehtap Hanım’ı dinledi tüm meyhane.

♪ *Söyle ey mutrib-i nâzende-edâ*
Ne imiş aşk û muhâbbet sevdâ ♪

Alper, kanunuyla yekvücut olan toruna bakarken yine Huzur’dan bir kısmı hatırladı: “*Pek az insan bir hünerin emrettiği duruşu takınmakla bu kadar değişebilirdi...*” Nasıl hoş tasvirler-

di Tanpınar'ınkiler, nasıl da bir resim çiziyorlardı insanın zihnine. Hep merak etmişti Alper, aynı kitabı okuyanların zihnine çizilen resimler kâğıda dökülse her biri neye benzerdi? Tasviri sıkıcı bulmamaya başlıyordu artık sanki... Anladıkça eskiden sıkıcı, tuhaf ya da tatsız bulduğu pek çok şeyi sevdiğini, lakin bunun diğer insanlarla arasındaki mesafeyi daha da açtığını tekrar tekrar hissediyordu. Yabancılaşma buydu onun için. Ve bunu olumsuz bir olgu olarak nitelemiyordu. Yeter ki Sedef yanında olsun...

Hasan kendisini yine sona bırakıp Alper'i işaret etti. Alper asla bilinemeyecek bir şarkı istemek, hatta Türkçe olmayan bir şarkı istemek niyetindeydi ama bastırdı bu isteğini. Uyumlu olacaktı. Yine de, illa bir farklılıkla benliğinin altını çizmek istediğinden, "İcra etmeyi çok sevdiğiniz bir şeyi isteyeyim size bırakayım seçimi," dedi. Torun Altınbaş bir silkелendi. "O zaman dedemin bir bestesini geçelim," dedi. "Hüzzam bir eser, başına da biraz bir taksim gerekir." Hasan'a dönüp boş kadehlerden birini işaret etti, "Müsaade olur mu?" Hasan derhal şişeye atılırken, "Yok!" dedi torun ve kendisini izleyen garsona mutat jestini sergiledi. Az sonra bir kadehte sek ve duble rakı geldi. Kanuni bunu bir dikişte mideye indirince gözleri yaşardı. Taksim başladı.

Esere geçildiğinde Alper, bu şarkıyı sonraları çokça dinleyeceğinden ve her dinleyişinde ağlayacağından habersizdi.

♪ *Bir yangın sonrası şimdi yüreğim*
Ne dumanım kalmış ne de küllerim ♪

Kanuni müsaade isteyerek masadan ayrılmadan Hasan tuvalete gitmek bahanesiyle kalkıp çocuğun gömlek cebine elli liralık bir banknot sokuşturdu. Alper de katkıda bulunmak istedi ama cüzdanının halini hatırlayınca hareketsiz kaldı.

Uyandım yarı canlı bir kanonun içinde

*There's smoke on the water it's been there since June
Tree trunks uprooted beneath the high crescent moon...
She never said nothing there was nothing she wrote
She gone with the man in the long black coat...*

*Suyun üzerinde duman, hazirandan beri
Hilalin altında köksüz ağaç gövdeleri...
Söylemedi asla bir şey, yoktu defterde bir iz
Uzun siyah paltolu adamla gitti kız...*

– Bob Dylan, Man in the Long Black Coat

Hasan tarifinin basitliğinden emin, Alper, işittiklerini hayal gücüyle harmanlayarak derhal anladığına kanaat getirecek ölçüde mağrur olduğundan bir türlü birbirlerini bulamıyorlardı. Serin ve aydınlık bir Ankara sabahında kalabalıklar neşe içindeydi. Herkes düğüne gelir gibi süslenmiş, ellerde bayraklar, dillerde umutları haykıran sloganlar, türküler, marşlar... Alper Hasan'ı duyabilmek için kendisine görece sessiz bir köşe ararken, Sedef, bir panayır alanına ilk kez gelmiş küçük çocuklar gibi mutlu ve şaşkın, dudağının kenarında donup kalmış bir gülümseme ile inceliyordu çevresini. Uzun yaz tatilinden sonra birbirine kavuşan küçük çocuklar gibi birbirine sarılan insanlar kızı neşelendiriyordu. Bir pankartın arkasına dizilmiş yürüyen gruba takıldı gözü. Grubun başını elinde boyu gibi kısa saplı bir saz taşıyan, hardal sarısı gömleğinin yakalarını ceketinin üze-

rine yaymış, pos bıyıkları da saçları gibi kuzguni siyaha boyalı bir adam çekiyordu. Hem çalıp hem söylüyor, arkasındaki coşkulu kalabalık da ona eşlik ediyordu.

♪ *Devrim devrim diye hey dost sazın döşüne*
Vuralım bizlere solcu desinler ♪

Sedef gördüğü her şeyi kaydetmek ve hem Zeyno hem de arkadaşlarıyla paylaşmak istiyordu. Zeyno onu böyle görürse daha çok severdi mutlaka. Kızlar da nasıl şaşıracaktı... Köşeye çekilerek ve bunu yaptığı için azarlanmaktan çekinerek telefonunu ileri uzattı kız. Böylece kendisini kaydederken arkasında kalan korteji de videoya almaya başladı.

♪ *Mehmet cephelede verir savaşı*
Yurdunda serveti bir mezar taşı
Böyle aldatıcı düzene karşı
Duralım bizlere solcu desinler ♪

Alper sesini Hasan'a duyuramamanın öfkesi içindeydi. Kendisine çarpan insanlara onları beğenmez gözlerle ve öfkeyle bakıyor, bir tepki görmekten içten içe korkuyor, stadyuma maç izlemeye gittiği günlerdekine benzer bir hisse kapılıyordu: "Burada, bu insanların arasında ne işim var?" Hırsla mesaj yazıyordu Hasan'a. Kalabalıktan çıkıp bir köşede beklemeye karar vermişti. Hatta görüşmeseler de, hocayla tanışamasa da umurunda değildi artık. Etrafına bakıp Sedef'i göremeyince şaşırdı Alper. Bir Uzakdoğu dövüş sanatını icra eder gibi, seri el ve parmak hareketleriyle sevgilisini aradı, telefonu kulağına götürdü.

Sedef video kaydını Zeyno'ya gönderdi. Lakin beklediği onay çizgilerinin sadece biri görünmüş ikincisi belirmemişti. Çevresine bakıp Alper'i arayan Sedef, sevgilisini göremeyince huzursuz oldu. Lakin işte oradaydı çocuk; yeşil gözlerinin ta derininden gelen bir gülüşle telefon ekranından Sedef'e bakıyordu. Sedef parmağını ekranda kaydırdığı anda sanki altındaki zemin de kayıyormuş gibi bir hisse kapıldı. O güne kadar işittiği

en çirkin ses kulaklarına dolarken ejderha olunsa kâr etmeyecek bir kuvvet tarafından yerin altına doğru çekildiğini hissetti.

Alper, Sedefin duyamadığı ikinci sesi de duydu. Sırtüstü yapıpışıp kaldığı yerden göğre bakıyordu; gökyüzünün maviliğı, kuşlar, bulutlar... Hepsi yanmakta olan kötölükten tüten zehirli gaz ve dumanla gözünün önünden siliniyordu.

Zeyno yeni uyanmıştı. Telefonuna bakınca Sedefin mesajını gördü. Endişelendi. Yanında uyuyan Ali'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek salona geçti. Gofret ona sırtını dönmüş, içine kıvrılmış uyuyordu. Televizyonun kumandasını eline aldı ve kanalları dolaşmaya başladı.

Köprü

Bana bir ses lazımdı ve onu böyle buldum

Ey kalbî hicrânı bilen, ey uykusuz gecelere âşinâ, günlerce dünyâya bîgâne, yalnız bir hayâle kanını canını vakfetmiş olan kari! Yeter ki sen beni anlayasın. Yoksa bu vak'a büsbütün başka bir şekilde cereyan etti. Yalnız vak'anın rûhunu sana olduğu gibi anlattım. Kalanı, hep Münire Zehra'nın hatırı için tahrif edilmiştir.

– Safiye Erol, *Metruk Yahda Garip Bir Gece*

Yazar çalışma odasına geçip odanın kapısını usulca kapattı. Bilgisayarının başına geçmeden önce panjurları indirerek odayı epeyce karanlığa gömdü. Lakin en altta hemen hemen iki karışlık bir açıklık bırakmayı da ihmal etmedi. Böylece, eğer gelirlerse kumruları görebilecekti.

Çalışma masasının üzerinde duran lambayı yakınca oda sarı sıcak bir ışıkla biraz aydınlandı. Bilgisayar açılırken yazar, masasının üzerinde duran baykuş figürlü bardakaltlığına dalmış geceki rüyasını düşünüyordu: “Alper’in şarkısını çok mu değiştirdim? Benimle böyle kıyasıya tartışmakta haklı mı?” Gece rüyadan uyanınca aldığı notlara baktı; kargacık burgacık yazısını bir başkasına aitmişçesine zorlanarak okudu: “Uyanmak istemeyen, yaşamın kendisinden daha gerçek, daha tatlı rüyalar görmeye başlayan birini neden uyandırıyorum?”

Bilgisayar ekranını kaplayan, “Write!” yazısından kaçmak ister gibi kalktı sandalyesinden yazar. Radyoyu açtı. Kütüphanesine kurulu akvaryumda yan yana süzülen kırmızı Japon ba-

lıklarına yem verirken adlarını ikametgâh bellediği Düş Sokağı Sakinleri'ndeydi mikrofon: “*Yanlış bir öyküdeyim, beni yeniden yaz...*” Bunu çalanın Alper’le Sedef olduğunu hayal etti. Gü-lümsedi. Kumrular gelip camın önünde yerlerini aldılar. Yazar kıpırdamadan onların güzelliğini izledi bir süre. “Yeterince cesur olmadığını düşünmelerinden, ajitasyon yapmakla suçlan-maktan, ulusal alegoriyi aşmamakla itham edilmekten kork-muyor musun?” diye sordu Alper. “Yazsana ben sana nasıl söy-le diysem öyle!” “Karaya çekilmiş bir sandalın içinde vücudu-muzu ileri geri oynatıp hayalî küreklere asılırken ilerlemediği için sandala öfkelenmemiz anlaşılabilir değil,” diyerek yanıtla-dı yazar Alper’i ve ekledi: “Ömrüm birilerini incitir miyim, in-cittim mi diye endişe etmekle kişisel arzularımı tatmin etme çabam arasında denge kurma girişimlerimin başarısızlığını iz-lemekle geçiyor. Bu nedenle, bırak da bildiğimi okuyayım... Ve yazayım. Doğadan malzemeler toplayıp onlarla doğayı resmet-mek gibi ben de duyguları, şarkıları, öyküleri, rüyaları, hayal-leri, insanları, anılarımı, başkalarının anılarını, güncel politika-yı, tarihi, memleketi toparlayıp bunlardan bir roman inşa etme-ye çalışıyorum. Kendini yansıtan bir ayna... Orada kendini bul-mak, herkes gibi, senin de kendi işin...” “Ben sana ağlaya çağ-laya bir aşk şarkısı söyledim,” dedi Alper, “onu bozuyorsun!” “Öfkeni anlıyorum,” dedi yazar Alper’e. “Lakin yapabileceğim bir şey yok; Dido’nun dediği gibi, *getirmeyecek asla eve onu geri, hiçbir dünyevi gemi...* Lakin sen öte dünya gemilerinden umu-dunu kesmeyecek kadar hayale dalmışsın, bu iyi. Yoksa zaten bana gelmezdin. Bence sonuç ne tam senin istediğin ne de be-nimki olacak ama böyle daha iyi olacak; korkma, herkes istedi-ğini alabilecek. Hem ben başta verdiğim sözünü tuttum. İkimizin de sevdiği Tanpınar ustanın izinden gittim. Bu roman, onun deyimiyle, bir cebir denklemi gibi basit bir aşk hikâyesi olup sadece ve sadece aşka adandı. Gerçi bana öyle geliyor ki Tan-pınar’ın muzip kişiliği orada da bizlere gülümsüyor, üstat ironi yapıyor. Çünkü cebir denklemleri sıklıkla hiç de basit değildir; en azından senin için de benim için de hiç olmadılar. Hem şimdi düşününce... Belki benimki bir cebir denkleminde ve senin

ısrarla istediğın deterministik anlatımdan ziyade bir kuantum denklemleri olacak, kim bilir? İhtimallere açık, sen karar verip, “Olan budur!” demedikçe her türlü olasılığın mümkün olduğu bir anlatı... Bakalım nihayete erdiğinde benim burada kurduğum denklem kime zor, kime kolay gelecek? Lakin emin ol artık sana inananların sayısı eskisi kadar az olmayacak!”

Alper çaresizce kabullenir gibi baktı. Kumru ağzındaki ince dalı eşinin önüne bıraktı. Yazar masasına oturdu ve o klavyesine uzanırken spikerin sesi yankılandı odada: “Yayınımıza müzikle devam ediyoruz...”

Sözler

Hiç kimse ittiğinde rüyalar denizine

Hikâye bir anlamda bu dünyaya ait bir şey değildir. Gerçek hikâyelere bu taraf ile diğer tarafı birleştirecek, büyülu bir vaf-tiz gerekir.

– Haruki Murakami, *Sputnik Sevgilim*

Üzerinde yer yer beyaz köpükler birikmiş lacivert suların içinden yükselen ağaçlar kahverengi külahlara oturtulmuş üç top dondurmaya benziyordu; her biri farklı tonlarda yeşil... Az önce bir kuşun bakışı ile üzerinde süzüldüğü bu deniz-ormanın içindeydi şimdi. Sulara bata çıka yürüyordu. Ne bir ağırlık hissediyordu ne bir ıslaklık... Aniden dibi göründü denizin, sadece bir an... Kum taneleri bir eski zaman sultanının bahşettiği kese ters çevrilmişçesine, bir kum saati ağır çekimde patlamışçasına saçılırken suya, sarı bir balık altına aldığı bir diğerini yutmaya uğraşıyordu.

Görüşünü bulanıklaştıran buharları elleriyle dağıtmaya uğraştı. Travertenler arasında yürüyordu. Yapıların üzerinden havuzlara akan berrak suların çağıldayan sesi durulduğunda müziği işitebiliyordu. Kararınca oynak bir eski zaman şarkısıydı işitilen; yüksekte geliyordu... Başını kaldırıp sesin kaynağını aradı. Göğün boşluğunda görünmez bir el tarafından indirilip kaldırılırcasına aşağı yukarı hareket eden dev düğmeler vardı ve yanıp sönen ışıklar... Kendini gördü; bu beyaz diskotekte dans edenler arasında uyuyordu. “Rüyadayım,” diyerek fark

etti rüyada olduğunu. Korkmadı, yapmaması gereken, büyü-
yü bozacak bir şey yapmadı çünkü artık alışmıştı. Ankara Tren
Gari'ndaki patlamada Sedef'i yitirdikten kısa bir süre sonra baş-
lamıştı rüyalar. Yaklaşık sekiz aydır, rüyalarda yaşayan bam-
başka bir Alper'e dönüşmüştü. Yerde, travertenlerin üzerin-
de uyuyan bedenini arkasında bıraktı. Belinde ve omzunda bir
havlu, ayakları yalın ilerledi.

Bir adamı takip ediyordu. Babası Kerem Bey sandı Alper bu
adamı. Ağır ahşap kapıları gıcırdatarak açıyor, üzerlerinden
akan suların eriyen mumlara benzettiği beyaz travertenler ara-
sında yürüyor, bir yapıdan diğerine geçiyor ve müziğin sesini
arada işitip arada kaybediyordu. Yol gösteren adam gözden de
hatırdan da yitmişti. Yine bir ahşap kapıdan geçince kendisini
her yanı ağaçlarla kaplı, ortasında tahtaları kararmış, pencere
pervazları beyaza boyalı bir ev duran yabancı otlarla kaplı bah-
çede buldu Alper. Bir ağacın alçak dallarından birinde bir ku-
maş parçası titreşiyordu rüzgârla. Aynı rüzgâra kapılarak hava-
lanıp süzüldü Alper, haniyse uçuverdi... Dala ulaştığında ku-
maş parçası bir fotoğrafa dönüşmüştü. Fotoğrafı iki parmağı-
nın arasına aldı, sıkıca bastırdı ve baktı. Sonra yazdığını gördü.
Bir elinde fotoğraf, diğerinde kalem... Önünde Sedef'in hediyesi
çantası, defteri dizine dayamış yazıyordu: "Kucağımda küçük
bir kız çocuğu var. Saçlarını narin bir eşyayı çizmekten korkar
gibi usulca çekip alıyorum yüzünden. Sedef bu! Yüzü onu son
gördüğüm andaki yüzü ama kucağımdaki küçücük bir çocuk.
Konuşmaya yeni başlamış, ne dediği pek anlaşılmıyor. Bu bi-
zim çocuğumuz değil diye düşünüyorum, Sedef'in kızı... Umu-
rumda olmuyor. Ağlayacağımı hissediyorum, öyle güzel bir ço-
cuk ki bu. Onu korumalı, asla yanımdan ayırmamalıyım di-
ye düşünerek sımsıkı sarılıyorum kıza. Önümde bir ekran be-
liriyor. Ekranda renkli dijital yazılar var. Onları parmaklarım-
la sürükleyerek yine ekranda bir kutunun içine topluyorum.
Her biri ayrı bir şarkı... Hata veriyor! Ne kadar sürüklersem sü-
rükleyeyim bazı şarkı dosyaları transfer edilemiyor. Tekrar tek-
rar, hırsla bastırıyorum ekrana ve sürüklüyorum ama hayır, 'Bu
dosyalar taşınamaz!' Vazgeçmeden deniyorum, parmağımla ek-

ranı delercesine bastırarak... Nihayet ekrana bir yumruk indiriyorum. Ekran annemin yüzüne dönüşüyor..."

Alper uyandığında delice atan nabzını hissetti önce. Kafasının içinde de daha önce hiç işitmediği bir ezgi çalıyordu. Hatırladı. İçinde uyandığı rüyanın ezgisiydi bu ama kendini ne kadar zorlarsa zorlasın sözleri çıkaramıyordu. Bilmediği, hatta evvelce hiç işitmediği bir lisandı. "Çünkü çok uzağındayım şimdi," diye geçti aklından. Uyanıp o şarkının sözlerini yazabilirse mi kavuşacaktı Sedef'e? Yoksa uyanması gerektiğini hep hissettiği o anda uyanmaya direnir, onu uykudan çekip almak için uzanan eli tutmazsa mı?

Henüz aydınlanmamış olsa da siyahı sulanıp laciverte dönmeye başlamıştı göğün. Odanın içinde eşyalar yerli yerini almadan hemen önce, bir umut gözünü o noktaya dikti Alper; Sedefin silüetinin böyle bir uyanışta tam karşısından ona baktığı yere. Lakin hayır, kimse yoktu odada. Eşyalar görünür olunca zihni de bulunduğu mekâna döndü. Sandalından sulara uzanırçasına yatağından aşağı uzattı elini ve Sedefin hediyesi siyah çantasını yukarı çekti. Çantasından defterini çıkarıp bir fotoğrafın ayrıç işlevi gördüğü sayfayı açtı derhal. Yaklaşık iki yıl önce Merve'nin evinde çekilen polaroid fotoğrafa uzun uzun baktı. Sonra sayfaya... Henüz kalem tutmayı bilmeyen bir elin sıradağlar misali karalamalarından başka bir şey yoktu yine sayfada. "Bu dosyalar taşınamaz!" yazısı belirdi zihninde. Çaresizce yeni bir sayfaya geçti, tarih attı: "21 Mayıs 2016"

Son rüya deneyimini not etmeyi bitirdiğinde gün aymak üzereydi. Telefonunu aldı. Ne yapması gerektiğini bilen birinin kendinden emin tavrıyla Sedefin fotoğraflarından birini açtı. Uzun zamandır hiç bakmadığı bir fotoğraftı seçtiği. Böylece fotoğrafın yaratacağı etki gereken yoğunluğu sağlayacaktı. Fotoğrafı her bir pikselini ezberlemeye çalışır gibi dikkatle incelerken Sedefin gözlerine daldı Alper'in bakışları. Yastığa düşmüş kulaklığı alıp kafasına geçirdi. Elinde telefon, ana rahminde bir bebek gibi dertop olup kıvrıldı sıcak yatağına. Mümkün olduğunca duvara yanaştı, karnının önündeki boşlukta Sedefi hayal etti. Onu en çok bu çıldırtıyordu; hayaline dokunamamak, sa-

rılamamak... Gözlerini kapadı ve yeniden uykuya dönmeye çalışırken zihnini Sedefle okulda ilk kez karşılaştıkları âna odakladı. O andan sonra olan biten her şeyi sırası ve tüm ayrıntısıyla hatırlamaya çalışırken uykuya daldı.

Tüm vücudu kahverengi toprak ve onun üzerinde bitmiş sık, kısa, koyu yeşil çimenlerle kaplıydı. Bedeni yer yer çiçek de açmıştı. Yanında yöresinde çok sevdiği insanlar vardı, birlikteyken kendisini güçlü ve güvende hissettiği insanlar. Böyle bu halde bir yokuştan aşağı doğru yürürken karşılaştı onlarla. Yalnızdı. Karşısındaki kalabalığın onunla açıkça alay eden hain bakışlarından ürktü. Kalabalığın içinde tanıdık bir yüz gördü. Onlardan ama tanıdık... Yaltaklanırcasına yanaştı o tanıdığı Alper. Mahalle ağzıyla selam verdi, kafasını tokuşturdu, çocuğun onu terslememesi için dualar etti. Yemeğe götürdü bu kendi yaşlarında ama kendisine hiç benzemeyen çocuğu. Çocuk toktu ama yedi ve kendisi olmasa Alper'in başına çok kötü şeyler geleceğini ima etmekten geri durmadı. Çocuk tuvalete gitti. Alper bir kokteylde olduklarını gördü. Yine o ezgi işitiliyordu uzaktan, derinden... Geniş ve yeşil bir bahçedeydiler ama bahçe bir ev gibi döşenmişti. Bahçenin ortasında bir ağacın gövdesine dayanmış büyükçe bir ayna duruyordu. Aynada elinde kadeh, yerinde usulca dans eder gibi sallanan bir kızın yansıması belirdi. Aradaki tüm mesafeler kapandı, iki baş şefkatle yaklaştı, iki ağız birbirine karışan iki deniz gibi içiçe geçti...

Birden uyanınca gözlerini açmaya direndi Alper. Rüyasına dönmek için müthiş bir istek duydu. O kısa anda hissettiği mutluluğu kalıcı kılmak, o anda kalmak lakin şimdi bunun imkânsızlığını bilmenin hissettirdiği çaresizlik ve o çaresizlikten kaynaklanan acı, öfke... Parmakları dudaklarına dokundu. Islaktılar. Gözlerini açtı. Gerçeği kabullenince kulağına dolan şarkıyı işitti.

♪ *"Uyan" dedi bir ses "uyan o burada!"*

Uyandım, aradım, bulamadım ♪

Alper, “*Bu sabahların bir anlamı olmalı,*” diye tekrar ederken gülümsedi. Uyumanın imkânsızlığı ve halledilmesi gereken işlerin verdiği umutla yerinden kalkıp banyoya geçti. Gofret, uzun süredir kendisine kayıtsız kalan çocuğa süzgülün bakışlar attı. Onu teselli etmek için elinden geleni yapmışsa da eski Alper’i geri getirememiş, bunun nedenini de anlamamış, şimdi arada bir tüylerinde dolaşan şefkat kırıntılarına razı öylece uzanıyordu antrede. Banyoya giren Alper’s’e düşünüyordu. “Neyi göremiyorum? Neyi yanlış yaptım?” Tüm bunlar bir bilgisayar oyunuydu Alper’in zihninde. Sedef’in başına gelenler Alper’in hatasıydı ve Sedef şimdi bir oyun tasarlamıştı onlar için, gittiği yerden. Psikoloji bilgisini kullanarak tasarladığı bir oyun... Eğer Alper bulmacaları çözer, engelleri aşar ve oyunu bitirirse yeniden kavuşacaklardı. Sedef bugüne kadar hangi büyük olayı, hangi ilki öncesinde bir seremoni sergilemeden gerçekleştirmişti ki bu sefer farklı olsun? Belli ki Morpheus’la işbirliğini ilerletmişti Sedef. “Tabii ya!” diye geçti aklından. “Kumadam’ın, namı diğer Morpheus’un ablası kimdi? Ölüm!”

İnandıklarına kendisi dışında tek bir iman eden daha olduğunu, düşüncelerinin inanılmaz bulunduğunu kavırıyordu Alper. Bu haliyle, Cengo gibi komplo teorilerine, Zeyno gibi sosyalizme ya da dayısı gibi İslâm’a iman edenlerden tek farkının sayısal azınlıkları olduğunu da kabul ediyordu. Ama hep böyle olmamış mıydı? Başlangıçta herkes tek değil miydi? İsa, Nuh, diğerleri... Lakin inanç artık karşı konulamaz bir dürtüyse yalnızlığın ne önemi vardı? Böylece görüyordu, asıl olan inanmaktı. Diğerleri inananın düşüncelerine değil inanma gücüne, imanına ikna olup takip ediyorlardı onu. Peki, böylece o hep eleştirdiklerine mi benziyordu? “Benzemiyorum. Onlar da öyle demiyor mu? Onlarınkı aşk mı? Seninki öyle mi? Belki hepsi hastalık? Belki insan kendi başına gelene kadar eleştirir ama başına gelince eleştirdiğini yapar? Lakin ötekileştirdiklerini eleştirmeye devam etmekten de geri durmaz... Hiçbiri umurumda değil; ben hedefime ulaşayım benden sonra tufan!” Böyle düşününce Dylan’ın sesi yankılandı zihninde. Zihnindeki favori Dylan şarkıları listesinin tepesine şimdilerde bu şarkı yerleşmişti

ve Alper şarkıda bahsi geçen Çingene kadının söylediği, “Oğlum bu artık rüya değil gerçeklik,” sözüne var gücüyle inanıyordu. Şarkının sonlarında Dylan, hakkında kurulmuş hükme razı bir mahkûm edasıyla, “Ben hazırım Tanrım sen hazır olduğunda,” dediğinde Alper gözyaşlarına boğuluyor ve Usta masaları ters çevirip fişleri çekip artık kendisine bir anlam ifade etmeyen bu mekânı terk etmek için ne beklediklerini sorarken ona eşlik ediyordu.

♪ *Señor, señor let's overturn these tables*

Disconnect these cables

This place don't make sense to me no more

Can you tell me what we are waiting for, señor? ♪

Elini yüzünü yıkadı ve odasına döndü. Zeyno'nun ütölüyüp bir askıyla kapı arkasına astığı kot gömleği giydi; gömleğin önünü içindeki siyah tişört gözükecek şekilde açık bıraktı. Banyoya dönüp aynada saçlarını taradı. Yüzü acıyla olgunlaşmış, gözlerinin yeşili biraz nemlenmiş olsa da hâlâ çok yakışıklı olduğunu düşündü. Nihayet hazır olduğunda cep telefonunu aldı eline. Hepsı aynı kişiden çokça cevapsız çağrı vardı. Ürkütü; derhal geri aradı.

“Anneanne günaydın...” “Günaydın oğlum! Sabah-ı şerifleriniz hayrolsun...” Alper, Mehtap Hanım'ın vurgusundaki alayı sezdi. “Gördüm yine bir şeyler ama,” dedi, “ondan kalkamadım. Geliyorum hemen.” “Ay hemen! Çık hadi hadi o zaman merakta bırakma beni,” diye yanıtladı Mehtap Hanım. “Sen açmayınca ben hissettim zaten, hatta dedim... Hadi inşallah gel desen...” Alper'in mutak, “Bir şey alayım mı gelirken?” sorusuna, “İcap etmez,” yanıtını verdi her zamanki gibi Mehtap Hanım.

Arabaya binip camları açan Alper yan koltuğa koyduğu telefonunda bir bildirim belirdiğini gördü. Google Haritaları Kandilli Mezarlığı için mesafe ve süre veriyordu otomatik olarak. Alper bunu doğru iz üzerinde olduğuna yordu. Sedef'in işleri, Sedef'in oyunuydu tüm bunlar. Aracın müzik sistemini aktifleştirdi ve bir tuşa dokunup Radyo Eksen'i açtı. Çalan şarkıyı

duyunca, “Diceyler de mi senin kontrolünde bebek?” diye sordu Sedef’e. Sedef, “Ne ne ne?” dedi hiçbir şey anlamadığını ima eden ama mutlu olduğunu ele veren muzip bir gülüşle. Sonra, “Camı kapatıp klimayı açar mısın aşkım?” dedi ve güneşliği indirip aynada makyajını kontrol etti. Alper yola koyulduğunda Jack White, “Aşk körlüktür!” diye haykırıyordu. “Belki,” diye düşündü Alper. “Ama herkesin görebildiğini göremeyip körlükle yaftalanırken kimsenin göremediğini görüyorsam hepimize kör denmesi gerekmez mi?”

♪ *Love is blindness, I don't wanna see*
Won't you wrap the night around me?
Oh my heart, love is blindness ♪

Dedi, dört aç gözünü, ezgisine kulak ver

Sevenin gönlünde umut olmasa,

Hayal neye yarar, düş neye yarar?

– Yılmaz Tatlıses, Burhan Bayar,

İbrahim Tatlıses, Eyvah Neye Yerar?

Alper'e kapıyı Tamara açtı ve kendinden emin bir edayla, "Hoj geldi!" dedi. "Hoş bulduk!" dedi Alper. O ayakkabılarını çıkarıp omzunda çantasıyla içeri geçerken koridorun ortasında beliren Kivi, sırtını havaya dikip feryat eder gibi miyavladı. Eğilip kediye aldı Alper ve boynuna yaklaştıırıp öptü. Kedi yere bırakılınca Alper'in ayaklarına süründü; sonra, aklına bir şey gelmişçesine koşmaya başlayıp evin içinde gözden yitti.

Nedret Hanım'ın parfüm kokusu salondaydı ancak kendisi görünmüyordu. Alper, pencerenin önündeki berjerde oturmuş Marmara ve Adalar manzarasını izleyen Mehtap Hanım'a yöneldi gülümseyerek. Her zamanki gibiydi Mehtap Hanım, sıradanlık bir ölümcül hastalıklmış da ondan en uzağa kaçmak istemiş gibi... İnce omuz askılı siyah bir elbise vardı üzerinde. Boynunu, kollarını, göğsünün üstünü ve dizlerinden aşağısını açıkta bırakan bir elbise... Tırnakları koyu siyah bir ojeyle renklendirilmişti. Bacakları çıplaktı ama Alper'in kadında sık sık gördüğü file bu sefer kül rengi saçlarını örtüyordu. Kadının alnının üstünde yapma güllerle süslü bir taç duruyor, file bu taçın demirinden kadının saçlarının üzerine uzanıyordu. Atatürk

ise her zamanki yerinde, kalp hizasına iliştirilmiş küçük broş-taydı. Alper'in geldiğini fark etti Mehtap Hanım. Alper hızlandı, çantasını yere indirip derhal kadının elini öptü. Onun hoşuna gittiği gibi, başına götürmeden. "Nasılsınız anneanne?" dedi Alper. "İşte," diye yanıtladı Mehtap Hanım içlenerek, "vücudum bitap, ruhum harap." Böyle söylese de gülümsemişti Mehtap Hanım. Alper, "Maşallahınız var, geliyorum şimdi," diyerek televizyondaki görüntülere dalmış İhsan Bey'in yanına gitti.

Sürekli sorduğu kızının Amerika'ya gittiği söylenmişti İhsan Bey'e ve o günden beri adamın zaten bozuk olan sağlığı hepten yitmişti. Sık sık kriz geçiriyor, dediklerini artık kimse anlayamıyor, doktorlar ilaçların dozlarını değiştirmekten başka bir çare sunamıyorlardı. Sedef'in yokluğu, Mehtap Hanım'ın bu eve taşınması, hasta İhsan Bey, ortalıkta koşuşturan Tamara ve evin ziyaretçileri... Alper bir huzurevine benzetiyordu artık burayı, huzurun pek uğramadığı... "Nasılsınız İhsan Amca?" diye sordu Alper. İhsan Bey yanı başında dikilen çocuğa baktı; hafızasını zorladığı lakin Alper'i orada bulamadığı anlaşılıyordu yüz ifadesinden. Eliyle bazı işaretler yaparken ağzından da anlamsız sözler döküldü adamın. Herhalde kapıcı sanmıştı Alper'i, gazete istiyordu. Lakin İhsan Bey'e gazete verilmiyordu artık çünkü okumuyor, özenle yalıyordu kopardığı sayfaları. Diline koyduğu bir hap mı sanıyordu tadını mı seviyordu anlayamamışlardı. Alper, ağlar misali sızlanarak taleplerini dile getiren ve ne dediği anlaşılmayan adamla son iki aydır her hafta buna benzer kısa anlar paylaşıyordu. Ve engellemeyi ne kadar istese de, Sedef'in yokluğunda bir şeye gülmek canını ne kadar yaksa da, İhsan Bey'le yaşadığı bu gibi anlarda aklına hep Marc Aryan'ın "Nasıl Evlenirsin Bu Lisanla?" şarkısı geliyordu. Bunu Sedef'e dinlettiğini, Sedef'in kahkahalarına mâni olamadan, "Çok günah sevgili... Hasta o... Alay etme öyle oluruz bak," dediğini hayal ediyordu.

♪ *Babandır belki anlarsın*

Söyledikleri bunlar dinlesen de şaşarsın

Çabalabalab dabı diba

Çubdi duyru deba ♪

Yine zihninde bu şarkıyla ayrıldı İhsan Bey'in yanından. Gölme istediğinde bir şey oluyor, elleri olmadığını büyük bir hevesle yazmaya yeltendiğinde fark etmişçesine bir sızı kaplıyordu tüm benliğini. Mehtap Hanım'ın karşısına oturdu ve kadının gözlerini denizden, martılardan, tren raylarından ayırıp kendisine yöneltmesini bekledi. Mehtap Hanım, İhsan Bey'in yanına oturmuş televizyona bakan Tamara'yı kast ederek, "Söyle şuna anneannem iki kahve buyurdu sade diye," dedi. Alper anladı ki yine darılmıştı Mehtap Hanım Tamara'ya. Alper mesajı iletince Tamara derhal mutfığa geçti. O çıkınca Mehtap Hanım eliyle Alper'e çabuk olmasını işaret edip, "Anlatsana çatlatma insanı," dedi. Alper rüyalarını, tüm gördüklerini anlattığı gibi, düşüncelerini de açıkça paylaştı Mehtap Hanım'la. "Yani bence rüyaları Sedef gördürüyor bana. Rüya başka bir âlem, orada gelebiliyor ancak herhalde. Gerçi bir kere odada gördüm, anlattım size hani, beyaz noktalardan oluşmuş gibi durdu odanın ortasında birkaç saniye... Korkmadan öyle bekledim alsın beni de diye ama kayboldu."

Mehtap Hanım ilgiyle dinlediği Alper'e yüzüyle susmasını işaret etti. Tamara kahveleri, yanında Mehtap Hanım'ın öğrettiği gibi birer çifte kavrulmuş Hacı Bekir lokumu ve su ile getirip servis etti. Kadın çekilince, fısıltıyla, "Anlamıyor ki," dedi Alper gülerek, "mesela kahve ve sadeyi anlıyor sadece öyle iş görüyor..." "Vallahi hayret," dedi Mehtap Hanım da, "bu kadar yıldır burada hâlâ akşama kadar telefonda ecnebice konuşuyor..." Alper, "Bize öyle kendine anadili," demek istese de sessiz kaldı. Tamara'nın ne yapacağına baktı dönüp. Kadın istenmediğini hissetmiş olacak ki çıktı salondan. İçeriden Nedret Hanım'la konuşmalarının sesi geldi az sonra.

"Anneanne bence şöyle bakın," dedi Alper, "şimdi ben uyanığım o yüzden sizinle kahve içiyorum demiyorum mesela. Yani uyanık olmakla eylem arasında ilişki kurmuyoruz. Rüyayı da uykuyla ilişkilendirmek belki yanlış? Uyuduğumuz için görmüyoruz belki rüyayı sadece uykuda görebiliyoruz. Yani uykudaki bilinçle farklı bir dünyadayız ona göre yaşamalıyız, uyanırken farklı bir bilinçle farklı bir dünyada... Belki bilinç de

yok orada hatta başka bir âlem işte... Uzak bir gezegen gibi... Hakkında çok az şey biliyoruz zaten. Belki hayal bir balık, rüya da onun yakalanabileceği tek deniz...”

Alper, büyük bir sırrı paylaşacağını belli ederek baktı Mehtap Hanım’a. Mehtap Hanım’ın da gözleri büyüdü. Fincanı yanındaki sehpa koyup tüm dikkatini Alper’e yöneltti. “Bende Sedef’in tüm şifreleri var,” dedi Alper fısıltıyla, “kütüphaneden aldığı tüm kitapların geriye dönük listesini gördüm orada. Sedef bir sürü kitap almış... *Lusid diriming* falan hep... Dersleri içindi herhalde ama inanırdı da bu işlere siz de biliyorsunuz. Daha biz tanışmıyorken almış o kitapları. İlk rüyalarda ben bizim okulun kütüphanesinde uyanıyordum hep. Bence şimdi o bilgiyi kullanıyor. Aynı kitapları ben de aldım... Hepsini... Okuyorum, Sedef’in izini sürüyorum. Ama asıl inanılmaz olan bu değil. Sedef benim ona bahsettiğim rüyalar lordunun yani Kumadam’ın kitaplarını da okumuş. Ve ne zaman biliyor musunuz?” Mehtap Hanım bakışlarıyla sordu: “Ne zaman?” “Kütüphane kayıtlarına göre geçen yılın kasımında,” dedi Alper yaratacağı şaşkınlığın bilincinde bir mağruriyet içinde. Sesi titreyen Mehtap Hanım, “Ama o vakit Sedef...” Dili varmamıştı gerisini getirmeye. “Aynen!” dedi Alper ve devam etti: “Şimdi tek sorun şu: Sedef’i ikna edemiyorum. Eğer rüyada uyanıp onunla buluştuğumuzda orada kalırsam –ki bu uyanmam gereken an geldiğinde uyanmazsam olabilir ancak bence– işte bence o zaman orada birlikte kalacağız ama ben bu tarafta bir daha uyanamayacağım. Bence kesinlikle çözdüm. Ama bunu yapmaya kalkınca Sedef bir yolunu bulup uyandırıyor beni. Genelde annemi yolluyor. Psikolog olduğu için bilinçaltımı yönetebiliyor benim. Aslında şu da mümkün... Evet ya... İyi ki sizinle konuşuyorum bunları.. Ki zaten bence bizi de Sedef bir araya getirdi...” “Müteahhit mi evladım Sedef, ne ilgisi var?” dedi Mehtap Hanım alaycı. Alper aldırma-
dı. “Buraya gelmeyebilirdiniz,” dedi. “Vaniköy’de ya da oralarda bir yerde kalabilirdiniz...” “Hangi parayla?” dedi Mehtap Hanım söylenir gibi ama Alper inandığından vazgeçmedi. “Bir ezgi, bir şarkı duyuyorum hep rüyamda. Uyanınca onu hatırlar da yazabilirsem bence Sedef ikna olacak, bence *mişin o.*”

Alper'in konuştuğınca değişen ruh hali ve anlattıkları Mehtap Hanım'ı hem ürkütüyor hem heyecanlandırıyordu. Belki de inat etmeyip yeniden bir doktora görünmeliydi bu çocuk. Şimdi düşününce, ya bu oğlan o cehennemi yaşadktan sonra hep-ten aklını yitirmişti ya da aşk bu derece kudretli bir şeydi. Gerçi oğlanın dediklerini gizlice taklit etse de Atatürk hâlâ onun rüyalarına gelmiyordu ya neyse... Şu kitapları o da mı okusaydı? Gözü görmüyordu ki. Hem bunlar Türkçe de okumuyordu hemen hiç. Lafları sözleri hep ecnebice... Hadi Tamara sonradan gelmiş, bunlara ne oluyordu? "Herhalde aşk iki taraflı olmazsa olmuyor," diye kestirip attı Mehtap Hanım zihninde, Atatürk'e sitemle.

"Yine de şöyle kudretli bir muabbire danışmak icap eder," dedi Mehtap Hanım ama Alper kendisinden başka kimseye inanmıyordu her zamanki gibi. "Siz sorun varsa birisi ama ben-çe böyle," dedi Alper, "burada uyanmayabiliriz ama orada devam edebiliriz. Yeter ki Sedef ikna olsun bu tarafta uyanmama. Kesin annemi filan düşünüyor o. Kıyamıyor... Gerçi ben de şarkıyı asla tutamıyorum aklımda..." "Belki o yüzden inikâs etti de öyle göründü," dedi Mehtap Hanım. "Nasıl yani?" diye sordu Alper. "Dedin ya oğlum, 'Aynada gördüm,' diye." "Ha!" dedi Alper. "Hadi git Nedret'i gör, alacaklarını al da çıkalım." Alper şaşırdı, "Siz de mi geleceksiniz?" diye sordu. "Kabristana gitmeyecek misin önce?" "Tabii gideceğim de..." "Beni de eski evimin oraya bırak komşuma, sen çık in sonra birlikte gidelim Beyoğlu'na bana da bir değişiklik olsun..." "Süper!" dedi Alper ve kalkıp hızla içeriye, dubleks evin alt katı ile üst katını bağlayan merdivenlerin altındaki odaya yöneldi.

Odaya girmeden önce, koridorda, Sedef'in odasının kapısına baktı Alper. Kapının açıldığını, Sedef'in çıkmaya hazır bir şekilde giyinmiş, hazırlanmış olduğunu, gelip ona sarıldığını ve rüyadaki gibi öpüştüklerini hayal etti. Lakin açılan banyo kapısıydı ve Nedret Hanım çıkmaya hazır bir şekilde koridorda belirdi. Saçlarını kısacık kestirip sarıya boyatmıştı Nedret Hanım. Yüzünde ağır bir makyaj vardı ve kadından şekerli bir rahiye tütüyordu boşluğa. Tüm yüzünü örten gözlükleri ve çan-

tası elindeydi. Alper'e ondan hem çekinir hem de varlığını komik bulur gibi baktı. "Ben kitapları alıyorum Nedret Teyze," dedi Alper, "burada özellikle tarih kitaplarına, Türk tarihine ilgi oluyor daha çok. Sanat kitapları da revaçta... *İstanbul Ansiklopedisi*'ni de götürebiliriz ama değerinin çok altında satılır diye korkuyorum... Siz, 'götür,' derseniz..." Nedret Hanım, "Annemle konuşursun Alper sen onu," dedi ve Tamara'ya seslenerek geçip gitti çocuğun yanından. Nedret Hanım için Alper, annesine yardımcı olan, ihtiyaç sahibi bir öğrenciydi sadece. Hatta satılan kitap, pul koleksiyonu ve çeşitli objelerden elde edilen paradan çaldığını da düşünüyordu Alper'in. Nadiren Alper'le muhatap olup bir şey sorduğunda bunu Alper'e hissettirmekten geri de durmuyordu. "Belki anneanne de öyle düşündüğünden gelmek istedi," diye geçti Alper'in aklından. Böylece Sedef'le yakınlığının kendisi dışında kimse tarafından anlaşılmadığına bir kez daha ikna oldu.

Mehtap Hanım, evinin apartman yapılmak için yıkılacağını öğrendiğinde kızının yanına taşınmıştı. Bunu zor zamanlarında kızına destek olmak maksadıyla kabul etmiş gibi görünse de emekli maaşıyla geçinmesinin gitgide zorlaşması da bu kararda etkili olmuştu. Semtindeki en düşük kira dahi onun gücünü çoktan aşmıştı. Sedef'in trajik ölümü sonrası gücünün her anlamda tükendiğini hissediyordu. O günlerde Nedret Hanım'sa gazetecilerle, onu dayanışmaya çağıran dernek yöneticileriyle, siyasi parti temsilcileriyle, başsağlığı mesajlarıyla boğuşuyor ve tüm bu olan bitenin onu çevresinin gözünden düşürmesinden korkuyordu. Lakin bir süre sonra bu insanlarla kendi mağduriyeti üzerinden ilişki kurabildiğini, yeni çevreler edindiğini görmüştü. Yine de, dile getiremeye de Sedef'e öfke doluydu. Olmaması gereken o yerde, o insanlar arasında ölüp giderek kendisini herkese rezil ettiğini düşünüyordu kızının. Oğluna da aynen böyle söylemişti. "Ne işi vardı orada? Bunun için mi okuttuk?" Bu yüzden Alper'i görmekten de hiç hoşlanmıyordu ama Alper önemli bir misyon üstleniyor, eve Nedret Hanım'ın çok sevdiği parayı getiriyordu. Nedret Hanım'ın akıllı İhsan Bey'in yıllarca koleksiyonunu yaptığı eşyaların bu pa-

ralara satılmasını almasa da, elinde tuttuğu kâğıtlar yaşam kadar gerçektir.

Alper'i eve Mehtap Hanım getirmişti. Erkenden kararan havanın içinde derin düşüncelere dalarak kaldırımda oturmuş, sürekli binaya hatta kendisine bakmakta olan oğlanı gördüğünde ilkin ürkmüştü Mehtap Hanım. "Sivil polis miydi acaba?" Korkusunun üzerine gitmek istese de yerinden kalkamamıştı. Alper, o soğuk kış gün ve gecelerinde sık sık evvelce Sedefle gezdikleri yerlerde dolanıyor, yanında hayal ettiği kızla sürekli konuşup yanıtlarını da hayal ediyordu. Ara ara da Sedefin evinin önüne geliyor, soğuk gecede karanlığın içinde yapayalnız, sarı ışıklarıyla umut saçan o dairelerden birinde Sedefle olduğunu kuruyordu. Bir yolunu bulup Sedefin odasına girmek istiyor ama çok da korkuyordu. Bu isteğinin sebebi rüyasında uyandığı rüyaları o günlerde görmeye başlamış olmasıydı. Zaten o rüyalar başlamamış olsa, Telhüner gibi o da atacaktı kendisini Sedefin evinin önünden geçen trenin altına. Hayalinde onlarca kez öldürmüştü kendisini. Sonra rüyalar başlamıştı. Eve girer, aklındaki ritüeli bir kabile büyücüsü ciddiyetiyle yerine getirirse Sedefle tekrar bir araya gelebilecekleri gibi bir inanca tutunmuştu Alper. Sonra bir gün, bir akşamüstü, Mehtap Hanım yanında kıızıyla binaya doğru yürürken gözü takıldı Alper'e. Önce yine tanımadı ama bir şüphe de duydu. Eve çıkıp yukarıdan bir süre izleyince çözdü muammayı. Kendisini Sedefle ziyaret eden, Sedefin çok âşık olduğu oğlandı bu. Derhal camı açıp seslendi, yukarı çağırdı Alper'i Mehtap Hanım. "Sokağın kedisini bile eve aldınız da bu çocuğu mu sokakta bıraktınız," diye söylendi beklerken. Alper gelince atılıp elini öptü hemen Mehtap Hanım'ın. O da, eve çağırdığı Alper'i Nedret Hanım'a gösterip, "Tanımadın mı?" diye sormuştu. Nedret Hanım, evlerine, yazlıklarına girmiş, arabalarını sürmüş, yataklarında yatmış, cenazede, taziyede yanlarına yanaşmış, kızının dünyasında en geniş yeri işgal eden ve evvelce defalarca gördüğü Alper'e baktı, "Yok," dedi. "O da bir torunum," dedi Mehtap Hanım, "tanış; ver hatta işte ona gitsin halletsin..." "Fare deliğine sığmamış bir de kuyruğuna kabak bağlamış," diye içinden

söylenen Nedret Hanım Alper'in kim olduğunu nihayet anladığında öfkelenmiş ama iş işten geçmişti. Böylece Alper, elinde bir küçük bavula doldurulmuş Osmanlıca kitaplarla Kadıköy'e, evvelce Sedefle önünden geçip gittikleri, Sedef'in, "O da Boğaziçi mezunu, babamın arkadaşı," dediği sahafın dükkânına yollanmıştı.

Sahaf, İhsan Bey'i uzun zamandır görmese de derhal hatırlamış, Alper'den dinlediği hastalığına samimiyetle üzülmüştü. Sedef'in vefatından haberi olunca büyük şaşkınlık yaşayarak ülkedeki tüm siyasilere veryansın etmiş lakin kitapları maalesef alamayacağını, kendi stoklarının Osmanlıca kitaplarla dolu olduğunu, satılmadıklarını söylemişti. O esnada dükkânda olup kasanın yanındaki sandalyede oturmuş çay içen bir gence seslenmişti, "Sabri sen bak istersen," diyerek. Kitapları inceleyen gözlüklü genç de Alper'e, "Bunlar beni aşar, ödeyebileceğim de çok düşük kalır, siz bunları mezada götürün," diyerek kendisinin de katıldığı bir mezadın hangi gün ve saatte nerede yapılacağını not ettirmişti Alper'e.

Alper, raflarına kitaplar, içi pul, eski para dolu albümler, az sayıda da taş plak doldurulmuş kitaplıkları inceledi. *Huzur*'un sararmış kapağındaki yazıları okudu. Kapağın ortasında Remzi Kitabevi logosu göze çarpıyordu. Dikkatlice çevirdi kapağı Alper ve Tanpınar'ın kırılğan ruhuna benzeyen el yazısına baktı. Bir öğrencisine imzalamıştı Tanpınar kitabı ve ithaf da vardı sayfada. Alper bu kitabı çalmak, satmak ve hiçbir şey yapmayıp yerinde tutmak arasında gidip geliyor, her seferinde kitabı özenle tekrar raftaki yerine yerleştiriyor ve raftan birkaç kitap alıp oradan ayrılıyordu. Yine öyle yaptı. Mezatta İstanbul tarihi, Türk tarihi ve özellikle de Reşad Ekrem Koçu'nun imzasına her daim talep oluyordu. *Dağ Padişahları*'nın imzalı bir nüshasını, Kemal Tahir'in *Yorgun Savaşçı*'sının imzalı ve ithafli bir nüshasını ve ne hakkında olduğunu anlamasa da basım tarihinin eskiliği ve cildinin güzelliği nedeniyle talep göreceğini düşündüğü Fransızca bir kitabı alıp odadan ayrıldı Alper.

Albatrosun kabrinde ihtiyar gemicinin

Çobanoğlu da çeşme başında uyandığında yüzünün renginin “kaçgın” olduğunu söylemişti. Çeşme ve pınar başları ile mezarlıklar şaman ve âşıklar için ayrıcalıklı yerlerdir.

(...)

Tanrı kendinden geçmiş, yarı trans halinde mezarlıklarda uyu-yakalan âşık adaylarına doğaçlama deyişler söyleme yeteneğini ihsan eder. Âşık Efkârî gibi mezarlıklarda ya da çeşme başlarında yarı baygın uyuyan âşıklardan bazıları ise saz sesi ile uyandırılır.

– Yıldırım Erdener, *Kars'ta Çobanoğlu Kahvehanesi'nde*

Âşık Karşılaşmaları

Kandilli Mezarlığı'na girdiğinde Alper o ânı yeniden yaşıyordu. Zeminde bir boşluk açılıyor, Alper o boşluğu bedeninde hissediyor, oraya hıçkırıklar ve anlaşılmaz ama yürek dağlayan sözler eşliğinde kutsal bir ışık misali bir beden indiriliyor. Toprak hışırdıyor, eller bir ileri bir geri biteviye hareket ediyor, alınlardan terler akarken zemin yeniden kabarıyor. “...va’fu ‘annâ vağfir lenâ verhamnâ... ente mevlânâ fensurnâ ‘ale-lkavmi-lkâfirîn...” Renkler değişiyor, bir çiçek açıyor, yeni evini hayretle inceliyor. Sonra rengini tohumundan almışçasına bir de beyaz mermer bitiyor orada, üzerinde talihsizliği simgelercesine kara yazılmış yazılar ve bir tarihle: “10.10.2015.”

Lakin zamanla tüm bu eşya ve çiçekler gibi Alper de yeni mekânını kanıksamıştı. Şimdi içinde zifiri karanlıkta dahi ra-

hatça dolaşabileceği bir ev gibiydi Alper için bu kabristan ve bu mezar başı. “Peki ya sen sevgili? Sen burayı hiç sevmedin ben-
ce. O yüzden de asla burada uyumuyorsun.”

Çamların dallarında kuşlar, ağaçların gölgesinde uzanmış yatanlarla tezat, yaşam sevinçlerini dile getirerek şakıyorlar-
dı. Alper’in zihninde, buraya her gelişinde olduğu gibi, Sedefle
birlikte oldukları o son anlarda işittiği şarkı dönüp duruyordu.

♪ *Bir zaman kumruyduk, sevişirdik biz*
Ne kaldı maziden, söyle ne kaldı?
Ne bir tutam seveda, ne de aşk kaldı ♪

Son ziyaretçileri tarafından taşına namaz başörtüsü bağlan-
mış bir mezar dışında tek bir değişiklik yoktu kabristanda. De-
ğişimin hızını en çok burada yitirdiğini düşündü Alper. Sırtı-
nı Sedef’e verip oturmadan önce, gizlediği bir eşya başkaların-
ca bulunmuş da alınmış olabilir kaygısı içindekilerin tedirgin
ruh haliyle, mezar taşına evvelce görünür görünmez harfler-
le yazdığı cümleyi aradı bakışları. Bulunca rahatladı ve bakış-
larını yazısının üzerinde gezdirdi: “Âşık oldu ve aşkla sevildi.”

Alper’in bakışları mezarın çevresindeki ağaç köklerine takıl-
dı. Sanki Sedef’in saçları o defnedildikten sonra da uzamaya de-
vam etmiş de şimdi toprağın üzerinde zuhur ediyormuş gibiy-
di görüntü.

“Sen haklıymışsın sevgili, keşke hiç ölmesek. Anneanneyi ge-
tirmedim; çok sıcak bu ara ve kalbi dayanmaz biliyorsun. Çok
üzülüyor gelince... Komşusuna bıraktım. Yine de çok üzüldü...
Evin, bahçenin etrafını çevirmişler, inşaat çoktan başlamış da
neredeyse bitecek bile. Artık ben de annem gibi düşünüyorum.
Kendisine itiraf etmiyorum tabii. Nostalji ya da yaşlananın ken-
di geçmişine duyduğu saçma bir özlem değil belki de hissettik-
lerimiz. Galiba gerçekten her şeyin metalaşmasıyla kayboluyor
güzellikler. Geçmiş gerçekten daha güzel galiba... Değerler yiti-
yor... Sevilenler de... Ve öyle yavaş oluyor ki bu, bir gün geri dö-
nüp baktığımızda, kucakladığımızın geri döndürülemez bir yı-
kım olduğunu fark ettiğimizde elden bir şey gelmiyor...”

Alper mezarın kıyısına bu şekilde oturduğunda sırt sırta verip çimenliklerde muhabbete daldıkları anlara gidiyordu hep. Kadıköy sahillerinde, okulda... Güneş tam tepelerinde, kahveleri önlerinde, gözlerini kısmışlar, başları kedilerinki gibi yana eğik, sıcaklıkları bir sarkaç gibi iki beden arasında gidip geliyor... Bakışları önlerinde uzanan sonsuzluğa dalmış, susmak yasakmışçasına konuşuyorlar. “Sevgili sen *Bidils* üyelerini sayabilir misin?” “Hımın! *Con Lenin* mıydı?” “O biri, ötekiler?” “Kaç taneler ki bunlar?” Gülüyorlar... “Çoklar.” “Ben onu biliyorum bir tek...” “Neden biliyor musun sevgili? Çünkü bir tek o öldü. Halbuki diğerleri, özellikle de *Pol Makkartni* en az *Lenin* kadar iyidir yani... Hem söz yazarlığında hem genel olarak yani... Müzisyenlikte... Yaşayanlara kimse inanmaz bebek... Peygamberlere en haşın muhalefet yaşadıkları dönemde gelir. Öldüklerinde iş değişir... Aşk için ve âşık için de böyle... Aşk iyi bir fikirdir. Her iyi fikir gibi o da kısa bir süre sonra bir dogmaya, bir ideolojiye dönüşerek bozulur, aşk olma özelliğini yitirir. Lakin ölüm ya da zoraki ayrılık aşkı mumyalar, mühürler, ölümsüz kılar...”

Hışırtilar Sedefi kaçırıyor. Gözünü topraktan ayırmak istemezcesine kambur, ayaklarına çamurlu mavi lastik pabuçlar geçirmiş, dudağında bir izmarit, birkaç yırtık şalvarı üst üste giydiği yırtık katmanlarında değişen desenlerden anlaşılan, sıcak ısıtamadığı ölü bir bedenmişcesine yünlere sarılı yaşlı bir kadın zuhur ediyor Alper’in yanında. Sedef’in göğsündeki çiçekleri suluyor. Parasını alıp çirkin bir sesle, dua olduğuna inandırıldığı sözler mırıldanarak uzaklaşıyor. Alper içinden küfürler sıralıyor. Kadının böyle kutsal bir mekâna ayak basmasına, huzurlarını kaçırmasına öfkeli... Geri gelen Sedef, “Günah sevgili öyle deme,” diyor. “Siktirsin cadı!” diyen Alper, çantasını biraz yana çekip başını çantasının üzerine koyarken, “Sen almıştın bunu bana,” diyor. “Evet, ben aldım tabii,” diyerek onaylıyor Sedef.

Sıcak mayıştırıyor. Alper, Sedef’in dizlerinde daldığı bir uykuya ve uyanınca öyle bir park ortasında, tüm o hengâmenin içinde ölü gibi uyumasına şaşırdığı âna gidiyor zihninde. O gün

orada uyandıktan sonra neler yaptıklarını sıralı bir şekilde hatırlamaya çalışırken dalıyor. Zaten Alper Sedefi yitirdiği günden beri sürekli uyumak istiyor; düşünceyle uyku içiçe geçmiş sularmışçasına dalıyor Alper bu derinliklere.

Güneş batıyor. Beyaz benekli turuncu akide şekerini andıran iri kayaların üzerinde sırtı karaya yüzü denize dönük âşıklar oturuyor. Lacivert sular kayaların arasına dolarken beyaz köpükler zuhur ediyor; ölü yosunlar canlanıp parılıyor zümrüt yeşili... Anıt misali bir metruk yapı görüyor Alper. Bedeni onun kıyısında içi boş bir çam kozalağı gibi uzanıyor. Kulaklıkları kulağında, öyle uyuyor. Başının altında kirli bir yastık var. Yastık kılıfında bir resim beliriyor; sağında solunda binalar uzanan bir sokağın ortasında yan yana iki âşık yürüyor, kadının başı adamın omzunda... Alper, müzik çaların dijital ekranında sağa sola akan yazıya bakıp terk ettiği bedeninin ne dinlediğini anlamaya çalışıyor: “Robert Zimmerman’s Dream” yazıyor ekranda masmavi bir yazıyla. “Rüyadayım,” diyor Alper. Elinde birkaç kitapla kayalıklarda oturan çiftlere ya da yalnızlara yanaşiyor. Kitap da değilmiş, boş defterler alıp hepsinin içine çizgi romanlarını çizmiş. Şimdi bunları satmaya çalışıyor ama yüzüne bakan olmuyor. Vazgeçip hediye etmeye uğraşiyor ama sonuç aynı. Tam hepsini martılara fırlatacakken kulağına bir ezgi doluyor. Kayalıklarda şişman, gözlüklü bir oğlan çocuğu, Amerika’dan değişim öğrencisi olarak gelmiş, gitar çalıp şarkı söylüyor. Alper sese doğru yürüdükçe adamın yalnız olmadığını görüyor, çevresinde başkaları da oturuyor. Sedefin orada olduğu, kendisinin geciktiği telaşıyla kalabalığa yaklaşıyor Alper ve yaklaştıkça şarkıyı epeyce ayırt ediyor. Şişman, gözlüklü oğlan Colin Meloy oluyor, The Decemberists üyeleri hep bir ağızdan söylüyor...

♪ *And at your final end*
When you are free again
No longer long to be
You will be belong to me
Your ghost, oh your ghost
Oh your ghost, oh your ghost ♪

Üzerine bir atlı ordusu hücum ederken kenara çekiliyor can havliyle Alper ve “Sedef,” diye sesleniyor. Lakin Sedef şimdi bir sahnede denizkızı kostümüne bürünmüş uzanıyor. Alper yaklaştıkça sahne yükseliyor. Alper Sedefi gözden yitirmeden önce bağırarak yalvarmaya başlıyor: “Aşkım lütfen, beni de al...” Sahne bir deniz fenerine dönüşüyor. Başını kaldırıncı deniz feneri değil bir minare görüyor Alper suların ortasında yükselen, dört yanı biraz kayalık bolca deniz... Uzaktan bir ezgi işitiyor ama yine anlamıyor ne denildiğini, bilmediği bir lisan. Bir kapı görüyor minareye çıkan. Demir bir kapı... O yaklaşıncı beyaz konfetiler misali martılar havalanıyor masmavi göğe... Yerde bir beden yatıyor. Yanında bir kadın oturmuş oğlanın saçını okşayarak bir şeyler fısıldıyor. Oğlan anasına yalvarıyor, “Anne ne olur hakkını bana ver...” “Sen neden kendi hakkını sattın?” diye sitem ediyor kadın. “Hepiniz aynısını yaptınız. Bir ölüyü diriltme hakkınız vardı, zenginlere sattınız haklarınızı onlar istedikleri herkesi diriltti...” “Anne ne olur,” diyor Alper hıçkırarak. Zeyno düşünceli, vermek istiyor ama oğlunun bunun da kıymetini bilmeyeceğinden korkuyor. “Anne ölürsen hakkın boşa gider,” diyor Alper acımasızca, “bari ben kullanayım.” Zeyno’nun aklına diriltebilecekleri geliyor. “Kalk oğlum hadi,” diyor. Alper uyanırken kulaklarında tok bir ses ve saz yankılanıyor.

♪ *Uyur idik uyardılar, uyur idik uyardılar*
Diriye saydılar bizi ♪

Alper uyandığında güneş gözlerini kamaştırıyor, açmasına izin vermiyordu. Nabızı yine çok hızlı atıyordu. Yavaşça doğruldu. Uyku boyunca başıyla ezdiği çantasından defter kalemini çıkarıp derhal yazmaya koyuldu. Yazarken arkasında biri varmış gibi hissetti. İrkildi. Kalkacaktı ki başına bastırıp saçlarını rüzgâr şefkatiyle usulca okşayan eli hissedip yazmaya devam etti. Tuhaf bir histi aslında bu. Dokunan bir şey görülmüyor ama dokunduğu hissediliyordu. Lakin ona dokunulamıyordu. Yazmayı bitirdiğinde yüzünden boynuna iniyordu ok-

şanma hissiyatı. Sedef'in kollarının boynuna dolandığını, kızın saçlarının yüzünü okşadığını hayal etti Alper. "Çok üzülyorum," diye sitem etti, "kıskanıyorum. Neden beni de almadın sahneye, ne işin var onlarla hem?" "Aşkım annen? Bak böyle de görüşüyoruz hem..." "Ben her an seninle olmak istiyorum, böyle değil. Cengo'nun yokluğuna alıştı buna da alışır..." "Aynı değil ki, Cengo gelebilir, arayabilir..."

"Bak kendin söylüyorsun. Aynı değil. Hafızam bir fotoğraf albümüymüş gibi alıyorum bir anımızı oradan. İlk defa hayal etmenin bizzat yaşamaktan daha az zevk verdiğine tanık oluyorum ve hatta acı... Peki, bu hayal etmek mi yoksa hatırlamak mı? Geçmiş hatırlanır mı sevgili yoksa hayal mi edilir? Ya gelecek? Bilmiyorum; tek bildiğim bunları sana yüzüne bakarak, sarılarak söylemek istediğim. Yani tüm bunları anlatacağıma, takılmış bir plak gibi sürekli, seni çok özlüyorum da diyebilirim. Düşün bak, sofraya iki tabak koyduğumu, iki fincan kahve hazırladığımı fark ettim kaç kez. Kaç kez sana mesaj yazarken buldum kendimi. Ne olur sevgili, ben artık sadece bir tek şeye inanıyorum, ne olur sen de inan. Hayaline üstün tek gerçeklik, sevgilinin yanı başımızdaki somut varlığıymış."

Duyarsın yalvarıyor: “Ey sevgilim geri gel”

*Bu ne yalnızlıktır ki, bu ne yalnızlıktır ki
Kendimi, kendimi bulamadım...
Güneş kızıl grupla ışıkladıkça ufku
Daldığım rüyadan doğrulamadım...*

– Vural Şahin, Orhan Gencebay, *Hangi Rüzgar*

Beylerbeyi Sarayı’nı sağ yanlarında bırakıp Boğaziçi Köprüsü’ne doğru tırmanmaya başladıklarında Alper bir tuhaf hissediyordu. Midesi bulanmıyor ama kusmaktan korkuyor, üşümüyor ama titriyordu. Aylardan beri her günü bir rüyada bir uyanık geçirip iki âlemi birbirine karıştırmış olmaktan mıdır nedir, sersem gibiydi hareketleri. Rüyalarında işitip uyanınca unuttuğu ezgi şimdi kafasının içindeydi; oradan alıp buraya kadar getirmişti lakin diline dökemiyordu hâlâ... Ağzını açsa söyleyecekmiş gibi hissediyor ama utangaç ve acemi bir edayla ağzını açtığında bir ses dökülmüyordu. “Bu da bir ilerleme; en azından artık kafamda,” diye düşünüyordu Alper.

Alper’in dalgın hali Mehtap Hanım’ın da dikkatini çekmişti. Kadın bunu kabristan ziyaretine bağlıyor ve Alper için samimiyetle endişeleniyordu. Başı hafif öne eğik, biraz kambur, eli emniyet kemerinde, “Sordum Mualla’ya,” dedi Mehtap Hanım. Alper düğmeye uzanıp Ahmet Kaya’nın sevdayı nefese benzeten, yoksulluk denizinde boğulmamak için çağrıda bulunan bıçkın sesini biraz kıstı. “Efendim anneanne?” “Oğlum!” diye bağır-

dı Mehtap Hanım, Alper frene asıldı. “Dikkat et ne oldu sana böyle? Daldın mı?” “Yok,” dedi Alper suçluluk dolu bir sesle. Son deneyimini anlatacağı ki vazgeçti. Belki anlatarak vuslatı geciktiriyordu, kim bilir? Öndeki aracı suçladı. “Önü boş niye gitmiyorsa... Bir şey diyordunuz?” Mehtap Hanım derisi sarkmış, kahverengi lekelerle bezeli zayıf kollarını bir topu tutarmış gibi göğsüne yükseltip, “Mualla diyor ki,” dedi, “aşığın rüyasına tabir getirilemezmiş... Bu dünyadan bir muabbir yapamazmış. Zormuş böyle işler, çok derin insanlar belki...” Mehtap Hanım korkar gibi fısıldadı, “hani böyle tenâsüh etmiş olursa ancak... ‘Bizim dinimizde yok,’ diyor Mualla...” “Anladım,” dedi Alper ilgisizliğini açık eden ama saygıda kusurdan kaçınan bir uysallıkla ve uzanıp müziğin sesini açtı yeniden. Yavuz Çetin çalıyordu radyoda.

Köprünün ortasındaydılar. Alper altlarından geçip giden gemileri, yatları, balıkları, kuşları ve hatta domuzları düşünürken köprünün üzerinde saçları uçuşarak turkuaz suları seyreden, boynuna bir gitar asılı zayıf bir genç dikkatini çekti. Lakin o bakınca kanlı canlı adam, bilgisayar oyunlarındaki gibi, soluk mavi-gri bir betona dönüştü. Kahverengi-beyaz gitar ise bir yanıp bir sönüyordu. Gözlerini kırpıştırıp önüne bakan Alper, radyoda çalan şarkıya kulak verdi. Kendi çoktan göçüp gitmiş addedilen bir genç adam, hayır işte burada, hâlâ haykırıyordu.

♪ Yaşamak istemem artık aranızda... ♪

Alper bunların hiçbirine şaşırmıyordu artık. Hepsi Sedef’in işiydi, emindi. Muabbire de bir Allah’ın kuluna da ihtiyacı yoktu. Her zaman yaptığını yapacak, burnunun dikine gidecekti. Olan biteni ondan başka anlayabilecek kimse yoktu; iyi niyetli de olsalar diğerleri sadece ayak bağıydı. “İnandıklarımın inansanız inancımın şüphe duyardım,” diye geçti aklından.

“Gel de bir sonu olsun bu hazin hikâyenin”

Üniversite okutmanı kartviziti, işimizin iç yüzünü bilmeyenlerde olumlu bir etki yaratıyor.

– Haruki Murakami, *Pinball* 1973

Mehtap Hanım'ı mümkün olduğunca az yormak gayesiyle arabayı Tepebaşı'nda katlı otoparka bıraktı Alper. Kısa bir yürüyüşle, mezadın yapıldığı, Sahaflar Çarşısı olarak da bilinen Aslıhan Pasajı'na ulaştılar. Pasajın üst katında, Gezegen Sahaf isimli geniş dükkânda yapılıyordu mezat. Gide gele hem bir müdavime dönüşmüş hem de müdavimlere, mezat kültürüne aşinalaşmıştı Alper. Kapının eşiğinde durmuş içeri girmeye çekinen, davet edilmelerine rağmen geçip bir tabureye oturmayan, fotoğraf ya da video çeken ve sonra hızla mekândan ayrılanların oluşturduğu kalabalığı müsaade isteyerek yarıp içeri girdiler.

Mezat salonundaki kimi başlar onlara döndü; münadinin önündeki masanın tam karşısında, protokol misali sandalyelere oturmuşlardan biri bir tanıdığına ayırdığı, o gelmeyince boş kalmış sandalyeyi derhal Mehtap Hanım'a teklif etti. Alper de münadinin arkasında bilgisayar başında satışları kaydeden, münadinin kız kardeşi ve dükkânın ortağı olan kadının yanına sokulup satılacak kitapları teslim etti. Sonra boş bir tabure alıp Mehtap Hanım'ın yakınlarında bir yere geçti. Bu esnada Gezegen Sahaf'ın ortağı, sahaf ve o an münadi Sedat Bey satacağı yeni bir kitabı tanıtıyordu: “Şöyle bir o zaman İngilizceye

dönelim. Arkadaşlar, çok güzel cildinde, harika cildinde *Hamsvört histori of di woğld*, dünyanın... dünya tarihi. Daha doğrusu *hamsfört*... yayınevinin ismi arkadaşlar, zannedersem, öyle değil mi? Ya da *hamsvort* özel bir isim, özel bir isim olması lazım diye düşünüyorum... Dünyanın *hamsört* tarihi gibi bir şey demek ki. Kitap bin dokuz yüz sekiz. Elimdeki *fort volüm* yani dördüncü cildi ama Türkiye ile ilgili kısımlar var..." O âna kadar ilgisizce dinleyenler, bu kitap hemen satılsın da bir sonrakine geçilsin isteyenler dahi ülke adını duyunca kitaba baktılar. Sedat Bey kitabın gravürleri de havi olduğunu söylerken katılımcılardan biri bazı sahafların o gravürleri yırtıp kitaptan ayrı dünyanın parasına sattıklarından bahsetti. Sedat Bey bunu doğruladı ve kitaptaki gravür sayısını bir rakamla çarpıp kitaba bir değer biçti. Lakin artırma bir liradan başlayacaktı.

Bu herkese açık, gün boyu hemen her kitabın bir liradan artırma usulü satışa sunulduğu, öğleden sonra çay ve kurabiye ikram edilen, kitap alıcı ve satıcılarının bir kısmının esnaf, çoğunun kendi halinde koleksiyoncu, bibliyofil, araştırmacı oldukları bir mezattı. Sahaf ve o esnada münadi Sedat Bey kendi kitaplarını satmıyor, satılması için getirilen kitapları sunuyordu. Mezat günleri pasaj en hareketli zamanını yaşıyordu. Satıcıların çoğu aynı zamanda alıcı da olduğundan mezattan ziyade bir mübadeleydi aslında gerçekleşen. Lakin bazen öyle fiyatlara öyle kitaplar da satılıyordu ki şehrin kitap tutkunları bir süre bu olayı konuşuyordu. "Alamadığına değil göremediğine yan," sözü salonda sık sık tekrar ediliyordu kitap ve efemera tutkunları tarafından. Alper de bu salona son aylarda en özel kitapları getirenler arasındaydı. Onun getirip sattığı eserler duyuldukça, bu üç duvarı tabandan tavana kitaplarla dolu geniş sahaf dükânına daha önce hiç ayak basmamış ünlü simalar da salona gelmeye ya da Sedat Bey'e pey yazdırmaya başlamışlardı. "Namevcut iştirakçi", "masada" gibi mezat terimlerine aşinalaşmaya başladıkları gibi bir mezat terimleri sözlüğü yazmayı düşünenler de vardı artık aralarında.

Eller kalkıp iner, Sedat Bey son peyin kim tarafından ve kaç lira olarak verildiğini söylerken Mehtap Hanım karnaval gör-

müş bir çocuk heyecanıyla salonda koşturuyordu bakışlarını. Saçı, gür kirpikleri, göz çevresi, ruju, ojesi ve hatta tüm kıyafetleri simsiyah, r harflerini söyleyemeyen bir kadın hırsla elini en yukarı kaldırıyor, kollarını kaplayan gümüş halkalar şınırdıyor, kadının yanında oturan, alnı boncuk boncuk terlemiş şişman adam kadının kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kendisini bir kolonun arkasına saklamış, arada elini çıkaran bir başkası kitabı almaya çalışıyor, o pey verdikçe Sedat Bey, “Mahfuz Sahaf, Sabri arkadaşta,” diyor, kitabı almak isteyen ama fiyatın kendi bütçelerini aşmasına sinirlenenler artıranları enayilikle suçluyordu.

Sedat Bey, “İster misiniz bir de imzalı çıksın,” dediğinde memeleri göbeğinin üzerine başı göğsüne yığılı bir adam, arkaik bir deniz canlısı gibi titreyip kıpırdandı; gözlerini kırptırıp kitaba baktı ve hemen eski haline döndü. Rivayet, elinden Büyük Âlim imzalı bir kitap geçmiş, lakin o kitabın kıymetini bilemediğinden üç otuz paraya satıvermiş, neyi yok pahasına sattığını öğrenince de muvazenesini yitirmişti.

Sedat Bey, “İki yüz lira Eyüp Hoca’da,” dedi. Böylece Mehtap Hanım, hemen yanında oturan adama baktı. Alper’in gözü de o adamdaydı; bu kucığında Kivi’nin ikizi gibi bir kediyle oturan adam bir yerden tanıdık geliyordu kendisine ama nereden olduğunu çıkaramıyordu. Münadi salondan bir başkasının peyini duyurdu: “İki yüz yirmi lira Zafer Bey’de!” Mehtap Hanım arkasında kalan kısımda bir taburede oturan Zafer Bey’i göremiyordu. Mehtap Hanım’ın yanında oturan şahıs elini kaldırırken, “İki yüz elli,” dedi. Sedat Bey, “İki yüz elli Eyüp Hoca,” diyerek salona duyurdu bu sesi. Başka el kalkmayınca, “İki yüz elli liraya satıyorum sat...” diyerek bekledi. “Satıyorum sat...” Yine bekledi. “Satıyorum... Sat...tım!” Kitap alıcısına devrolurken bilgisayar başındaki Kerime Hanım satışı kayda geçiriyordu. Kerime Hanım’ın yanında duran, Sedat Bey’in fakülte yıllarından beri arkadaşı Ercan Bey, “Güzel kitap hocam,” dedi Eyüp’e göz kırparak.

Alper satılması için getirdiği kitapları Kerime Hanım’a verirken tembihlemişti. O da zamanı gelince ağabeyine fısıldaya-

rak hatırlattı kitapların imzalı olduklarını. Sedat Bey bir adamla bir kadının sarıldığı kapağa bakarak konuşuyordu: “Canınızı canlandırın arkadaşlar! Kemal Tahir, *Yorgun Savaşçı*, bakıyorum... Evet, ilk baskı...” Salon dikkat kesildi. Alper, kitap ucuz satılırsa çok mahcup olacağını, iyi bir paraya satılırsa Nedret Hanım’ın ona iyi davranacağını düşünerek dikkatle izliyordu. Nabızı hızlanmıştı yine. Fransızca kitap beklediğinden ucuz gitmişti; umudu getirdiği diğer iki kitaptaydı. Sedat Bey, kitabın imzalı da olduğunu söyleyerek ithafı okudu: “Sayın romancı Suzan Sözen’e dostlukla, bin dokuz yüz altmış beş...” Okuduklarını salondaki katılımcılara göstermek için kitabı itinayla onlara çevirirken imzanın orijinalliğine de şahsi garantisini verdi: “İmzada en küçük bir sorun yok. Kontrol ettik...” Başlar uzandı, taburelerden kalkıldı. “Ustalarımızın dediği gibi,” dedi Sedat Bey, “alamadığına değil göremediğine yan!” Salonunda heyecan had safhaya erişmiş her kafadan bir ses çıkıyordu. O esnada Mehtap Hanım, son derece sıradan bir şey söyler gibi, “Suzan Sözen Menderes’in yareniydi,” dedi, “nasıl güzeldi ama.” Yanındakiler dönüp Mehtap Hanım’a baktı ilgiyle. Sedat Bey bu bilgiyi derhal salona aktardı heyecanla, “Evet, doğru tabii, ben unutmuşum, Suzan Sözen Menderes’in...” Mehtap Hanım’a baktı soran gözlerle... “Sevgilisiydi Menderes’in,” dedi Mehtap Hanım, bunun bilinmezliğini son derece garipsediğini ele veren bir tonla. Ve ekledi: “Müşerref olmuştum kendisiyle.” “Alan aldı bir daha da çıkmaz,” dedi Sedat Bey heyecanla ve fısıltıyla sorulan sorulara, “hayır hayır, fiyat yok, teklifle,” diyerek yanıt verdi bağırarak.

Hesap görülürken Sedat Bey, “Daha fazla getirirseniz çıkarırım ben,” dedi, “hafta içi bırakabilir ya da önceden fotoğraf atarsanız paylaşırım daha çok ilgi olur.” Alper’in yüzü aydınlıktı. Getireceği kitaplar önceden bilirse araştırma yapılacağını, böyle hazırlıksız olmanın daha fazla kazanç sağladığını düşünüyordu. Mehtap Hanım’ın verdiği bilgi *Yorgun Savaşçı* için salonu birbirine sokmuş, fiyat iyice yükseldikten sonra biri Aydın ili diğeri siyasi tarih ile ilgili ne bulursa toplayan iki adam kendinden geçmişçesine rekabet etmiş ve kitap umulandan çok

daha yüksek bir fiyata satılmıştı. Ve böylece Alper, bir hikâyesi olana talebin de yükseldiğini yaşayarak öğrenmişti.

Alper Mehtap Hanım'ın yanına dönerken, "Her şey farklı yaşanmış olsa, buralara tezim için çizgi roman almaya gelseydim Sedef'le," diye düşünmekteydi. Mehtap Hanım, dersini bitirince çevresi öğrencileri tarafından sarılan sevimli bir hoca gibiydi. Etrafını saranlar onunla sohbet ediyor, sorular soruyorlardı. Bakışlarını birbirlerinin üzerinde yakaladıkları anda Alper, kendisini bu mezada yönlendiren Mahfuz Sahaf'ın sahibi Sabri'ye başıyla selam verdi. Sabri de gözlüklerinin arkasından gülümseyerek aldı bu selamı, "Çok güzel kitaplardı hocam, haftaya heyecanla bekliyoruz," dedi, selamı alırken.

"Gidelim mi annee?" diye sordu Alper ürkekçe. Kadının kendisine yönelik ilgiden büyük bir keyif aldığını gözlemliyordu. Mehtap Hanım sandalyesinden kalkınca etrafındakiler de kalktılar.

Mehtap Hanım Eyüp'ün koluna girmişti. Alper diğer yanındaydı. Birkaç kişi de arkalarından geliyordu. Dükkândan çıkarken Sedat Bey ve Kerime Hanım ile de vedalaştılar. Merdivenlerden inerken Mehtap Hanım Alper'e, kendisine sürekli sorular soran ve yanıtlarını ilgiyle dinleyen Eyüp'ü kastederek, "Hocaymış bu bey," dedi, "müellifmiş de, kitap yazmış. Kitaplara hürmetkâr İhsan Amcan gibi... Tanışın da bir gün getir bize onu baksın kitaplara sana faydası olur belki..." Mehtap Hanım'ın sesi Eyüp'e kanının kaynadığını hissettiriyordu. Alper Eyüp'le selamlaştı. İkilinin birbirlerine bakışları birbirlerini evvelce de görmüş olduklarından şüphe ettiklerini ele veriyordu. Lakin henüz, bundan sonra birbirlerinin hayatlarında önemli bir yer işgal edeceklerinden bihaber diler.

İdealtepe'ye geri döndüklerinde saat gecenin onuna yaklaşıyordu. Nedret Hanım evde değildi. İhsan Bey ilaçlarını alıp uyumuş, Tamara telefonda sürekli birileriyle mesajlaşıyordu. Derhal yiyecek bir şeyler istedi Alper için Tamara'dan Mehtap Hanım. İtirazın fayda etmeyeceğini bilmesi bir yana, epeyce acıkmış olduğundan Alper bu teklife direnemedi. O evvelce pişirilmiş ve şimdi fırında ısıtılıp önüne konmuş somonu yerken,

Mehtap Hanım da bir bardak ılık sütü tabağa döküp içine azıcık ekmek doğrayıp onu yedi. Yerken bunların balık diye satılmasının küfür olduğundan dem vurup gençliğinde Boğaz'dan canlı canlı çıkarıp yediği balıkları, böyle böyle balıktan nasıl tiksindiğini de anlattı. Somonun pembe etinin bir kutuya dizili plaklar misali nizami bir biçimde birbirinden ayrılışına dalmış Alper, tüm bunları Sedef'ten dinlediği günü özlemle yâd etti.

Yemekten sonra salona geçip karanlığın içinde ateşböcekleriyle sarılı ağaçlar gibi parıldayan Adalar'ı izleyerek sohbet ettiler. Ekseri mezattaki insanları konuştular. Mehtap Hanım, Suzan Sözen'le nasıl müşerref olduğunu anlattı Alper'e. Gece yarısına doğru Alper, Sedat Bey'den aldığı parayı Mehtap Hanım'a uzatıp, "Ben ararım sizi anneanne," dedi, "haftaya da aynı yine..." "Geç oldu oğlum," dedi Mehtap Hanım, "kal sen bu gece, çok da koşturdun sabahtan beri. Gece vakti araba kullanma. Git Sedef'in odasına yat hadi. Ben el sürmem Nedret'in parasına. Sabah ona ver..." "Ben sabah gelirim yine..." Mehtap Hanım Alper'e öyle bir baktı ki Alper tek kelime daha ederse, "İyi hadi git," denileceğini anlayıp naz yapmayı bıraktı. "Çekinme Nedret'ten," dedi Mehtap Hanım, "korkağın tekidir, çekinmezsen siner o. Bir şey söylemeye kalkarsa, 'Anneannem böyle münasip gördü,' dersin mevzu sonlanır." Alper bu eski zaman kadınının halden anlayışı ve yordam bilişi karşısında bir kez daha hayranlığa gark oldu. Demek Mehtap Hanım Alper'in emelini sezmiş, uygun ânı kollamıştı. Alper heyecanla içeri yönelirken Mehtap Hanım, "O Eyüp Bey'i arayalım ama," dedi, "telefonunu yazıp verdi; söz de verdi gelip kahvemi içecek." O zaman Alper, Mehtap Hanım'ın şimdi kendisine açtığı kapı, tanıdığı imkân ile neyin yolunu yaptığını da çözdü ve yüzünde buruk da olsa bir gülümseme belirdi. Çocukça suçların ortağı olacaklardı demek. "Herkes ekmeğinin peşinde sevgili," dedi hoyalindeki Sedef'e, "sana da cici dede geliyor..."

Nakarat

Hawthorne'un defterlerinden birinde geçen bir paragraf aklıma geliyor. 1842'de bir gün, otuz sekiz yaşındaki Hawthorne şöyle yazmıştı: "Bir rüyayı, olanca tutarsızlığı, acayiplikleri ve amaçsızlığıyla –her şeye rağmen bütünün içinden akıp giden basat bir fikirle– rüyanın gerçek seyrine benzeyecek şekilde yazmak. Dünyanın bu ileri yaşına kadar böylesi bir şey asla yazılmış değildir.

– Alberto Manguel, Kütüphanemi Toplarken

... ama yazarlar ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar asla başaramayacakları, büyük ustalık gerektiren bir şey vardır ki o da aynı anda olmuş olan iki olayı aynı zaman kipi içinde yazıya dökmektir.

– Jose Saramago, Yitik Adanın Öyküsü

Odanın kapısı asırlardır kapalı kalmış da menteşeleri paslanmış gibi gıcırtyla açıldı. Alper bir gölge gibi sessiz süzüldü içeri.

El yordamıyla düğmeyi çevirince odayı sarı sıcak bir ışık aydınlattı. Odanın kokusu doldu burnuna. Yere düşmüş küp şekeri bir anda sarıveren karıncalar misali, bir dolu yakın geçmiş anısı akın etti oğlanın zihnine. Bir eli kapı kolundaydı hâlâ; kapıyı itip usulca kapattı. Sedefi yitirdikten sonra nadiren, genelde bir şarkı işittiğinde ve hiç beklemediği bir anda ağlamış olan Alper, daha odaya girdiği anda gözlerinin dolduğunu, boğazı-

na bir yumrunun oturduğunu, göğsünün sıkıştığını, eğer o an tek kelime etmek zorunda kalsa katılarak ağlamaya başlayacağını hissetti.

Toparlanınca öğretmenler odasına oda boşken süzölmüş bir öğrenci ürkekliği içinde etrafı inceledi Alper. Nedret Hanım'ın kapıyı açıp eve girmesinden, onu fark edip derhal evden atmasından korkuyordu. Ne olursa olsun, neresinden bakılırsa bakılsın tuhaftı içinde bulundukları durum. Alper oyunlarda en zor bölümlerin bölüm sonları olduğunu hatırladı. Burası hata kaldırmazdı. Bu yüzden hızla odada dolandı bakışları. İşte *Huzur*'un Bodrum'da başlanıp asla bitirilmemiş kopyası masada, ödev için okunmuş *Aşk ve Öbür Cinler*'in yanında duruyordu. İki âşık gibi, Alper ile Sedef gibi baş başa vermişlerdi. Sedef'in çocukluk fotoğrafı her zamanki yerindeydi ama çerçevenin altına bir çift Masumiyet Müzesi giriş bileti iliştilmişti. Bir parfüm şişesi bir oje ile yan yana konulmuştu. Bazı nesnelere okşarcasına dokunuyordu Alper. Odadaki kitapların hepsini tek tek gözden geçirmek, Sedef'in bunların içine sakladığı, içinde unuttuğu kâğıtları bulmak, aldığı notları okumak isteğiyle doldu içi. Telefonunun hafızasına kayıtlı yüzlerce fotoğraf ve video artık ezberlenmiş olduğundan, Alper hasretini dindirecek yeni bir ilaç belliyordu bu odadaki eşyaları. Ve belki de Sedef'e giden yolda yeni ipuçları... Indiana Jones gibi bir arkeolog olduğunu ama kazı alanı olarak kendisine sevgilisinin odasını seçtiğini hayal etti; böyle bir çizgi roman, bir bilgisayar oyunu tasarladığını...

Huzur'un içinde bir not ya da kâğıt yoktu; sadece birlikte geçirdikleri son yazı hatırlatan hasarlar... Güneş kremi lekeleri, güneş ve tuzla kavrulmuş deriyi akla getiren kuruyup buruşmuş sarı sayfalar... *Aşk ve Öbür Cinler*'in içinde ise Sedef'in kitabı okurken başını öne eğdiği anlarda dökölmüş olması muhtemel bir tel saç vardı; zarif bir ayraç misali, fal tuttuğu son sayfada... Buna bakakaldı Alper; gözünden bir damla yaş kopup süzölmeye başladı ve o sayfaya düştü. Sayfada zümrüt yeşili bir leke oluştu. Kitapları bıraktı, burnunu çekip elinin tersiyle yüzünü sildi ve arkasına döndü. Yatağa ve yatağın ucuna dayadı

lı dolaba baktı. Dolaba yürüyüp kapağını ses çıkarmamaya çalışarak açtı. Sedef'in tüm kıyafetleri askılarda, raflarda, çekmecelerdeydi. Buram buram Sedef kokuyordu her yer... Alper en mahrem olanı görme isteğiyle doldu.

Utanç ve lanetlenme korkusu yalnız olmanın getirdiği güven duygusuna yenildi. Nabızı hızla atıyor, kalbinden bir tam tam misali sesler yükseliyor, bu ses Alper'in kulaklarını tıkıyordu. Çekmecelerin önünde çömeldi. Çektiği ilk çekmece çoraplarla doluydu; derhal kapadı. Bir alttakini açtı ve sert dolgusunun üzeri dantel işlemeli bir sutyen çekip aldı oradan. Bir alttaki çekmecedeki bordo bir tanga geldi Alper'in eline. Alper bunu hemen tanıdı, gece vakti arabada görmüştü ilk kez... Sedef'in belki de bu odadan son çıkışından önce üzerinde olan giysiler, mini bir şort ve bir beyaz atlet özensizce fırlatılıp atılmıştı dolaba. Alper bunları da aldı.

Tanga külotu kızın şortunun içine yerleştirdi kenarlarını dışarı taşıtarak; sutyeni de atletin içine... Bunları yatağa özenle serdi. Hayaline üstün tek gerçekliği aradı gözleri ama hayalle yetinmek zorundaydı. Odanın kapısına yönelip çantasını duvar dibinden aldı ve sonra ışığı kapadı Alper. Panjurlar inik olduğundan şimdi içeride göz gözü görmüyordu. Bir yere çarpmamaya özen göstererek yatağın yanına geldi. Sedef'in beyaz atletini hayal meyal seçiliyordu karanlıkta. Alper üzerindeki çıkarıp yatağa uzanacaktı ki durdu. Elini arkasındaki masanın üzerinde dikkatlice gezdirip parfüm şişesini buldu ve yatağın üzerindeki boşluğu hedefledi. Birkaç denemeden sonra partiküller odaya yayıldı, Alper'in genzine doldu. Bunları yaparken, toprağın üzerine toparladığı çalı çırpının, hayvan tüylerinin, kemiklerin, yaprakların etrafında büyüsünü tamamlamaya çalışarak dönüp duran, bir eğilip bir doğrulup dans ederken sesi de bir yükselip bir alçalan, arkaik sözlerini boşluğa yayan zayıf bir kabile büyücüsü gibi görüyordu kendisini. Sedef havada uçuşan bu mikroskobik damlalarla bedenine giriyordu şimdi.

Şişeyi yerine bırakıp usulca soyunurken yataktan biri gelip üzerine uzanmışçasına bir ses çıktı. Yatağa bakan Alper, beyaz atletin üst kısmında bir çift gözün parıldadığını fark etti. Ka-

ranlık yolu aydınlatan bir çift far misali... Alper o yolu izledi.

Yattığı yerden zeminde duran çantasına uzandı. Müzik çalarına bağlı kulaklığını kafasına geçirip Sedef'in yitiminden sonra derlediği, ruh hali ve fikirleri gibi karman çorman olan, "Yiten Bir Aşkın Şarkısı" ismini verdiği yeni çalma listesini rastgele ilerlemeye bırakarak gözlerini yumdu. Bodrum tatillerinden bir âna odaklandı.

Yaz, deniz, güneş ve cin tonik... Esriktiler. Yan yana uzanmışlardı. Alper'in parmakları ipeğimsi bir yüzeyde dolanıyor, Sedef kalçasını yukarı kaldırıp baskının artmasını istediğini belli ederken inliyordu. Sedef'in eli de Alper'in *boxer*'ının üzerindeydi. "Kapı kilitli değil," diye fısıldadı Alper, "Gelmez kimse devam et," dedi Sedef ve bu emir Alper'i daha da sertleştirdi. Yan dönüp Sedef'in boynunu koklayan Alper kızın sutyeninin üzerinden memesini sıkmaya başladı. Evin dış kapısından anahtar sesleri gelince paniğe kapıldı. Antrede bir ışık yandı. Nedret Hanım evin içinde dolaşmaya başlamıştı. Sedef, Alper'in kulağına sessiz olmasını fısıldadı ve örtüyü üzerlerine çekerken saksıya boşaltılan su gibi usulca ve hızla derinlere kaydı. Alper Sedef'i önce karnında sonra kasıklarında hissetti. Sedef'in tırnakları bir kedinin patisi misali karnından aşağı inince sertlik özgürlüğüne kavuştu. Sıcak bir ıslaklıkla kuşatıldı sonra. Alper dudaklarını ısırdı sessiz olmak için. Sedef'in memelerini hayalarında hissedince soluğu kesildi ve arka arkaya kasılmaya başladı. Beyaz lavlar püskürten bir yanardağ... Artık söndü derken tekrar püsküren... Ve tekrar...

Uzunca esnedi. Evde ışıklar söndü, sesler kesildi... Soluğu düzelirken tekrar esnedi; Sedef'le bu yatakta böyle sırayla esnedikleri ve buna "esneme tenisi" diye isim taktıkları anlara daldı Alper. Oradan ilerledi ve boşalan erkeğin neden hemen uykusunun geldiğine dair bilimsel açıklamasını hatırladı Sedef'in. Sonra, karşılıklı esnemenin empati ile ilişkisini öğretmeye başladı Sedef ve Alper bir masal dinler gibi uykuya daldı.

İki yanını alabildiğine kuşatan sararmış buğday başakları rüzgârla bir o yana bir bu yana eğiliyordu. Önünde uzanan engeli toprak yol da sarıydı. Yol da başaklar da uçsuz bucaksızdı ve insana yürümekten başka seçenek sunmuyordu. Yürüdü,

yürüdü, yürüdü... Bir noktada, çok uzaktan, bir duyulup bir yiten ezgiyi işitti. İçine bir umut doldu ve bundan aldığı güçle daha hızlı yürümeye koyuldu. Her adımında ezgiyi işitiyor, sözleri anlıyordu. Bir süre sonra şarkının sonsuz döngüde sürekli başa döndüğünü fark etti. Ve şarkıyı artık ezberlemiş olduğunu, şarkıya eşlik edebildiğini...

Sarı toprağın üzerinde bir kıpırtı dikkatini çekti. Başı ve gövdesinin bir kısmı yerli yerinde ama bedeninin gerisi kopmuş pembe bir balıktı bu. Dudakları, gözleri, solungaçları pili bitmek üzere olan bir oyuncak gibi nadiren ve zorla kıpırdanıyor, sonra balık yine hareketsizleşiyordu. Alper avuçlarını dua eden küçük çocuklar gibi birleştirip bu balığı incitmekten korkarak yerden aldı, yüzüne doğru yükseltti. Balığın derisiyle pulları yağlı ve kaygan bir görünüm aldı. Alper aceleyle yürümeye başladı. “Su bulmalıyım,” diye geçiyordu aklından.

Bir sahildeydi. Zifiri karanlıktı ve etrafta kimse yoktu. Birden elinde coplarla birkaç kişinin birisini kovaladığını gördü. Zayıf bir adam, uzun boylu, kısa kıvrıkcık saçlarını sarıya boyamış... Cengo’yla el ele tutuşmuş kaçıyorlardı. Alper onlarla birlikte koştuğunu fark etti. Sonra yüzmeye başladılar. Bir sandal belirdi, baştan kıça gökkuşağı renklerinde ışıklarla donatılmıştı. Sandaldan tanıdık bir şarkı yükseliyordu. Cengo ve sarı saçlı çocuk da sandalda şarkı söylüyordu.

♪ *Yan bastın baştan*
Yanacaksın başkan
Sen kendini kandır
Biz kaçalım ufaktan ♪

Diplerinde yabancı otlar yeşermiş, üzerlerine anlamını bilmediği simgeler resmedilmiş taşlar arasında yürüyordu. Yontma buzdan bir çeşmenin yanında bir adam duruyordu. Mehtap Hanım’ın başlarına musallat ettiği yazardı bu ama sesi annesinin sesi yüzü annesinin yüzüydü. Alper ona neredeyse saldıracakmış gibi öfkeyle bağırıyordu: “Hocam Varlık Vergisi oldu mu? Oldu. Peki, tüm gayrimüslimler aynı şekilde mağdur ol-

du mu? Hayır, çünkü birlik olamadılar, olamazlar. Varlık'ı fırsat bilen fakir gayrimüslim zenginleşmeye çalıştı, devlete yaltaklanıp malını kurtaran zengin gayrimüslim sesini çıkarmadı, böylece yine olan garibana, kibirliye, düzene ayak uyduramayan oldu. Yok birlikte kurtuluş! Halk yok, komün yok, birey de yok demokrasi de... Vahşi doğa bu, tek başına, dikkatlice savunacaksın kendini. Ben savunamadım. Biz savunamadık. Sadece şanssızlık... Ne kader ne ders çıkarılacak bir felaket ne ilahi adalet... Sadece şanssızlık. Benim başıma gelen sizi haklı çıkarmaz. Nedensellik ilişkilerini doğru kurun!" Evin salonunda Zeynep Hanım bir şeyler söylüyordu ama Alper gitarın tellerine gelişigüzel ve var gücüyle vuruyor, kolonlardan yayılan sese bağırarak, şımarıkça gülerek eşlik etmeye çalışıp annesinin sesini bastırıyordu. Ciddiydi, artık düşmanlarını uykuda yakalarsa yattıkları yerde boğazlardı hepsini.

♪ *Now I'm all worn down by weepin'*
My eyes are filled with tears, my lips are dry
If I catch my opponents ever sleepin'
I'll just slaughter them where they lie ♪

Bir kabloyla duvara sabitlenmiş tüfeği alıp ekrana ateş etmeye başladı. Öldürüp yere serdiği yaratıklar yok olurken bir şeyler bırakıyordu arkalarında ve Alper koşup topluyordu onları. Yiyecekleri, şarjörleri, elindekinden daha kuvvetli silahları... Hepsini alıp herkesi öldürüyordu. Lakin ölenlerin yerine yenileri geliyordu, hem de daha kalabalık... Onlarca kişilik silahlı bir grubu daha tarayıp yere serdikten sonra ekranda bir beden belirdi. Alışık olmadığı bu görüntüye heyecanla koşup baktı. Kendisiydi bu; yerde öylece uyuyordu. "Rüyadayım," dedi Alper ve bedenini öylece bırakıp yoluna devam etti.

Çömeli avucundaki balığı Kivi'ye gösterdi. Kivi balığı yaladı, yaladı ve uluyup havlamaya başladı. Güney'de Manzara'da bankın birine Don Carleone gibi oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, sigarasını tütürerek Boğaziçi'ni seyreden profesörün kucağına zıplarken siyaha dönüştü kedinin rengi. Profesör ke-

diye bakıp, “Karanlıkta su sesi insanın içindeki ölüm mayasının dilini konuşur,” dedi. Avucundaki balığın uzun süre sonra ilk kez istemsizce kasıldığını hissetti Alper ve balığa baktı. Bedeni hâlâ yarımdaydı ama rengi pembeden kırmızıya dönmeye başlamıştı. “Su bulmalıyım,” dedi Alper. Balığın dudakları kıpırdadı. Alper avuçlarını yüzüne yaklaştırdı. Başını eğip balığın söylediklerini işitmeye çalıştı. Balık basit bir soru soruyordu.

♪ *Do you love me?*
Do you love me? Like I love you? ♪

Alper salondaki vitrinde duran içki şişelerinden birini aldı. Nedret Hanım’ın parasını yemek masasının üzerine bırakıp sessizce çıktı evden. Araba sürüyordu. Radyoda tekinsiz bir erkek sesi şarkısına devam ederken Alper gökyüzünün olmaması gerektiği kadar ışıltılı olduğunu fark edip göğe baktı. Ay denizkızı mı Şahmeran mı anlayamadığı bir kadındı gökte ve şarkı söylüyordu. Oraya doğru sürdü şarkıya eşlik ederek. O söyledikçe arabanın camı tuzla buz oluyor, çatlakların ortasında “Aşk buraya geldi ve hiç terk etmedi,” yazısı belirliyordu.

♪ *There’s nothing here to throw away*
I came to you in light of day
And love came here and never left
And love came here and never left ♪

Herkes başına toplanmıştı. Dayısı, Saliha Hanım, Kamil, Kerem Bey... Senem’le kocası bile oradaydı. Cengo yoktu sadece... Ali doktorla konuşurken polis kıyafetine bürünmüş Berber Ibo ile kardeşi de onların yanındaydı. “Siz yengeyle konuşun direksiyonda o varmış gibi rapor tutalım yoksa kasko ödemez oğlan alkollü...” Ali Zeyno’ya bakıyor, Zeyno öfkeli ve çaresiz bir yüzle bu teklifi kabul ediyordu. Her yer gitgide mavileşirken siren sesleri yankılanıyordu boşlukta. “Oğlum kalk uyuma sakın,” dedi Zeyno. Alper ısrarla basketbol topunu kendisine geçirmesini, pas vermesini istiyordu annesinden.

Plak kutularının üzerine eğilip karıştırmaya başladı Alper. Balık da tam karşısında, gözlerinin hizasında havada asılı duruyordu. Üstü tozla kaplı bir mermeri andırıyordu, boşluğa oyulmuş bir deseni... Elini balığa uzattı Alper, Kadıköy'de bir plakçı da kolonlardan Dolores'in sesi yükseliyordu. "Nasıl çevirirsin?" diye sordu Alper, "Nasıl?" dedi Sedef, hayatı boyunca duyduğu en aptalca sözü işiteceğini ve buna neşeyle güleceğini ele veren bir tonla. "Seninle rüyalanacağım," dedi Alper ve umursamaz bir ukalalıkla ekledi: "Serbest çeviri." "Fazla serbest," dedi Sedef alaya alarak. Sonra köşedeki dev müzik kutusuna yürüdü.

Gecenin karanlığında boş atlıkarınca ve balerin dönüyor, "Lunapark" yazması gereken yerde "Yiten Bir Aşkın Şarkısı" başlığının harfleri sırayla yanıp sönüyor, çarpışan arabaların tepesinde minik mavi kıvılcımlar bir türlü yanmak bilmeyen çakmaklar misali çıkıyor, patlamış mısır arabası akla kar kürelerini getiriyordu. Alper, "Vurgu nerede?" diye sordu kendi kendine, "Yiten aşk mı şarkı mı?"

Hareketsiz palyaçoğu geçince gördü Alper eksenini etrafında dönen Sedef'i. Soruyu derhal unuttu çünkü insanı ürküten bir neşeyle başka bir şey soruyordu Sedef Alper'e; giydiği elbiseyi, yüzünü, sürdüğü ruju ve daha birçok şeyi, örneğin planladıklarını geleceği hatırlayıp hatırlamayacağını.

♪ *Will you remember the dress I wore?*

Will you remember my face?

Will you remember the lipstick I wore

This world is a wonderful place ♪

Her biri farklı renklerde ama aynı biçimde, aynı yüz ifadesine sahip balık çarpışan arabalar arasında bir oraya bir buraya kaçıyor ezilmemek için. En nihayet, kaçma çabasının beyhudeliğiyle yüzleşip birinin içine atladı. Üzerinde beyaz bir pantolon, beyaz bir gömlek ve beyaz bir ceket olan, gözünde siyah camlı güneş gözlükleri, saçları sakalı siyah ve uzun bir adam sürüyordu balığı. "Kimsin sen?" diye sordu Alper. "Müteşekkir Ölü," dedi adam, "peki, sen?" Alper yanıt veremedi. Böyle olunca da

Müteşekkir Ölü önündeki paneli işaret etti gülerek, “Görmüyor musun pusulan bozuk, sen kayıp denizcisin,” dedi. Alper adama bakarken Müteşekkir Ölü klas bir manevrayla üzerine gelen diğer balıktan kaçtı, “Özgürlüğün bedeli var,” dedi sonra, “puslu girdapların evi olan deniz çağırıyor seni, rüyalarının zinciri kopana kadar...” Birden İngilizce konuşmaya başladı, “No pileyz in dis vörld yu ken bi,” Alper İngilizce karşılık verdi: “Ay don nov ver ay şud go.” Müteşekkir Ölü çarpışan balığın radyosunu açtı. Lunapark göklerden gelen ilahi bir sesle inledi: “Gözlerimi yumuyor ve gerçekten dua ediyorum. Göklerdeki Tanrı’ya değil, sana! Diyorum ki...

♪ *Help me, girl, help me, girl*
I’ll love you till the end of the world ♪

Dev balerin bir geline dönüşmüş, gelinliğinin eteğini uçurarak dönüyordu. Ona doğru yürürken Alper Müteşekkir Ölü’yle nasıl şahane İngilizce konuştuğunu bire bin katarak anlatıyordu Sedef’e. Gelin dönmeye başlayınca Alper’in ummadığı bir şey oldu, dönerken yükseldiler. Sedef yoktu. Bu hatayı nasıl yaptığını düşünüp var gücüyle tutunduğu demiri sıkarken gelinin şaşı gözlerinin aslında birer kolon olduğunu fark etti Alper. “Ümit Besen ümit veriyor,” diye var gücüyle seslendi aşığından kendisine el sallayan Sedef’e.

♪ *İkimiz de şimdi ayrı yollarda*
Kalbimiz bir olsun beraber dursun
Evleniriz belki öbür dünyada
Ölelim sevgilim dostlar sağ olsun ♪

Boğaz Köprüsü’nün ortasındaydı. Bir Kız Kulesi’ne bir dua eden küçük çocuklar gibi birleştirdiği ellerinin ortasındaki taşlaşmış balığa bakıyordu Alper. “Son bozukluk,” dedi balık. Alper böylece balığın ağzındaki madeni parayı fark etti. Kadıköy’deki Rainbow45’in müzik kutusu gümbürdedi; ekranda bir sürü insan belirdi ve hep bir ağızdan Alper’e bakarak ölü-

mün bir son olmadığını telkin ettiler ona. Alper Sedef'e, "Aslında *Bab Dilin*'in şarkısı bu," dedi bilgiç bilgiç. Sedef, ekrandaki Kylie Minogue'u işaret edip, "Saçlarımı böyle mi yapsam?" diye sordu. Koro şarkıya devam etti.

♪ *Not the end, not the end*
Just remember that death is not the end ♪

Siyah tişörtünün üzerine giydiği kot gömleğinin önü açıktı ve gömlek bir uçurtma gibi dalgalanıyordu. Oraya nasıl çıkmış olduğunu hatırlamıyor, panikle ne yapacağını düşünüyordu. "Burada ne işim var sorusunu hep çok geç sorar insan," dedi yanı başında sakince oturmuş, ayaklarını şampiyon takımın bayrağı gibi köprüden aşağı uzatmış yazar. "Beni buraya sen çıkardın," dedi Alper, korktuğunu belli eden bir hışımla. Alper'e bakan yazarın yüzündeki ifade, bu ithamı hak etmediğini düşündüğünü belli ediyordu. Alper bir öne bir arkaya yalpalanıyor, bu haliyle akla Boğaz'ın sularına bir batıp bir çıkan takaları getiriyordu. "Emin misin?" diye sordu adam Alper'e, "Sürekli beni suçluyorsun! Gündüz de buradan geçmedin mi sanki?" Alper buna bir yanıt vermedi çünkü artık şarkıyı duyabiliyor, anlayabiliyor, söyleyebiliyordu. Telaşla yazara baktı Alper. "Çantam, defterim yok yazamam burada şimdi sen aklında tut şu şarkıyı da bir işe yara... Anneanneyi de ihmal etme!" Ve hızla söyledi...

Yazar Alper'in şarkısını rüzgârın izin verdiği ölçüde işitti. Alper'e hitaben, onun geleceğini görür gibi telaşsız, "Dinle," dedi. "Tende derin ve temiz bir kesik gibisin Alper. Uzaktan bakılınca hiçbir şey belli olmuyor; kesigi gizleyebilmek için iki parçayı birleştirmen, yan yana getirmen ve öyle tutman yetiyor. Lakin en küçük bir dalgınlık ya da bir dış etken gelip çatığında yaran tüm derinliğiyle ortaya çıkıp insanı dehşete düşürüyor. Böyle bir yarayla ortalıkta sakince dolaşman, gündelik işlerle uğraşman, espri yapman, müzikten, tarihten bahsetmen... Sabrın beni hayrete sürüklüyor; benim adımın hakkını sen veriyorsun. Sabrının gücünü aşktan ve kavuşmak arzusundan aldığını anlıyorum. Ben o kesige bakmaya cesaret ettiğim için öğrendim

bu hikâyeyi ama başkalarına öyle acıklı sahneler eşliğinde anlatmak istemiyorum... Ezgin çok acı, hikâyen çok acıklı. Bunu ne yazarken ben kaldırıabilirim ne de okuyacak olanlar. Öyle yaparsam sadece acı görünür; halbuki kaybın derinliği ancak kaybedilenin tüm ayrıntılarıyla görülebilmesi halinde kavranabilir. Yitirilenin ne kadar kıymetli olduğu yitimiyle değil yitmeden önce, aramızda dolaşırken yaptıkları bilinirse anlaşılabilir. Hem şunu asla unutma: Ben aşkın romanını yazacağım, sevip kavuşamamanın ya da ayrılık acısının değil. Aşk, diğer pek çok şeyle olduğu gibi, sıklıkla bunlarla da karıştırılan bir olgu...”

Alper yüzünde mütereddit bir ifade ile dinledi yazarı. Tekrar konuşan yazar oldu. Sakince, paniğe sevk etmekten çekinir gibi, “Balığını düşürdün,” dedi Alper’e. Derhal avuçlarına baktı Alper; boştu. Minik bir damla, bir ıslaklık kalmıştı sadece avuçlarında ve bir sıcaklık hissi. “Suyu buldum çünkü,” dedi Alper bir muammayı çözdüğünü geç fark edenlere özgü tonlamayla.

Milisanıyelik bir andı. Acilde Zeyno’nun uyanması için yalvaran sesini işitti, Sedef’in gülümseyen yüzünü gördü. Düşmeye başladığında biliyordu ya derhal uyanacak ve bakışları annesininkilerle buluşacak ya da sulara dalıp balığıyla el ele, göz göze yüzecekti.

Üst katta biri asacağı çamaşırları silkeliyormuş gibi bir ses duydu yazar. Dönüp bakınca odasının camı önündeki kumrunun boşluğa atılarak havalanmakta olduğunu anladı. “Eşinin yanına gitmiştir,” diye düşündü. Odada Rifat Dede’nin “eyleyin” redifli gazelinden bestelenmiş bir Harput divanı yankılanıyordu. Bu yanık sese kulak kabartınca, “Sedef’in mucizelerine inanmalıyız,” dedi yazar ve romanını noktaladı.

♪ *Yadigâr olsun bu nazmım evliyâ-yı sagare*
Per açıp uçtu Rifat, ardınca feryâd eyleyin ♪

Ocak 2020 - Kasım 2022
İstanbul

1. Takalar - Doğan Canku
2. Buckets of Rain - Bob Dylan
3. Sen Gençliğimin Katilisin - Hüner Coşkun
4. Schizophrenic Playboy - The Cranberries
5. Ready or Not - Fugees
6. Old Love - Eric Clapton
7. Çember - Yeni Türkü
8. Cry Me a River - Justin Timberlake
9. Señorita - Justin Timberlake
10. I Smell Pussy - G-Unit
11. Thank You - Dido
12. Ma Philosophie - Amel Bent
13. My First My Left Me - John Lee Hooker
14. Hata Benim - Neşet Ertaş
15. Emotionally Yours - Bob Dylan
16. Daim Yusuf Orti - Ayşenur Kolivar
17. Aisha - Death in Vegas
18. Iris - The Goo Goo Dolls
19. Feral - Radiohead
20. Don't Let Me Be Misunderstood - The Animals
21. Gelin Canlar Bir Olalım - Ruhi Su
22. Everyday I Love You Less and Less - Kaiser Chiefs
23. We Both Go Down Together - The Decemberists
24. Yağmurun Elleri - Yeni Türkü

25. Dido and Aeneas: Overture - Henry Purcell
26. Naci en Alamo - Yasmin Levy
27. 250 Miles - Radio Moscow
28. Ain't No Sunshine - Bill Withers
29. İnan İnan ki Kimse Bana - Aynur Akın
30. Kamyonlar Kavun Taşır - Yaşar Kurt
31. Hallelujah - Leonard Cohen
32. Hallelujah - Jeff Buckley
33. Hüzün - Ahmet Özhan
34. Şarap Mahzende Yıllanır - Zeki Müren
35. Tarla - Yüzyüzeyken Konuşuruz
36. What's Up - 4 Non Blondes
37. Pink Panther Theme - Henry Mancini
38. İnsanlar - Kime Ne
39. Hab-ı Gah-ı Yare Girdim Arz İçin Ahvalimi - Bülent Ersoy
40. Norwegian Wood - The Beatles
41. Please, Please, Please Let Me Get What I Want - The Smiths
42. You're a Big Girl Now - Bob Dylan
43. Birisine Birisine - Nil Burak
44. Baharda Kuşlar Gibi - Zara
45. Seni Yazdım - Müslüm Gürses
46. Ey Zahit Şaraba Eyle İhtiram - Erkan Oğur & İsmail Hakkı Demircioğlu
47. Nerelerde Kaldın Ey Servi Nazım - Bülent Ersoy
48. Ne Derin Kudreti Var - Tanburi Cemil Bey
49. Leyla Sende Buldum - Çiğdem Yarkın
50. 7 Days - Craig David
51. Feels Like Fire - Santana & Dido
52. Yalan Olur - Zerrin Özer
53. Seninle Her Şeye Varım Ben - Kayahan
54. Wedding Song - Bob Dylan
55. Kardan Adam - Gülşen
56. Bugün Ben Bir Güzel Gördüm - Erkan Oğur & İsmail Hakkı Demircioğlu
57. Çık Ortaya Çık - Sevdâ Karaca
58. Young Girl Blues - Donovan
59. Aşk Şarabı Acıdır - Coşkun Sabah
60. Make You Feel My Love - Bob Dylan
61. Make You Feel My Love - Adele
62. Kop Gel Günahlarından - Deniz Seki
63. Nevruziye - Erkan Oğur
64. Bekle Bizi İstanbul - Edip Akbayram
65. The Lonesome Death of Hattie Carroll - Bob Dylan

66. Benim Hayatım - İbrahim Tatlıses
67. Yalnızca Sitem - Sezen Aksu
68. Bela Sevdan - Yaşar
69. This Is Love - PJ Harvey
70. The Sweetest Thing - The Cranberries
71. I'll Be Your Baby Tonight - Norah Jones
72. I'll Be Your Baby Tonight - Bob Dylan
73. Biri Bana Gelsin - Ferhat Göçer
74. I'm Your Man - Leonard Cohen
75. Gidelim Buralardan - Nazan Öncel
76. God Is a DJ - Faithless
77. Gel Sen Bize Akşam Yine Mehtâp Görünsün - Güzin Değişmez
78. Nefes - Birsen Tezer
79. Somebody to Love - Jefferson Airplane
80. Death of a Ladies' Man - Leonard Cohen
81. Sen Ben - Duman
82. Bir Zamanlar Maziye Bak - Müzeyyen Senar
83. Sevgi Duvarı - Ahmet Kaya
84. Sevgi Duvarı - Ezginin Günlüğü
85. Usulca - Vedat Sakman
86. Sebep Sensin Gönülde İhtilale - Zara
87. Kırmızı Balık (Çocuk Şarkısı)
88. Söyle Ey Mutrüb-ı Nazende Eda - Münir Nurettin Selçuk
89. Bir Yangın Sonrası - Muazzez Ersoy
90. Man in the Long Black Coat - Bob Dylan
91. Solcu Desinler - Âşık Daimi
92. Gayret Et Güzelim - Düş Sokağı Sakinleri
93. My Lover's Gone - Dido
94. Bu Sabahların Bir Anlamı Olmalı - Vega
95. Señor (Tales of Yankee Power) - Bob Dylan
96. Love Is Blindness - Jack White
97. Eyvah Neye Yarar - İbrahim Tatlıses
98. Nasıl Evlenirsin Bu Lisanla - Marc Aryan
99. Rime of the Ancient Mariner - Iron Maiden
100. Bob Dylan's Dream - Bob Dylan
101. Your Ghost - The Decemberists
102. Uyur İdik Uyardılar - Ahmet Aslan & Kemal Dinç
103. Hangi Rûzgar - Orhan Gencebay
104. Sabır Kalmadı - Ahmet Kaya
105. Yaşamak İstemem - Yavuz Çetin
106. Atlar Yoruldu - Mabel Matiz

107. Ain't Talking - Bob Dylan
108. Do You Love Me? - Nick Cave
109. Love Came Here - Lhasa De Sala
110. Dreaming My Dreams - The Cranberries
111. Will You Remember - The Cranberries
112. Lost Sailor - Grateful Dead
113. (I'll Love You) Till the End of the World - Nick Cave & Bad Seeds
114. Dostlar Sağ Olsun - Ümit Besen
115. Death Is Not the End - Nick Cave & Bad Seeds
116. Ben Şehidi Badeyim (Harput Divanı) - Hasan Öztürk

Aynı gün içinde ikinci kez duyduğu bu şarkı Alper'e iki mutlak inanç yerleştirdi: Bir şarkı belirli bir bağlam içinde dinlenildiğinde evvelce yaratmadığı etkileri yaratıyor hatta o ânı, anıyı adeta mummyalıyor. Ve bir insanın kalbinden maziyi silip o küçük boşluğa yeni bir şey yazabilmeyi, ancak adına aşk denilen o mucizevi emek gerçekleştirabiliyordu.

Alper ve Sedef üniversitede okuyan, ayrı dünyalara ait iki gençtir. Bu iki ayrı dünyanın kesişiminden renkli bir birliktelik doğar. Alper ve Sedef, birbirlerinin hayatlarını değiştirip dönüştürürlerken aralarındaki derin tutku sayesinde erişmesi güç hazlar yaşamaya başlarlar... Ama bir aşk hikâyesi ne kadar basit olabilir ki, aşk ve aşkın insana yaptırdıkları çözülmesi zor bir denklemken?

Eyüp Aygün Tayşir, *Yiten Bir Aşkın Şarkısı*'nda duyguları, şarkıları, hayalleri, rüyaları ve yakın tarihin güncelliğini koruyan olaylarını bir roman kurgusu içinde topluyor. Bizleri büyümlü bir melodi eşliğinde, İstanbul'da "sonsuz" bir yolculuğa çıkarıyor.

KOV'DEN MUAFTIR